

FEBRUÁR 10., SZERDA

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 8.30-kor megnyitják.)

2. Közel múltbeli földrengés Haitin (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

3. Az iráni helyzet (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

4. A Jemenben kialakult helyzet (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

5. Emberkereskedelem (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

6. Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozó eredménye (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

7. Végrehajtási intézkedések (az eljárási szabályzat 88. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

8. A Horvátország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentés - A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság által elért eredményekről szóló 2009. évi jelentés - A Törökország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentés (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az együttes vita a Tanács és a Bizottság:

– a Horvátország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentéséről [2009/2767(RSP)]

– a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság által elért haladásról szóló 2009. évi jelentéséről [2009/2768(RSP)]

– a Törökország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentéséről [2009/2769(RSP)]

szóló nyilatkozatairól.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy megismétlem a Tanács hivatalban lévő elnökének határozott elkötelezettségét az Európai Unió bővítése iránt. Munkánk ebben a tekintetben a 2006 decemberi európai tanácsi ülésen elfogadott megújított bővítési konszenzus, valamint az Európai Tanács által is jóváhagyott, 2009. december 8-i tanácsi következtetések irányvonalait fogja követni.

Ahogy azt a most vitára bocsátott parlamenti állásfoglalás is kiemeli, az idei év első fele döntő lesz a Horvátországgal való egyeztetések tekintetében. Horvátország elért az utolsó fázisba, azonban még sok mindent kell tenni, mielőtt sikeresen lezárhatnánk a folyamatot. Meg fogjuk vizsgálni az olyan bonyolult fejezeteket, mint a verseny, a halászat, az igazságszolgáltatás és az alapvető jogok, a környezet, a külbiztonság és a védelempolitika. Néhány pénzügyi vonzatú fejezetet is le kell majd zárunk átmenetileg.

Rengeteg munka van tehát előttünk. Az új biztos, Štefan Füle, aki korábban kollégám volt, amikor európai miniszter voltam – szeretném őt köszönteni és gratulálni kinevezéséhez – rendkívül elfoglalt lesz a bővítéssel kapcsolatos kérdések miatt Horvátországot illetően, mert már a jövő héten egy bevezető, miniszteri szintű

kormányközi konferenciát tervezünk tartani a halászatról és a környezetről szóló fejezetek megnyitásával, amely fejezetek – ahogy bizonyára el tudják képzelni – rengeteg munkát és odafigyelést fognak követelni.

Engedjék meg, hogy emlékeztessen önöket a Tanács által decemberben elfogadott, Horvátországgal kapcsolatos következtetésekre. Önök már ismerik ezeket, de szeretnék kiemelni néhány pontot. A Tanács megdicsérte Horvátországot az elmúlt évben tapasztalt jelentős erőfeszítéseikért, és azért, mert általánosságban véve jó előrehaladást ért el. A Tanács utalt továbbá számos pénzügyi intézkedésre Horvátország csatlakozási tárgyalásai tekintetében, és megjegyezte, hogy a tárgyalások az utolsó fázisba értek.

A Tanács hangsúlyozta, hogy az eddig elért eredményekre építve Horvátországnak még mindig jelentős fejlődést kell elérnie olyan alapvető területeken, mint például az igazságszolgáltatási rendszer, a közigazgatás, valamint a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelem. Biztosítani kell továbbá a kisebbségekhez tartozó személyek jogait, beleértve a menekültek visszatérésének elősegítését és a háborús bűnösök ellen indított büntetőeljárásokat annak érdekében, hogy hiteles nyilvántartó jelentést építhessen fel ezeken a területeken.

A Tanács Horvátországnak a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvénysékkal való együttműködéséről is említést tett, bár úgy érzi, hogy további erőfeszítésekre van szükség. Úgy gondoljuk, hogy új eredményeket érhetünk el ezen a területen.

Természetesen üdvözlöttük a Horvátország és Szlovénia közötti problematikus határvitákról szóló választottbírószági szerződés aláírását is. A szerződést november 4-én írták alá Stockholmban, és a horvát parlament november 20-án ratifikálta. A Tanács arra biztatta Horvátországot, hogy ezekre az erőfeszítésekre építsen a fennálló kétoldalú viták, különösen a határviták megoldása érdekében.

A Tanács üdvözlölte továbbá a Horvátország csatlakozási szerződése tervezetének elkészítése céljából megalakult munkacsoport decemberi, alig egy hónappal ezelőtti létrehozását. Végezetül pedig a felülvizsgált csatlakozási partnerség végrehajtása döntő fontosságú lesz az ország végleges európai integrációjának előkészítésében. Ahogy mondtam, rengeteg munka áll előttünk.

Mivel a jelenlegi vita közös vita Horvátországról, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságról és Törökországról, szeretném kijelenteni, hogy a nyugat-balkáni országok az Európai Unió egyik fő prioritását jelentik. Rendkívül fontos számunkra ennek a régióknak a stabilitása, 2010-ben pedig több mérföldkőhöz fogunk érkezni a régió átalakulása tekintetében: a csatlakozási kérelmek terén való előrelépés – ahogy már volt szó róla –, a stabilizálási és társulási megállapodások hálózatának új lendülete, a szorosabb regionális együttműködés és a liberálisabb vízumrendszer elérésének irányába történő elmozdulás vonatkozásában.

Tudjuk, hogy az Európai Unióhoz való csatlakozás lehetősége – amit a nyugat-balkáni országok európai perspektívájának hívunk – ezekben az országokban a stabilitás és a reformok legfontosabb katalizátora. Ez kétségtelenül lehetőség, igazi lehetőség, de nem automatikus jog.

Áttérve Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságra, az ország általános helyzetének összefoglalásával szeretném kezdeni, és utalni fogok az Európai Parlament állásfoglalására, amelynek Zoran Thaler úr volt az előadója. Az állásfoglalás nagyon jól mutatja be a dinamikus helyzetet, amely számos lehetőséget kínál Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság számára. Az állásfoglalás továbbá számos kihívást is kiemel, amellyel az országnak szembe kell néznie: a törvényi rendelkezéseknek való megfelelés jelentős hiánya, a korrupció, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet, valamint a Demokratikus Intézmények és Emberi Jogok Hivatala ajánlásainak végrehajtása, a hatékony decentralizációhoz források hozzárendelése, az igazságszolgáltatáshoz való jog, a nőknek a politikai életben való nagyobb szerepvállalása, a civil társadalmi szervezetek támogatása, a folyamatosan magas munkanélküliség, környezetvédelmi problémák stb.

Az állásfoglalás hangsúlyozza annak fontosságát, hogy készítsenek ütemtervet a tárgyalások megkezdésére, valamint azt a közös törekvést is aláhúzza, hogy a lehető leghamarabb találjanak elfogadható megoldást az ország elnevezésének kérdésére, amely – ahogy tudják – jelenleg Görögországgal vita tárgyát képezi.

Szeretnék néhány megjegyzést tenni azokkal az eseményekkel kapcsolatban, amelyekre az állásfoglalásban utalnak, például a márciusi és áprilisi helyi választásokkal összefüggésben – amely az EBESZ véleménye szerint megfelelt a rögzített előírásoknak –, valamint a Stabilizációs és Társulási Tanács 2009 júliusi hatodik ülésével kapcsolatban, amelyet már lezártunk, és amely megállapította, hogy az ország ténylegesen teljesítette a megállapodásban vállalt kötelezettségeit. A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság folytatta az Európai Unióval való kapcsolataira irányuló munkát, és az Európai Bizottság ezért azt állapította meg, hogy az ország jelentős előrehaladást ért el, és a csatlakozási tárgyalások megnyitását ajánlotta.

Múlt decemberi következtetéseiben a Tanács elismerte a Bizottság által megállapított előrehaladást, és beleegyezett, hogy az elkövetkezendő néhány hónapban visszatér a kérdésre. Az Európai Parlament, ahogy tudják, megvizsgálta a 2009. december 8-i tanácsi következtetéseket.

Továbbá a schengeni rendszerrel összhangban december 19-én hatályba lépett a vízummentes rendszer a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság állampolgárai vonatkozásában.

Meg kell említenünk továbbá számos speciális kérdést Macedónia Volt Jugoszláv Köztársasággal kapcsolatban: az etnikumok közötti kapcsolatot, a macedóniai szlávok közötti véleménykülönbséget az ország „ősiségét” illetően és Macedóniának a szomszédos országokkal való kapcsolatait érintően. Ezekkel a témákkal a parlamenti állásfoglalás különböző részei foglalkoznak.

Összefoglalásképpen elmondanám, hogy néhány kérdésre kiemelt figyelmet kell fordítani a jogszabályok pusztá elfogadásán és alkalmazásán túl. Néhány kérdés az ohridi keretegyezmény alá tartozik, néhány tisztán nemzeti kérdés, és néhány másik pedig a szomszédos országokkal kapcsolatos.

Az európai intézmények úgy gondolják, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság jövőjéhez hozzátartozik az európai uniós tagság, és hogy az ohridi keretegyezménnyel összhangban az ilyen törekvéseknek teljes nemzeti integráción kell alapulniuk. Ez az Európai Unió véleménye, és ez is fog maradni.

Végezetül szeretném megragadni ezt a lehetőséget arra, hogy részletesebben megvizsgáljuk a Törökországgal való tárgyalások helyzetét, és hogy bemutassuk a spanyol elnökség terveit ezzel a fontos bővítési kérdéssel kapcsolatban.

Fontos – és ezt az elején szeretném leszögezni –, hogy folytassuk a Törökországgal való tárgyalásokat, és hogy a folyamat ne álljon le. A korábbi elnökségek munkájára építve reméljük, hogy mindenkit meg tudunk győzni arról, hogy ahol lehetséges, ott szükség van ennek a folyamatnak az előmozdítására.

A tárgyalások olyan szakaszba értek, amelyet úgy jellemezhetnénk, hogy némileg bonyolultabb, illetve némileg problémásabb, amely azt követeli Törökországtól, hogy megduplázza erőfeszítéseit a meghatározott feltételeknek való megfelelés érdekében. Számos technikailag nehéz tárgyalási fejezet áll előttünk. Fontos azonban – és ezt is szeretném most leszögezni –, hogy Törökország fejlődést érjen el az Európai Uniót érintő reformok terén.

Jelenleg, ahogy azt az új biztos meglehetősen jól tudja, a technikai munka négy tárgyalási fejezetre összpontosít: a közbeszerzésre; a versenyre; az élelmiszer-biztonságra, az állat- és növény-egészségügyi politikára, valamint a társadalompolitikára és foglalkoztatásra. Hangsúlyoznunk kell, hogy az energiáról szóló fejezet szintén fontos, és különösen relevánssá vált a Nabucco-egyezmény aláírását követően.

Utolsó ülésén a Parlament Törökországról folytatott vitát, különösen az ország demokratizálódásával kapcsolatban. Ellentmondás van egyrészt a demokratikus kezdeményezés folyamata – ahogy azt a török kormány nevezi – és másrészt néhány olyan aggasztó döntés között, mint például az alkotmánybíróságnak az egyik politikai párt betiltásával kapcsolatos, nemrégiben hozott döntése, amiről itt is esett szó, és ami nagyon érzékeny téma.

Ezért az elért haladás ellenére számos területen további erőfeszítésekre van szükség annak biztosításához, hogy Törökország teljes mértékben megfeleljen a koppenhágai kritériumoknak, beleértve a véleménynyilvánítás szabadságát, a sajtószabadságot, a törvényben és a gyakorlatban minden vallási közösség számára megvalósuló vallásszabadságot, a tulajdonjogok tiszteletben tartását, a szakszervezeti jogokat, a kisebbségekhez tartozó személyek jogait, a hadsereg civil ellenőrzését, a nők és a gyermekek jogait, valamint a diszkriminációellenes és a nemek közötti egyenlőséget biztosító intézkedéseket. Ezt jól tükrözi mind a Parlament állásfoglalása, mind pedig a Tanács december 8-i következtetése.

Szeretnék említést tenni a tanácsi következtetések néhány más vonatkozásáról is. A Tanács hangsúlyozta például, hogy Törökországnak egyértelműen el kell köteleznie magát a jószomszédi kapcsolatok, valamint a konfliktusok békés rendezése mellett az Egyesült Nemzetek Alapokmányával összhangban, szükség esetén a Nemzetközi Bírósághoz fordulva. Ebben az összefüggésben az Unió arra ösztönözte Törökországot – ahogy azt a Törökországgal való bilaterális találkozókra tettük –, hogy kerüljön mindenféle fenyegetést, súrlódást, illetve olyan cselekedetet, amely károsíthatná a jószomszédi kapcsolatokat és a viták békés rendezését.

A Tanács mély sajnálattal vette tudomásul, hogy Törökország még nem hajtotta végre a társulási megállapodás kiegészítő jegyzőkönyvét, az úgynevezett Ankarai Jegyzőkönyvet, és hogy nem mutatott megfelelő előrehaladást a Ciprusi Köztársasággal való kapcsolatai normalizálása tekintetében.

2010 első felében a Törökországgal való társulási tanácsi és társulási bizottsági ülésen lehetőségünk lesz kapcsolataink fejlődésének értékelésére; jó lehetőség fog kínálkozni az olyan jelentős problémák vizsgálatára is, mint a politikai kritériumok, a nemzeti jogszabályoknak az uniós jogszabályokhoz való hozzáigazítása tekintetében elért fejlődés és az *acquis* alkalmazása.

Számos politikai párbeszéddel kapcsolatos ülést is terveztünk miniszteri szinten a politikai vezetők között, amely lehetővé fogja tenni számunkra, hogy szélesebb nemzetközi kontextusban vizsgáljuk kapcsolatunkat. Ebben az összefüggésben a Tanács azt várja Törökországtól, hogy támogassa az ENSZ keretében folytatott, folyamatban lévő tárgyalásokat azokkal a kérdésekkel kapcsolatban, amelyekre az imént utaltam, vagyis a ciprusi problémával kapcsolatban az ENSZ Biztonsági Tanácsa vonatkozó határozatainak megfelelően és azokkal az alapelvekkel összhangban, amelyeken az Unió alapul.

Elnök úr, hölgyeim és uraim! Várom véleményüket, és válaszolok minden megjegyzésre vagy kérdésre, amelyet esetlegesen nekem címeznek.

Elnök. - Most megadom a szót Füle biztos úrnak. Szeretnék gratulálni is neki, mivel ez az első hivatalban töltött napja.

Štefan Füle, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is, nagyon örülök, hogy legelső hivatalos elfoglaltságom néhány órával ezelőtti hivatalba lépésemét követően itt van, az Európai Parlamentben. Úgy gondolom továbbá, hogy az is kiváló fordulat, hogy a Parlamentnek az új Bizottsággal való legelső vitája a bővítéssel kapcsolatos. Harmadszor, örülök, hogy az Európai Parlament a bővítés iránt nagy mértékű támogatását fejezte ki a három jelentésében.

Az állásfoglalások az Európai Parlamentnek Horvátország, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság és Törökország csatlakozási kilátásai iránti elkötelezettségének bizonyítékai. Az állásfoglalások egyértelműen jelzik, hogy a bővítés továbbra is az Európai Parlament egyik elsődleges prioritása lesz, és kollégáimmal együtt minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy elősegítsem ezt a sikertörténetet. Nagyon örülök, hogy barátom, López Garrido államtitkár úr éppen most erősítette meg újra a Tanács és annak elnöksége nevében, hogy a Tanács és az elnökség teljes mértékben támogatja ezt a folyamatot.

Horvátországgal kapcsolatban nagyra értékelem a Parlament igazságos és kiegyensúlyozott jelentését, és szeretnék gratulálni az előadónak, Hannes Swoboda úrnak. A jelentés kiemeli a Horvátország által elért előrehaladást a csatlakozási kritériumok teljesítése tekintetében, ugyanakkor elismeri, hogy még mindig szükség van erőfeszítésekre a tárgyalások lezárása érdekében. Jelentése tehát megerősíti az üzeneteket, és támogatja a Bizottság által elvégzett munkát. Engedjék meg, hogy hangsúlyozzam, hogy a tárgyalások 2010. évi lezárása még mindig lehetséges, feltéve, hogy Horvátország minden hátralévő referenciaértéket időben teljesít. A labda egyértelműen Horvátország térfelén van.

Horvátország nagy utat tett meg az elmúlt években, azonban még mindig foglalkoznia kell néhány fontos kihívással. Ezen a téren egyformán értékeli a dolgokat. Horvátországnak különösen az igazságügy és a közigazgatás további reformjára, a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelemre, a kisebbségek jogainak tiszteletben tartására – beleértve a menekültek visszatérésének elősegítését –, valamint a háborús bűncselekmények bünvádi eljárásaira és a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvénnyel (ICTY) való együttműködésre kell összpontosítania.

Biztatóak számunkra a korrupció elleni küzdelem közelmúltban tapasztalt fejleményei. Reméljük, hogy a szabálytalanságok kivizsgálása konkrét eredményekhez fog vezetni. Az ICTY-vel való együttműködés kapcsán, ami alapvető követelmény, Brammertz főügyész úr megerősítette, hogy még mindig nem sikerült teljes együttműködést elérni. Elismerte azonban, hogy történtek pozitív lépések a közelmúltban, mint például a munkacsoport felállítása, amelynek célja a kivizsgálásra irányuló erőfeszítések felgyorsítása. Remélem, hogy a munkacsoport tevékenysége hamarosan konkrét eredményekhez fog vezetni. Végezetül a 2009 novemberében a kétoldalú határvita kezeléséről Szlovénia és Horvátország között létrejött választottbírói szerződés új lendületet adott a tárgyalási folyamatnak, amelyet reményeim szerint Horvátország ki fog tudni használni a többi lezáratlan kérdés megoldására irányuló erőfeszítései fokozása révén.

Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot illetően 2009 jó év volt a reformfolyamatok tekintetében. Az összes fő politikai erő közötti politikai konszenzusnak köszönhetően az ország jelentős fejlődést ért el

kulcsfontosságú területeken. Sikerült elérnie a vízumliberalizációt, és így a Bizottság a csatlakozási tárgyalások megkezdését tudta javasolni. Örömmel látom, hogy szoros egyetértés van a Parlament és a Bizottság között abban, hogy a csatlakozási tárgyalásokat meg kell kezdeni, ahogy az Thaler úr konstruktív és előremutató jelentésében is szerepelt. Az ország számára most a reformfolyamat lendületének megtartása a kihívás.

Bár az ország megfelel a politikai kritériumoknak, még sok munka áll előtte. A fejlődés biztosításának döntő tényezője a mindenki által osztott perspektivikus elképzelés és a politikai erők közötti hatékony politikai párbeszéd. További erőfeszítésre van szükség különösen az ohridi keretegyezmény teljes körű végrehajtásához és az etnikumok közötti kapcsolatok fejlesztéséhez, a jogállamiság és a független igazságszolgáltatás biztosításához, végezetül pedig a magas szinten megjelenő korrupcióval kapcsolatos ügyek üldözéséhez.

A gazdasági válság nem hagyta érintetlenül az országot. Sajnálatos módon Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság már azt megelőzően is az egyik legmagasabb munkanélküliségi rátától szenvedett Európában. Most, jobban, mint korábban bármikor, körültekintő makrogazdaság-irányításra és aktív munkaerő-piaci intézkedésekre van szükség, majd pedig a munkanélküliség csökkentésére.

Ahogy önök is, én is meg vagyok győződve arról, hogy a csatlakozási tárgyalások megkezdése kulcsfontosságú a reformfolyamatok lendületének fenntartásához az országban. Hasonlóan fontos, hogy ez erősíteni fogja az európai perspektívát a tágabb régió számára. Ezért tehát a tárgyalások megkezdése az Európai Unió stratégiai érdeke is. Ez az az üzenet, amelyet közvetíteni fogok a tagállamok és az ország számára a folyamat előmozdítása érdekében.

Törökországgal kapcsolatban szeretnék köszönetet mondani előadójuknak, Oomen-Ruijten asszonynak a Törökországról szóló jelentés tekintetében az igazságos és kiegyensúlyozott megközelítés elérésére tett folyamatos erőfeszítéseiről. A Bizottság elkötelezett marad a Törökországgal folytatott csatlakozási folyamat mellett, mivel ez a folyamat jelentős támogatást nyújt a politikai és gazdasági reformhoz.

A politikai kritériumokkal kapcsolatos munka továbbra is rendkívül fontos marad, különösen az alapvető szabadságok tekintetében. Számos határkőnek számító reformot vittek véghez az elmúlt évben. Ezek közül néhányat majdnem lehetetlen lett volna végrehajtani pár évvel ezelőtt. Múlt héten eltörölték azt a biztonsági protokollt, amely lehetővé tette a hadsereg felhatalmazás nélküli beavatkozását biztonsági fenyegetések esetén. Ez egy nagyon fontos vívmány a polgári és katonai kapcsolatokban. Szorosan figyelemmel fogjuk kísérni ennek az egyeztetésnek a következményeit. A független emberi jogi intézmény felállításáról szóló jogszabálytervezet benyújtása, valamint a január 21-én a török kormány által elvben elfogadott és régóta várt korrupcióellenes stratégia szintén ígéretes.

Továbbra is támogatjuk a kormány által elindított demokratikus nyitást. Ahhoz, hogy ez a kezdeményezés sikeres legyen, az összes politikai párt és a társadalom összes szegmensének részvételére és támogatására szükség van. A Bizottságnak azonban aggályai vannak az alkotmánybíróságnak azon döntését követően, hogy betiltja a kurdokat támogató parlamenti pártot, a DTP-t. Sajnálattalunkat fejezzük ki továbbá a december végén dél-keleten történt letartóztatások miatt is. Elítéljük a terrorista támadást, amely ugyanebben az időben történt. Ezek a fejlemények közül egyik sem vezet igazán a demokratikus nyitás sikeres végrehajtásához.

Hannes Swoboda, szerző. – (DE) Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak és Füle úrnak nyilatkozataikért, különösen Horvátországgal kapcsolatban. Ezek a kijelentések azt jelzik, hogy mind a Tanács, mind a Bizottság eltökélt ennek a folyamatnak a minél hamarabbi lezárása mellett. Egyetértek Füle úrral abban is, hogy lehetséges a Horvátországgal való tárgyalások lezárása még ebben az évben a szükséges jóakarat és a megfelelő politikák fényében. Természetesen ez Horvátország felelőssége is, különösen, ami a döntő lépések megtételét illeti.

Szeretném elmondani ezen a ponton, hogy Horvátország jelentős fejlődést ért el, különösen az elmúlt hónapokban, illetve a korrupció terén. Horvátország megmutatta, hogy senki sem áll a törvényen kívül, vagy élvez mentességet a korrupció elleni küzdelemmel kapcsolatos intézkedések vonatkozásában. Ez fontos üzenetet közvetít számunkra. Horvátország továbbá egyezsége jutott Szlovéniával, és viszonylag gyorsan jóváhagyta a megállapodást a parlamentben, ami azt mutatja, hogy erős közös elkötelezettség tapasztalható a szükséges követelményeknek való megfelelés terén. Remélem, hogy ugyanez Szlovéniában is meg fog történni hamarosan. Meg vagyok győződve arról, hogy a szlovén kormány teljes mértékben támogatja a megállapodást. Remélem egyúttal, hogy a belföldi politikai problémákat hamarosan megoldják, s hogy a megállapodást jóváhagyják.

Még mindig van azonban tennivaló. Korábban már említették, hogy a korrupció elleni küzdelem fontos kérdés. A helyzet azonban nem fog megváltozni egyik pillanatról a másikra. Sok megoldatlan kérdés van

ezen a területen, de biztos vagyok abban, hogy a kormánynak és a megfelelő állami szervezeteknek megvan az akarata ennek a harcnak a folytatásához politikai nyomásgyakorlás nélkül is.

Az igazságszolgáltatás reformját illetően, ez nemcsak a korrupció elleni küzdelemről szól, hanem számos más kérdésről is, mint például a bírói képzésről. Számos lépést kell megtennie Horvátországnak, hogy modern igazságszolgáltatási rendszert hozzon létre, és remélem, hogy ez hamarosan meg fog történni.

A volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvényszékkel (ICTY) való együttműködést illetően Füle úr pontos és összetett leírást adott a helyzetről. Brammertz úr biztosította a Külügyi Bizottságot, hogy rengeteget tesznek ebben az ügyben. Ez annak a kérdése, hogy megtalálnak-e néhány, a Gotovina tábornok elleni ügygel kapcsolatos dokumentumot, de Brammertz úr maga mondta, hogy nem tudja, hogy ezek a dokumentumok léteznek-e még, vagy pedig már megsemmisítették őket. Lehetséges, hogy ezek közül néhány dokumentum valójában nem is létezett. Mindazonáltal remélem, hogy Horvátország minden tőle telhetőt megtesz ebben a vonatkozásban. Szeretném, ha a Füle úr által említett munkacsoport széleskörű támogatást kapna más országokbeli szakértőktől anélkül, hogy automatikusan előre jóváhagyásukat adnák Horvátország erőfeszítéseire. Úgy vélem azonban, hogy jelentős fejlődés történt ezen a téren. Remélem, hogy a néhány kisebb fennmaradt kérdést lezárják az elkövetkezendő néhány hétben vagy hónapban annak érdekében, hogy meggyőzzék Brammertz urat, hogy az ország teljes együttműködést tanúsít.

Hatalmas előrelépéseket értek el a menekültek, illetve a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek visszatérésének elősegítése terén is. Még mindig van némi probléma a részletekkel, amelyeket viszonylag nehéz megoldani. Amikor olyan házakból menekülnek el emberek, amelyek nem a sajátjuk, vagy ahol bérlők voltak, mint például a szociális lakások esetében, amelyek a korábbi Jugoszláviában léteztek, ott nehéz megszervezni a korábbi lakók visszatérését és biztosítani, hogy ismét legyen otthonuk. Bár sok ember elvben vissza akar térni, ám a gazdasági válság és a munkanélküliség következtében, amikor olyan régiókba térnek vissza, ahol már eleve magas a munkanélküliség, nem biztos, hogy praktikus ilyen nagy számban visszatérni.

Igaz azonban, hogy nagy előrelépéseket tettek ezen a területen. Meg vagyok győződve arról, hogy a jelenlegi kormány, és remélem az ellenzék is, együtt fog működni a végső lépések megtételében. Újra és újra világossá vált Horvátországban az elmúlt hónapokban, hogy az európai kérdések közös megközelítése a döntő tényező. Széleskörű eltökéltségnek kell lennie a fennálló problémák megoldása iránt, és a belső nézeteltérések ellenére azíránt is, hogy Horvátország egyértelművé tegye, hogy az út Európába vezet, és hogy az országnak a lehető leghamarabb meg kell érkeznie ide.

(Taps)

Zoran Thaler, szerző. – (SL) 2009 jó év volt a tagjelölt Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság számára. Az Európai Unió Bizottsága megerősítette ezt, és a két soros elnökség, a svéd és most a spanyol is megerősítette. Ugyanezt állítottam én is jelentéstervezetemben.

A szkopjei hatóságok foglalkoztak a csatlakozási partnerség kulcsfontosságú prioritásaival, az úgynevezett teljesítménymérő referenciaértékekkel, és megvalósították azokat. Másodszor, a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság volt az első olyan ország a régióban, amely az összes vízumliberalizációs követelménynek eleget tett. Ezt múlt év júliusára sikerült elérniük, és a vízummentes rendszer december 19-én lépett hatályba. Az ország megoldotta a Koszovóval való határvitát, és sikeresen együttműködött az olyan regionális kezdeményezésekben, mint a CEFTA és a délkelet-európai együttműködési folyamat. Sikeresen együttműködött továbbá a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi hágai büntetőtörvényszékkel. Múlt héten Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság parlamentje állásfoglalást fogadott el Szrebrenicáról.

Mit próbálunk elérni a Parlamentben ezzel az állásfoglalással és a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság által elért fejlődésről szóló jelentéssel? Mindenekelőtt segíteni akarunk. Segíteni akarjuk Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság előrehaladását a stabilitás útján az Európai Unió felé. Emlékeznünk kell arra, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság volt az egyetlen olyan korábbi jugoszláv köztársaság, amely sikeresen elkerülte Milošević háborúit.

Másodszor, segíteni akarjuk egyik tagállamunkat, Görögországot és ezáltal az Európai Unió egészét, mert szem előtt kell tartanunk, hogy egy ország csak akkor gyarapszik, ha a vele szomszédos országok is gyarapszanak. Ez egy empirikus tény, amelyet be lehet bizonyítani. Ezért kérem arra barátainkat Görögországban, az egyik tagállamunkban, hogy próbálják meg megoldani ezt a problémát a szkopjei kormánnyal együtt, és hogy mérsékeljék a határuktól északra lévő területekkel kapcsolatos álláspontjukat. Arra kérem Görögországot, hogy igazi, igazságos és megértő vezető legyen, legyen mentora és támogatója a balkáni országoknak. A mai balkáni országoknak szükségük van erre.

Ebben az összefüggésben különösen üdvözlendőnek tartom a 2014-ig tartó menetrendet, amely kezdeményezést Papandreou úr görög kormánya hozott létre. Gratulálok ehhez a kezdeményezéshez! Én Görögország mellett állok. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy elérjük ezt a célt. Legyünk szolidárisak mind Görögországgal, tagállami társunkkal, mind Macedónia Volt Jugoszláv Köztársasággal szemben. A szolidaritásnak kölcsönösnek kell lennie.

Emlékeznünk kell, hogy a balkán olyan, mint a biciklizés. Amikor mozgásban van, ameddig hajtja magát előre, akkor minden többé-kevésbé rendben van, de ha megáll, ha akadály kerül az útjába, ha holtpontra jut, akkor leesünk: mindannyian leesünk. Ha most megállnánk, a béke, a stabilitás, a biztonság és a társadalmi kohézió mind összeomlanának.

Zárásképpen engedjék meg, hogy egy utolsó dolgot hangsúlyozzak: Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság 2005 óta tagjelölt ország. Mindannyiunknak tisztában kell lennie döntéseink, illetve a döntések elmulasztásának következményeivel. Mindig, amikor ellátogatok Szkopjébe, egyértelművé teszem, hogy az ország felelős azért, hogy megoldást találjon Görögországgal, szomszédjukkal kapcsolatban.

Forduljunk ezért most a szkopjei, az athéni és a szófiai hatóságokhoz, valamint a spanyol elnökséghez, Füle biztos úrhoz, Ashton külügyi főképviselő asszonyhoz és a Parlamenthez! Tegyük meg mindent! Mindenki a saját hatáskörében cselekedjen a probléma megoldása érdekében! Így tudunk csak létrehozni egy másféle Balkánt, egy annál jobb Balkánt, mint amilyet az elmúlt 20 évben láttunk.

Ria Oomen-Ruijten, szerző. – (NL) Engedjék meg, hogy először is szeretettel üdvözljem Füle biztos urat. Gratulálok kinevezéséhez, és örömmel nézek az önnel való jó együttműködés elé.

Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani képviselőtársaimnak, akiknek a jelentéshez való konstruktív hozzájárulása lehetővé tette, hogy egyetértés szülessen a legtöbb területen. Szeretném megismételni, hogy a Parlament előadójaként egy olyan helyzet létrehozása a célom, amellyel egyértelmű, kiegyensúlyozott és koherens üzenetet tudunk küldeni. Úgy gondolom, hogy ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha a nagy többséget megnyerjük.

Valójában három üzenetem van Törökország számára. Először is – és ezzel kezdődik a jelentés is – a nyílt vita, aztán az alkotmány és végül a jogszabályok végrehajtása. A nyílt vitával, a demokratikus nyitással kezdeném. Tisztán objektív szempontból nézve üdvözljük a török kormány által a múlt évben kezdeményezett széleskörű vitát a kurdok és az alevik jogairól, a hadsereg szerepéről stb.

Mindazonáltal, elnök úr, az alkotmánybíróság múlt decemberi döntése nyomán biztosra lehetett venni, hogy újra terrorista támadások fognak történni. Letartóztatási hullám söpört végig a Demokratikus Társadalom Párt (DTP) tagjai között, és a letartóztatás veszélye még mindig a török parlament tagjai feje fölött lebeg. A nyár óta tapasztalható nyitott és pozitív vita ennek eredményeképp valószínűleg túl korán véget fog érni. Természetesen, elnök úr, az emberek képviselőjeként tiszteltben tartom a jogi döntéseket, de azt is tudom, hogy az alkotmánybíróság azt is kimondta a politikai pártok betiltásával kapcsolatosan, hogy Törökországnak most behatóan foglalkoznia kell az Európa Tanács és a Velencei Bizottság ajánlásaival. Arra kérem tehát Törökországot, hogy tegyen így annak biztosítása érdekében, hogy ne jöhessen létre ilyen szerencsétlen helyzet újra.

Elnök úr! Ez eszembe juttatja a bíróság egy másik döntését, vagyis a katonai bíróság hatáskörének korlátozásáról szóló törvény megsemmisítését. Parlamenti képviselőkként nem vagyunk olyan helyzetben, hogy kritizáljuk a döntést, de ez ismételtlen megmutatja, hogy ezeknek a döntéseknek az alapja, azaz az alkotmány nem megfelelő olyan értelemben – és ezt óvatosan kell megfogalmaznom –, hogy lehetőséget ad az ilyen döntések meghozatalára. Ezért szólítjuk fel újra Törökországot mindannyian, hogy késedelem nélkül vizsgálja felül alkotmányát, mivel csak ez segítheti elő az igazi reformokat, amelyekre jelentős szükség van a török társadalom modernizációja érdekében.

Elnök úr! Harmadik alapvető megjegyzésem az elfogadott jogszabályok végrehajtásával és betartásával kapcsolatos. A nők jogai, a vallásszabadság és a bűncselekmények feltételezett elkövetőivel való rossz bánásmód tekintetében a rögzített előírásoknak egész Törökország területén meg kell felelni. Elnök úr! Azt kérem ezért, hogy a továbbiakban fordítsunk figyelmet a végrehajtásra.

Most a módosításokra szeretnék áttérni. Ciprussal kapcsolatban egyértelmű és széleskörű kompromisszumot kíséreltem meg elérni az árnyékelőadókkel összefogva. Törökországnak tudnia kell, hogy az elfogadott kiegészítő jegyzőkönyvet késedelem nélkül el kell fogadni. A 34. bekezdésben arra szólítottam fel a feleket, hogy biztosítsák, hogy megoldást találjanak Ciprus megosztottságával kapcsolatban. Ezzel a bekezdéssel különösen Törökországot kérem arra, hogy kedvező jeleket küldjön.

Elnök úr! Egy új bekezdésben, a 48. bekezdésben hangsúlyozzuk, hogy mindkét vezetőt arra kell biztatni, hogy legyen bátorsága ahhoz, hogy megoldást találjon a sziget problémájára a közeljövőben. Erre nagy szükség van. Azt szeretném mondani Cornelissen asszonynak, hogy bár a nők elleni erőszakról szóló módosítása valószínűleg kissé redundáns, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportja az elvárásoknak megfelelően támogatni fogja azt.

Elnök úr! Végezetül szeretném újra megismételni, hogy idén is az a célom, hogy olyan jelentést készítsék, amely nagyon egyértelmű, kritikus, de ugyanakkor kiegyensúlyozott üzenetet közvetít. Úgy hiszem, hogy ha nagy többséggel elfogadjuk ezt a jelentést, akkor jó megoldást is fogunk találni Törökország számára annak érdekében, hogy modernizálja és hogy virágzóvá tegye az országot minden állampolgára számára.

Bernd Posselt, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr! Egyértelmű elvárásaink vannak a Tanáccsal és a Bizottsággal szemben. Azt várjuk, hogy ebben az évben a Horvátországgal való tárgyalásokat befejezzék, és hogy a Macedóniával való tárgyalásokat megkezdjék. Ez annak elismerését is magában foglalja, hogy a kisebbségi csoportokra irányuló politika ebben a két országban jobb, mint az Európai Unió sok tagállamában, és hogy minden kisebbség és minden etnikai csoport mindkét országban képviselteti magát a kormányban. Füle úr! A menekültek visszatérésének kérdését, ha megbocsát, hogy ezt mondom, Horvátország olyan módon kezelte, ami példaként szolgálhatna más országok számára is. Ezért nagyon egyértelműen szeretném elmondani, hogy természetesen el kell magyaráznunk ezeknek az országoknak, hogy még mindig további erőfeszítéseket kell tenniük. Azt mondani azonban, hogy a labda kizárólag Horvátországnál van, teljességgel elfogadhatatlan. Horvátország aláírta a határ-megállapodást, és szeretnék csatlakozni Swoboda úrhoz, aki ugyanerre biztatja a szlovén parlamentet is. Három tárgyalási fejezetet kell még megnyitnia a Tanácsnak. Arra szeretném kérni a Miniszterek Tanácsának spanyol képviselőjét, hogy biztosítsa, hogy ezeket még a spanyol elnökség alatt megnyitják. Ez lehetővé fogja tenni Horvátország számára – amennyiben igazságosan kezeljük –, hogy még ebben az évben befejezze a tárgyalásokat.

Macedóniának a név kérdésével kapcsolatos megdöbbentő blokádját illetően ebben az esetben is elmondható, hogy a labda itt sem kizárólag Macedóniánál van. A felelősség inkább egy uniós tagállamot terhel, amely blokádot indított az ország ellen, ami ellentétes a nemzetközi joggal. Egyértelművé szeretném tenni ezen a ponton, hogy az EU-nak hitelt érdemlő módon kell viselkednie, más szóval követelnünk kell dolgokat másoktól, ugyanakkor azonban nekünk is meg kell felelnünk saját elvárásainknak, máskéülben hiteltelenek leszünk. Úgy érzem, fontos számunkra, hogy a hosszú és nehéz utat követően idén szavazzunk Horvátországról itt a Parlamentben. És aztán jöhetnek a megfigyelők, ugyanúgy, ahogy a cseh, a szlovén és a magyar megfigyelők is jöttek, és majd üdvözljük őket. Remélem, hogy Horvátországban sor kerülhet európai választásokra jövőre vagy az azt követő évben, és hogy a horvát képviselők csatlakozhatnak hozzánk itt a Parlamentben, és segíthetnek előkészíteni a többi dél-európai állam csatlakozását, ahol is Macedónia lesz az első.

Kristian Vigenin, az S&D képviselőcsoport nevében. – (BG) Elnök úr, Füle úr! Magam is gratulálni szeretnék önnek mint a Bizottság új tagjának, és úgy gondolom, valóban fontos jelzés lehet az, hogy a Parlament mai, első olyan vitája, amelyen a Bizottság is jelen van, éppen a bővítésről szól.

Tulajdonképpen szükségtelen is elismételni, hogy a bővítés az Európai Unió egyik legsikeresebb politikájának bizonyult. Sok sikert kívánok önnek. A Parlament minden tőle telhetőt megtesz majd annak érdekében, hogy támogassa az ilyen irányú erőfeszítéseiket, hiszen mi, itt az Európai Parlamentben lényegében a biztonság, a jólét és a polgárok jogainak térségeként szolgáló Európai Unió bővítésének legelszántabb támogatói vagyunk.

E tekintetben úgy gondolom, a három előadó nyilatkozata rámutatott, milyen komoly munkát végzett a Külügyi Bizottság és személy szerint ők maguk. Gratulálni szeretnék ehhez nekik, és hozzátenném, hogy a ma tárgyalt három jelentést a Külügyi Bizottságon belül hatalmas többséggel fogadtuk el. Úgy vélem, ma is ez fog történni.

Hangsúlyozni kívánom, hogy jóllehet az általános vita bizonyos mértékben feltehetően felhívja majd az üzenet tartalmát, jelentéseinkkel e három ország felé is egyértelmű jelzést szeretnénk küldeni arra vonatkozóan, hogy továbbra is elköteleztettek vagyunk a folyamat mellett. Ugyanakkor bizonyos kérdéseket nem lehet megkerülni, és ezekkel kapcsolatban a három ország fellépésére van szükség. Ezek elsősorban azzal kapcsolatosak, hogy az Európai Parlament nem tud és nem is hajlandó szemet hunyni a koppenhágai kritériumok teljesítésével, az alapvető jogok, a médiaszabadság és a gyülekezési szabadság védelmének, valamint a kisebbségi jogok védelmének támogatásával, a jószomszédi viszonytal stb. kapcsolatos számos probléma felett.

Röviden kitérnék e három témakörre, amelyek véleményem szerint alapvető jelentőséggel bírnak e három ország csatlakozási haladását illetően. Először is, Horvátország esetében egyértelmű, hogy a tagsághoz vezető út nyitva áll az ország előtt. A Szlovéniával megkötött megállapodás rendkívül fontos, ugyanakkor mihamarabbi ratifikálását kérjük annak érdekében, hogy az év végéig lehetővé tegye a Horvátországgal folytatott tárgyalások lezárását.

Macedóniát illetően bízunk benne, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság megfelelő rugalmasságot tanúsít majd. Reméljük továbbá, hogy az új görög kormány meg fogja tudni oldani a névproblémát, és így Macedónia számára még idén kiírhatjuk a tárgyalások megkezdésének időpontját.

Ami Törökországot illeti, a ciprusi kérdést nem kerülhetjük meg. Amíg ebben nem történik előrelépés, addig Törökország nem bízhat benne, hogy jelentős haladást érhet el az integrációs folyamat terén.

Ivo Vajgl, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (SL) A Parlament által ma elfogadandó, Horvátországot érintő állásfoglalással kapcsolatosan elismerjük, hogy az ország a demokratikus rendszerreformok megvalósítása és jogrendszerének a vívmányokkal történő harmonizációja révén haladást ért el az Európai Unióhoz való csatlakozás kritériumainak teljesítése terén. Ezzel Horvátország határozottan a teljes jogú európai uniós tagállami státuszra váró országok élére állt. Így arra is lehetőség nyílik, hogy már az idén lezárja a tárgyalásokat, amit jelentésünkben is megemlíünk.

Nagy örömmel jegyezzük meg, hogy Kosor asszony, az új horvát miniszterelnök gyors és eredményes lépéseket tett a korábban a legnagyobb akadályokat jelentő területeken: a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelem, a közigazgatási reformprogram végrehajtása, a háborús bűnök kezelése, valamint az etnikai és egyéb kisebbségek jogi, illetve alkotmányos védelmének biztosítása terén.

A szlovén szomszédokkal kötött határmenti választottbírószági megállapodás aláírásával az új horvát kormány nem csupán a tárgyalási folyamat elől gördített el egy akadályt, de más kérdések megoldása előtt is megnyitotta az utat. Fontos, hogy Horvátország a továbbiakban is megoldja a szomszédjai és közötté kialakult határvitákat, és biztosítsa, hogy ezeket a tárgyalásokat jóhiszeműen és a *pacta sunt servanda* elvet tiszteletben tartva bonyolítsák.

Megemlíteném azt is, hogy az állásfoglalás, amelynek szövegezése annak előadója, Hannes Swoboda képviselőtársam nagyszerű vezetésével történt, objektív és konstruktív módon azokra a problémás területekre is rámutatott, amelyek tekintetében Horvátországnak továbbra is igen sok a tennivalója. Hogy csak néhány példát említek: a hágai Büntetőbírósággal való együttműködés, a korrupció elleni büntetőeljárások terén tett eddigi erőfeszítések, a gazdaság és a pénzügyek átszervezése, valamint a horvátországi szerb lakosság visszatérése előtt álló akadályok kiküszöbölése terén való fokozottabb elköteleződés és őszinteség. Horvátország ezen szerb lakosok hazája is.

A Horvátország és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság által elért haladásról szóló kedvező jelentések ezentúl határozott jelzésként tekinthetők arra vonatkozóan, hogy az EU nyitott a Nyugat-Balkán valamennyi országát magában foglaló bővítésre, és ez egyben megerősítés is azon vállalásokat illetően, amelyeket ezen országok, köztük Törökország irányában is tettünk, feltéve, hogy teljesítik a vonatkozó követelményeket. Ez azonban elsősorban rajtuk múlik. Befejezésképp engedjek meg, hogy minden jót kívánjak új biztosunknak, Füle úrnak. Biztos vagyok benne, hogy nagyszerű munkát fog végezni.

Franziska Katharina Brantner, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr! A Verts/ALE képviselőcsoport nevében először is nagy szeretettel üdvözlöm a Parlamentben Füle biztos urat. Örömkre szolgál, hogy együtt dolgozhatunk önnel, és nagy várakozással tekintünk a jövőbeni együttműködés elébe. Köszönetet szeretnék mondani Swoboda úrnak is a Horvátországról szóló jelentéssel kapcsolatos kiváló munkájáért. Úgy gondolom, a folyamat során nagyszerű együttműködés valósult meg, amit megköszönök kollégáimnak is.

Csak annyit szeretnék mondani, jobban szeretjük volna, ha ma délelőtt közös vitát tartunk, és önálló szakaszokban ugyan, de mindhárom országról szót ejtünk. Úgy gondoljuk, ez ésszerűbb lett volna, mint valamennyi ügyet összekeverni, ezt azonban csak mellékesen jegyzem meg.

, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (DE) A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja támogatja Horvátország mihamarabbi európai uniós csatlakozását, és nagy örömmel vesszük tudomásul az általa elért gyors haladást. Horvátország gyors csatlakozása fontos üzenetet közvetít a biztonságpolitikával kapcsolatban a Nyugat-Balkán egésze felé. Ez azt jelenti, hogy továbbra is érvényes az az ígéret, amelyet az európai állam- és kormányfők Szalonikiben valamennyi nyugat-balkáni államnak tettek a tagságra

vonatkozóan. Az ígélet hitelessége és érvényessége a régió valamennyi országa számára jelentős ösztönzőként szolgál az olyan hosszú távú reformok végrehajtásához, amelyek nyomán fokozódik az országok biztonsága, stabilitása és jóléte.

Horvátországot illetően fontos megemlíteni, hogy a közszolgáltatásokat meg kell erősíteni, és átláthatóbbá kell tenni. E tekintetben nem csupán az új jogszabályok elfogadása a meghatározó tényező, hanem mindenekelőtt a törvények közigazgatási végrehajtása. Mi a Zöldek képviselőcsoportjában jobb eredményeket szeretnénk látni ezen a területen. Úgy gondoljuk, hogy a korrupcióra és a szervezett bűnözésre kizárólag az új jogszabályok és irányelvek következetes végrehajtása jelenthet megoldást. Ugyanez vonatkozik az igazságszolgáltatásra, az igazságszolgáltatási rendszerről szóló, különösen fontos fejezet tárgyalására pedig még nem került sor. A horvát kormány által tett bejelentések elismerésre méltók, ezeket azonban olyan tetteknek kell követniük, amelyek ténylegesen javítják a bíróságokon tapasztalható helyzetet. Ezen a területen is üdvözlőnénk a nagyobb átláthatóságot és a politikai befolyás csökkenését.

Ezen okból négy módosítást javasolunk, amelyek elfogadására biztatom önöket. Az első a korrupció elleni küzdelemmel kapcsolatos. Különösképpen az építőipari és a várostervezési ágazat terén lenne ez fontos, mivel ezeken belül ítélik oda a legnagyobb közbeszerzéseket.

Másodszor, szeretném, ha a 19. bekezdésben utalás történné arra, hogy a meleg és a leszbikusok helyzete nem megfelelő. E kisebbség tagjait folyamatos támadások érik. A horvát kormánytól biztosítékot kaptunk arra vonatkozóan, hogy néhány ilyen esetben vizsgálat folyik. Úgy érezzük, ez igen pozitív jel, és arra biztatnám a horvát hatóságokat, hogy gyorsítsák fel a hátrányos megkülönböztetés tilalmáról szóló törvény végrehajtását.

Zárásképp megjegyezném, hogy új horvát energiapolitikára vonatkozó elképzelés nem létezik. Ezért arra kérem önöket, támogassák a 7. módosításunkat. Számítunk rá, hogy Horvátország hamarosan csatlakozhat az Európai Unióhoz.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportja támogatja az Európai Unió bővítését. Nem csupán a nagyobb egységes piac jelentős előnyeivel vagyunk tisztában, de egyben – néhány parlamenti képviselőtől eltérően – az Európai Unió alapját képező föderalista ambíciók gyengülésére is számítunk. A jelölteknek azonban szigorú és erős próbáló követelményeknek kell megfelelniük a koppenhágai kritériumokban meghatározottak szerint.

Ezért teljes mértékben támogatjuk a Bizottság megközelítését, amelynek értelmében a jelölteket alaposan felkészítik a tagságra, és üdvözljük a Bizottság abbéli hajlandóságát, hogy tanuljon a korábbi bővítésekből, különösen a legutóbbi, Bulgáriát és Romániát érintőből, ahol a szervezett bűnözés és a korrupció terén lezáratlan problémák voltak. Horvátország Izlanddal együtt – utóbbi jelölti státuszának jóváhagyása esetén – kétségtelenül a leginkább felkészült ország az Európai Unióhoz való csatlakozásra, Horvátország csatlakozása pedig elő fogja segíteni a Nyugat-Balkán stabilizációját. Míg elismerjük, hogy a Szlovéniával folytatott határvita továbbra sem lezárt, úgy gondoljuk, nem szabad hagyni, hogy a kétoldalú nehézségek késleltessék Horvátország tagságát. Korábban Olaszország végül az akkori kisebbségi és határviták ellenére sem akadályozta meg Szlovénia csatlakozását.

Ahogyan a Bizottság jelentéséből egyértelműen kiderül, Horvátország a tárgyalási alapkövetelmények teljesítése tekintetében is jelentős előrelépést tett, és az ország továbbra is határozottan elkötelezi magát az uniós elvárások mellett. Macedónia szintén maradéktalanul visszatért a csatlakozáshoz vezető útra, és üdvözljük az általuk, illetve a Szerbia és Montenegró által elfogadott uniós vízumliberalizációt, valamint támogatjuk a Tanácshoz intézett, a macedóniai csatlakozási tárgyalások megnyitásának lehetővé tételét kérő közvetlen felhívásokat.

Az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportjának meggyőződése, hogy a Görögországgal folytatott szinte komikus névvitát józanul és mihamarabb meg kell oldani. Ivanov elnök úr közreműködésének köszönhetően Macedónia uniós ambíciói lendületet kaptak, és bízunk benne, hogy Ivanov elnök úrnak az újraválasztott görög elnökkel való találkozásra irányuló kérése a barátság és a jószomszédi kapcsolatok szellemében viszonzásra talál. Mindeközben Törökország uniós tagsága továbbra is problémákat vet fel, elsősorban az emberi jogok területén. A közelmúltban történt szörnyű eset, amelynek során egy serdülő lányt élve eltemettek, csak mert fiúkkal beszélgetett, csupán tovább szítja azok indulatát, akik szerint Törökországnak nincs helye az Európai Unióban. Az, hogy az ország nem ismerte el Ciprust, hogy nem hajtotta végre az Ankarai Jegyzőkönyvet, illetve hogy halogatja az Örményországgal való kapcsolatok helyreállításáról szóló szerződés ratifikálását, csalódást jelent.

Végezetül Montenegró állandó parlamenti előadójaként annyit tennék még hozzá, hogy miután nemrégiben látogatást tettem az országban, úgy vélem, Montenegró jó úton jár a jelölti státusz elnyerése felé, és bízom benne, hogy erre mihamarabb sor fog kerülni.

Befejezésképpen jómagam is megragadnám az alkalmat, hogy képviselőcsoportom, az Európai Konzervatívok és Reformerek Képviselőcsoportja nevében gratuláljak Füle biztos úrnak tegnapi kinevezéséhez, képviselőcsoportom teljes együttműködésére számíthat az előtte álló kihívások vonatkozásában.

Takis Hadjigeorgiou, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) A kezdetektől hangsúlyozni kívánjuk, hogy támogatjuk Törökország csatlakozását. Ezt őszintén így gondoljuk, és hiszünk benne. A kisebbségek jogainak védelme érdekében és elsősorban Törökország számára szükség van a parlamenti helyekre vonatkozó választási határszámok csökkentésére, valamint a munkavállalók jogainak, például a sztrájkhoz és a kollektív tárgyaláshoz való jog védelmére.

A kurd kérdés valódi politikai megoldásának megtalálása, az örményországi mészárlás elismerése, a szomszédos országokkal való kapcsolatok rendezése és Ciprus megszállásának megszüntetése néhány olyan probléma, amellyel Törökországnak foglalkoznia kell. Ahogyan a Tanács hangsúlyozta, Törökországnak sürgősen, minden további késlekedés nélkül, maradéktalanul és hátrányos megkülönböztetés nélkül be kell tartania az ankarai megállapodás jegyzőkönyvét.

A nemzetközi jog figyelmen kívül hagyásával Törökország megakadályozza, hogy a Ciprusi Köztársaság annak kizárólagos gazdasági övezetében gyakorolhassa szuverén jogait. Ennélfogva kijelentjük, hogy nem értünk egyet azzal az állásponttal, amely szerint meg kellene nyitni a vonatkozó energiaügyi fejezetet.

Befejezésképpen megemlíteném, hogy néhány képviselő olyan indítványt kíván megszavazni, amely az érdekelt feleket a ciprusi kérdés megoldásának elősegítésére szólítja fel. Biztos vagyok benne, hogy mindenki segítő szándékot fog tanúsítani. Ugyanakkor nem elfogadhatatlan-e, hogy mindenkit egyformán felelőssé teszünk, hogy az áldozatot és a megszállót egyaránt felelőssé tesszük? Ha megoldást szeretnénk a ciprusi kérdésben, ki kell emelnünk Törökország felelősségét. Nyíltan kell beszélnünk Törökországgal, amelynek integrációját – záróképpen is ismétlem – támogatjuk. A támogatás ugyanakkor Törökország Európai Unióba való integrációjának, nem pedig az Európai Unió Törökországba történő integrációjának szól.

Bastiaan Belder, az EFD képviselőcsoport nevében. – (NL) Kockáztatva, hogy ismét felzaklatom a török diplomatákat (nézzük csak meg, hogyan reagáltak számos európai parlamenti módosításra!), arra biztatom a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a következő öt tételt tűzzék napirendre a török hatóságokkal folytatott következő tárgyalásokon.

1. Valamennyi törökországi vallási közösség jogi személyiséggel való felruházása – ez alapvető előfeltétele a vallásszabadság érvényesülésének Törökországban.
2. A török keresztények ellen folytatott nyilvános, de rejtett gyűlöletkampány haladéktalan felszámolása, amelynek során a tankönyvekben és a helyi médiában engedélyezték a kétszeresen negatív töltetű „misszionárius tevékenységek” kifejezés használatát, azt sugallva, mintha a török keresztények természetüknél fogva felforgatók lennének, és az állam aláásására törekednének.
3. A nem iszlám kisebbségekkel szemben a török kormányapparátuson belüli polgári és katonai tisztségek betöltésekor alkalmazott nyilvánvaló diszkrimináció haladéktalan megszüntetése.
4. Hatékony kormányzati intézkedések a törökországi közéletben elharapódzó antiszemitizmus ellen. Egy török akadémikus a közelmúltban mérgezett környezetéről beszélt. Örömmel hallok, hogy annyira még szabad ez a környezet, hogy egy akadémikus nyíltan kijelenthessen ilyesmit. Éppen ezért hatékony kormányzati intézkedésekre van szükség a törökországi közéletben tapasztalható egyre növekvő antiszemitizmus ellen, és e tekintetben elsősorban Erdoğan miniszterelnök úrnak kell vezető szerepet vállalnia.
5. Végezetül az Iráni Iszlám Köztársasággal való kapcsolatok szigorú összehangolása a Teheránnal és ellentmondásos atomprogramjával kapcsolatos transzatlanti politikával. NATO-tagként és EU-tagjelölt országgént Törökországnak el kell köteleződnie. Egyértelmű döntést kell hoznia.

Felszólítom a Tanácsot és a Bizottságot, hogy vegyék komolyan a koppenhágai kritériumokat és az általam imént említett sürgető bírálatokat, és, biztos úr, ismét minden jót kívánok önnek új szerepkörében. Építő jellegű konzultációra számítok, és bízom benne, hogy komolyan fogják venni a koppenhágai kritériumokat, valamint hogy ezáltal tehetünk majd Törökország modernizálásáért és egy olyan országért, amelyet szintén tisztelni szeretnénk.

Barry Madlener (NI) . . – (NL) Üdvözlöm a Parlamentben, Füle úr. Elnök úr! Pártom, a holland Szabadság Párt (PVV), úgy döntött, hogy függetlenként vesz részt a Parlament munkájában. E tekintetben nagyszerű együttműködést tapasztaltunk a Szabadság és Demokrácia Európa képviselőcsoporttal és Messerschmidt úrral, akiknek hálás köszönetet szeretnék mondani.

Elnök úr! Először is azt mondanám, hogy a PVV nem támogatja a bővítést: a horvátországit és a macedóniai nem, a törökországit pedig semmiképpen sem. Ciprus török megszállása törvényellenes. Itt az ülésteremben valamennyien így gondoljuk, mégis tovább közösködünk Törökországgal anélkül, hogy határozottan elítélnénk ezért. Nem szabunk meg szankciókat – vagy szinte alig – Törökország ellen. Számomra ez rendkívül gyengekező hozzáállás, ezért olyan módosítást nyújtottam be, amely elítéli a megszállást és felszólítja Törökországot ciprusi csapatai visszavonására, mégpedig azonnal. Ezért bízom benne, hogy valamennyien támogatni fogják a módosítást.

Továbbá, a törökországi sajtószabadságra erőteljes nyomás nehezedik. Amikor Törökországba látogattam, a sajtót még támadás is érte. Ezt határozottan el kell ítélnünk, ezért nyújtottam be a 16. módosítást.

Hölgyeim és uraim! Elérkeztünk Iránhoz, a banditaállamhoz. Az iszlám diktátor, Ahmadinedzsád úr terrorizálja saját népét, le szeretné rádírozni Izraelt a térképről, és ezt nyíltan bevallja, nagy hatótávolságú rakéták előállításán dolgozik, rendszeresen végez rakétateszteket, és tegnap megkezdte az urániumdúsítást, ami nukleáris fegyverek gyártására szolgál. Hölgyeim és uraim, csak annyit tudunk mondani, ez visszataszító. Törökország, amely az EU-hoz kíván csatlakozni, jó barátjaként tekint az iráni kormányra, és ezért határozottan el kell ítélni, ezért nyújtottam be a 17. módosítást. Számítok a támogatásukra.

Következőként a Törökországgal folytatott tárgyalást említeném. Törökország, amely Iránt a barátjának tekinti, megszállja Ciprust, elnyomja a keresztényeket, megsérti a nők jogait, az Iszlám Konferencia Szervezetének (OIC) tagja, az emberi jogokat korlátozó sáría jogot alkalmazza és iszlám ország, soha nem csatlakozhat az Unióhoz. Ezt nem engedhetjük meg, és ez indokolja a 18. és 19. módosítás benyújtását, amelyek célja a csatlakozási tárgyalások megszakítása. Ennek megfelelően bízom benne, hogy valamennyien támogatni fogják a módosításaimat.

Eduard Kukan (PPE) . . – Elnök úr! Először is gratulálni szeretnék Zoran Thaler úrnak az általa készített jelentéshez, valamint köszönetet mondok neki és többi kollégámnak az állásfoglalás-tervezet kidolgozása során végzett igen konstruktív munkájukért. Örömmel köszöntöm Füle biztos urat és sok sikert kívánok neki jövőbeni munkájához.

Az Európai Néppárt véleménye szerint Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságban az elmúlt év során számos kedvező fejlemény történt. Az az előrelépés, amelyet az ország az uniós csatlakozási tárgyalások megkezdéséhez szükséges valamennyi feltétel teljesítése terén elért, egyszerre jelentős és figyelemre méltó. Arra, hogy a Bizottság az országgal való tárgyalások megkezdését ajánlotta, egyértelmű üzenetként kell tekinteni, amely azt mutatja, az ország jó úton halad.

A Parlamentnek ezért határozottan támogatnia kell az ajánlást, és az állásfoglalás elfogadásával pozitív jelzést kell küldenie az ország és a régió egésze felé. Bízom benne, hogy az Európai Tanács megerősíti a Bizottság döntését és az állásfoglalásban szereplő felhívást, valamint hogy további késlekedés nélkül a közeli jövőben zöld utat ad a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársasággal folytatott tárgyalásoknak. Úgy gondolom továbbá, hogy amíg ez megtörténik, a névkérdésben előrelépésre lehet számítani, és a szomszédos országokkal kialakított kapcsolat is javulni fog.

Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak fel kell nőnie a feladathoz, és meg kell mutatnia, hogy kész teljesíteni a koppenhágai kritériumokat, ami alapján az EU-tagság iránti ambícióit értékelni kell.

Raimon Obiols (S&D) . . – (ES) Úgy gondolom, hogy a ma szavazásra bocsátandó, Törökországnak az európai csatlakozás irányába történő előrehaladásáról szóló jelentés kedvező. Őszinte, és bár megfogalmazhatunk néhány bírálatot, kiegyensúlyozott jelentésről van szó, amelyhez gratulálok Oomen-Ruijten előadó asszonynak.

Nyilvánvaló, hogy képviselőcsoportunk nagyobb hangsúlyt helyezett volna bizonyos szempontokra. Ugyanakkor széles körű konszenzusra törekedünk, úgy gondoljuk ugyanis, hogy a Parlamentnek a lehető legnagyobb támogatásban kell részesítenie a jelentést.

Erre vonatkozóan egyértelmű üzenetet kell közvetítenünk. Ennek pozitív, jó szándékot tükröző üzenetnek kell lennie, amely azonban kellően szigorú is ahhoz, hogy előrelendítse a tárgyalási folyamatot, és hogy Törökországban elősegítse a modernizációt célzó demokratikus reformok előrehaladását. Ebben a kérdésben

világosan kell fogalmaznunk: túl kell jutnunk a tárgyalási folyamatban jelenleg tapasztalható lomhaság és határozatlanság szakaszán.

Közvélemény-kutatások szerint a török csatlakozás közvélemény általi támogatottsága visszaesett, és ezt a közmegítélést meg kell változtatni. Ennek egyetlen módja az, ha biztosítjuk, hogy a tárgyalások és a reformok folytatódjanak, hogy az Európai Unió következetesen lép fel vállalásai tekintetében, és hogy kerülje az ellentmondásos jelzések közvetítését, amelyek bizonytalanságot teremtenek. Természetesen Törökországnak is döntő lépéseket kell tennie a reform felé vezető úton.

Két forgatókönyv közül választhatunk: a megosztottság, a konfrontáció és a bizalmatlanság ördögi köre vagy a komoly, szigorú, ugyanakkor egyértelmű tárgyalás jelentette üdvöztető megoldás között kell döntenünk.

Ha a jelentés csak kicsivel is hozzájárul az e szellemben történő haladáshoz, úgy gondolom, elégedettek lehetünk.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Elnök úr! A küldöttség vezetőjeként először is gratulálni szeretnék Thaler úrnak az igen kiegyensúlyozott jelentéshez. Szkopje reformokat valósított meg és az Európai Unióhoz való csatlakozás felé halad. Ezt őszintén üdvözzöljük és nagy örömmel halljuk. A vízumliberalizáció volt talán a legvilágosabb és legnyilvánvalóbb jelzés. Ez fordulópontot jelentett az együttműködésben. E célkitűzés csak az uniós tagállamokkal való szoros együttműködés eredményeképpen valósulhatott meg, és a nyitottságot, az interakciót és az együttműködést jelképezi.

Ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy Macedónia négy éve megkapta a jelölti státuszt, és azóta folyamatosan azon tűnődünk, mikor fog végül csatlakozni az Európai Unióhoz. Valamennyi felet arra kérném, gondoskodjanak róla, hogy a jelenleg az érdeklődés középpontjában álló névprobléma megoldódjon. Ki kell használnunk a decemberi tanácsi határozat és az új görög kormány által teremtett lendületet. Ez a lendület napról napra fogy. Arra szeretném felhívni a felek figyelmét, hogy amennyiben most egyéb kérdésekre, például a pénzügyi válságra koncentrálunk, Macedónia csatlakozási célkitűzése még inkább háttérbe szorul majd. Ezt természetesen nem szeretnénk, éppen ezért további erőfeszítéseket kell tennünk ezen a téren.

Marije Cornelissen (Verts/ALE). – (NL) Az elmúlt hat hónapban minden alkalmat megragadtam, hogy a Balkánra és Törökországba utazzak, és hogy az ottani lakosokkal beszéljek. A várható csatlakozás fényében hatalmas élmény testközelből látni, mi folyik a helyszínen: meghatározó politikai áttörések, ugyanakkor és elsősorban teljes mértékben gyakorlati változások, amelyek az ott élők javára válnak.

Montenegróban például végre elismerik a homoszexualitás létezését. Törökországban a nők számára biztosított menedékhelyek végre sikeresen jó kapcsolatokat építettek ki a rendőrséggel, hogy csak két példát említsék. Lelkesen kellene fogadnunk az ezekben az országokban elért eredményeket, és mindazt, ami kedvezően alakul, ugyanakkor a további teendőket is egyértelműen jeleznünk kell.

Az Európai Parlamentnek és a tagállamoknak továbbra is ragaszkodniuk kell a folyamat elején meghatározott feltételekhez. Kerülnünk kell azonban, hogy felesleges akadályok állításával gyengítsük a csatlakozási folyamat vonzerejét.

Hadd térjek ki csak röviden Macedóniára. Valamennyien egyetértünk abban, hogy a kétoldalú névproblémát meg kell oldani. Abban is valamennyien egyetértünk, hogy az EU-nak minden lehetséges módon támogatnia kell a folyamatot. A kétoldalú problémák önmagukban nem képezhetik a csatlakozási folyamat akadályát. Ez vonatkozik Macedóniára, ugyanakkor legalább ennyire Horvátországra, Szerbiára, Törökországra, Koszovóra és Izlandra is. Az ott élők számára a csatlakozási kilátások túlságosan fontosak ahhoz, hogy egy kétoldalú nézeteltérés megoldásának túszává váljanak.

Éppen ezért arra kérem önöket, hogy az általunk készített 4. módosítást is támogassák, amelynek célja egy új bekezdés, a 30. cikk (2) bekezdésének beillesztése a Macedóniával foglalkozó jelentésbe. Továbbá arra kérem önöket, hogy e három jelentést illetően valóban tartsák szem előtt, mekkora jelentőséggel bír a csatlakozási folyamat.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Elnök úr, biztos úr! Először is gratulálni szeretnék önnek, Füle úr, e tisztségbe történő megválasztásához. Biztos vagyok benne, hogy az Európai Unió további bővítését célzó közös munkánk gyümölcsöző és eredményes lesz. Meggyőződésem, hogy ön még az év vége előtt lezárja majd a Horvátországgal folytatott európai uniós csatlakozási tárgyalásokat. Biztos vagyok abban is, hogy hamarosan megkezdje majd a Macedóniával való tárgyalási folyamatot. Bízom benne, hogy ez még az idén megtörténik.

E felszólalásomban hangsúlyozni szeretném Horvátországnak mint leendő európai uniós tagállamnak az egyedülálló szerepét, különösen közös értékeink és kontinensünk biztonságának védelmével összefüggésben. Nagyra értékeljük, hogy a NATO keretén belül horvátországi egységek állomásoznak Koszovóban és Afganisztánban. Hozzávetőleg 300 horvát katona, diplomata és rendőrtiszt vesz részt ISAF műveletekben Afganisztán három régiójában. Új szövetségesünk számos NATO misszió során bátran közreműködött a terrorizmus ellen folytatott küzdelmünkben. Biztos vagyok benne, hogy Horvátország európai uniós tagsága hozzájárul majd a stabilitás fenntartásához Európa egy olyan részén, amely csupán néhány évvel ezelőtt még kegyetlen konfliktus és etnikai tisztogatás tanúja volt.

Ha Horvátország végigviszi ezeket a reformokat, még az év vége előtt lezárhatja az Európai Unióval folytatott tárgyalásokat. Ez egyszerű célkitűzés, és mindenkit arra kérek, támogassák ezeket az erőfeszítéseket. Értékelnünk kell, hogy Zágráb számos reformot végrehajtott, elsősorban az igazságszolgáltatási rendszer és a közigazgatás, valamint a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelem terén. Horvátország felvétele az Európai Unió tagállamainak családjába a demokrácia és jólét kontinensének létrehozására irányuló stratégiánk része. E balkáni ország példája bizonyítja, hogy az Európai Unió bővítése erős ösztönzést jelent a tagságra törekvő országok politikai és gazdasági reformjaihoz. Ezt se felejtjük el, amikor keleti szomszédunkra, Ukrajnára gondolunk!

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Elnök úr! Az elmúlt évben Törökország többarcú külpolitikája zavart keltett mind a nemzetközi közösségben, mind pedig a török társadalom világi részének tagjaiban. Merre tart Törökország? A multikulturális Európa vagy egy pániszlám állam irányába halad?

Hadd emlékeztessen röviden a Tisztelt Házat az ország Iránnal szembeni politikai magatartására, az Izraellel szemben használt elfogadhatatlan diplomáciai nyelvezetére, a gázai határokról Egyiptommal folytatott vitájára és a török kormány azon közelmúltbeli döntésére, amelynek értelmében 7 arab ország esetében eltörölték a belépési vízumot. Mint tudjuk, sokan közülük szélsőséges iszlám szervezeteknek adnak otthont, amelyeknek tagjai mostantól könnyedén bejuthatnak Európába és a nyugatra. A vízumok eltörlésének kérdése különösképpen felháborította Törökország szekuláris államát.

Ha új szankciókat vezetünk be Iránnal szemben, Törökországnak az ENSZ Biztonsági Tanácsában való jogállása kiindulópontként szolgálhat a modern Törökország jövőjének tisztázásához, és attól a ponttól kezdve másképp fogunk beszélni Törökországról itt, az ülésteremben.

Philip Claeys (NI) . . – (NL) Érthető okokból az európai közvélemény élesen ellenzi Törökország, egy nem európai iszlám állam csatlakozását. Az előző bizottsági javaslat azt ígérte, hogy amennyiben kiderül, hogy Törökország nem teljesíti demokratikus kötelezettségeit, felfüggesztik az országgal folytatott tárgyalásokat, és hogy a tárgyalásoknak a törökországi reformfolyamat ütemét kell majd követniük. E két ígéret egyikét sem tartották be.

Éppen ellenkezőleg, újabb és újabb fejezeteket nyitottak meg, miközben Törökország inkább hátrafelé halad, semmint előre. Politikai pártokat helyeznek törvényen kívül, kurd polgármestereket tartóztatnak le, a keresztényeknek megfélemlítéssel, erőszakkal és közigazgatási előítéletekkel kell szembenézniük. A keresztény íróknak és akadémikusoknak bujdosniuk kell. És akkor az olyan jelenségekről, mint a kényszerházasság és az úgynevezett becsületbeli gyilkosságok, még nem is beszéltem.

Milyen határidőt szab meg a Bizottság Törökország számára, hogy az ország az Európai Unió valamennyi tagállamát elismerje? Mikortól kell majd Törökországnak betartania az Ankarai Jegyzőkönyv előírásait? Mikor vet véget Ciprus törvénytelen katonai megszállásának?

José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Elnök úr! Képviselőtársaimhoz hasonlóan én is gratulálni szeretnék Füle úr hivatalba lépéséhez, és bízom benne, hogy a külügyi bizottsági meghallgatása során a ránk tett egyszerű benyomás mandátuma ideje alatt visszaigazolást nyer majd, különösképpen a bővítés érzékeny kérdése tekintetében.

Néhány szót szólnék Törökországról, és mindenekelőtt gratulálnék Oomen-Ruijten asszonynak a bizottságban elért kiváló eredményekhez.

2008-ra és 2009-re vonatkozó jelentése nem túlozza és nem bagatellizálja el a kérdéseket; kiemeli a Törökország által a koppenhágai feltételek és kritériumok teljesítése érdekében tett erőfeszítéseket.

Véleményem szerint azonban ezeket az erőfeszítéseket a jelenlegi törökországi háttér és politikai helyzet összefüggésében kell értékelni: hét év Erdoğan úr mérsékelt iszlám kormányával, a választások pedig 2011 júliusában várhatók; Törökország a Pöröly-hadművelet nyomán, valamint a katonaságot komoly

hatáskörökkel felruházó Emasya Jegyzőkönyv érvénytelenítése nyomán és különösképpen azon rendelet nyomán izzik, amely betiltotta a Demokratikus Társadalom Pártjának törökországi tevékenységét.

Ez a kontextus, biztos úr, azt jelenti, hogy a török ügyet rendkívül körültekintően kell kezelni. Törökországnak teljesítenie kell a koppenhágai kritériumokban foglalt feltételeket és követelményeket, valamint nyilvánvalóan tiszteletben kell tartania az Ankarai Jegyzőkönyvet. E konkrét környezetben és helyzetben azonban, biztos úr, magától értetődő, hogy ha bármilyen téves jelet küldünk, az igen súlyos következményekkel járhat az Európai Unió biztonságára nézve, különösen, ha a kormányzó párt nem rendelkezik a parlamentben az alkotmány módosításához szükséges háromötödös többséggel; egy ilyen jelzés komoly és riasztó zavargásokat idézhetne elő egy már most is bizonytalan helyzetű országban, amely az Atlanti Szövetség összefüggésében a Nyugat stratégiai partnere.

A tárgyalási folyamatban a legnagyobb körültekintéssel kell eljárunk annak érdekében, hogy ne hibázzunk.

Richard Howitt (S&D). – . Elnök úr! Nyilvánosan is megismételném a Füle biztos úrhoz intézett gratulációm. Első hivatali napján korán kellett kelnie, és úgy vélem, nem ez lesz az egyetlen ilyen alkalom.

Törökországban nagy mértékű lakossági szkepticizmus övezi azt, hogy az EU be fogja tartani az ígérését, csakúgy, ahogyan saját, uniós polgáraink körében is szkepticizmussal találkozunk. Az ön előtt álló kihívás, biztos úr, az, hogy igazságos és objektív legyen – igen, ezzel megnyerhető a polgárok bizalma. Emellett azonban fontos a bővítés előnyeinek kifejtése is a szkeptikusok meggyőzése érdekében, képviselőcsoportunk pedig támogatni fogja az erre irányuló munkáját.

Törökországot illetően a Szocialisták és Demokraták Képviselőcsoportja továbbra is csatlakozás- és reformpárti. A Bizottság haladási jelentése azt állítja, hogy a reformcélú erőfeszítéseket újrakezdték, ám fokozni kellene azokat. Ezzel egyetértünk. A Parlament öt éves időszakának első jelentésével kapcsolatban nyitó megjegyzéseimben ezért azzal szeretnék foglalkozni, hogyan kezeljük mi mint Parlament a törökországi kérdést. Az előadóhoz szólva, tisztelem a parlamenti konszenzus elérése iránti őszinte elkötelezettségét, és köszönetet mondok önnek az együttműködésért. Bízom benne, hogy a következő években a képviselőcsoportok beleegyezését is kérni fogja, mielőtt plenáris ülésen a bizottságban elfogadott kompromisszumokra vonatkozó módosításokat nyújtana be, mivel a közöttünk lévő nézetkülönbségek elhanyagolhatók.

Előadói mivoltának tényleges próbája azonban, ami a Parlamentre is tartozik, annak biztosítása, hogy befolyásunkat latba vetve évről évre biztosítsuk az előrehaladást Törökország csatlakozás felé való terelésében, ehhez pedig itt és az országon belül is vezetői minőségben végzett munkára van szükség.

Ciprusi kollégáinknak jelezném, megértjük az önök által érzett fájdalmat és igazságtalanságot. Képviselőcsoportunkban törekedtünk arra, hogy önök is maradéktalanul részét képezzék a konszenzusnak, ugyanakkor határozott szándékunk, hogy e döntő időpontban olyan álláspontot alakítsunk ki, amely támogatja a békítési erőfeszítéseket annak érdekében, hogy mindkét közösség számára igazságot szolgáltatassunk, és hogy az eredmények egyik fél javára se legyenek eleve kedvezőbbek.

A Tisztelt Ház többi képviselőjéhez szólva, szükség van Törökország építő jellegű bírálatára; mi magunk is kritikusak vagyunk saját barátainkkal szemben. Azoknak azonban, akik e vitában Törökország ellen szólaltak fel, azt mondjuk, hogy kisebbségben vannak; túl sokukat az iszlámmal szembeni vallási intolerancia vezérli, és saját politikai érdekeik érvényesítésére törekednek azáltal, hogy szándékosan téves félelmeket keltenek a bevándorlással kapcsolatban. Ezek az érvek gyűlöletesek és visszataszítók, ahogyan önök is.

Végezetül a Parlament többségéhez szólva, akik támogatják Törökország csatlakozását, újra és újra hangot kell ennek adnunk. Nem szabad hagynunk, hogy az elutasítók éles hangja elnyomja saját hangunkat. Számítunk török kollégáinkra, hogy tovább folytatják társadalmukon belül a fájdalmas változtatásokat, amelyek kihívást jelentő belpolitikai következményekkel járnak.

Ezek a reformok önmagukban is kedvezők. Nekünk azonban, akik e Parlamentben azt mondjuk, hogy támogatjuk a csatlakozást, gondoskodnunk kell róla, hogy ezen fájdalmas változásoknak értelme legyen, mégpedig azáltal, hogy megteesszük azt, amit ígérünk, érdemek szerint megnyitjuk és lezárjuk a fejezeteket, teljesítjük a Tanács ígéreteit, és jóhiszeműen járunk el.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Beszédemben csak utalok Macedóniára, mert hangsúlyozni akarom, hogy a jelentés a macedóniai helyzet fejlődéséről számol be, és támogatja az országgal való tárgyalások elindítására vonatkozó politikai döntést.

Nem említem meg a jelentés mérlegét, és azt, ahogy részletesen leírja azokat a pozitív és negatív tényezőket, amelyekkel az ország jelenleg küzd.

Két dolgot szeretnék hangsúlyozni. Macedóniában az exit pollok és a közvélemény-kutatások rávilágítanak, hogy ez az egyik leginkább „eurooptimista” ország a régióban. Úgy gondolom, hogy a lakosság általi támogatás a siker feltétele a tárgyalási folyamatok vonatkozásában. Másodszor, úgy vélem, hogy az Európai Unió tagállamaként Görögországnak meg kell értenie a történelemmel való megbékéléssel kapcsolatos európai modelleket, és mindent meg kell tennie annak biztosítása érdekében, hogy a Macedónia nevével kapcsolatos vita ne jelentsen akadályt az ország Európa irányába tett fejlődése útjában, mivel bármilyen egyéb magatartás ellentétes Európa szellemiségével és rendeltetésével.

Hélène Flautre (Verts/ALE). . – (FR) Elnök úr! Először is üdvözlémet szeretném kifejezni és gratulálni szeretnék Füle biztos úrnak.

Hrant Dink állítólagos gyilkosai perének 12. meghallgatását hétfőn tartották Isztambulban. Hivatalos megfigyelők először érezték azt ezen a tárgyaláson, hogy a bíróság valóban ki akarta deríteni az igazságot, és hogy ez a per – Hrant Dink állítólagos gyilkosainak pere – és a folyamatban lévő egyéb perek – például az Ergenekon hálózat pere – közötti összefüggéseket az ügyész kiemelte.

Ez a tény rendkívüli jelentőséggel bír, mert valamennyi politikai gyilkosság, társadalmon belüli intolerancia és a még mindig gyakori büntetlenség kérdése áll most bíróság előtt. A politikai gyilkosság áldozatainak családjai továbbá nagyon találóan fejtették ki ezt a nézetet, amikor a török „mély államra” utalva Hrant Dink „mély családjának” nevezték saját magukat. Ezt azért mondom el önöknek, mert a dolgok haladnak előre. A török civil társadalomban jelen van a demokrácia és a jogok előmozdítására irányuló reform iránti vágy és az azt célzó mozgalom, ez a vágy és mozgalom pedig rendkívül erőteljes.

Egy másik példát is szeretnék idézni, amely mostanában az újságok címdalán szerepel – a családi becsületbeli gyilkosságokat már említették. Arról a 16 éves lányról van szó, akit egy tyúkólban eltemetve találtak meg, és akit azért ítéltek el a családi tanács, mert fiúkkal beszélgetett. Ez borzasztó és bűncselekmény. A családtagokat nyilvánvalóan börtönbe kell zárni.

Az igazság az, hogy néhány évvel ezelőtt ezek a bűncselekmények nem kerültek az újságok címdalaira. Biztató éppen ezért, hogy ma ezeket az úgynevezett „becsületbeli gyilkosságokat”, amelyek valójában barbár gyilkosságok, már nem tolerálja tovább a török társadalom. A török társadalom változáson megy keresztül, szinte zűrzavaros állapotban van, és úgy gondolom, hogy amikor Törökországról beszélünk, akkor egyértelműen tisztában kell lennünk azzal, hogy az országban bármilyen reform mély hatással van az állampolgárok, a vezető réteg, valamint a török történelem és demokrácia közötti kapcsolatra. Ezek abszolút alapvető alkotóelemek.

Úgy gondolom, hogy az általunk végzett folyamatnak teljesen őszintének kell lennie. Munkánk őszintesége ma elismert, és ez megfelel azon képességünknek, hogy támogassuk a Cipruson végbemenő összetett, kritikus és történelmi folyamatot. Ma az EU-nak egyértelműen ki kell jelentenie Ciprus számára, hogy készek vagyunk támogatni és biztosítani az összes rendelkezésünkre álló eszköz segítségével – beleértve a gazdasági és pénzügyi eszközöket – az észak és dél között elért valamennyi megállapodást, továbbá készek vagyunk biztosítani, hogy a közösségi joganyagban semmi ne akadályozza a konszenzus elérését Cipruson. Teljes gőzzel kell haladnunk előre; Törökország uniós tagságának jövője is ezzel az ügygel kapcsolatos.

Geoffrey Van Orden (ECR). . – Elnök úr! Nem gyakran fordul elő, hogy egyetértek Flautre asszonnyal, azonban számos most tett megjegyzését osztom. Először is, nagyobb őszinteséget kérnék, amikor Törökországról esik szó. Biztos vagyok benne, hogy mindannyian jó kapcsolatokat akarunk Törökországgal és sokan közülünk, talán a többség, egy napon Törökországot az Európai Unió tagjaként szeretné látni: egy olyan Európai Unió tagjaként, amely más, mint a jelenlegi. Ennek az az oka, hogy néhányan felismerik, hogy a török csatlakozás szükségszerűen megváltoztatná az EU mint projekt jellegét, és olyan nem kívánt politikai integráció felé vinné azt, amellyel szemben sokan nagyon is szembehelyezkednek.

Van egy-két kérdésem a Bizottság számára. Mi történt a Törökországgal való tárgyalásokkal? Miért van csak nagyon kevés nyitott fejezet? Olyan időszakban, amikor országainkban komoly aggodalmak merülnek fel az energiabiztonsággal kapcsolatban, és Törökország kulcsfontosságú földrajzi helyzeténél fogva utat tud biztosítani a Kaszpi-tengerből jövő vezetékek számára, miért nem nyitott az energiaügyi fejezet? Továbbá a közelgő ciprusi elnökválasztások és a folyamatban lévő egyesítési tárgyalások miatt nagyon sokat foglalkozunk Ciprussal. Természetesen nagyon nehéz úgy beszélni Törökországról ebben az üléssteremben, hogy ne említenénk meg Ciprust, de talán hasznosabb lenne, ha Törökország folyamatos kritizálása helyett

az EU arra törekedne, hogy több támogatást nyújtson ebben a kérdésben. Miért csak Törökországot szólítjuk fel arra, hogy jobban használja ki befolyását, amikor Görögország és Ciprus – mindkettő uniós tagállam – döntő szerepet játszik az ügyben?

Egyetértek azzal, hogy az Észak-Cipruson lévő török helyőrséget jelentősen csökkenteni kellene. Valójában rendszeresen tesznek javaslatot arra a török követeknek, hogy a csapatok számának egyoldalú csökkentése bátor, bizalomépítő intézkedés lenne, de mindannyian tudjuk, hogy amennyiben az Annan-tervet végrehajtánák, a jelenlevő török csapatok létszámát 650-re, míg a görög csapatok létszámát 950 főre csökkentenék. Felháborító, hogy nem történt valódi előrelépés az Észak-Ciprussal való nemzetközi kereskedelem megnyitása kapcsán. Miért nem tartotta be az EU a 2004 májusában tett arra vonatkozó ígéretét, hogy véget vet Észak-Ciprus elszigeteltségének?

Az összes hely közül, ahol az EU valóban hasznos szerepet játszhatna és üdvös hatást gyakorolhatna, kitűnik Ciprus– ennek ellenére ott nem vagyunk jelen. Ne Törökországot okoljuk az EU belső nehézségei miatt.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). . – (EL)

Elnök úr! Az Európai Unió bővítését ellenző álláspontunk összeegyeztethető Görögország, saját országom Európai Unióba való integrálásának ellenzésére vonatkozó álláspontunkkal, valamint azon küzdelmünkkel, hogy kiszabadítsuk Görögországot ebből az imperialista gépezetből.

A teljes bővítési folyamat összhangban van a NATO megerősítésével és a Nyugat-Balkán NATO általi elfoglalásával, Koszovó elszakadásával és Bosznia-Hercegovina destabilizációjával, az Európa Unió határokért és a terület stabilitásáért való küzdelmével, Szerbia lakosságának korlátozásával és a Balkánon tapasztalható új sűrűlódásokkal és ellentétekkel.

Mivel az úgynevezett kétoldalú kérdések valójában egyáltalán nem kétoldalúak, hanem nemzetközi kérdések, foglalkozik velük az ENSZ. A Balkánon ugyanakkor hihetetlen válság van, amelyet egyértelműen azok a reformok okoztak, amelyre az embereket ezekben az országokban kötelezték az Európai Unióhoz való csatlakozás érdekében.

Ez a folyamat összhangban van Ankarának a ciprusi kérdéssel kapcsolatos hajthatatlanságával, az égei-tengeri *casus bellivel*, amelyet támogat egyrészt a terület határaiért küzdő Frontex, másrészt pedig az, hogy hatékonyan korlátozzák a szakszervezeti mozgalmat és egyéb antidemokratikus megoldásokat Törökországban.

Ez újabb ok arra, hogy a munkavállalók mellé álljunk ezekben az országokban az integrációval szemben annak biztosítása érdekében, hogy harcolni tudjanak jogaikért.

Lorenzo Fontana (EFD). . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A svéd és spanyol elnökség prioritássá tette Törökország uniós tagságát, mintha ez most már egy előre eldöntött ügy lenne.

Úgy érezzük, hogy Törökország tagsága több okból sem realiztikus vagy időszerű. Először is, mivel Törökország földrajzi szempontból nem Európán belül helyezkedik el; másodsor, mert Törökország egyre inkább iszlamistává válik, és Ankara valójában az OIC, a legnagyobb nemzetközi pániszlamista szervezet vezető tagja; harmadszor, mivel a vallási kisebbségeket üldözik és alsóbbrendűségük beleivódott a társadalomba; negyedszer, mert Törökország továbbra is hivatalosan tagadja másfél millió örmény keresztény kiirtását és mind katonai, mind pedig politikai szempontból megszállása alatt tartja Ciprust, megsértve ezáltal a nemzetközi jogot.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy amennyiben Törökország az Európai Unió tagja lesz, olyan országokkal lesznek közös határaink, mint Irak, Irán és Szíria. Végül pedig azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy Törökország 90 milliós lakosságával 2030-ra az Európai Unió legnépesebb országa lesz. Ez azt jelenti, hogy ők rendelkeznének a legtöbb európai parlamenti képviselővel és a legnagyobb szavazati aránnyal az Európai Tanácsban; Európa egyensúlya pedig bizonyára destabilizálná.

Diane Dodds (NI) . . – Elnök úr! Hasonlóan sok kollégámhoz itt az ülésteremben ma reggel, én is őszinteséget és realizmust kérnék, különösen a Törökországról szóló vita kapcsán. Örömmel hallgattam azokat a kollégákat, akik Ciprus proaktív támogatását kérték annak érdekében, hogy Törökországgal kapcsolatban valamilyen határozat szülessen.

Szeretném nagyon gyorsan ennek egy olyan vonatkozására felhívni a figyelmet, amelyre felfigyeltem. Ez pedig az általam képviselt számos állampolgár helyzete, akiket komoly pénzügyi veszteség ért a Törökországon belüli ingatlanokkal kapcsolatos csalások miatt. Július óta, amióta európai parlamenti képviselő vagyok,

számos olyan választó keresett meg, akik jelentős pénzüsszegeket fektettek be ingatlanokba 50.000 és 150.000 euró közötti értékben, és akik jelentős összegeket vesztek a befektetéseken, sok esetben nyilvánvalóan csalásügyűs tevékenységek miatt. Azt szeretném kérni, hogy a Bizottság vizsgálja ezt meg, és cselekedjen proaktívan ebben a kérdésben.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, López Garrido úr, biztos úr! A bővítési politika mostanáig sikeres volt annak ellenére, hogy az utolsó körben láttuk azt, hogy jobban kell összpontosítani – különösen az ezen országok belső fejlődésére tekintettel – a jogállamiságra, a korrupcióra és a hasonló kérdésekre. Remélem, hogy ez a jelenlegi tárgyalások során is így történik. Véleményem szerint nagyon jó fejlődést értünk el Horvátország kapcsán, és gyorsan be fogjuk tudni fejezni a folyamatot. Fontos ugyanakkor, hogy a koppenhágai kritériumok minden esetben teljesüljenek, beleértve az Európai Unió integrációs kapacitását, mert tisztában kell lennünk azzal a veszéllyel, hogy túlfeszítjük lehetőségeinket.

Teljesíteni fogjuk a Nyugat-Balkánnak tett kötelezettségvállalásainkat, azonban néhány esetben lehet, hogy ez hosszú út lesz. Ezzel tisztában kell lennünk annak érdekében, hogy ne tápláljunk hamis reményeket. Másrészt viszont egyértelmű, hogy az európai perspektíva értékes eszköz, és talán az egyetlen rendelkezésre álló eszköz ahhoz, hogy bizonyos mértékű nyomást gyakoroljunk annak biztosítása érdekében, hogy ezekben az országokban a belső reformfolyamatok folytatódjanak a piac és a politikai rendszer érettségére vonatkozóan.

Problémáim vannak Törökország Berlinnel kapcsolatos magatartása kapcsán, valamint Ciprus, a vallásszabadság, a szólásszabadság, a politikai pártok korlátozása és hasonló ügyek kapcsán. Csak azt kérdezhetem magamtól, hogy az utolsó szükséges lépéseket – a gondolkodásmód miatt és nem formai szempontból – azért fogjuk megtenni, hogy azok biztosítsák, hogy Törökország tagállam lehessen, és hogy vajon biztosak lehetünk-e abban, hogy az Európai Unió rendelkezik a Törökország integrálásához szükséges kapacitással.

Füle úr! Fontos lehetőség áll ön előtt, mivel szélesebb körű felelősséggel rendelkezik, amely magában foglalja a bővítési politikát és a szomszédságpolitikát is. Mindkettő az európai perspektívával kapcsolatos, azonban különböző eszköztárat alkalmaz. Éppen ezért önnek érdekes munkája van, és nagyon remélem, hogy ezt élvezi.

Michael Cashman (S&D). – . Elnök úr! Üdvözlendőnek tartom a csatlakozási jelentéseket, és különösen Macedóniáról és Horvátországról, majd pedig Törökországról szeretnék beszélni. Örömmre szolgál, hogy kitűnő kollégám, Brok úr után szólalhatok fel, aki említette a koppenhágai kritériumokat. Én is szeretném megerősíteni, hogy a koppenhágai kritériumok rögzítettek, különösen a kisebbségi és emberi jogok esetében, és hogy Macedónia és Horvátország éppen ezért nem teljesíti a közösségi vívmányokat, különös tekintettel a szexuális irányultság alapján való megkülönböztetés tilalmát illetően.

Mindkét országnak azt mondanám, hogy a csatlakozási folyamat lehetőséget ad arra, hogy jogszabályaikat összeegyeztessék a közösségi vívmányokkal és elmagyarázzák állampolgáraiknak ennek szükségességét, továbbá megjegyzem, hogy amint belépnek ebbe a klubba, nem olyan klub tagjává válnak, amely à la carte alapon működik. Szigorúan érvényre juttatjuk a *közösségi vívmányokat*, különös tekintettel a 19. cikkre, amely biztosítja az Unió számára – és ez nagyon fontos lista – a faj, vallás, etnikai származás, meggyőződés, életkor, fogyatékoság és szexuális irányultság alapján való megkülönböztetés elleni küzdelemhez való jogot. Ez miért fontos? Mert egy személy bármilyen alapon elszenvedhet megkülönböztetést, és ha nem teszünk semmit ezekkel a megkülönböztetésekkel kapcsolatban, akkor ez jelentéktelenné teszi mindazt a jót, amit egy másik megkülönböztetés kapcsán tettünk. Azt mondom éppen ezért, hogy a leszbikusok, homoszexuálisok és biszexuálisok jogai vitán felül állnak. Vezessük be most a megkülönböztetés-ellenes jogszabályt! Bármely civilizáció lakmuszpróbája nem az, ahogy a többséget kezeli, hanem az, ahogy a többséget alkotó kisebbségeket kezeli.

Fejlődés figyelhető meg Törökország esetében, és örömmel idézem Ban Ki-moont, aki azt mondja, hogy fejlődés van Ciprus esetében is. Nekünk a Parlamentben üdvözlőnünk kell ezt. Dodds asszonynak igaza van: ha a határozat részesei leszünk, akkor teljesen őszintének kell lennünk, és össze kell hoznunk a feleket. Azonban még egyszer hangsúlyoznám, hogy a megkülönböztetés-ellenesség kapcsán tovább kell folytatniuk a munkát.

Az alkotmány tartalmazza a megkülönböztetés-ellenességet, azonban ennek a jogszabályokban is meg kell jelennie, különösen a leszbikusok, homoszexuálisok, biszexuálisok és transzneműek esetében, akiket gyakran egyszerűen amiatt gyilkolnak meg, hogy transzszexuálisok. Tehát engedjük Törökország számára, hogy

azonos feltételekkel, azonos körülmények között folytassa ezt az utat. Ha aláássuk a csatlakozási elveket, nem marad más elvünk.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). . – (DE) Elnök úr! Először is szeretném elmondani, hogy nagyon meglepett, hogy mindenki közül éppen az Egyesült Királyságból jövő és általam nagyra tartott Cashman úrnak kell minket emlékeztetnie arra, hogy egy Európai Unióhoz csatlakozni kívánó országnak az Unió minden aspektusában részt kell vennie, és nem választhat a la carte alapon. Ez rendkívül különös számomra.

Szeretnék azonban Törökország helyzetéről beszélni. Más felszólalók elmondták, hogy Törökország mozgásban lévő társadalom és ez valóban így is van. Az őszinteség kedvéért azonban el kell magyaráznunk, hogy ez nem egyenes haladás az európai értékek felé. Törökország előre-hátra mozog. Vegyük például a fegyveres erőket! Természetesen örülünk annak a rendeletnek, amely megakadályozza, hogy a fegyveres erők politikai felhatalmazás nélkül avatkozzanak be. Ez jó dolog. Az alkotmánybíróság döntése is hozzájárul azonban a kialakult képhez, és ez megakadályozza, hogy a fegyveres erők tagjait civil bíróságok elé állítsák. Ez természetesen nem jó dolog.

Ha megnézzük a szólás és véleménynyilvánítás szabadságát, azt látjuk, hogy élénk vita folyik számos olyan kérdéssel, amelyek korábban tabunak számítottak, beleértve a kisebbségek és szexuális kisebbségek jogait, Cashman úr. Szerintünk ez nagyon jó. Ezzel egy időben ugyanakkor tilalmat rendeltek el a YouTube-bal kapcsolatban, és olyan jogi rendelkezések vannak hatályban, amelyek olyan keretet alkotnak, amely jogbizonytalanságot eredményez a szólás és véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatban, ami különösen fontos a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport számára. Ott van továbbá a Dogan-csoport elleni „magánháború” is. Ez mind nagyon sajnálatos.

Egy másik példa a nők szerepe. Természetesen jó dolog, hogy az úgynevezett becsületbeli gyilkosságokról, amelyek bárbar gyilkosságok, szó van a médiában, de valóban úgy gondoljuk, hogy a török társadalom egyenes úton halad az egyenlőséggel kapcsolatos európai értékek elfogadása felé? Szerintem nem ez a helyzet.

Szeretnék valamit mondani azzal kapcsolatban, amit Howitt úr említett. Igaz, hogy létezik egy folyamat – a csatlakozási tárgyalások –, amelyet jóhiszeműen kell követnünk. Ez azonban nem automatikus folyamat. A folyamat során nemcsak a tagjelölt országért vagyunk felelősek. Főként az Európai Uniónak tartozunk felelősséggel. Bővítési politikáknak hitelesnek kell lennie, továbbá őszinte és hiteles módon kell a tagjelölt országokhoz fordulnunk. Meg kell mondanom, hogy időnként zavarónak tartom, hogy szövetség létezik a Zöldek között, akik erős Európát és mielőbbi bővítést akarnak, és egyes képviselők között, mint pl. van Orden úr, aki a lehető leghamarabb akar új országokat behozni azért, hogy így gyengítsék az Európai Uniót. Ez nagyon különös számomra.

Létezik egy csatlakozási terv, azonban a csatlakozás csak akkor mehet végbe, ha az összes kritérium teljesül.

(A felszólaló beleegyezett, hogy meghallgasson egy „kék kártyás” kérdést a 149. cikk (8) bekezdése alapján.)

Michael Cashman (S&D). . – Elnök úr! Lambsdorff úr feljelentést tett az Egyesült Királyság ellen. Arra szeretném őt kérni, hogy mutassa meg a Parlamentnek, hogy az Egyesült Királyság hol szegte meg a szerződéssel kapcsolatos kötelezettségeit.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). . – (DE) Elnök úr! Nem azt mondtam, hogy az Egyesült Királyság megszegte a szerződéssel kapcsolatos kötelezettségeit. Egyszerűen arra a tényre utaltam, hogy az Egyesült Királyság kimaradt néhány fontos, az európai integrációval kapcsolatos politikai területből, mint például Schengen, az euró, a Szociális Charta és – ha jól érttem – az Európai Unió Alapjogi Chartája. Ezek nem éppen marginális területek.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). . – (DE) Elnök úr! Először is azt szeretném elmondani Lambsdorff úrnak, hogy visszautasítom a vádat. Azt mondta, hogy a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport bármilyen áron bővítést akart. Meglehetősen egyértelmű számunkra, hogy a bővítés mellett vagyunk, beleértve természetesen Törökországot és a Balkánt is, azonban csak valamennyi kritérium teljesülése esetén támogatjuk ezt. Törökországgal kapcsolatban azt szeretném mondani, hogy az összes probléma ellenére, amellyről ma szó esett, úgy vélem, hogy a török kormányban megvan a folytatáshoz szükséges akarat. A Belügyminisztérium például érvénytelenítette azt a protokollt, amely mostanáig engedélyezte a fegyveres erők számára, hogy politikai felhatalmazás nélkül beavatkozzanak biztonsági kérdésekbe. Ez nagyon fontos. Remélem, hogy a Parlament többsége támogatni fogja a 10. módosítást, amely a csatlakozás céljának nyomán követésével kapcsolatos. Ez az egyetlen mód, amely révén az EU meg tudja őrizni hitelességét az általa tett ígéretekre vonatkozóan – a csatlakozásra vonatkozó célkitűzést valamennyi kritérium teljesülésével.

Macedónia esetében számos területen jelentős fejlődés ment végbe. Ezt elismerem és örülök neki. A Cashman úr által már említett pontra való hivatkozással azonban, nem helyes, hogy egy kormány olyan megkülönböztetés-ellenes jogszabályokat vezet be, amelyek nem térnek ki a szexuális irányultságra. Ez európai jogszabály. Az emberi jogok nem képezik alku tárgyát, és remélem, hogy a Parlament többsége a közös európai emberi jogok mellett fog szavazni a módosításunk kapcsán.

Ryszard Czarnecki (ECR). . – (PL) Elnök úr, biztos úr! Szeretnék gratulálni Füle úrnak, és azt szeretném mondani, hogy remélem, hogy olyan jó biztos lesz, mint amilyen jó jelölt is volt. Meghallgatása valóban nagyszerű volt. Szeretném biztosítani Lambsdorff urat, hogy van Orden úr nagyon szereti Európát. Nem akarja azonban, hogy az eurobürokrácia Európa és annak polgárai közé álljon.

Ma a bővítésről beszélünk, és jó, hogy beszélünk róla, mert – és ezt ne titkoljuk el – az Európai Unió intézményi válságon megy keresztül, és az egyik módja annak, hogy ebből kikerüljön, az Európai Unió bővítése. Ez valamiféle energiát, valamiféle erőt adhatna nekünk, éppen ezért érdemes ezen az úton haladni. A Balkán nélküli Európa nem Európa. Horvátország csatlakozását, amely európai kultúrával és európai történelemmel rendelkező európai ország, a lehető leghamarabb véghez kell vinni. Gondolkodjunk realiztikusan ugyanakkor az olyan országok mielőbbi tagságáról, mint Szerbia, Montenegró, Macedónia és Bosznia-Hercegovina. Ez valóban nagyon fontos. Törökország tagsága még messzebb van, és minden bizonnyal nem fog realizálódni az elkövetkezendő 10 évben.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). . – (EL) Elnök úr! Az a tény, hogy az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport támogatja az Európai Unió bővítését, különös tekintettel a Nyugat-Balkánra, nem jelenti azt, hogy nem aggódunk két dolog miatt:

Az első az, hogy amit most végül összeállítunk, az nem a társadalmi kohézió és szolidaritás Európája, hanem egy európai piac, másodsor pedig néhány esetben a bővítési politika problematikus viszonyban áll a nemzetközi joggal. A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságról szóló jelentésre utalok, amelyben az előadó – aki nem oldja meg egyoldalúan a névkérdést, mint pl. a 17. bekezdésben – szisztematikusan elkerüli annak kimondását, hogy a megoldást az ENSZ-en belül keresik, és azon belül kell keresni. Ez az utalás nemzetközi problémává teszi az ügyet, és valóban az is, nem pedig kétoldalú probléma, továbbá sokkal pontosabb üzenetet közvetít annál, minthogy általában véve pusztán remélik, hogy a probléma megoldódik magától.

Mondhatnánk továbbá, hogy *ó idők, ó erkölcsök*, azonban a tényt, hogy a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság részt vesz – ismétlem, részt vesz – uniós katonai misszióban Afganisztánban, a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság fontos jellemzőjeként tartják számon, mégpedig egy olyan ország esetében, amely szegény gazdasági és katonai forrásokkal rendelkezik, valamint azt a tényt is így tekintik, hogy egyoldalúan elismeri Koszovót a 1244/1999. számú ENSZ-határozattal ellentétben.

A politikai bővítés a nemzetközi joggal fennálló problematikus viszony mellett véleményem szerint már önmagában problematikus.

Jaroslav Paška (EFD). . – (SK) Azzal szeretném kezdeni, hogy szerintem a Horvátországról és Macedóniáról szóló jelentések jók és megfelelően vannak elkészítve, és úgy vélem, hogy üdvözlönnünk kell az előadók munkáját, és támogatnunk kell a jelentések elfogadását.

Ami Törökországot illeti, az az érzésem, hogy bújócskázunk ezzel kapcsolatban. A török hatóságok látszólag erőfeszítéseket tesznek a változás érdekében, azonban a valóságban kevés változás történik a társadalomban. Az apák még mindig eladják lányukat vagy elcserélik őket szarvasmarhákra. A férfiak, akik feleségeket vásárolnak, szolgaként kezelik a nőket.

Határozottan úgy gondolom, hogy a civilizációk konvergálásának folyamata bonyolult és hosszadalmas lesz, és nem lesz egyszerű sem számunkra, sem a török társadalom számára. Úgy gondolom éppen ezért, hogy ebben az esetben türelmesnek kell lennünk, és fel kell készülnünk a hosszú tárgyalásokra, azonban a tárgyalások során helyesen és tisztességesen kell cselekednünk, és nyíltan kell beszélnünk valamennyi problémáról. Ez a mi érdekünk és a török emberek érdeke is, és amint megoldjuk ezt a problémát és sikeresen pontot teszünk a végére, úgy az teljesítmény lesz Európa és Törökország számára egyaránt.

Ioannis Kasoulides (PPE). . – Elnök úr! Az Európai Néppárt képviselőcsoportjában mindenki támogatja az arra vonatkozó következő bizottsági ajánlásokat, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak el kell kezdenie a csatlakozási tárgyalásokat. Azt is tudjuk, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak és Görögországnak megállapodásra kell jutnia a névkérdésben annak érdekében, hogy elkezdődhessenek ezek a tárgyalások.

A névkérdés valódi politikai kérdés Görögországban. Egyetlen görög kormány sem tud életben maradni, ha úgy engedélyezik a tárgyalások megkezdését, hogy nem született megállapodás a névkérdésben. Ez a politikai valóság. Függetlenül attól, hogy a kollégák hogyan értékelik a helyzetet, ha jó tanácsadók szeretnénk lenni, akkor barátságos, rugalmas tanácsot kell adnunk Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak. A névkérdés elutasításával, azt „komikusnak” nevezve például, rossz tanácsadói leszünk Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak, és ezzel nem szolgáljuk a kívánt cél elérését.

Törökországnak tudnia kell, hogy milyen nagy a török dosszié egy ekkora lakossággal rendelkező ország esetében. Az EU kapacitásának kérdése az ekkora bővítés elnyelése, a költségvetési megszorítások és így tovább, tehát Törökországnak meg kell értenie, hogy mennyivel könnyebb – valamint akadályok és befagyasztott fejezetek nélküli – lenne csatlakozási útiterve a ciprusi problémák súlya nélkül. Hozzá kell járulnia a garanciák kérdéséhez, a csapatok jelenlétéhez és az egyoldalú katonai beavatkozáshoz való joghoz, amelyre Ciprusnak nincs szüksége.

Victor Boștinăru (S&D). – . Elnök úr! Üdvözlendőnek tartom Horvátországnak az Európai Unióhoz való csatlakozás érdekében tett valamennyi erőfeszítést és fejlődését. Ez minden bizonnyal jelentős előrelépést jelent az európai integráció felé az egész nyugat-balkáni régió számára. Remélem, hogy 2010 nagyon jó év lesz Horvátország és a Nyugat-Balkán számára egyaránt. Szeretném azonban kiemelni annak szükségességét is, hogy gondoljuk át, és megfelelően kezeljük a menekültek és a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek ügyét.

Nézzék meg az ENSZ menekültügyi főbiztosának legutóbbi jelentését! Ahogy önök is tudják, 2005-ben Horvátország, Bosznia-Hercegovina, Szerbia és Montenegró aláírt egy megállapodást Szarajevóban – az úgynevezett szarajevói nyilatkozatot. A megállapodás célja az volt, hogy megoldják a régió konfliktusának eredményeként megjelenő igen jelentős számú menekült és lakóhelyüket elhagyni kényszerült személy kérdését. Ez a kérdés azonban még mindig elintézetlen. Nagyon szeretném, ha Horvátország végre megerősítené, hogy készen áll a szarajevói nyilatkozat újraindítására és arra, hogy véget vessenek ennek a helyzetnek, amely véleményem szerint meglehetősen kényes, ezt a helyzetet pedig még az ország csatlakozása előtt kellene orvosolni.

Nagyon örülök a Bizottság azon kötelezettségvállalásának, hogy idén tavasszal újraindítja a tárgyalásokat, és megismétlem itt önök előtt, hogy ezt a problémát meg kell oldani egyszer s mindenkorra még azelőtt, hogy Horvátország csatlakozik az EU-hoz.

Egy utolsó megjegyzés Törökországgal kapcsolatban: arra biztatom önöket, hogy ne hagyjuk, hogy a vallási, etnikai és közhelyeken alapuló előítéleteink vezéreljenek bennünket.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök úr! A Parlament horvátországi küldöttségének alelnökeként várom azt a napot, amikor horvát európai parlamenti képviselők is ülnek majd a Parlament soraiban. Horvátország rengeteg erőfeszítést tett, hogy tagállam lehessen, és számos nehéz döntést hozott annak érdekében, hogy alkalmazkodni tudjon az európai dimenzióhoz. A kirakójáték fontos darabjait még helyre kell tenni, mielőtt a tagság megvalósulhat.

A szívemhez nagyon közel álló kérdés a decentralizáció kérdése; más szóval, hogy a politikai döntéseket az emberekhez minél közelebb hozzuk meg. Amikor a döntéshozatali folyamathoz egy negyedik szintet is adunk – ez történik az uniós tagság megvalósulásával –, akkor rendkívül fontos, hogy az emberek tisztában legyenek azzal, hogy mely döntéseket kell meghozni helyi, regionális, nemzeti és uniós szinten. Ezzel kapcsolatban az eredményekről szóló jelentés jelzi, hogy még sok tennivaló van.

További jelentős gyenge pontok a jogbiztonság, a korrupció elleni küzdelem és a nők helyzete a munkaerőpiacon – ezek mind olyan területek, amelyek vonatkozásában Horvátországnak nagyobb erőfeszítéseket kell tennie. Azt látom azonban, hogy rendkívüli fejlődés történik, és az új horvát kormány is nagy jelentőséget tulajdonít ezeknek a kérdéseknek. Őszintén remélem, hogy már nem sokat kell várnunk arra, hogy horvát kollégáink itt ülhessenek velünk a Parlamentben.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Elnök úr! Szeretném kiemelni, hogy a Balkán próbálja a közeli jövőben – ahogy tette azt a XX. század során is – megtalálni az egyensúlyt a nacionalizmus nehéz öröksége és a közös európai távlatok iránti igény között.

A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságról szóló állásfoglalásra irányuló mai indítvány ezt a kényes egyensúlyt próbálja visszaadni. Ez azonban nem sikerül teljes mértékben. A tárgyalások azonnali megkezdésére irányuló nyomás azt veszélyezteti, hogy rossz üzenetet küldünk a névkérdéssel kapcsolatos megbeszélésekre

vonatkozóan. A határozatlan ideig való elhalasztás másrésről viszont ismételtelen hasonlóan improduktív magatartást idézhet elő.

A módosítások egy része pozitív. Szeretném azonban kiemelni, hogy a nacionalizmus bármilyen formája először is az adott országot teszi tönkre. Görögországnak saját egyensúlyát kell megtalálnia. Görög macedónként nagyobb higgadtságra szólítom fel önöket. Amire szükség van a névkérdéssel kapcsolatos vitában az az, hogy a két különböző önmeghatározás – mindkettő a Macedónia nevet használja – létezhesen egymás mellett. Ez a fajta kompromisszum katalizátorként szolgálna a közös bizalom kiépítéséhez, amely elengedhetetlenül szükséges a jelenlegi környezeti válságban, amikor a közvetlen szomszédokra szükséges együttműködőként kell tekinteni a válság elleni küzdelem során.

Edvard Kožušník (ECR). . – (CS) Először is szeretném megköszönni valamennyi képviselőtársamnak a teljes jelentés elkészítését. Szeretném ugyanakkor üdvözölni az új biztost, és sok sikert kívánok neki a meglehetősen érdekes portfóliójához. Csak három megjegyzést szeretnék tenni, mivel sok minden elhangzott már a vita során. Véleményem szerint hangsúlyoznunk kell azt a tényt, hogy magát a bővülést az Európai Unió gazdasági növekedésének helyreállítására irányuló egyik lehetséges megoldásként kell értelmezni, és ezt nem szabad szem előtt téveszteni. Második megjegyzésem az „átfogó jelleghez” kapcsolódik. Véleményem szerint átfogóan kell tekintenünk a balkáni kérdésre és nem összpontosíthatunk egy konkrét országra – legyen az Horvátország vagy Macedónia –, hanem átfogóan kell megközelítenünk a kérdést, belefoglalva ebbe olyan országokat is, mint például Szerbia. Törökország esetében is határozott „igennel” vagy „nemmel” kell válaszolnunk, mert nem csaphatjuk be Törökországot, és nem ígérhetünk neki felelőtlenül jövőbeli uniós tagságot. Egyértelmű „igent” vagy „nemet” kell mondanunk.

Willy Meyer (GUE/NGL). . – (ES) Elnök úr, biztos úr, a tanács hivatalban levő elnöke! Az Európai Uniónak jelenleg szorosan figyelemmel kell kísérnie a két fő ciprusi közösség vezetőjével jelenleg zajló, legmagasabb szintű tárgyalásokat.

Törökország nagyon negatív szerepet tölt be ezekben a tárgyalásokban. Nem támogatja ésszerű megoldás elérését, az Európai Uniónak pedig éppen ezért egyértelmű, világos üzenetet kell küldeni: Törökország nem tarthatja helyén azt a 40.000 katonát, akik a nemzetközi jog megsértésével Ciprus északi részén állomásoznak. Az ENSZ Biztonsági Tanácsa határozatának megsértésével nem foglalhatja el tovább Famagusta városát. Nem küldhet továbbra is telepéseket a sziget északi részére, akik elnyomják a török ciprusi közösséget. Jelenleg Törökország ezen az úton halad.

Az Európai Uniónak, a Bizottságnak, a Tanácsnak és a Parlamentnek egyértelmű üzenetet kell küldenie Törökország számára: ha Törökország fenntartja álláspontját, akkor soha nem fog tudni csatlakozni az Európai Unióhoz. Ezt az üzenetet kell továbbítani az uniós tagállam, Ciprus újraegyesítéséről szóló tárgyalások jelenlegi kritikus szakaszában.

Nikolaos Salavrakos (EFD). . – (EL) Elnök úr! Nem hagyom figyelmen kívül azt a tényt, hogy Törökország nagy ország, amely ugyanakkor – a jelentésben említett belső társadalmi problémáktól eltekintve – véleményem szerint ellentmondó módon cselekszik külpolitikájában.

Következésképp, míg a török kormány mértéktartónak próbálja feltüntetni magát, addig az ország fegyveres erői agresszíven viselkednek Görögországgal szemben, folyamatosan megsértik a görög légteret az Égei-tenger felett, és folyamatosan zaklatják a Frontextet. Meg kell jegyezni, hogy annak ellenére, hogy Görögország és Törökország egyaránt NATO-tagország, és ezáltal szövetségesek, Törökország *casus bellivel* fenyegeti Görögországot felségvizei kiterjesztése és egy uniós tagállam, a ciprusi állam elismerésének visszautasítása kapcsán.

Végül pedig a török kormány jelenleg képtelennek tűnik a népszuverenitás megőrzésére az országban, és egy új típusú Ottomán közösséget tervez létrehozni, ami egyértelművé vált a november elején Szarajevóban tartott találkozón, amelyen részt vett Davutoglu miniszter úr is. Különösnek tartom továbbá a török kormány által Irán felé tett kezdeményező lépéseket, amely ellentmond a nemzetközi közösség és az Európai Unió által elfogadott nézeteknek.

Nem szabad továbbá elfeledkeznünk arról a tényről, hogy az ütemterv megszegésével Törökország engedélyezi, és talán ösztönzi is az illegális bevándorlók saját területén keresztül az Európai Unió országaiba irányuló mozgását, és nem tesz eleget azon kötelességeinek, hogy kikötési és leszállási jogot biztosítson a ciprusi hajóknak és repülőgépeknek.

Gunnar Hökmark (PPE). . – Elnök úr! Szeretném megköszönni Swoboda úrnak a Horvátországról szóló jelentését, amely elismeri a horvát kormány által tett erőfeszítéseket és az elért eredményeket. Úgy gondolom, fontos elmondani, hogy ez az ország egyre közelebb kerül a tagsághoz, ami hangsúlyozza annak a fontosságát – és ezt az EU Tanácsa elnökségének mondom –, hogy 2010 folyamán le kell zárni a tárgyalásokat Horvátországgal.

Úgy gondolom azonban, hogy azt az üzenetet is érdemes hangsúlyozni, hogy a Horvátország által tett erőfeszítéseket nem a mi érdekünkben tették. Ezek az erőfeszítések Horvátországot jobb országgá és jobb társadalommá teszik saját polgárai számára, ezáltal Horvátország jobb szomszéd lesz és hozzájárul Európához, hiszen a szervezett bűnözés, illetve korrupció elleni küzdelemnek át kell nyúlnia a határokon, és a Horvátország által elért eredmények előnyösek számunkra is.

Ugyanez igaz a többi tagjelölt ország esetében is. Az összes látható, elért eredmény Európa javát szolgálja és meg kell mondanom, a bővítési folyamat során szerzett tapasztalatunk alapján nagyon sok sajnálkozni valónk az általunk elért eredményekkel kapcsolatban nincsen; ugyanezt a perspektívát kell szem előtt tartanunk, amikor Törökországról, Macedóniáról vagy a Nyugat-Balkán más országairól beszélünk. A reformok eredményeképp szomszédjainkká válnak. Ha becsukjuk az ajtót, új problémák és új fenyegetések megjelenését kockáztatjuk az európai értékekre vonatkozóan; hangsúlyoznunk kell, hogy szükség van az előrehaladásra annak érdekében, hogy a teljes támogatásunkat élvező kritériumok szerinti jobb európai bővítést érjünk el.

Luigi Berlinguer (S&D). . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Horvátországgal való tárgyalások lezárása 2010 folyamán kivitelezhető célkitűzés, a Swoboda-jelentés pedig kiegyensúlyozott képet nyújt az általunk elért fejlődésről és azokról a lépésekről, amelyeket még meg kell tennünk.

Az igazságügy az a terület, ahol még erőteljes reformot kell végrehajtani. Nem elegendő a rendszerrel kapcsolatos szükséges reformok befejezése, új jogszabályok elfogadása és a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvényszékkel való együttműködés szükséges.

Hangsúlyozom, hogy az európai elvárásokkal összhangban lévő valódi jogi kultúra és szellemiség kialakítására van szükség. Ezzel összefüggésben döntő a bíróságok függetlensége, amely központi kérdés, valamint a bírák képzése, toborzása és karrierje, más szóval, az a tény, hogy a kormány nem szabhat semmilyen feltételt a bírókra vonatkozóan. Arra szólítom fel a Bizottságot, hogy gondolja át az olyan erőteljes intézkedések szükségességét, amelyek ezekkel a kérdésekkel a tárgyalások végső szakaszában foglalkoznak.

Andrew Duff (ALDE). . – Elnök úr! Üdvözlöm Füle biztos urat. A Christofias úr és Talat úr közötti megbeszélések, ahogy ismeretes, kritikus szakaszban vannak. A siker elérése érdekében a közvéleménynek el kell fogadnia egy megállapodást. Nagy szükség van a bizalomépítésre. Törökországnak jelzéseket kell küldenie. Sajnálatos módon úgy tűnik, hogy a kereskedelmi dosszié teljes mértékben elakadt, emiatt a csapatok kivonása nehéz, de ugyanakkor okos gesztus annak érdekében, hogy elnyerjék a közvélemény támogatását délen és északon egyaránt, megmutatva ezáltal, hogy valóban esély van a végleges megállapodásra.

Mindannyian tisztán látjuk, hogy abban az esetben, ha a ciprusi problémát nem oldjuk most meg, akkor a Törökország csatlakozásával kapcsolatos előrehaladás valóban nem elégséges. Most kell cselekednünk. Remélem, hogy a Bizottság a vitára adott válasz részeként válaszolni fog valamennyi felszólalónak, aki felhozta a ciprusi kérdést.

Mario Mauro (PPE). . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Támogatni kívánjuk Horvátország tagságát, és ezért arra kérjük a horvát hatóságokat, hogy biztosítsák, hogy a második világháború végén az olasz állampolgároktól államosított vagyontárgyak, amelyek még mindig az állam, illetve az önkormányzati intézmények tulajdonában vannak, az európai jog követelményei ellenére visszakerüljenek jogos tulajdonosaikhoz.

Támogatjuk Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság tagságát, és ezért sürgetjük a konszenzus módszerének elfogadását az Európai Unió történetének részeként, és arra szólítjuk fel az európai intézményeket, hogy fejezzék ki együtt érző támogatásukat valamennyi tagállam nézetei iránt azon okokra vonatkozóan, amelyek még mindig akadályozzák ezt az utat.

Az igazság hangján akarunk Törökországgal beszélni. Az Oomen-Ruijten-jelentésnek megvan ez az érdeme: nem tagadja, hogy az út nehézségeket rejt magában, valamint előítéletektől mentes, és a koppenhágai kritériumokat tekinti fix hivatkozási alapnak. A Parlament éppen ezért helyesen teszi, hogy határozottan elítéli az emberi jogok megsértését és a demokrácia hiányát.

Nincsenek azonban olyanok ebben az ülésteremben, akik már-már ellentmondásossá teszik a tagsági kérelem útját. Ezek a személyek inkább számos kormány képviselői között találhatók, akik minden egyes hivatalos találkozón az érdekeknek megfelelő ígéretet tesznek, amelyet aztán később kint a folyosón letagadnak. Az Oomen-Ruijten-jelentés alapján azonban hasznos a privilegiált partnerség eszközeinek további megerősítése, továbbá olyan előrelépést várunk, amelyet nem az előítélet, hanem a közösségi *vívmányok* tartalmának teljes körű és felelősségteljes elfogadása határoz meg.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Kinga Göncz (S&D). – . (HU) A horvát és a macedón jelentéshez szeretnék szólni. Fontosnak tartom elmondani, hogy a délkelet-európai országok csatlakozási folyamatának előrehaladása az Európai Uniónak eminens érdeke, hisz ennek a régiónak a stabilitása, prosperitása, a reformok előrehaladása, nemcsak a csatlakozni kívánó ország számára fontos, hanem az egész Európai Unió számára. Mindkét ország esetében szomszédsági viták akadályozták, illetőleg akadályozzák máig is az előrehaladást. Nagyon fontosnak tartom azt, hogy ezek megoldásához megfelelő politikai bölcsesség, bátorság, kölcsönös jó szándék legyen, nemcsak a csatlakozni kívánó országok oldalán, hanem az európai uniós tagországok oldalán is. Ez megtörtént Horvátország esetében, és őszintén remélem, hogy a spanyol elnökség elkötelezettsége komoly segítséget jelent abban, hogy előrehaladás legyen a macedón-görög név vita esetében is. Magyarország a trió elnökség harmadik tagjaként szeretné ezt a folyamatot továbbvinni és segíteni.

Nadja Hirsch (ALDE). . – (DE) Elnök asszony! Először is gratulálok Füle úrnak biztosi kinevezéséhez. Swoboda úrnak, az előadónak is szeretnék gratulálni jelentéséhez. A dokumentum kiegyensúlyozottan mutatja be a Horvátországban elért fejlődést. Egyértelműen jelzi ugyanakkor azokat a területeket, amelyek esetében Horvátországnak még sokat kell dolgozni annak érdekében, hogy lezárhassa a csatlakozási folyamatot.

Fontos továbbá az is, hogy a tavaly ősszel elvégzett Eurobarometer felmérésből származó statisztikák azt mutatják, hogy a horvátok 84%-a elégedetlen az országban lévő demokráciával. Ez azt jelenti, hogy nemcsak a bírói testületek reformja szükséges, hanem a kisebbségek helyzetét is javítani kell. Fontos továbbá a sajtószabadság biztosítása is. El kell kezdeni és végre kell hajtani ezeket a reformokat, és – mindenekfelett – ezeket a lakosságnak is támogatnia kell. Hivatalosan a kritériumokat minden bizonnyal nagyon gyorsan lehet teljesíteni, azonban a teljes lakosságnak támogatnia kell a folyamatot, és üdvözölnie kell Horvátország csatlakozását az EU-hoz.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). . – (PL) Elnök asszony! Törökország csatlakozása az Európai Unióhoz jelentős vitát vált ki bizonyos körökben. Ahhoz, hogy ez a folyamat kölcsönös megértéssel menjen végbe, magas színvonalat kell biztosítani. A szigorú de ugyanakkor egyértelmű, valamint érthető és mindkét fél által elfogadott feltételek teljesítése jelenti az új tagállamok fogadásának alapját, és ez igaz Törökország esetében is.

Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Oomen-Ruijten asszonynak a Törökország által 2009-ben elért fejlődésről szóló átfogó jelentésért. Ebben az évben a jelentés kritikusabb, és sajnálatos módon helyesen hívja fel a figyelmet a Törökország által elért kismértékű fejlődésre, különös tekintettel a polgárok szabadságjogaira és az igazságszolgáltatási rendszerre. Azonban nemcsak a demokratizálódási folyamatban észlelhető stagnálás következett be tavaly, éppen ezért kritikusnak kell lenni azokon a területeken, ahol nem történt fejlődés, vagy ahol a helyzet rosszabbodott, azonban azt is ki kell fejeznünk, hogy értékeljük, ha jó irányba fordulnak a dolgok. Egyrészt a jogállamiság elveinek megerősítése iránti igényt figyelmen kívül hagyják, az alkotmány alapját pedig ez az új jogszabály jelenti, ezért ezt kell prioritásként kezelni. Másrészt Törökország jelentős erőfeszítéseket tesz a már megkezdett tárgyalások során, és üdvözlendőnek tartom a változásokat és Törökország azon vágyát, hogy folytassa a reformokat a koppenhágai kritériumok teljesítése érdekében.

A jó szándék azonban nem minden. Ankara még számos kihívással áll szemben az Európai Unióhoz való csatlakozás felé vezető úton, és ezek nem egyszerű kihívások. Bízom benne, hogy Törökországnak sikerülni fog legyőzni valamennyi akadályt, és sok sikert kívánok az országnak ahhoz, hogy megreformálja saját magát.

Debora Serracchiani (S&D). – . (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Horvátország európai uniós tagsága hangsúlyozza az európai identitás egységesülését, amely képes kifejezni új Európánk közös értékeit, és ezzel együttesen – ahelyett, hogy elkendőznék –, magában foglalja nagyszámú lakójának egyéniségét.

Horvátország érzékelhető erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy megfeleljen az elvárt követelményeknek, különös tekintettel a szervezett bűnözés elleni küzdelemre az új maffiaellenes intézkedések segítségével, azonban további erőfeszítésekre van szükség – különösen az igazságügy terén – a 2010-es tárgyalások lezárása előtt.

Horvátország intézményei további lépéseket tehetnek, hogy összhangba kerüljenek az 1952-ben Párizsban aláírt emberi jogok védelméről szóló európai egyezmény első jegyzőkönyvében található követelményekkel oly módon, hogy az államosított vagyontárgyakat visszajuttatják jogos tulajdonosaiknak.

Sophia in 't Veld (ALDE). . – Elnök asszony! Először is szeretném Füle biztos urat üdvözölni itt a Parlamentben.

Az előadó nagyon kiegyensúlyozott állásfoglalás-tervezetet nyújtott be. Törökország valóban fejlődött, azonban számos lényeges kérdéssel sürgősen foglalkozni kell. A becsületbeli gyilkosság szörnyű jelenségét fel kell számolni csakúgy, mint a transznemű személyek elleni gyilkosságokat is. Épp tegnap értesültünk megint csak egy transznemű nő Antalyában történő meggyilkolásáról. A török kormánynak biztosítania kell, hogy a transzneműek sérelmére elkövetett gyilkosságok ne maradjanak továbbra is büntetlenül.

Még egyszer arra hívom fel a török kormányt, hogy biztosítsa a gyülekezési szabadságot, és vessen véget az LGBT szervezetek megszüntetésére irányuló szisztematikus kísérleteknek. A határozat helyesen sürgeti a vallás- és szólásszabadságot. Egy liberális számára ezek a szabadságjogok a demokrácia legfontosabb elemeit jelentik, és az uniós tagság rögzített előfeltételei is.

Ha azonban arra kérjük Törökországot, hogy teljesítse az uniós elvárásokat, akkor meg kell róla bizonyosodnunk, hogy mi magunk is betartjuk ezeket. Ez a hitelesség és az erkölcsi tekintély problematikája. Egyformán kell harcolni a homofóbia, a kötelező hitoktatás és a sajtószabadság korlátozása ellen a jelenlegi tagállamok vonatkozásában is.

Cristian Dan Preda (PPE). . – (RO) Ahogy azt az Oomen-Ruijten-jelentés is kiemeli, 2009-ben Törökország egyértelműen elkötelezte magát a reformok és a szomszédjaival való jó kapcsolatok kialakítása mellett. A hatóságok továbbá nyilvános vitát sürgetnek néhány olyan, a reformfolyamat szempontjából kulcsfontosságú területtel kapcsolatban, mint a bíróság szerepe, az etnikai kisebbségek jogai és a hadseregnek az ország politikai életében betöltött szerepe.

Másrészről viszont a Nabucco-megállapodás aláírása rámutatott Törökországnak az Európán belüli biztonságos gázellátás létrehozásában történő részvételére, amelyet igazol, hogy Törökország tárgyalásokat folytat az európai energiaközösséghez való csatlakozásról.

Törökország megmutatta a régióban betöltött kulcsszerepét azáltal, hogy megfelelő kapcsolatokat alakított ki Örményországgal és javítja kapcsolatait Irakkal és a regionális kurd kormánnyal. Nem szabad elfeledkeznünk az országnak a három évvel ezelőtt elindított fekete-tengeri szinergiában való együttműködéséről sem, amelynek célja a Fekete-tenger körüli országok stabilitásának és reformjainak elősegítése.

Végül pedig nem szeretném, ha elfeledkeznénk néhány alapvető olyan okról, amely az országnak az Európai Unióhoz történő csatlakozását pártolja. Törökország egyértelműen tagja az európai családnak és fontos partner a civilizációk közötti párbeszédben. Egy szekuláris, demokratikus és modern Törökországnak az Európai Unióhoz való közelítése egyértelműen előnyös közösségünk számára.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). . – (HU) Nagyon örülök annak, hogy Füle biztos úr személyében közép-európai politikus fog foglalkozni a bővítéssel, hiszen ő tudja leginkább, hogy Délkelet-Európát, a Nyugat-Balkánt milyen súlyos etnikai, etnikumközi konfliktusok, kétoldalú szomszédsági viták terhelik. Nyugat-Balkán és a Balkán a rövid, jugoszláv titói időszakot leszámítva soha nem volt stabil. Az uniós csatlakozás az egyetlen lehetőség a régió stabilizálására, mint ahogy a 2004- és 2007-es csatlakozás is ezt bebizonyította, milyen komoly pozitív hatása volt például a magyar-román viszonyra.

Ugyanakkor szeretném Füle biztos úr és a Parlament figyelmét fölhívni arra, hogy minden etnikumközi problémát, minden lényeges problémát és szomszédsági viszonyt rendezni kell a csatlakozás előtt, mert a csatlakozást követően az Unió tehetetlen. Tessék megnézni a lettországi oroszok megoldatlan problémáját, vagy tessék megnézni Szlovákiát, ahol a Fico-kormány politikája következtében kiéleződött a szlovák többség és a magyar közösség viszonya.

Ezért a Nyugat-balkán esetében, ahol még bonyolultabbak ezek a problémák, különösen fontos ezt minden ország esetében rendezni. Horvátország Magyarország szomszédjaként rendkívül fontos, hogy mielőbb

legyen az Unió tagja. Nagyon fontos, hogy szembenézzen a háborús felelősségével, a menekültek visszatérésével. Ez egy rendkívül fontos ügy. Macedóniával minél előbb el kellene kezdeni a tárgyalásokat, amire Thaler jelentéstevő kiváló jelentésében is utal. Végezetül Törökország esetében, amíg a kurdok nem kapnak legszelebb autonómiát, amíg a nők és a szexuális kisebbségek joga nincs megoldva, és amíg nem kér bocsánatot Törökország az örmény népirtásért, Törökország nem lehet az Unió tagja

Metin Kazak (ALDE). . – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretnék gratulálni Oomen-Ruijten asszonynak alapos munkájáért. Úgy tűnik azonban számomra, hogy különbség van a tavaly elfogadott szöveg és azon szöveg között, amelyet most nyújtottak be számunkra Törökországra vonatkozóan.

A Parlament a 2009. évi határozatában kiemelte a ciprusi tárgyalásokat, azonban nem szabott semmilyen előfeltételeket a településekre vagy a Famagusta városban kialakult helyzetre vonatkozóan. Ezekkel a kérdésekkel abban a hat tárgyalási fejezetben foglalkozunk, amelyeket az ENSZ támogatásával irányítunk. Úgy gondolom éppen ezért, hogy ha a Parlament erőteljes, egyoldalú álláspontot képvisel, az veszélyeztetheti a tárgyalásokat, és minket partizán színekben tüntethet fel.

Ahogy a volt biztos hangsúlyozta 2006. november 16-án, Famagusta visszaadása törvényes lakosai számára olyan ügy, amellyel az ENSZ égisze alatt kell foglalkoznunk a ciprusi kérdés átfogó rendezésének részeként.

Szeretnék egy másik tanácsi következtetést idézni. 2004-ben a török ciprusi közösség egyértelműen kifejezte azon kívánságát, hogy az EU-n belül képzelel el jövőjét. A Tanács elhatározta, hogy véget vet a közösség elszigetelődésének és elősegíti Ciprus újraegyesítését a török ciprusi közösség gazdasági fejlődésének ösztönzésével.

(Taps)

György Schöpflin (PPE). . – Elnök asszony! Üdvözlöm Füle biztos urat és a miniszter urat. Mindenkinek örömeire szolgál a csatlakozási folyamat lezárása érdekében a Horvátország által elért fejlődés. A kormányzás kulcsfontosságú területeit hozzá kell igazítani a közösségi vívmányok követelményeihez, és néhány változtatás – ezzel tisztában kell lennünk – ellentétes lesz a hagyománnyal és az elvárásokkal. Az átalakítás megtárgyalása tehát jelentős politikai akaratot igényel.

Hadd tegyem hozzá, hogy az erőfeszítés megéri a fáradságot, különösen egy olyan viszonylag kicsi ország esetében, mint Horvátország, és ami azt illeti, ugyanez igaz a Nyugat-Balkán más országaira is. Az uniós tagság – szerintem ezt biztosra vehetjük – számos politikai, gazdasági, kulturális és biztonsági előnyt biztosít.

Az átalakításban rejlő legnagyobb probléma azonban máshol keresendő. Egy dolog megváltoztatni a kormányzás szerkezetét, és teljesen más megváltoztatni a társadalom hozzáállását valamilyen, a korábbiaktól radikálisan eltérő olyan hozzáállásra, amely az Európai Unióban fejlődött ki. Ez a kettő gyakran nagyon eltér egymástól, és biztosan lesznek olyan részei a társadalomnak, néhány igen erőteljes része, amely csak hátrányt lát maga számára az új berendezkedésben.

Ne legyenek illúzióink ezzel kapcsolatban! A horvát hatóságoknak nemcsak az Európai Unióval való tárgyalásaikat kell lezárniuk, hanem ezzel egy időben mindent meg kell tenniük annak érdekében, hogy megváltoztassák a társadalmi hozzáállást. Előfordulhat, hogy ez lesz a nehezebb feladat.

Maria Eleni Koppa (S&D). . – (EL) Elnök asszony! A három jelentés, amelyről ma vitát folytatunk, kifejezi az Európai Parlament határozott állásfoglalását a jelenleg is zajló bővítési folyamatról. Vannak azonban lényeges különbségek.

Először is szeretnék gratulálni Hannes Swoboda úrnak a Horvátországról szóló jelentéshez. Örömkre szolgál, hogy ez az ország hamarosan csatlakozik az Európai Unióhoz.

Ami Törökországot illeti, az Oomen-Ruijten asszony által készített rendkívül kiegyensúlyozott jelentés üzenete ugyanaz marad, mint az előző években. Törökországnak tiszteletben kell tartania valamennyi szerződéses kötelezettségét, ahogy tették azt a korábbi tagjelölt országok is. A csatlakozásnak kell a végső célnak lennie. Nem megengedhető ugyanakkor a Törökországra szabott *à la carte* csatlakozás. Törökország nagy ország, amelynek el kell fogadnia, hogy a folyamatos reformok, az emberi jogok tiszteletben tartása, a ciprusi kérdés megoldásához nyújtott megfelelő segítség, a szomszédokkal fenntartott megfelelő kapcsolatok és egy tagállam ellen irányuló *casus belli* megszüntetése mind olyan lépések, amelyek közelebb hozzák az országot az Unióhoz.

Ami Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot illeti, a Zoran Thaler úr által készített jelentés pozitív üzenetet küld az országnak. Görögország a maga részéről arra szólítja fel Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság vezetőit, hogy jóhiszeműen üljenek le a tárgyalóasztalhoz annak érdekében, hogy mindkét fél számára elfogadható megoldás születhessen az ENSZ keretein belül. A görög kormány tudja, hogy a folyamat új lendületet igényel és őszintén elkötelezett annak érdekében, hogy megoldódjon a kérdés. Hasonlóan őszinte állásfoglalást várunk a másik féltől is.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Elnök asszony! Füle biztos úr, üdvözlöm önt itt a Parlamentben. Sok sikert kívánok a munkájához. Köszönöm Swoboda úrnak, Thaler úrnak és Oomen-Ruijten asszonynak a kiegyensúlyozott, objektív jelentéseket.

Az Európai Parlament számos alkalommal kifejtette azon politikai akaratát, hogy a Nyugat-Balkán országai csatlakozzanak az Európai Unióhoz, és kifejezte, hogy készen áll ezen országoknak segítséget nyújtani, hogy azok mihamarabb teljesíthessék a tagsági kritériumokat. Horvátország a célegyenesben van. Nagyon remélem, hogy az ország csatlakozási szerződését még az idén aláírják. Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság fejlődést ért el az előcsatlakozási folyamat megkezdéséhez szükséges kritériumok teljesítése terén. Az Európai Tanács várhatóan újra megerősíti az Európai Bizottság tavaly év végi döntését és megkezdí a csatlakozási folyamatot. Ahhoz, hogy ez megtörténjen, úgy gondolom, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak további erőfeszítéseket kell tennie, hogy a szomszédaival fennálló problémákat európai szellemben oldhassa meg. Ha a hatóságok Szkopjében rendelkeznek azon politikai akaratral, hogy ne használják fel a történelmet – se a korábbi időszak, se a közelmúlt történelmét –, valamint ha hajlandóak vitát nyitni a jelenlegi politikai, illetve nemzeti célokról, akkor kompromisszumra lehet jutni. A történelemnek össze kell hoznia minket ahelyett, hogy elszakítana bennünket. Hagyjuk, hogy a történészek tudományos következtetéseket vonjanak le, azonban nem állhatnak egyetlen tagjelölt ország európai végzetének útjába sem. Nem szabad tolerálni az úgynevezett gyűlöletbeszédet. Külön ki szeretném emelni az iskolai tankönyveket, amelyeket a gyerekek az iskolában használnak. Ezek nem tartalmazhatnak olyan leírásokat, amelyek ellenséges magatartásra ösztönöznek egy másik tagállam ellen.

A Balkán iránti bizalom növelése nemcsak a működő és számomra nagyon örvendes vízumliberalizációs rendszer segítségével érhető el, hanem – véleményem szerint – olyan történelmi dátumokról és hősről való együttes megemlékezések révén is, amelyek közösek egyes balkáni országok számára. Remélem, hogy a tagállamok illetékes hatóságai figyelembe veszik a jelentések javaslatait. Sok sikert kívánok Horvátországnak, Macedóniának és Törökországnak európai útjuk során.

Evgeni Kirilov (S&D). – Elnök asszony! Továbbra is támogatnunk kell a nyugat-balkáni országok uniós tagságára vonatkozó perspektívát. A teljes folyamat a stabilitást támogatja, továbbá fent kell tartanunk a lendületet.

Az EU-Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság parlamenti vegyes bizottságba delegált küldöttségében a vízumkönnyítés előadójaként úgy vélem, hogy a vízummentes rendszer bevezetése az országban meglehetősen fontos ösztönző volt az emberek számára. A legutóbbi bizottsági jelentés kiemeli, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság számos területen fejlődést ért el és ez dicséretre méltó.

Én az egyik szomszédos országból, Bulgáriából jövök, és mi, szomszédos országok aggasztó tendenciákat figyelünk meg. Véleményem szerint nem a névkérdésnek kell első helyen állnia. A macedón államépítés a második világháború után kezdődött meg, és mára a lakosság nagy része macedónnak tartja magát. Ragaszkodnunk kell azonban értékeinkhez: nem tolerálhatunk olyan államépítést, amelybe nacionalista retorikát vagy a történelem nagymértékű manipulációját keverik, visszanyúlva egészen a régmúlt időkig. Másodszor, a nemzeti identitás megerősítése nem vezethet idegengyűlölethez olyan állampolgárok vonatkozásában, akik bolgár származásúnak vallják magukat. Ezek az emberek szóbeli és fizikai bántalmazásnak vannak kitéve, és kitalált okok miatt legálisan üldözik őket.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Elnök asszony! Szeretnék gratulálni a biztos úrnak, és sok sikert kívánok neki az általa átvett nagyon fontos szektorban.

Tény, hogy Európa képes rá, és joga is van ahhoz, hogy folytassa a bővítést. Az embereknek különösen a Nyugat-Balkánon joguk van a jobb sorshoz és a valódi európai értékekből történő megfelelőbb részesedéshez.

Meg kell jegyezni ugyanakkor, hogy különösen Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság számára jobb lenne, ha az uniós tagság érdekében egy ország nem ad hoc alapon, eszközként használná a történelmet; Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak hozzá kell szoknia, hogy hozzájáruljon az Egyesült Nemzetek Szervezetének

eljárásaihoz és saját problémáinak diplomáciai módon való megoldásához propaganda használata helyett. Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot éppen ezért cselekvésre kell felszólítani, ha mielőbbi jövőt akar.

Szeretnék gratulálni Oomen-Ruijten asszonynak a Törökországról szóló kitűnő jelentéséhez és Swoboda úrnak, valamint természetesen Thaler úrnak is annak ellenére, hogy nem érték egyet megközelítésének és jelentésének egyes aspektusaival.

Mindenképpen meg kell értenünk, hogy olyan megegyezésekkel, amelyek nem tükrözik az igazságot és a valóságot, a problémák újra jelentkezni fognak a jövőben. Másrészt ami Törökországot illeti, szeretném elmondani, hogy történetek erőfeszítések, azonban nem történt olyan jelentős előrelépés, amely miatt azt mondhatnánk, hogy Törökország diplomáciai úton orvosolja problémáit, más szóval, hogy kivonja vagy elkezd kivonni csapatait egy európai ország, Ciprus területéről.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – . (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretnék gratulálni önnek, Füle biztos úr, új kinevezéséhez és sok szerencsét kívánok ehhez a nagyon fontos feladathoz.

Ön már egyértelművé tette a bizottság számára, hogy a Törökországgal zajló tárgyalások az ország csatlakozásáról és nem egy privilegizált partnerségre irányuló örült elképzelésről szólnak, amelynek annak támogatói soha nem biztosítottak megfelelő publicitást. Egyértelművé tette ugyanakkor azt is – és ennek nagyon örülünk –, hogy mindkét félnek, Törökországnak és az Európai Uniónak is teljesítenie kell kötelezettségeit és vállalásait. Ebben az esetben, Posselt úr, a *pacta sunt servanda* elvét kell alkalmazni. Biztosan ismeri ezt a kifejezést, amelyet az ön volt köztisztvisletben álló vezetője használt.

Még egy dolog nagyon fontos számomra. Törökország előtt természetesen még sok munka áll – ahogy az Európai Unió előtt is –, legyen szó akár a ciprusi kérdésről, a kisebbségek jogainak törökországi végrehajtásáról vagy a politikai és katonai aspektusokról. Egy dolog világos azonban. A folyamat sohasem lesz egyenes. Ezt tudjuk az Európai Unió történelméből. Csak meg kell nézni a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos folyamatokat és eljárásokat. Mindig lesznek előrelépések és visszaesések a török folyamat során.

Ami még egyértelmű az az, hogy amikor Törökország teljesíti az összes követelményt, amikor elfogadja a közösségi *víványokat*, addigra Törökország egy más ország lesz. A Lisszaboni Szerződés ugyanakkor tartós változásokat fog hozni az Európai Unió számára. Ezzel tisztában kell lennünk. Ahogy említettem, mindkét félnek teljesítenie kell vállalásait.

Alojz Peterle (PPE). . – (SL) Ha az Európai Unió valóban erőteljesebb szerepet akar betölteni nemzetközi viszonylatban, akkor biztosítani kell, hogy megerősíti Európán belüli szerepét is. Ez az egyesült Európára irányuló projekt befejezését jelenti dél-keleten. Nemcsak európai perspektívára van szükségünk, hanem dinamizmusra és ösztönzésre is.

Örülök neki, hogy üdvözölhetjük a három itt megvitatott ország fejlődését és gratulálók az előadónak, Ria Oomen-Ruijten asszonynak, Zoran Thaler úrnak és Hannes Swoboda úrnak a jól végzett munkához. Különösen örülök annak, hogy mindhárom ország külön figyelmet fordított a szomszédos országokkal való kapcsolatok fejlesztésére.

Szó esett a Szlovénia és Horvátország közötti választottbírósi megállapodásról is. Tény, hogy a horvát és a szlovén kormány teljesen különbözően látja a megállapodás legfontosabb elemét, ami nem éppen kölcsönös bizalmat eredményez. Kétoldalú lehetőségek alkalmazására szólítom fel mindkét kormányt annak érdekében, hogy a megállapodást egyformán értelmezzék, és hogy elősegítsék a jószomszédi kapcsolatokat, ami elősegítené a csatlakozási folyamat sikeres lezárását.

Őszintén gratulálók Füle biztos úrnak ehhez a felelősségteljes szerephez, és sok sikert kívánok neki ezen ambíciós tervek eléréséhez. Hasonlóképpen sok szerencsét és rengeteg bölcsességet kívánok a spanyol soros elnökségnek.

Emine Bozkurt (S&D). – . (NL) A szomszédok odafigyelnek egymásra, támogatják egymást. Amikor egy szomszédságban jól működnek a dolgok, akkor ez az ott élő emberek számára is jó. Törökország és Ciprus szomszédok. Amikor átnézik egymás kerítései felett, akkor nem egymást látják, hanem a török ciprusiakat, akik úgy érzik, hogy két szék közt a pad alá estek.

Annak biztosítása érdekében, hogy Ciprus összes lakója valóban újra együtt tudjon élni, olyan megoldásra van szükség, amely minden szomszédtól megköveteli, hogy kivegye a szerepét a dologból. Ban Ki Moon, az ENSZ főtitkára múlt héten az iránti bizalmát fejezte ki, hogy a ciprusi kérdésre vonatkozó megoldás elérhető közelségben van. A Parlamentnek fontos szerepe van abban, hogy pozitívan járuljon hozzá a ciprusi

helyzethez, konstruktívan keresse a megoldásokat és eltávolítsa az akadályokat ahelyett, hogy létrehozná azokat. Igen, Törökországot rá kell venni arra, hogy erőfeszítéseket tegyen annak érdekében, hogy közelebb hozza a megoldást. Ezt kérjük a jelentésben, amelyről most fogunk szavazni. Nem csak Törökországnak kell azonban erőfeszítést tennie. Az összes érintett félnek ki kell vennie a szerepét abból, hogy olyan pozitív légkört teremtsen, amelyben megbízható megoldást lehet találni. Végso soron mindannyian ugyanazt akarjuk: megoldást találni.

Támogatnunk kell a szintén tagjelölt Macedóniát a nevével kapcsolatos kérdésben annak érdekében, hogy elkezdődhessenek a tárgyalások. Tagállamokként óvatosságnak kell lennünk annak biztosítása érdekében, hogy ne mi jelentsük a probléma egy részét, hanem sokkal inkább a megoldás megtalálásához járuljunk hozzá.

Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság jelentős fejlődést ért el, és példaként szolgálhat más balkáni országok számára, eközben pedig lehetőséget is biztosít arra, hogy a stabilitást a régióban fokozni lehessen. Erőfeszítést kell most tennünk annak érdekében, hogy az EU legfontosabb exporttermékei virágkorukat éljék: a demokrácia, az emberi jogok, a béke és a biztonság.

Miroslav Mikolášik (PPE). . – (SK) Horvátország az EU-hoz való csatlakozás iránti elkötelezettségét a kritériumok teljesítése felé tett egyértelmű lépéseivel demonstrálja. A politikai akarat tükröződik a közigazgatást és a bíróságokat érintő reformokban, valamint a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelemben. Ami a bíróságokat illeti, nagyobb az átláthatóság, csökkent a folyamatban lévő bírósági eljárások és a túlzottan hosszú eljárások száma. Jelentős tényező a háborús bűnök folyamatos feltárása, amely kapcsán Horvátország teljes mértékben együttműködik a Nemzetközi Törvényszékkel. Horvátország megfelelő szinten harmonizálja jogszabályait a *közösségi vívmányokkal*. Az ország jelentős jogalkotási és intézményi változásokon megy keresztül, amelynek célja a szervezett bűnözés és a maffiák elleni küzdelem, valamint a határokon átívelő együttműködés megerősítése a szomszédos országok bűnüldöző hatóságaival.

A bankszektor stabil Horvátországban, a befektetők bizalommal vannak a gazdaság állapota iránt, a makrogazdasági stabilitást fenntartották. Még be kell fejezni a kismértékű privatizációs programot, és csökkenteni kell az állam gazdaságba való beavatkozását. Véleményem szerint a horvát és szerb etnikai csoportok közti megbékélés, a kisebbségi jogok megerősített védelme és a menekültek integrálása, beleértve az otthonok újjáépítését, különösen dicséretre méltóak. Arra ösztönzöm éppen ezért Horvátországot, hogy fejlessze tovább a politikai felelősségvállalás kultúráját, hirdessen nyilvános vitát a tagságról és a csatlakozás következményeiről, mivel jelenleg a lakosságnak csak a harmada véli úgy, hogy az EU-hoz való csatlakozás előnyös. Szeretnék továbbá gratulálni Füle biztos úrnak és üdvözlöm új szerepében.

Justas Vincas Paleckis (S&D). . – Elnök asszony! Üdvözlöm Füle biztos urat és szeretnék gratulálni a három kiegyensúlyozott jelentés szerzőinek. Nem kétséges, hogy az uniós tagság kilátásba helyezésének eredményeképp Törökország jó irányba változott. Ez az iszlám ország tulajdonképpen egyedülálló abban a tekintetben, hogy majdnem száz évvel ezelőtt megtette az első lépéseket az európai értékek elfogadása felé, és a különféle történelmi kanyarok ellenére nem tért le erről az útról. Törökország a leginkább nyugati a keleti országok közül és a leginkább keleti a nyugati országok közül, éppen ezért egyedülálló szerepe nemcsak európai, hanem globális szinten is látható.

Ankarának fel kell gyorsítania a reformokat, határozottabban kell kompromisszumot keresnie a ciprusi problémával kapcsolatban, és további lépéseket kell tennie az Örményországgal való megbékélés érdekében. Határozottan támogatom ugyanakkor a szocialista és demokrata képviselőcsoport állásfoglalását, amely szerint nem szabad, hogy Törökország uniós tagságának kilátásba helyezését megváltoztassa bármilyen *Ersatzlösung* (helyettesítő megoldás) vagy egyéb megoldás.

Francisco José Millán Mon (PPE). . – (ES) Elnök asszony! Szeretném üdvözölni a biztos urat. Ebben az évtizedben a bővítési politika volt az Európai Unió legnagyobb sikere az euró bevezetése mellett. Ezt a politikát nem szabad visszatartani. Nem szeghetjük meg továbbá a tagjelölt országokkal kapcsolatos kötelezettségvállalásainkat, habár ezzel egy időben tiszteletben kell tartanunk a konszolidáció és feltételeesség jól ismert elveit.

Nem szabad elfeledkeznünk azonban az Európai Unió integrációs kapacitásáról, illetve bővítéséről, valamint az annak előnyeiről és következményeiről való kommunikációról az állampolgárok vonatkozásában.

Tekintettel az időbeli korlátozásra, csak néhány rövid megjegyzést teszek. A tagjelölt országoknak elvben előzetesen meg kell oldaniuk valamennyi, az egymással és a tagállamokkal esetlegesen fennálló területi vitáikat, hogy később ne lassítsák le az Unió működését.

Törökország esetében különösen szeretném kiemelni annak fontosságát, hogy a reformok ütemét – amelyekre magának Törökországnak is szüksége van – fenntartsák és még inkább növeljék.

Üdvözlendőnek tartom továbbá Törökország nemrégiben tett kötelezettségvállalását a Nabuccóra vonatkozóan, amely rendkívül fontos az energiadiverzifikáció szempontjából Európában. El kell ismernem ugyanakkor, hogy némileg meglep az a gesztus, amelyet a török kormány tavaly ősszel tett az iráni hatóságok támogatása érdekében. Valóban úgy gondolom, hogy egy tagjelölt ország külpolitikájának összhangban kell lennie az Unió külpolitikájával.

Végül pedig, múlt héten olvastam egy interjút a török külügyminiszterrel, amelyben azt sugallta, hogy Törökország eltörölte a vízumot olyan országok vonatkozásában, mint Szíria, Libanon és Líbia. Ez némileg meglepett, mert egy tagjelölt országnak a vízümpolitikáját is közelítenie kellene az Európai Unióéhoz, és azt nem azzal ellentétesen kellene változtatnia.

Szeretném, ha megerősítenék ezt az információt.

Antigoni Papadopoulou. (S&D). - (EL) Elnök asszony! Oomen-Ruijten asszony hatalmas erőfeszítést tett annak érdekében, hogy kiegyensúlyozott jelentést nyújtson be, és ezt szeretnénk megköszönni. A Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport 13. és 14. módosítása azonban felborítja ezt az egyensúlyt, és ezért arra kérem önöket, hogy szavazzanak e módosítások ellen.

A Ciprus ügyében folytatott tárgyalások során Törökország Talat úr közvetítésével elfogadhatatlan javaslatokat nyújtott be, az ország továbbra is hajthatatlan és maximalista maradt. Ezért nem helyes arra felhívni a feleket, hogy támogassák a jelenleg folyó tárgyalásokat. Az a fél, amelyre nyomást kellene gyakorolni, nem más, mint Törökország, a megszálló hatalom. Törökországnak azonnal ki kell vonnia valamennyi katonáját, véget kell vetnie a megszállásnak, és meg kell szüntetnie azt a helyzetet, amelyben az egész török ciprusi közösséget túszként tartja fogva, mivel nem a görög ciprusiak, hanem Törökország a felelős a török ciprusiak úgynevezett izolációjáért. Törökországnak ki kell vonulnia Varosha ostrom alatt tartott városából, és véget kell vetnie az illegális letelepedésnek és a görög ciprusi tulajdon jogtalan elfoglalásának.

A ciprusi probléma megoldásának és a csatlakozás terén történő előrelépésnek a kulcsa Törökország kezében van. Ciprus, ez a kis ország nem kér sem többet, sem kevesebbet, mint olyan megoldást, amely derogációk nélkül megfelel az európai közösségi vívmányoknak és az ENSZ határozatainak. A ciprusiak nem valamiféle ottomán vagy más gyarmat másodrangú polgárai. Mindannyian európai polgárok vagyunk, akiket megilletnek az európai jogok. <>

Doris Pack. (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Legfőbb ideje annak, hogy az EU végre megkezdje a tárgyalásokat Macedóniával. Macedónia teljesítette a feltételeket, és 2005 óta arra vár, hogy megkezdődjenek a tárgyalások. Görögország a többi 26 tagállam részéről olyan mértékű szolidaritást tapasztalt, hogy most nem vétőzhatja meg a szomszédjával, Macedóniával kezdődő tárgyalásokat. A névkérdés egyértelműen bilaterális kérdés, még akkor is, ha az ENSZ e tekintetben segítséget nyújtott.

Horvátországról annyit szeretnék mondani, hogy ez az ország olyan fokú harcot folytat a korrupció ellen, hogy a többi ország – ideértve egyes uniós országokat is – példát vehetne róla. A másik kérdés, amelyről beszélni szeretnék, a menekültek visszatérése, amelyet Boştinaru úr éppen az imént említett, és amelyet véleményem szerint példaértékű módon kezeltek. Ahogy Swoboda úr mondta, sok olyan dolog van, amelyet nem lehet úgy megoldani, ahogy azt elképzeltük.

A harmadik dolog, amiről beszélni szeretnék, a hágai nemzetközi büntetőtörvényszékkel történő együttműködésre vonatkozik. Horvátország évekkel ezelőtt kiadta a körözött háborús bűnösöket. A függetlenségi háborúból származó, bekért dokumentumok már nem hozzáférhetőek, illetve soha nem is léteztek. Ezeket a kérdéseket tehát inkább hétköznapi, józan ésszel kell megközelíteni. A kormány keresi ezeket a dokumentumokat és speciális munkacsoportot hozott létre, de nem tehet többet annál, mint hogy keres. Ha nem talál semmit, akkor fontos, hogy előrelépjünk, mégpedig annak fényében, hogy Horvátország évek óta együttműködik a törvényszékkel és így nagymértékben teljesítette a követelményeket. Nagyon remélem, hogy a fejezetet hamarosan megnyitják, és hogy a Horvátországgal folytatott tárgyalások az év végéig befejeződnek.

Ismail Ertug. (S&D). - (DE) Elnök asszony, a Tanács hivatalban lévő elnöke! Füle úr, szeretnék sok sikert kívánni munkájához. Nehéz figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy a ciprusi kérdés ambivalens. Mi, az Európai Unió, nem tehetjük félre a kellemetlennek látszó kérdéseket, és nem is tehetünk úgy, mintha ezek nem léteznének. Nem tartottuk meg ígéretünket. Ez tény; meg kell szüntetnünk ezt a kettős mércét.

Tisztában vagyunk azzal, hogy az Ankarai Jegyzőkönyvet mindenképpen végre kell hajtani a ciprusi kérdés vonatkozásában. Azonban az is világos, hogy – ahogy azt a Tanács 2004-ben kimondta – véget kell vetni Észak-Ciprus elszigeteltségének. Örömmel hallom, hogy Dél-Ciprus megfelelő segítséget nyújt északnak, ám az Európai Uniónak nem ez volt a szándéka. A szándék az volt, hogy mindenki, az egész EU szüntesse meg az elszigeteltséget. Annak érdekében, hogy ezen a területen felszámoljuk az utolsó akadályt is, előre kell lépniünk, és véget kell vetniünk az izolációnak.

Tunne Kelam. (PPE). – Elnök asszony! Az új Bizottság számára – és ezen a ponton szeretném üdvözölni Füle biztos urat – eljött az idő, amikor meg kell újítania az EU bővítése mellett való elkötelezettségét, mégpedig azzal, hogy az év végéig befejezi a tárgyalásokat Horvátországgal, és megkezdje a tárgyalásokat Macedóniával.

Ez utóbbi ország a számos nehézség ellenére is látványos fejlődést produkált, és arra kell biztatnunk, hogy a jövőben is ezt tegye. Szeretném mindkét felet felkérni arra, hogy – ahogy azt tegnap Barroso elnök úr javasolta – nyílt, nagyvonalú és európai stílusban oldják meg a névkérdést.

Törökország előrelépése is jelentős mértékű. Ha megnézzünk Ukrajnát, láthatjuk, hogy milyen hatással tud lenni pusztán a csatlakozás kilátásba helyezése. Törökországot szívesen látjuk tagjaink között abban az esetben, ha teljesíti a koppenhágai kritériumokat. Most, hogy megvan az új biztos, nincs vesztegetni való időnk: Törökországot meg kell győznünk arról, hogy vonja ki csapatait Ciprusról és hajtsa végre az Ankarai Jegyzőkönyvet. Úgy vélem, hogy ez lehet az előfeltétele a tárgyalások folytatásának. Ami engem illet, akkor leszek nyugodt a török csatlakozást illetően, amikor olyan könnyű lesz keresztény templomot építeni Ankarában, mint mecsetet Brüsszelben.

Jürgen Klute. (GUE/NGL). – (DE) Elnök asszony! A török kérdés két aspektusával kapcsolatban szeretnék megjegyzést tenni. Általában az etnikai konfliktusokat vitatjuk meg, és ez jól is van így. Van tennivaló ezen a téren, és továbbra is fennállnak bizonyos nehézségek. Azonban az emberek általában nem vesznek tudomást arról, hogy Törökországban komoly problémák vannak a szakszervezeti és munkavállalói jogok terén. A török kormány továbbra is szembehelyezkedik – bizonyos esetekben akár a rendőrséget is beveti – a szakszervezetekkel, amelyek támogatást nyújtanak tagjaiknak, más szóval a török munkásoknak. Ez történt nemrégiben a Tekel dolgozóival kapcsolatos vita során is. Ez az egyik megjegyzésem. Egy demokratikus társadalomnak meg kell védenie a munkavállalók és a szakszervezetek jogait, és fontos az e jogokért folytatott küzdelem. Az EU is támogatja ezeket a jogokat, különös tekintettel arra a szerepre, amelyet e jogok a szociális Európai Unióban játszanak.

A másik tényező a privatizáció. Törökország alkalmazkodik az EU-hoz, és ez a privatizáció területére is érvényes. A privatizáció következtében a Tekel dolgozói, akik közül jelenleg 12.000-en sztrájkolnak, elveszíthetik, vagy már el is veszítették állásukat. Azonban nem csupán a Tekel alkalmazottai dolgoznak a dohányiparban. Az utóbbi években körülbelül 500.000 olyan ember veszítette el munkáját, akik Délkelet-Törökországban dohánytermesztéssel foglalkoztak, aminek az lett a következménye, hogy Törökország, amely az egyik legjelentősebb dohánytermelő és -exportáló ország volt, ma már behozatalra szorul. Egy hete alkalmam nyílt arra, hogy Ankarába látogassak és beszéljek a Tekel dolgozóival. Ha a privatizáció következtében folytatódik a munkahelyek megszűnése és teljes iparágak tönkretétele, akkor a török emberek elveszítik az EU-csatlakozás iránti lelkesedésüket. Ezért az EU szociális aspektusára kell fókuszálnunk. Ezt szeretném ismételtelen hangsúlyozni.

Krzysztof Lisek. (PPE). – (PL) Elnök asszony, biztos úr! Mint mindenki, én is szeretném Füle urat üdvözölni, és kitartást kívánok a következő évek munkájához. Tudom, hogy az első napon nem az új Parlament megbízatási idejének végéről kellene beszélnünk. Füle úr, természetesen azt kívánom, hogy sok további parlamenti ciklus során itt lehessen, de azt is kívánom, hogy amikor a jelenlegi Parlament megbízatási idejének végén felszólal majd, egy olyan új, kibővített Európai Uniót láthasson, amelynek adott esetben akár 30 tagállama van.

Füle úr, arra szeretném kérni, hogy a ma említett fontos országokkal kapcsolatos munkája mellett fordítson figyelmet más országokra is, amelyek szintén az uniós tagságot tűzték ki célul. Ahogy jómagam, úgy ön is olyan országból származik, amely a közelmúltban csatlakozott az Európai Unióhoz, és úgy gondolom, hogy ön, és az új tagállamokból érkező valamennyi képviselőtársam jól tudja, hogy társadalmaink számára mekkora jelentősége volt az uniós csatlakozásnak. Ugyanezt kívánjuk azon országoknak is, amelyekről ma beszélünk.

Lengyelként hadd tegyem hozzá, hogy van egy álmom, és ezzel zárom is beszédem. Az álmom az, hogy Horvátország, amely a tárgyalások során igen komoly előrelépéseket tett, a nem is olyan távoli jövőben, a lengyel elnökség alatt csatlakozhat az Európai Unióhoz.

Andreas Mölzer. (NI). – (DE) Elnök asszony! Szeretném megismételni, hogy a Törökországról szóló jelentés nem az elért haladásról szól, hanem Törökország hiányosságait taglalja. Az EU arra hívja fel Törökországot, hogy tegyen többet a kisebbségi jogok terén, de Törökország ahelyett, hogy vállalásának megfelelően megoldaná a kurdokkal kapcsolatos kérdéseket, azt tervezi, hogy betiltja a kurdpárti Demokratikus Társadalom Pártot (DTP). Az ankarai kormány immár a negyedik éve nem alkalmazza a társulási megállapodás kiegészítő jegyzőkönyvét, és ugyanakkor nagykövetein keresztül arra hívja fel a nagyobb uniós tagállamokat, hogy oldják meg a ciprusi kérdést. Véleményem szerint a mediterrán szigettel kapcsolatban folytatott, régóta várt tárgyalások nem adnak okot az ünneplésre, mivel a legutóbbi, török részről érkező ciprusi javaslat bizonyos pontokon ellentmond a jelenlegi konszenzusnak, és ez azt jelenti, hogy voltaképpen visszalépésről van szó.

Ennyit a pozitív eredményekről, amelyekről a spanyol elnökség kijelentette, hogy ezekre számíthatunk. Törökország nem része Európának sem geopolitikai, sem szellemi, illetve kulturális értelemben. Törökországban ma is ismeretlen fogalom az emberi jogok, a kisebbségi jogok és a nemzetközi jog. Véleményem szerint az egyetlen helyes reakció, amely megfelel az uniós polgárok kívánságának az az, hogy véget vetünk a csatlakozási tárgyalásoknak és a kiemelt partnerséget tűzzük ki célul.

Georgios Koumoutsakos. (PPE). – (EL) Biztos úr! Üdvözljük önt, és sok sikert kívánunk munkájához. Ma többek között Törökország Európa felé tett közeledését vitatjuk meg. Tegnap megtárgyaltuk azt a nehéz gazdasági helyzetet, amelyben az euróövezet bizonyos országai vannak, különös tekintettel a görögországi kritikus helyzetre.

Ez a két vita keresztezi egymást, alapjuk közös. A közös alap az, hogy Görögország védelmi célokra állandó jelleggel igen nagy összegeket költ, a bruttó hazai termék körülbelül 5%-át fordítja katonai kiadásokra – és ezt nem azért teszi, mert így tartja kedve. Ennek az összegnek egy részét természetesen arra költjük, hogy megfeleljünk a NATO-tagként vállalt kötelezettségeknek. A pénz nagy része azonban arra kell, hogy reagáljunk egy szomszédos és egyben tagjelölt ország, nevezetesen Törökország bizonyos politikájára.

A *casus belli* néven ismert hivatalos török politika háborúval fenyegeti Görögországot, és nem csupán elméletben jelent veszélyt. Törökország szokásszerűen megsérti az Égei-tenger keleti részén elhelyezkedő lakott szigetek légterét, és gépei át is repülnek e szigetek fölött.

Ez így nem mehet tovább, az Európai Parlamentnek ezt a határozott üzenetet kell közvetíteni Ankara felé. Ha ezen a téren javulás áll be, úgy az Európa irányába történő közeledés ismét lendületet kap a többi betartandó kötelezettségvállalással együtt.

Monica Luisa Macovei. (PPE). – Elnök asszony! Az uniós szomszédsági politikájának célja mindig is az volt, hogy a stabilitást exportálja, nem pedig az, hogy az instabilitást importálja.

Ezért arra kérem a tagállamokat és a tagjelölt országokat, hogy a bilaterális konfliktusokat ne emeljék uniós szintre. Ügyvédként szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy a Görögország és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság közötti ideiglenes megállapodásban, amelyet 1995 szeptemberében írtak alá, Görögország ígéretet tett arra, hogy nem ellenzi majd Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság nemzetközi, illetve regionális szervezetekben való tagságra benyújtott kérelmét, amennyiben azt az ENSZ által használt név alatt teszi, és ez a név Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság. Az Unió intézményei Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság néven hivatkoznak az országra. A nemzetközi jog értelmében ezek a rendelkezések jogilag kötelező erejűek. Görögországnak tehát nincs jogalapja arra, hogy akadályozza az ország csatlakozási folyamatát. A döntést a csatlakozni kívánó ország teljesítménye alapján kell meghozni.

Ezzel a megjegyzéssel támogatom az eszmecserét az elért fejlődésről, valamint azokról a területekről, ahol még további fejlesztésekre van szükség. Beszélünk kell az eredményekről, és szorosan figyelemmel kell kísérnünk a reformok megvalósítását. Az elért fejlődés alapján a Bizottság javaslatot tett arra, hogy határozzák meg a tárgyalások megkezdésének időpontját. Csatlakozom a Bizottsághoz, és felkérem a Tanácsot arra, hogy a 2010 márciusában tartandó csúcstalálkozón határozza meg a csatlakozási tárgyalások megkezdésének időpontját.

Eleni Theoharous. (PPE). – (EL) Elnök asszony, biztos úr! Még ha el is fogadják a Törökország mellett szóló igen erőteljes állásfoglalást, az ország továbbra is komoly demokratikus deficitet fog felmutatni, továbbra is kirívó módon megsérti majd milliók emberi jogait, és a továbbiakban is megszállás alatt tartja a Ciprusi Köztársaságot, az Európai Unió egyik tagállamát.

Ami Ciprust illeti azonban, sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy az áldozat és az elkövető egyforma mértékben felelős. Elfogadhatatlannak tartjuk a bűncselekményeket és a fegyveres erőszakot, és minden felet

felszólítottunk – de mire is szólítjuk fel őket? Az Európai Parlamentben, a demokrácia szentélyében nem tűrhetjük el az olyan nem helyénvaló kifejezéseket, mint például „Észak-Ciprus” és „Nyugat-Ciprus”, és nem hallgathatjuk meg az északi-ciprusi szavazásról szóló felszólalásokat sem, hiszen ezen a területen az úgynevezett választók 70 %-a illegálisan letelepedett személy.

Egyértelmű, hogy ha a megoldás nem tartja tiszteletben a ciprusi polgárok jogait, akkor az Európai Unió teljes értékrendszere kerül veszélybe. A tárgyalások természetesen folyamatban vannak, de Törökország maximalista követelései miatt megakadtak. Mivel Törökországot és nem más országokat értékelünk, felszólítjuk Törökországot arra, hogy a tárgyalási folyamatot két magától értetődő lépés megtételével mozdítsa elő: először is azonnal kezdje meg a megszálló csapatok kivonását, másodszor pedig Famagustát, az elfoglalt várost adja vissza jog szerinti lakosainak.

Giovanni Collino. (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Méltányoljuk azokat az erőfeszítéseket, amelyeket Horvátország az utóbbi években annak érdekében tett, hogy megfeleljen az Európai Unió tagságával kapcsolatban támasztott követelményeknek. Támogatjuk López Garrido ma délelőtti közölt nyilatkozatát.

Azonban van egy megoldatlan kérdés, amellyel a Horvátország és Olaszország közötti bilaterális ügyek tárgyalásakor foglalkozni kell, és amely beárnyékolhatja a csatlakozási folyamatot. Arra gondolok, hogy azok az olaszok, akiket a második világháború után kényszerítettek arra, hogy elhagyják a régiót, máig nem részesültek anyagi és erkölcsi kártérítésben, és hogy ezek az emberek a mai napig nem kapták vissza lefoglalt javaikat.

Most, hogy Horvátország csatlakozni kíván az Európai Unióhoz, felszólítom az országot arra, hogy gyorsítsa meg a folyamatot, aminek eredményeként ez a szomorú és máig meg nem oldott ügy konstruktív és pozitív módon, megbékéléssel végződhet.

Felszólítjuk Horvátországot arra, hogy többek között az európai törvények értelmében vegye figyelembe ezeknek az embereknek a jogait, akik erre oly régóta várnak.

Laima Liucija Andrikiienė. (PPE). – Elnök asszony! Törökországgal kapcsolatban lenne egy rövid megjegyzésem.

Törökországban néhány igen súlyos probléma mutatkozik az emberi jogok területén. A megoldatlan kérdés az etnikai és vallási kisebbségek – a kurdok, a keresztények, az alevi muszlimok stb. – jogai kérdésének rendezése. E kisebbségek jogait rendszeresen megsértik. Ciprus és Görögország az Európai Unió számára rendkívül fontos, és a jövőben is az marad.

Biztos úr! Egyértelműen jeleznünk kell tehát török partnereink felé, hogy igen nehéz Törökország európai integrációjáról beszélni addig, amíg az ország vallási és etnikai kisebbségeivel kapcsolatos problémák meg nem oldódnak.

Kyriakos Mavronikolas. (S&D). – (EL) Elnök asszony! A mai vita során egyértelmű üzenetet kell megfogalmaznunk Törökország számára, szem előtt tartva azt, hogy máig nem tett konkrét lépéseket annak érdekében, hogy megoldja a szomszédos országokkal kapcsolatos problémákat.

Ami Ciprust illeti, különösen, hogy hallottunk javaslatokat arra vonatkozóan, hogy a jelentés tegyen említést a török ciprusiak elszigeteltségéről, úgy vélem, hogy az Európai Uniónak az ENSZ-határozat keretein belül kell cselekednie. Ez azt jelenti, hogy az illegális módon megszállt területeket nem szabad elismerni, épp ellenkezőleg: valamennyi segítyt a legális államon keresztül kell eljuttatni a rászorulóknak, ahogy az jelenleg is történik.

Ugyanakkor Törökországnak ki kell vonnia hadseregét, hogy ezáltal megszüntesse azt a hatalmas akadályt, amely gátolja a török ciprusiakkal való kapcsolatteremtés nehézségei leküzdésére tett átfogó erőfeszítéseket.

Jelko Kacin. (ALDE). – (SL) Gratulálok minden előadónak ehhez a kiegyensúlyozott jelentéshez, önnek, biztos úr, pedig sok sikert kívánok fontos munkájához.

Szeretnék rámutatni arra, hogy az Európai Unió tagállamai nem a lehető legjobb módon kommunikálnak a nyugat-balkáni országokkal. Vannak, akik irreális dátumokkal dobálóznak. A 2014-es év, amelyet önök közül többen javasoltak ma, hamis reményeket és alaptalan elvárásokat táplál, és félrevezeti az adott országok politikusait és közvéleményét. Csak úgy tudjuk megerősíteni az Európa-párti erőket, ha realista megközelítést alkalmazunk, és annak megfelelően cselekszünk. A hazug ígéretek egyaránt ártanak nekik és nekünk is. Legyünk tisztességesek, korrektek és hitelesek!

Konrad Szymański. (ECR). – (PL) Elnök asszony! Tisztában vagyok azzal, hogy Törökország jelenlegi körülményei között milyen nehéz feladat az ankarai kormány számára, hogy a demokrácia erősítése és az emberi jogok érdekében bármit is tegyen. Ezzel nagyon is tisztában vagyok, de szeretném felhívni a figyelmet egy olyan problémára, amely e vita során nem kapott elegendő hangsúlyt. A vallási szabadságra gondolok, amely Törökországban jelenleg is korlátozott, és ez különösen a keresztények esetében igaz. Törökországban még mindig probléma, hogy a vallási közösségek jogi státuszukkal kapcsolatban nehézségekkel szembesülnek. A keresztény közösségek, az alapítványokról szóló törvény bevezetése ellenére súlyos nehézségekbe ütköznek lefoglalt tulajdonuk visszaszerzése során. Az ökumenikus patriarchátus korlátozott jogokkal rendelkezik a papság képzése és az ökumenikus pátriárka szabad megválasztása terén. Nagyon hálás vagyok az előadónak, hogy mindezeket az aspektusokat kiemelte a jelentésben. Ugyanakkor sajnálom, hogy López Garrido úr felszólalásában teljes mértékben figyelmen kívül hagyta ezt a kérdést. López Garrido úr, egy személyes megjegyzést szeretnék tenni: az ideológia és az emberi jogok két különböző dolog.

John Bufton. (EFD). – Elnök asszony! Törökországról szeretnék beszélni.

Amiatt aggódom, hogy 2003-ban a brit Függetlenségi Párt, amelynek tagja vagyok, kijelentette itt a Parlamentben, hogy súlyos következményei lesznek annak, ha az új tagállamokból migránsok érkeznek országunkba, az Egyesült Királyságba. Attól tartok, hogy ha Törökország csatlakozik, 70 millió ember számára nyílik lehetőség arra, hogy az Egyesült Királyságba jöjjön. Az Egyesült Királyság megtelt. Millióknak nincs munkája. A közszolgáltatásokra hihetetlen nyomás nehezedik. Az a gondolat, hogy Törökország csatlakozik, szóba sem jöhet.

Nem kaptuk meg a lehetőséget, hogy döntsünk. Országunk nem kapott lehetőséget arra, hogy az emberek szavazhassanak a Lisszaboni Szerződésről. Országunknak azt is mindenképpen meg kell vitatnia, hogy itt kell-e lennünk az Európai Parlamentben. Attól tartok, hogy Törökország csatlakozása lesz az utolsó csepp a pohárban. Meggyőződésem, hogy olyan helyzetben vagyunk, amikor az egész európai helyzet az összeomlás határán áll, gondolok itt az euróra és a többi dologra. Törökország csatlakozása csak sokkal-sokkal rosszabbá teszi majd a helyzetet.

Biztos úr! Ez az ön első munkanapja. Hadd legyek az egyike azoknak, akik elsőként szólnak önhöz. Fogadja el tőlem, mint az Egyesült Királyságban élő, walesi embertől: nem akarjuk, hogy Törökország csatlakozzon.

Zoltán Balczó. (NI). – (HU) Törökország csatlakozásával kapcsolatban egy alapvető kérdést kell tisztáznunk. Minek tekintjük az Európai Uniót? Fontosnak tartjuk-e továbbra is az értékeket, a közös európai értékeket? Ezek az értékek a keresztény tanításon alapulnak, függetlenül a vallást gyakorlók arányától. Fontosnak tartjuk-e Európa kulturális örökségét mint összetartó erőt? Ha a válasz igen, akkor Törökországnak nincs helye az Európai Unióban. Természetesen a legjobb partneri kapcsolatra kell velük törekednünk. Egy másik szempont: a csatlakozás precedenst teremtené. Izrael külügyminisztere kijelentette: türelmesek, de mindenképpen az Unió tagjává kívánnak válni. Ki kell mondanom: Izraelnek sincsen helye az Európai Közösségben.

Csaba Sógor. (PPE). – (HU) Kisebbségvédelem terén Horvátország és Macedónia esetében történtek előrelépések, de még távol állnak a kitűnő osztályzattól. Mit tehetünk? Az Unió példamutató kisebbségvédelmével biztathatná ezeket az országokat, de mi történik az Unióban? Jó lenne, hogyha Franciaország és mások ratifikálnák a Kisebbségi és regionális nyelvek chartáját, ha Szlovákia megszüntetné a kisebbségeket diszkrimináló intézkedéseit, lásd a nyelvtörvényt, és ha Görögország is elismerné, hogy a területén kisebbségek élnek és szavatolná azok egyéni és közösségi jogait. Romániában remélhetőleg lesz kisebbségi törvény, de még távol állunk attól, hogy a hadsereg vezetésében kisebbségiek legyenek, az autonómiától pedig jobban félnek, mint a transznisztriai 14. orosz hadseregtől. A Parlament azzal biztathatná a már csatlakozott tagországokat a jobb példamutatásra, ha egységes, az egész Unió területére kiterjedő kisebbségvédelmi normákat tenne kötelezővé.

Danuta Jazłowiecka. (PPE). – (PL) Elnök asszony, biztos úr! A Nemzetközi Válságcsoporthoz tartozó jelentése szerint 2009-nek meghatározó jelentőségű évnek kellett volna lennie Törökország uniós integrációja szempontjából. Eszerint a csatlakozási tárgyalások során áttérésnek kellett volna bekövetkeznie, vagy a tárgyalásoknak véget kellett volna érniük. Ma is folynak tárgyalások a csatlakozással kapcsolatos további területekről. Igaz, hogy a spanyol elnökség kijelentette, hogy azt szeretné, ha Ankara a lehető leghamarabb csatlakozna a Közösséghez, de egyre több jel mutat arra, hogy Ankara újradefiniálja a globális rendben betöltött szerepét, és hogy nem prioritás számára, hogy a Közösség tagja legyen. Törökország feloldotta a vízumkényszert Jordániával, Líbiával, Iránnal és Szíriával szemben, Izraellel való viszonya romlott, megerősítette kapcsolatait Szudánnal, szerződést írt alá, amelynek értelmében diplomáciai kapcsolatokat alakít ki Örményországgal, valamint

megakadályozza a ciprusi probléma megoldását – mindez azt mutatja, hogy Ankara egyre inkább a szomszédjaival folytatott együttműködésre helyezi a hangsúlyt, még akkor is, ha ezzel rontja a helyzetét a csatlakozási tárgyalások során.

Azonban az energiabiztonság és Törökország földrajzi elhelyezkedése miatt az ország lassan elengedhetetlenül fontossá válik az európai érdekek biztosítása szempontjából. Ezért hamarosan előállhat az a helyzet, hogy Törökország uniós csatlakozása fontosabb lesz a mi számunkra, mint Törökország számára. Arra kérem tehát a Bizottságot és a Tanácsot, hogy definiálja újra azt, hogy Törökországnak milyen kilátásai vannak arra, hogy az Európai Unió tagja lehessen.

Alf Svensson. (PPE). – (SV) Elnök asszony! Úgy vélem, rendkívül fontos, hogy a tárgyalásokban részt vevő tagjelölt országok fejlődését elismerjük és hangsúlyozzuk. Úgy vélem, hogy ez tisztán pszichológiai szempontból is nagyon fontos. Azt sem lehet tagadni, hogy az EU-val folytatott tárgyalások következtében az adott országokban élő emberek életkörülményei javultak. A tárgyalás már önmagában is pozitív dolog.

Biztos vagyok benne, hogy mindannyian egyetértünk abban, hogy Törökországnak jelentős erőfeszítést kell tennie, és hogy a vallásszabadság, a szólásszabadság és a sajtószabadság nem kérdőjelezhető meg. Azonban úgy vélem, hogy ki kell mondanunk azt is, hogy a Törökországgal folytatott tárgyalásokat nem csupán a török állammal vagy nemzettel folytatjuk, hanem azzal a Törökországgal, amely ugyanakkor az egész régió kulcsa, illetve az odavezető híd. Ezért nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az EU és a régió viszonya nagymértékben romlani fog, ha ezt az ajtót ismét bezárjuk.

Chrysoula Paliadeli. (S&D). - Elnök asszony! Szeretném, ha elegendő időm lenne arra, hogy elmagyarázzam a képviselőknek, hogy a görög nép miért reagál olyan érzékenyen Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság nevének kérdésére. Azonban ehhez sajnos egy percnél több időre lenne szükség.

E sajnálatos történet kezdete az 1940-es évek végére tehető, és a következménye az lett, hogy a görögökről hamis kép alakult ki. Biztosíthatom önöket afelől, hogy a görögök nem nacionalisták és nem is a terjeszkedési politika hívei. Nem tesznek mást, mint hogy tiltakoznak egy olyan név használata ellen, amely saját őstörténeti és régészeti hagyományuk részét képezi.

Tisztában vagyok azzal, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság mint új független állam a nemzetté válás későn bekövetkezett szakaszán megy keresztül. Szkopjében a komoly tudósok nem támogatják a miniszterelnök nacionalista irányultságát. Úgy döntöttek, hogy inkább hallgatnak, semmint hogy ellentmondjanak annak a divatos frázisnak, amely – ahogy arra a Thaler-jelentés helyesen rámutat – adott esetben fokozhatja a feszültségeket.

Szeretném, ha ez a Parlament és az új Bizottság megpróbálná megoldani a névkérdést, mégpedig nem azzal, hogy erősíti Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kormányának nacionalista tendenciáit, hanem azzal, hogy támogatja a görög elgondolást, amely olyan szelíd kompromisszumot tűz ki célul, amely végül láthatólag jobban megfelel Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság népének, mint Görögország népének.

Zigmantas Balčytis. (S&D). - (LT) A mai viták rámutattak arra, hogy jóllehet a képviselőknek eltérő véleményük van Törökország előrehaladásával kapcsolatban, de abban valószínűleg mindannyian egyetértünk, hogy az EU-tagság alapvető előfeltétele a sarkalatos reformok megfelelő megvalósítása. Azt hiszem, ma még túl korai konkrét időpontokat meghatározni, de Törökországtól meg kell követelnünk az előrelépést, és ellenőriznünk is kell azt, mivel a közelmúlt eseményei – nevezetesen hogy politikai pártok tevékenységét betiltották – aggodalomra adnak okot, és nem azt mutatják, hogy Törökország elkötelezte volna magát a polgári és politikai szabadságjogok tiszteletben tartása mellett. Azonban lehetőséget kell adnunk arra, hogy Törökország felülvizsgálja lépéseit, és reméljük, hogy a jövőben demokratikus és szabad ország lesz. <>

Petru Constantin Luhan. (PPE). – (RO) Horvátország továbbra is az az ország, amely a nyugat-balkáni államok között a legnagyobb előrehaladást mutatta fel az uniós csatlakozás irányában. A csatlakozási kritériumoknak és feltételeknek való megfelelés terén példaként szolgálhat a régió többi országa számára.

Örömmel fogadom a belső reform terén megmutatkozó fejlődést, amely a haladásról szóló 2009-es jelentésből is kitűnik. A szükséges csatlakozási feltételeknek – különösen a 23. fejezet körébe, az igazságosság és az alapjogok körébe tartozó feltételeknek – történő megfelelés módszere mérföldkő az országnak az európai színvonal elérése felé tett lépései viszonylatában.

Támogatjuk Horvátország uniós csatlakozását, amennyiben annak alapja a csatlakozási kritériumoknak való teljes megfelelés, beleértve a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi törvényszékkel történő teljes körű együttműködést.

Horvátország idén zárja le a csatlakozási tárgyalásokat. A jelentés, amelyet ma vitatunk meg, tulajdonképpen az Európai Parlament által készített legutóbbi, haladásról szóló jelentés. Bízunk benne, hogy jövőre abban a helyzetben leszünk, hogy a Horvátország Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló szerződésről szavazhatunk, amely az egész régió számára pozitív üzenetet hordoz majd.

Milan Zver. (PPE). – (SL) Biztos úr! Szeretnék gratulálni új posztjához, és remélem, hogy sikeres lesz majd ezen a területen.

Örülök annak, hogy a három jelentés pozitív és hogy az előadók azt találták, hogy ezek az országok előreléptek az európai értelemben vett modernizáció terén. A legfontosabb az, hogy az emberi jogok tiszteletben tartásának terén mindhárom országnak magas színvonalat kell megütnie. Európának ezt szigorúan kell vennie, és abban is szigort kell mutatnia, hogy felszólítja ezeket az országokat arra, hogy rendezzék viszonyukat szomszédjaikkal.

Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy nem fogom a Horvátországról szóló jelentést támogatni, elsősorban azért, mert nem bánik méltányosan Szlovéniával.

Iuliu Winkler. (PPE). – (RO) Az Európai Unió nyugat-balkáni országokkal kapcsolatos leghatékonyabb külső bővítési politikája az adott országban történő terjeszkedés. Ez garantálja majd a békét, és biztosítja a demokráciát egy olyan térségben, amely sajnálatos módon a legutóbbi történelmi események során „az Európai Unió puszkaporos hordójának” bizonyult.

Az új nyugat-balkáni országok esetében pedig a leghatékonyabb külpolitika az, hogy az Európai Unió stabil, prosperáló térségének részei kívánnak lenni. Ebben a folyamatban eszközökre van szükségünk. Ezért örömmel fogadom a Horvátország és Macedónia haladásáról szóló jelentéseket, hiszen ezek értékes eszközök.

Ugyanakkor úgy gondolom, hogy a már hatékonynak bizonyult regionális, gazdasági és kereskedelmi együttműködés mellett, beleértve a beruházásokkal kapcsolatos együttműködést is, gazdasági eszközökre is szükség van. Úgy vélem, hogy az Európai Bizottságnak, valamint Horvátország és Macedónia kormányának mérlegelnie kell ezeket az eszközöket.

(A felszólaló a kékkártyás eljárás szerint kérdést tesz fel Flautre asszonynak (az Eljárási Szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése))

Barry Madlener. (NI). – (NL) A török delegáció vezetőjéhez, Flautre asszonyhoz lenne egy kérdésem. Nem tudom, hogy erre lehetőségem van-e most – ezért a kék kártya. Feltehetek egy kérdést Flautre asszonynak?

Flautre asszony! A kérdésem a következő: a Törökországban előforduló rettenetes becsületbeli gyilkosságok ismeretében egyetért-e azzal, hogy széleskörű vizsgálatot kell folytatni e gyilkosságok ügyében? Hazámban, Hollandiában megdöbbentően magas a törökök körében elkövetett becsületbeli gyilkosságok száma, és Németországban is hasonló a helyzet. Úgy vélem, hogy ez csak a jéghegy csúcsa, és Törökországban rendkívül sok becsületbeli gyilkosság történik. Megkérhetnénk Füle urat arra, hogy végezzen vizsgálatot a törökországi becsületbeli gyilkosságok ügyében?

(Flautre asszony beleegyezik, hogy a kékkártyás eljárás szerint (az Eljárási Szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése) feltett kérdésre válaszoljon.)

Hélène Flautre. (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony! Igen, kérdésről van szó, de melyik kérdésről? Kinek szól a kérdés, és mi a célja? Úgy vélem, hogy küldöttségünk – amelynek ön, Madlener úr, szintén tagja – elkötelezte magát az emberi jogok és a nemi egyenlőség mellett, valamint amellett, hogy minden lehetséges kezdeményezést megtesz a nők elleni erőszak visszaszorításában, és ezen elkötelezettség mellett ki is tart.

Ezt éppen az imént említettem meg felszólalásomban. Úgy gondolom, hogy az úgynevezett becsületbeli bűncselekmények, amelyek nem mások, mint családi vagy törzsi alapon szervezett bűncselekmények, semmilyen módon nem igazolhatók, és hogy ma nagy örömmel láthatjuk, hogy Törökországban már senki nem tolerálja ezt az ősi bűnös gyakorlatot.

Diego López Garrido, a Tanács soro elnöke. – (ES) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani ezen átfogó vitáért, amely az Európai Parlament által benyújtott kiváló állásfoglalásokról szólt, és szeretnék gratulálni Swoboda úrnak, Thaler úrnak és Oomen-Ruijten asszonynak.

Úgy vélem, kijelenthetjük, a többség a bővítési folyamat mint az európai integráció kulcsfontosságú eleme mellett szólalt fel. Ahogy Brok úr mondta, a bővítés az Európai Unió sikere, más képviselők pedig említést tettek a bővítési folyamat során elért konkrét eredményekről. Ez az Európai Unióhoz közeledő országokban

és azon országokban, amelyek megkezdték az Európai Unióhoz történő csatlakozást, valamint azokban is, amelyeknek kilátásuk van a csatlakozásra, a demokratikus reform és a demokrácia elmélyítése felé tett előrelépés alapvető fontosságú eleme. Ahogy Mauro úr rámutatott, ez minden esetben a koppenhágai kritériumoknak való megfelelés melletti elkötelezettséget jelent, amely a széleskörű konszenzus egy másik eleme, és mint ilyen, az emberi jogok teljes mértékű tiszteletben tartását mutatja.

Teljesen egyetértek Cashman úrral, aki azt mondta, hogy egy országot nem az minősít, hogy hogyan bánik a többséggel, jóllehet ez is fontos, hanem az, hogy hogyan bánik a kisebbségekkel. Így kell tehát mérnünk az emberi jogok iránti tiszteletet és ennek következtében a koppenhágai kritériumoknak való megfelelést.

Hasonlóképpen, a legtöbbben egyetértettek abban, hogy – ahogy Giannakou asszony és Winkler úr mondta – az európai perspektíva alapvető fontosságú a Nyugat-Balkán számára a fejlődésben, és ahogy azt Göncz asszony megjegyezte, ez nem csupán az adott országnak áll érdekében, hanem az Európai Uniónak is.

Horvátország esetében arra az általános megállapodásra jutottunk, hogy a lehető leghamarabb meg kell nyitni az új fejezeteket, de hozzá kell tennünk, hogy a 35 fejezetből jelenleg 28 fejezet van megnyitva, és hogy ezek közül 17-et ideiglenesen lezártak. A spanyol elnökség az Európai Tanáccsal és a Tanáccsal karöltve annak érdekében dolgozik tovább, hogy a tárgyalások során újabb haladást érjenek el és hogy a tárgyalások mihamarabb eljussanak a záró szakaszba. Ezért említettem korábban, hogy a Horvátországgal folytatandó csatlakozási tárgyalások azonnal megkezdődnek.

Reméljük, hogy a tagsági tárgyalások menetrendje idén elkészül, ahogy azt a jelentés szerzője, Swoboda úr javasolta, és ahogy azt egyes képviselők is – többek között Hökmark úr, Berlinguer úr és Lisek úr – kérték, akik kifejezték abbéli reményüket, hogy Horvátország a lengyel elnökség idején csatlakozhat az Európai Unióhoz.

Horvátország esetében tehát előrelépés történt, ahogy azt Poręba úr is hangsúlyozta. Mindazonáltal még van mit tennünk, ahogy arra Serracchiani asszony is rámutatott: hiányosságok vannak például a jog területén.

Ezért úgy gondoljuk, hogy Horvátország csatlakozásának folyamata során fontos záró szakaszhoz értünk, és reméljük, hogy a tárgyalások lezárulnak, és hogy Horvátország – az idevágó uniós szerződések ratifikálása után – a lehető leghamarabb csatlakozhat az Unióhoz.

Hadd szóljak most Macedóniáról. A vita elsősorban a névkérdésről folyt. Egyértelmű, hogy a név nem része a koppenhágai kritériumoknak, de az is világos, hogy a jószomszédi viszony minden tagjelölt országban alapvető fontosságú szerepet játszik a nemzeti politika kialakításában.

A tagjelölt országoknak tehát – csakúgy, mint a tagállamoknak – az ehhez hasonló kérdésekben a legnagyobb érzékenységet kell tanúsítaniuk. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a tárgyalások kiindulópontja az egyhangúság, azaz a meglévő tagállamok közötti egyhangú megállapodás.

A Posselt úr, Kasoulides úr, Cornelissen asszony, Chatzimarkakis úr, Göncz asszony és Paliadeli asszony által korábban javasolt megoldás alapját az ENSZ égisze alatt folytatott tárgyalások, valamint a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság és Görögország közötti bilaterális kapcsolat képezik. Jóllehet ez természetesen igen fontos kérdés, az Európai Unió nem vesz ténylegesen részt az ENSZ égisze alatt folytatott tárgyalásokban.

Jelenleg tehát nem gondolom, hogy pontosan megmondhatnánk, hogy a konfliktus mikorra oldódik meg. Azonban annyit mondhatok, hogy a spanyol elnökség is gratulál Gruevski miniszterelnök úrnak és Papandreu miniszterelnök úrnak a közvetlen párbeszéd ismételt megkezdéséért. Ez mutatja a két miniszterelnök vezetői kvalitásait, és kétségtelenül olyan légkört és olyan nyitott hozzáállást fog eredményezni, amelyről Tremopoulos úr is beszélt.

Meggyőződésünk, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kormánya képes lesz előmozdítani e tárgyalásokat. Az EU-csatlakozás perspektívája mindig is igen fontos volt az egész ország számára, és így a kisebb és nagyobb etnikai csoportok számára is.

Végezetül, Törökországot igen sokan említették meg felszólalásukban. Először is reagálva arra a megjegyzésre, amelyet Van Orden úr tett a tárgyalások tempójával kapcsolatban, szeretnék rámutatni, hogy a tárgyalások elfogadható ütemben folynak, azaz nem rekedtek meg.

Reményeink szerint a spanyol elnökség alatt újabb fejezeteket nyitunk meg. Ezek közül többet megemlítettem, de a tárgyalások ütemét természetesen nem jósolhatjuk meg, hiszen az a törökországi reformok előrehaladásának függvénye, valamint attól is függ, hogy Törökország megfelel-e a kritériumoknak. Mi több,

ahogy azzal önök is tisztában vannak, a folyamat minden szakaszában és minden fejezet esetében egyhangú jóváhagyásra van szükség.

Az emberi jogok védelmét és a koppenhágai kritériumoknak való megfelelést számos felszólaló említette, és Oomen-Ruijten asszony jelentése is egyértelműen utal a kérdésre, és való igaz, hogy Törökországnak nagyobb erőfeszítést kell tennie ezen a téren. Törökországnak nagyobb erőfeszítést kell tennie, és ezt Belder úr, Salafraanca úr, Angourakis úr, Klute úr és a többi felszólaló kijelentéseire reagálva mondom, akik az emberi jogok és az alapvető szabadságok előmozdításáról beszéltek.

Igazuk van, de az is igaz, hogy a tárgyalási folyamat továbbra is az Európai Unió legfontosabb eszköze az elért fejlődés befolyásolására, és hogy – bár valóban történt előrehaladás – ez továbbra sem elegendő. Erről más képviselők is, például Obiols úr, Flautre asszony, Lunacek asszony, Preda úr és Balčytis úr beszéltek felszólalásukban. Úgy gondolom, hogy ennek nagyon is tudatában kell lennünk, amikor a Törökországgal folytatott tárgyalásainkat kiegyensúlyozott módon értékeljük.

Ciprus kérdését is számos felszólaló említette. Ciprus természetesen az elkövetkező hónapok meghatározó témája lesz. Fontos megjegyezni, hogy a szigeten élő két közösség vezetői között jelenleg folyó tárgyalások pozitívak, és hogy bizalomra épülő, jobb légkörben folynak.

Mondani sem kell, hogy a ciprusi kérdés megoldása megszüntetné ezt az akadályt, illetve az összes akadályt, vagy legalábbis bizonyos akadályokat, amelyek gátolhatják Törökország haladását a csatlakozás felé, és hogy bármi történjék is, ez fontos, pozitív üzenetet hordoz majd az egész régió számára, és hogy alapvető célja a megbékélés lesz, ahogy azt Howitt úr nagyon helyesen mondta.

Természetesen egyetértünk abban, hogy Törökországnak meg kell felelnie a kiegészítő jegyzőkönyvnek. Törökország folyamatosan kapja a felhívásokat erre vonatkozóan, és valahányszor tárgyalunk Törökországgal, a Tanács emlékezteti az országot erre a kötelezettségvállalásra, amelynek meg kell felelnie. 2009. december 8-án a Tanács elfogadta a következtetéseket, amelyek azt tartalmazták, hogy amennyiben ezen a téren nem történik előrelépés, úgy a Tanács fenntartja a 2006-ban elfogadott intézkedéseket, amelyek maradandó hatással lesznek a tárgyalások általában vett előrehaladására.

Koppa asszony és Salavrakos úr egyéb incidenseket is említett: a légtér megsértését és az Égei-tengeren történt incidenseket. Ismétlem tehát, Törökország haladásának a tárgyalások során történő megítélése szempontjából a jószomszédi viszony elengedhetetlen követelmény. A Tanács december 8-i következtetése, amelyet már többször említettem, ebben a kérdésben küld jelzést Törökország felé. Biztosítom önöket afelől, hogy az elnökség igen nagy figyelmet szentel majd a kérdésnek, és a megfelelő időpontban minden szinten szorgalmazni fogja a témát.

Elnök asszony! Az elnökség álláspontja a Törökországgal folytatott tárgyalások kapcsán mindenesetre teljesen egyértelmű. Egyetértünk a bővítésről szóló megújított konszenzussal, amelyről a Tanács 2006 decemberében döntött, és ez azt jelenti, hogy a tárgyalások célja mindenképpen az, hogy Törökország a jövőben csatlakozzon az Európai Unióhoz.

Štefan Füle, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Nagyon hálás vagyok, hogy ilyen hamar alkalmam nyílt arra, hogy részt vegyek a csatlakozó országokról folytatott eszmecsere. Meghallgatásom során arra tettem ígéretet, hogy meghallgatom önöket és elfogadom tanácsaikat, a mai vita pedig egyértelműen bebizonyította a Parlament változatos mivoltát, bölcsességét és belátását.

Szeretnék két általános megjegyzést tenni. Először is a meghallgatás során tett ígéreteimet nagyon komolyan veszem. Az a szándékom, hogy ebben a Parlamentben ne két monológ folyjon, hanem dialógus, mégpedig olyan dialógus, amelyet a Lisszaboni Szerződés valódi szellemisége jellemez.

A másik általános megjegyzésem, amelyre meghallgatásom során többször hivatkoztam, a következő. A tagjelölt országokkal és a leendő tagjelölt országokkal folytatott párbeszéd során négy alapelvet tartok fontosnak. Az első a maradéktalan elköteleződés a koppenhágai kritériumok mellett, e kritériumok nem képezik vita tárgyát. A második a maradéktalan elköteleződés az alapvető szabadságok és jogok mellett, amelyek a vallási és kisebbségi jogokat, valamint természetesen a nők jogait is magukban foglalják. A harmadik az, hogy a folyamat nyílt legyen, és mindkét oldal részéről, minden szinten a hitelesség jegyében folyjon. A negyedik alapelv az, hogy az integrációs kapacitás jelentőségét soha nem fogom alábecsülni.

Horvátország esetében a Parlament határozata és a Bizottság álláspontja egyaránt azt hangsúlyozza, hogy Horvátország számíthat a Parlamentre és a Bizottságra mint megbízható szövetségeseire. Ha az ország minden olyan feltételnek meg tud felelni, amelynek eddig még nem felelt meg, akkor továbbra is bízom

abban, hogy a csatlakozási tárgyalásokat idén lezárhatjuk. A Bizottság – és reményeim szerint a jelenlegi és a jövőbeli elnökségek, valamint az Európai Parlamentben egyaránt – támogatni fogja Horvátországot e célja elérésében.

Ami Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságát illeti, szeretném ismételtten hangsúlyozni, hogy az ország saját érdemeinek köszönheti, hogy a Bizottság ajánlást tett a csatlakozási tárgyalások megkezdésére. Mindazonáltal az ország továbbra is számos sürgető kihívással néz szembe: ide tartoznak a politikai kritériumok is. Ahogy a vita során rámutattak, most lehetőség van a névkérdés megoldására, és jómagam a tárgyalások folytatásának elkötelezettje vagyok.

Törökország tekintetében elmondhatom, mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy – amint azt a vita során sokan kijelentették – nem lesz könnyű az út sem Törökországnak, sem az Európai Uniónak. Azonban tudom, hogy a török kormány továbbra is elkötelezett a demokratikus nyitás mellett. Ki gondolta volna akár csak öt évvel ezelőtt, hogy a török társadalom és a politikusok nyíltan és intenzíven tárgyalnak majd a kurdok ügyéről, a civil-katonai viszonyról, a Halki Szeminárium újbóli megnyitásáról vagy a Romániával való kapcsolatról?

Azonban továbbra is aggasztónak tartom a sajtószabadság és a média pluralizmusának korlátozását. További jogi módosításokra van szükség annak érdekében, hogy az újságírók, az emberi jogi aktivisták és a politikusok véleményük erőszakmentes kifejezése miatt ne kerüljenek büntetőeljárás alá és ne ítéljék el őket.

Ami a csatlakozási tárgyalásokat illeti, a környezetről szóló, fontos fejezet tavaly decemberben történt megnyitása ígéretes előrelépés, ezzel a megnyitott fejezetek száma 12-re emelkedett. Remélem, hogy idén további fejezeteket nyithatunk meg. Törökországnak azonban további erőfeszítéseket kell tennie ahhoz, hogy megfeleljen a komoly követelményeknek. Ezért fontos, hogy a szükséges előkészületek precízen menjenek végbe.

A Bizottság örömmel fogadja továbbá, hogy Törökországgal intenzívebb párbeszéd folyik a migrációról, amely dialógus végül kézzelfogható eredményekre vezethet, különösen a visszafogadás és a határellenőrzés területén. Egyik kollégájuk konkrét kérdésére adott válaszként hadd mondjam el, hogy a Bizottság tudatában van annak, hogy a közelmúltban Törökország megszüntette a vízumkényszert Libanon és Szíria esetében. A Bizottság ezen ügyekért felelős főigazgatója a jövő héten Ankarában tárgyal. A tárgyalások egyik témája ez lesz, és be fogok számolni önöknek a megbeszélésről.

Kérésükre szeretném önökkel ismertetni a Bizottság alábbi álláspontját is. Minden, a Bizottság által javasolt és megtett intézkedés célja az volt, hogy véget vessen a török ciprusi közösség elszigeteltségének, és ezzel a Tanács 2004. áprilisi következtetéseinek értelmében előmozdítsa Ciprus újbóli egyesítését. A 259 millió eurós segélycsomagot azért hajtjuk végre, hogy megvalósuljon a török ciprusi közösség fenntartható szociális és gazdasági fejlődése, valamint – a rendezést és az újbóli egyesülést követően – a közösség teljes részvétele az Európai Unióban. A zöld vonalról szóló rendelet előmozdítja a török ciprusiak és a görög ciprusiak közötti gazdasági és személyes kapcsolatokat. A török ciprusi közösség kereskedelmére vonatkozó speciális feltételekről szóló kereskedelmi rendeletet a Tanács még megvitatja.

Visszatérve Törökországra, a reformfolyamatnak folytatódnia kell, és az Európai Uniónak továbbra is támogatnia kell a folyamatot és a haladást. A Bizottság továbbra is elkötelezett Törökország csatlakozási folyamata iránt. Befolyásunk és eszközeink Törökországban még hitelesebbek és erősebbek lesznek, ha elkötelezettségünk egyértelmű marad.

A következő öt évben igen gyümölcsöző és szoros együttműködésre számítok.

(Taps) <>

Elnök. – A vita lezárása ügyében három indítványt kaptam a Külügyi Bizottságtól a 100. cikk (2) bekezdése értelmében.⁽¹⁾

A vitát lezárom.

A szavazás a mai nap során történik meg.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) A jelentés elismer bizonyos pozitív lépéseket, amelyeket a 2005 óta tagjelölt Törökország az EU-csatlakozás irányába tett, jóllehet az országot sürgetik, hogy a reformfolyamatok ütemét gyorsítsa fel. Emlékszem arra, hogy 2006 decemberében a tárgyalásokat részben felfüggesztették, mivel az ország nem alkalmazta az EU-val kialakított vámuniót Ciprus vonatkozásában. A Ciprus és Törökország közötti konfliktust meg kell oldani, és az országnak további fejlődést kell felmutatnia a demokrácia és az emberi jogok védelme, a korrupció visszaszorítása, a sajtószabadság erősítése, a szükséges politikai átláthatóság, a gyorsabb és hatékonyabb igazságszolgáltatás, valamint a nemekre, szexuális irányultságra és az etnikai és vallási kisebbségekre vonatkozó megkülönböztetés-ellenes jog egységesítése, illetve a közigazgatás reformja terén. A török kormány továbbra is jelét adja annak, hogy megvan benne a politikai akarat arra, hogy előrehaladjon a reformokkal, továbbá a kormány az országban nagymértékben erősítette az alapvető szabadságokat és előmozdította a demokratikus fejlődést. Ezért folytatnunk kell az előrehaladást a tárgyalások során, amelyek célja, hogy Törökország mint az Izrael és Palesztina közti konfliktusban kulcsfontosságú közvetítő szerepet játszó, valamint az Irak és Irán számára a közös alap megtalálásában döntő szerepet játszó ország csatlakozása biztosítva legyen.

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Való igaz, hogy a jelentés tartalmaz érdekes információkat még azok számára is, akik hozzám és sokunkhoz hasonlóan ellenzik, hogy Törökország az EU tagja legyen. A jelentésben írottak jól szemléltetik, hogy Törökország bizonyos esetekben kirívó módon nem felel meg az EU-hoz történő csatlakozás alapvető feltételeinek. A Külügyi Bizottság által előterjesztett állásfoglalás bizonyos szakaszai szintén meglehetősen szigorúak. Ezek a dokumentumok elvben nem ellenzik, hogy Törökország a jövőben csatlakozzon az EU-hoz, azonban nagy örömmel fogadom azokat a megállapításokat, amelyeket a Parlament nyilvánosságra kíván hozni Törökország előrelépésének feltételezett hiányára vonatkozóan. Azok, akik hozzám hasonlóan ellenzik, hogy Ankara csatlakozzon az EU-hoz, ebben megtalálják saját, régóta hangoztatott ellenérveik megerősítését: Törökországban ma is korlátozzák az alapvető szabadságokat, megsértik az emberi jogokat, agresszívan viszonyulnak Ciprushoz és Görögországhoz, és diszkriminálják az etnikai és a vallási kisebbségeket. Ezek mind olyan problémák, amelyek fölött Európa semmiképpen sem hunyhat szemet. És mindezek mellett még ott vannak a szokásos aggodalmak Törökország és Európa kulturális és földrajzi különbségeivel kapcsolatban, valamint azon problémákkal kapcsolatban, amelyekkel egy olyan ország csatlakozása járna, amelynek szomszédos országaiban több mint 80 millió lakos él. Ezek a tényezők megerősítik azt a szilárd meggyőződésemet, miszerint nem lenne helyes, ha Törökország csatlakozna Európához, ahhoz az Európához, amelynek egysége mindenekelőtt a keresztény szellemiségen alapul.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) Egyfelől döntő fontosságú a törökországi demokratizálódási folyamat módja és mértéke, valamint az EU-hoz való közeledés folyamata. Másfelől Törökország jövőbeli EU-tagságának megvitatását nem lehet az egyik oldalra bízni. Minden növekedést költségvetési szempontból is át kell gondolni: át kell gondolni, hogy egy adott ország csatlakozása az EU-hoz hozzájárulást jelent, vagy pedig a pénzügyi veszteségek lesznek túlsúlyban. Attól tartok, hogy a közös agrárpolitika és következképp az európai költségvetés jelenlegi krízishelyzetében nem engedhetünk meg egy olyan bővítést, amelyben egy olyan ország venne részt, ahol 7 millió lakos a mezőgazdaságból él (az EU-ban ez a szám 10,4 millió). Az összehasonlítás kedvéért: a jelenlegi feltételek mellett a Törökországra 2025-ig fordított kiadás körülbelül 10 milliárd euró lenne, míg a „keleti bővítés” mind a tíz új tagállama vonatkozásában ez az összeg maximum 8 milliárd euró lenne. A török mezőgazdasági termelők részére történő közvetlen kifizetések, valamint a vidékfejlesztés és a piaci támogatás a jelenlegi jogi rendszerben megpecsételné az európai mezőgazdaság és mezőgazdasági termelők sorsát. Tekintetbe véve e tagjelölt ország hatalmas területét, lakosainak számát és gazdasági helyzetét, Törökország EU-hoz történő csatlakozása hatalmas terhet róna a költségvetésre amellet, hogy az EU-ban az egy főre eső GDP 9 %-kal csökkenne. Ezért újra és részletesebben meg kell tárgyalnunk Törökország EU-csatlakozásának kérdését, valamint a KAP ehhez kapcsolódó reformjait.

Martin Kastler (PPE), írásban. – (DE) Dicséretes, hogy az új macedón demokrácia újabb előrelépéseket tett a társadalom és a vállalkozások terén. Nagy örömmel veszem tudomásul, hogy a 2009. márciusi elnök- és helyi választások rendben zajlottak. Az egész régióban az erősödő demokratizálódás jelei mutatkoznak, ezek mutatkoztak meg Macedóniában is. Macedónia megfelelt a vízummal kapcsolatos szabályozás liberalizációjával összefüggő összes kritériumnak, így 2009. december 17-től polgárai vízummentes státuszt élveznek. Ez hatalmas előrelépés. Azonban van több reform, amelyet Macedóniának még végre kell hajtania. Nagyon remélem, hogy az EU keleti bővítésének első szakaszában szerzett tapasztalatainkat fel tudjuk majd használni, és így tudunk segíteni a folyamatban. Itt az intézményi reformok végrehajtására gondolok, amely területen a politikai alapítványok és a különböző nem kormányzati szervezetek oly sokat értek el. Két olyan terület van, ahol erősítenünk kell együttműködésünket az átalakulás és az uniós szabványok kapcsán. Ezek a közigazgatásban, az igazságszolgáltatásban és a rendőrségben végrehajtandó reformok. Személy szerint

nagy örömmel fogadnám, ha a Macedónia és Görögország közötti névvitát az igen közeli jövőben rendezni lehetne. Fontos, hogy az Európa egyesítése irányába történő előrehaladás ne álljon meg valamely két ország között fennálló nézeteltérések miatt.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), írásban. – (PL) Kétségtelen, hogy Horvátországnak geopolitikai helyzete és történelmi kapcsolatai miatt a lehető leghamarabb csatlakoznia kell az Európai Unióhoz. Annak ellenére, hogy a polgárháború során számos feszültség keletkezett Horvátország és szomszédjai között, és etnikai konfliktusok alakultak ki, nem tudom elképzelni az egységes Európát Horvátország nélkül. A 2004-ben kezdődő tárgyalások ígéretes fejlődést mutattak, és ha nem szakadnak meg, akkor idén le is zárulhatnak. Ne felejtjük el, hogy ehhez 28 terület lezárására van szükség! Horvátország 2009. áprilisi NATO-csatlakozása kétségtelenül alátámasztotta az EU-csatlakozásra benyújtott igényt. A történelmileg „balkáni katlan” néven ismert terület stabilizálódását kizárólag Horvátország csatlakozása garantálhatja. Remélem, hogy 2012 elején, amikor ismét elfoglalom helyemet az Európai Parlamentben, horvát képviselőtársaimmal is kezethatok majd.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Örömmel veszem tudomásul Horvátország előrelépését, különös tekintettel a korrupció visszaszorítása területén elért haladást. Az intézményekben jelen lévő korrupció ellen intézkedéseket kell fogantatni. Emellett szükség van az alapvető hozzáállás megváltoztatására is, és a lakosságban jobban tudatosítani kell a korrupció jelenlétét, amely sajnálatos módon még mindig része Horvátország mindennapjainak. Ami Horvátország és szomszédjai viszonyát illeti, örömmel látom, hogy van kilátás a Szlovéniával folytatott határvitát megoldó kompromisszumra. Azt is remélem, hogy az, hogy Horvátország elismerte Koszovót, nem okoz feszültséget a Nyugat-Balkánon, különösen Szerbiában, amely jelenleg – érthető okokból – aggodalmának ad hangot. Tekintve, hogy Horvátország szemmel látható előrehaladást tett, és abbéli meggyőződéséből vezéreltetve, hogy Horvátország kulturálisan, politikailag és történelmileg Európa része, az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavazok. Úgy vélem, hogy ha Horvátország minden feltételnek megfelel, hamarosan csatlakozhat az Európai Unióhoz.

Kristiina Ojula (ALDE), írásban. – (ET) Elnök asszony! Hivatkozva január 20-i felszólalásomra, szeretném tudni, hogy a Tanács és a Bizottság ismeretei szerint a török kormány milyen intézkedéseket hajtott végre annak érdekében, hogy a lakosságot bevonják a demokratizálódás folyamatának végrehajtásába és az Európai Unióval történő integrációhoz szükséges reformok megvalósításába. Törökország 2009-es fejlesztési jelentése rámutat arra, hogy az ország nem felel meg a koppenhágai kritériumoknak, különösen tekintettel a politikai kritériumra, amely a demokrácia és a jogállamiság biztosítását, az emberi jogokat és a kisebbségi jogok védelmét foglalja magában. A fejlesztési jelentés megjegyzi, hogy tavaly Törökország a fejlesztési támogatási eszköz révén 567 millió euróhoz jutott. Az költségvetési juttatás javarészt azt célozta, hogy a politikai és igazságszolgáltatási rendszerben, valamint a civil társadalom fejlesztése területén az eddig végre nem hajtott reformok megvalósításra kerüljenek. Ugyanakkor az is egyértelmű volt, hogy ezen eszközök felhasználása decentralizált, azaz hogy a költségvetési juttatásokat a török hatóságok kezelték, miután erre felhatalmazást kaptak a Bizottságtól. Mivel a Tanács és a Bizottság szeretné, ha a Törökországgal folytatott csatlakozási tárgyalások a lehető leghamarabb lezárulnának, és ehhez szükség van a jelenlegi hiányosságok megszüntetésére, a Tanácsnak és a Bizottságnak pontosan át kell látnia, hogy a török kormány milyen konkrét lépéseket tett a cél elérése érdekében. A Bizottság saját honlapján valóban megjelentett bizonyos projekteket vizuális formában: a gyermekmunka felszámolása, az alapszintű oktatás biztosítása, a fogyatékkal élők társadalmi integrációja, valamint a Törökországban a családon belüli erőszakot elszenvedő nők számára kialakított bizalmas segélyvonal kialakítása vonatkozásában. De ezek a lépések vajon elegendőek ahhoz, hogy biztosítsák a szükséges alulról induló általános támogatást a szükséges reformok azonnali és sikeres végrehajtásához? A fejlesztési jelentés tartalmának fényében milyen további sürgős intézkedéseket vagy projekteket terveznek a problémás területeken felmerült akadályok leküzdésére?

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) Amikor az első nagy csatlakozás napján, 2004. május 1-jén a közép- és kelet-európai országok az Európai Unió tagállamai lettek, véget ért az Európát kettéosztó vasfüggöny időszaka. Azon a napon azonban nem minden közép- és kelet-európai ország lett az európai család tagja. Akkor az is egyértelművé vált, hogy a „nagy bővítést” folytatni kell: a régió több más országának is csatlakoznia kell. 2007-ben Románia és Bulgária az Európai Unió tagállama lett. Azonban nem gondolhatjuk úgy, hogy ezen országok csatlakozásával lezárult volna az Európai Unió bővítése.

Jelen pillanatban Horvátország áll legközelebb az EU-csatlakozáshoz. Teljes mértékben támogatom, hogy a Horvátországgal folytatott tárgyalások a lehető leghamarabb záruljanak le annak érdekében, hogy az ország minél előbb csatlakozhasson az Európai Unióhoz. Mindkét tárgyalófelet arra kérem, hogy tanúsítsanak maximális rugalmasságot és megegyezésre irányuló szándékot. Emellett arra kérem a horvát felet, hogy tegyen nagyobb erőfeszítéseket a Közösség támasztotta követelményeknek való megfelelés terén, például a

közigazgatás és az igazságszolgáltatás, valamint a szervezett bűnözés és a korrupció elleni hatékony küzdelemmel kapcsolatos mechanizmusok fejlesztése terén. Emellett szeretném én is azt kérni Horvátországtól, hogy a lehető legnagyobb jóindulattal működjön együtt a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvényszékkel.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) A 2005-ben Törökországgal megkezdett tárgyalási folyamat befejezésének előfeltételeként Törökországnak meg kell felelnie a koppenhágai kritériumoknak, és az országnak minden tekintetben összhangban kell állnia az EU integrációs kapacitásával. Törökország valóban belefogott az ezen az alapon elvárt reformok megvalósításába, megkezdte a jószomszédi viszonyok kialakítását, és fokozatosan kezd megfelelni az EU-tagság kritériumainak. Támogatom ezeket a lépéseket és támogatom Törökország EU-csatlakozását – azzal a feltétellel természetesen, hogy az ország teljes mértékben megfeleljen a tagság kritériumainak. Ma azonban aggasztónak tartom azt, hogy a végrehajtott reformokról szóló pozitív üzenetek már nem sikeresek, és hogy Törökországban még mindig komoly problémák vannak a jogi normák végrehajtása terén, különös tekintettel azokra a részekre, amelyek a nők jogait, a megkülönböztetés-ellenességet, a szólásszabadságot, a meggyőződés szabadságát, a kínzással szembeni zéró toleranciát és a korrupcióellenes intézkedéseket erősítik meg. Arra kérem Törökországot, hogy továbbra is tegyen erőfeszítéseket, és ugyanakkor növelje ezeket az erőfeszítéseket annak érdekében, hogy teljes mértékben megfeleljen a koppenhágai kritériumoknak, és hogy megerősítse a török társadalom támogatását a szükséges reformokra vonatkozóan, amely reformok biztosítják, hogy minden ember egyenlő nemre, fajra vagy etnikai hovatartozásra, hitre vagy meggyőződésre, fogyatékosságra, korra, illetve szexuális orientációra való tekintet nélkül.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Úgy gondolom, hogy mindkét fél, az EU és Törökország érdeke, hogy a bővítési folyamat folytatódjék. Törökországnak azért kell felgyorsítania a reformfolyamatokat, hogy megfeleljen a felvállalt kötelezettségeknek.

Ezzel kapcsolatban szeretnék néhány példát mondani. A nemek egyenlőségére vonatkozó törvények harmonizációja megtörtént, de további erőfeszítésre van szükség azok alkalmazásához annak érdekében, hogy a munkaerőpiacon, a politikában és a döntéshozatali folyamatban való részvétel, valamint az oktatáshoz való hozzáférés terén csökkenjen a férfiak és nők közötti különbség. Előrehaladás történt a környezetvédelem terén, különösen a kiotói jegyzőkönyv aláírásával „most, amikor alkalmazkodnunk kell az éghajlatváltozás hatásaihoz”. Azonban még mindig sok a tennivaló a vízminőség, a természetvédelem és a GMO (genetikailag módosított szervezetek) terén.

Örömmel veszem tudomásul Törökország előrehaladását, de ugyanakkor támogatom azt az Ankarához intézett kérést, hogy tegyen több erőfeszítést a reformfolyamatok terén annak érdekében, hogy csatlakozhasson az európai klubhoz.

Bogusław Sonik (PPE), írásban. – (PL) A kulcsfontosságú koppenhágai kritériumok egyike, amelyet mindenképpen teljesítenie kell egy országnak ahhoz, hogy az Európai Unió tagállama legyen, az emberi jogok tiszteletben tartása. Szeretném felhívni a figyelmet a nők jogai megsértésének közismert eseteire.

A sajtó csaknem naponta ad hírt újabb úgynevezett „becsületbeli gyilkosságokról”, amelyek során nőket ölnek meg. A sajtó jelenleg a 16 éves Medine Memi ügyével foglalkozik, akit kegyetlen módon saját apja és nagyapja gyilkolt meg. Megrázó, hogy ez a két férfi azért oltotta ki a lány életét, mert fiúkkal beszélgetett, de még megrázóbb a kegyetlenség elkövetésének módja. A boncolás eredményei azt mutatják, hogy Medine, akit egy tyúkólban temettek el, az eltemetés idején még élt és az utolsó pillanatokig eszméleténél volt. A tizenévesnek azért kellett elszenvednie a haldoklás elképzelhetetlen kínjait, hogy megbűnhődjön azért, mert „szégyent hozott” a családra. Borzalmas, hogy Medine esete nem elszigetelt incidens, hanem széles körben elterjedt barbár jelenség. A lány, aki úgy érezte, hogy élete veszélyben van, többször jelezte félelmét a rendőrségnek – hiába, mert minden alkalommal hazaküldték.

A török hagyományban mélyen, generációkra visszamenőleg gyökerező gyilkosságot gyakran magyarázzák a férfiak számára előnyös módon, akik állítólag azért követik el a gyilkosságot, hogy a családon esett szégyent megtorolják. Egy olyan országot, amelynek nem sikerült megoldania ezt a problémát, továbbra is mély szakadék választja el Európától, mert Európa kiáll az alapvető értékek védelme mellett. Ez a különbség pedig komoly akadályt jelent a közös identitás kialakításában.

Traian Ungureanu (PPE), írásban. – (RO) Remélem, hogy az idei értékelő jelentés arra fogja ösztönözni Törökországot, hogy javítson külpolitikájának az EU külpolitikájával történő összehangolásán. A fekete-tengeri régióknak kiemelt régióknak kell lennie, ahol Törökország mint az EU kulcsfontosságú szerepet játszó partnere segít a fekete-tengeri szinergia részeként meghatározott európai célok elérésében.

Hasonlóképpen fontos, hogy Törökország részt vállaljon az EU energiabiztonságának garantálásában. Tavaly örömmel fejeztem ki, amikor Törökország a kormányközi szerződés aláírásával részt vállalt a Nabucco-projektben. Ugyanakkor hangot adtam annak, hogy igen aggasztónak tartom, hogy Törökországnak szándékában áll együttműködni Oroszországgal a Déli Áramlat projekten. Ezért nyomatékosan kérem Törökországot, hogy egyértelműen vállalja azt a kötelezettséget, hogy a Nabucco-projektet valósítja meg.

Örömmel fogadom, hogy az előadó felhívást tett arra, hogy történjen meg Törökország és az EU energiapolitikájának harmonizálása, különösen az energiáról szóló fejezettel kapcsolatos csatlakozási tárgyalások megnyitásával és azzal, hogy Törökország részévé váljon az Európai Energiaközösségnek.

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

9. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményének részleteit lásd a jegyzőkönyvben)

9.1. A fordított adókvetési mechanizmus bizonyos csalásra alkalmas termékekre és szolgáltatásokra vonatkozó választható és ideiglenes alkalmazása (a 2006/112/EK irányelv módosítása) (A7-0008/2010, David Casa) (szavazás)

9.2. A marginalizált közösségeket segítő, lakáscélú intézkedések támogathatósága (A7-0048/2009, Lambert van Nistelrooij) (szavazás)

- A szavazás után:

Jörg Leichtfried. (S&D). - *(DE)* Elnök úr, nekem semmi gondom a géppel, egyszerűen csak szeretnék egy javaslatot tenni. Néhány képviselőtársunknak az a szokása, hogy nem olvassa fel a számot a név szerinti szavazáshoz. Mivel most sok a név szerinti szavazás, és rendelkezünk már csodálatos képernyőkkel is, szeretném javasolni, hogy Ön vállalja magára ezt a feladatot.

Elnök. - Értem, köszönöm a javaslatot. Biztosítani akartam, hogy minden információjuk meglegyen, de Önök is el tudják olvasni a számokat, ezért én nem fogom őket felolvasni.

9.3. Az adózás területén történő közigazgatási együttműködés (A7-0006/2010, Magdalena Alvarez) (szavazás)

Sharon Bowles. (ALDE). – Elnök úr, az az álláspont, amelyet az Európai Parlament most meg fog szavazni az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről szóló irányelvre irányuló bizottsági javaslatáról, nem befolyásolja a Parlament végső álláspontját az Európai Unió működéséről szóló szerződés 291. cikkének végrehajtásával kapcsolatban, és nem jár semmilyen következménnyel 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozaton alapuló eljárásokra, különösen az ellenőrzéssel történő szabályozási eljárás, illetve más jogszabályokban a felhatalmazáson alapuló jogi aktussal kapcsolatban a Parlament által követni kívánt álláspont tekintetében.

9.4. Az adókból, illetékekből, vámokból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtás (A7-0002/2010, Theodor Dumitru Stolojan) (szavazás)

9.5. Közel múltbeli földrengés Haitin (B7-0087/2010) (szavazás)

9.6. Az iráni helyzet (B7-0086/2010) (szavazás)

- A szavazás előtt:

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra. (PPE). – (ES) Elnök úr, mielőtt szavaznánk az Iránnal kapcsolatos állásfoglalás-tervezetről, szeretném tájékoztatni a tisztelt Házat, hogy Teheránban meg akarták rohamozni az olasz nagykövetséget, és más tagállamok nagykövetségeinél is történtek hasonló incidensek, például Németország, Franciaország, Nagy-Britannia és Hollandia nagykövetségeinél.

Elnök úr, az állásfoglalás-tervezet 24. bekezdése azt kéri, hogy hozzunk létre egy európai uniós delegációt Iránban; az én csoportom nem kívánja elfogadni ezt a bekezdést, amely más európai parlamenti állásfoglalásokban is szerepelt már, és amely úgy is értelmezhető, mintha elégedettek lennénk az eseményekkel. Megkérem tehát Füle urat, hogy mondja meg Ashton asszonynak, hogy vegye figyelembe az általam most említett körülményeket az állásfoglalásból eredő megbízatás végrehajtása során. Úgy tudom, hogy Gahler úr szóbeli módosítás beszúrását fogja kérni az állásfoglalás szövegébe, hogy a tagállamok diplomáciai érdekeit meg tudjuk védeni Iránban.

Michael Gahler. (PPE). – (DE) Elnök úr, ezt már megbeszéltük a képviselőcsoportokkal. Röviden felolvasom az angol szöveget:

. – „aggodalmát fejezi ki a tagállamok teheráni követségei előtt február 9-én tartott tüntetések miatt, melyeket a Basij milícia szervezett és felhívja az iráni hatóságokat, hogy garantálják a diplomáciai missziók biztonságát.”

(A szóbeli módosítást elfogadják)

- A szavazás után:

Lena Kolarska-Bobińska. (PPE). – Elnök úr, az Iránról szóló imént elfogadott állásfoglalás szerzői nevében azt szeretném kérni, hogy a Parlament fordító szolgálata fordítsa le ezt a szöveget farszi nyelvre, hogy az iráni rezsim és nép tökéletesen megértse az Európai Parlament által ma küldött világos üzenetet.

(Taps)

Elnök. - Köszönöm az értékes javaslatot, továbbítani fogjuk a megfelelő szervezeti egységhez.

9.7. A Jemenben kialakult helyzet (B7-0021/2010) (szavazás)

9.8. Emberkereskedelem (szavazás)

9.9. Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozó eredménye (B7-0064/2010) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Jo Leinen, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai konferencia kiábrándító konklúzióját követően a Parlament ezzel az állásfoglalással kívánja világossá tenni, hogy az éghajlatvédelemnek nincs alternatívája, és ahogyan közeledik a következő, Mexikóban tartandó konferencia, inkább fokoznunk kellene az erőfeszítéseinket ezen a téren, nem pedig csökkentenünk.

Rövid leszek. Az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport 6. módosítása ezt a célt szolgálta volna. Mivel azonban félrevezető volt a megfogalmazása, visszavonjuk. Mindazonáltal támogatjuk a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport és a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport 1. és 9. módosításait, amelyek arra szólítják fel az EU-t, hogy tegyen többet a mexikói konferenciáig. Az éghajlat védelmének nem szabad leállnia. Ehhez kérem az Önök támogatását.

Rachida Dati. (PPE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az általam előterjesztett 21. módosítással kapcsolatban először is szeretnék köszönetet mondani azoknak a képviselőtársaimnak, aki támogattak egy olyan módosítás előterjesztésében, amely lefekteti az EU határainál kivetendő szénadó alapjait.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy nem beszélhetünk mellé, amikor a honfitársainkhoz szólunk: az nem megy, hogy a kampány során azt mondjuk, hogy Európa megvédi őket, megvédi a vállalkozásaikat és a munkahelyeiket, és miután megválasztottak minket, elfelejtjük ezt a kötelezettségünket. Csak arra szeretnék rámutatni, hogy ezzel a módosítással vitát generáltam, ezért szeretném visszavonni és a Tanácsra hagyni ezt a vitát.

Elnök. - A módosítást tehát visszavonták.

- A 10. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Satu Hassi. (Verts/ALE). – Elnök úr, a Zöldek 10. módosítása nem áll ellentétben az 1. módosítással. Az 1. módosítás arról szól, hogy növeljük az ambíciószintünket 20 fölé. A 10. módosítás – a mi módosításunk – arról szól, hogy tisztázzuk a feltételeket mínusz 40-ig. Ez kiegészíti az 1. módosítást, nem pedig ellentmond annak, tehát a 10. módosítást is meg kell szavazni.

Elnök. - A felelősök nem értenek egyet az Ön álláspontjával, szeretném kérni a megfelelő bizottság elnökének a véleményét.

Jo Leinen, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Én Hassi asszony oldalán állok. Ez új ötlet, szavazzunk róla!

9.10. A jó kormányzás előmozdítása az adóügyek terén (A7-0007/2010, Leonardo Domenici) (szavazás)

9.11. A nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009 (A7-0004/2010, Marc Tarabella) (szavazás)

9.12. Kulcsfontosságú célok a CITES aláíró feleinek konferenciájára (szavazás)

- A 12. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Raül Romeva i Rueda. (Verts/ALE). – (IT) Nem az eredeti szövegről szavaztunk.

Elnök. - Jóváhagytuk a 7. módosítást, és a bekezdés kiesett. Néha az elnökségnek is igaza van.

Gay Mitchell. (PPE). – Elnök úr, megismételhetnénk a szavazást, mivel néhányan úgy gondolták, hogy arra a részre szavaznak, amire a másik képviselőtársunk utalt? Nem azért vagyunk-e itt, hogy úgy szavazzunk, ahogyan megválasztottak minket? Kérem, hogy bocsássa a kérdést ismét szavazásra, hogy mindenki helyes döntést tudjon hozni.

Elnök. - Nem teremthetünk precedenst, ezért nem ismételhetjük meg a szavazást. Egyébként is 130 szavazat a különbség. Ez nem kevés. Nem hiszem, hogy meg lehetne fordítani vagy módosítani a szavazás eredményét.

9.13. A Horvátország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentés (B7-0067/2010) (szavazás)

- A 35. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Hannes Swoboda, szerző. – (DE) Elnök úr, miután megvitattuk ezt a kérdést Brantner asszonnyal, a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport tagjával, szeretném javasolni, hogy szavazzunk meg az első részt, de az elkészített listával ellentétben utasítsuk el a másodikat.

9.14. A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság által elért eredményekről szóló 2009. évi jelentés (B7-0065/2010) (szavazás)

- A 18. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Ulrike Lunacek, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr, ez a módosítás arra utal, hogy a skopjei kormány előterjesztett egy diszkriminációellenes törvénytervezetet, amely törölné a szexuális orientációt

az egész csomagból. Ez egyszerűen elfogadhatatlan, de nem akarok senkinek lehetőséget adni arra, hogy a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság nevével kapcsolatos probléma miatt szavazzon az emberi jogokra vonatkozó módosítás ellen, ezért kérem, hogy a „macedón kormány” helyett írjunk „Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kormányát”.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

- A 4. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Zoran Thaler, szerző. – Elnök úr, a 4. módosításban, a szavazási javaslattal ellentétben azt javaslom, hogy a görög kollégákkal kötött megállapodás miatt a módosítás ellen szavazzunk.

9.15. A Törökország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentés (B7-0068/2010) (szavazás)

- A 13. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Ria Oomen-Ruijten, szerző. – Elnök úr, szeretném felhívni a figyelmét arra a tényre, hogy a 35. bekezdés 20. módosítását visszavontuk.

10. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Jelentés: Lambert van Nistelrooij (A7-0048/2009)

Alfredo Antoniozzi. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék szívből gratulálni van Nistelrooij úrnak az általa készített jelentéshez, amelyet én magam határozottan támogatok.

A múltban különböző kezdeményezések és kérdések útján érdeklődtem arról a lehetőségről, hogy az Európai Unió pénzéből tudnánk-e szociális lakásmegoldást biztosítani a társadalom leginkább nélkülöző és legjobban elhanyagolt kategóriáinak, amelyeket a helyi hatóságok általában jövedelemskálák szerint kategorizálnak, mint azt nagyobb fővárosokban és városokban láthatjuk.

A lakáskérdés, különösen a társadalom szegényebb rétegeiben, valóban sürgető kérdéssé vált sok európai nagyvárosban. Ezért úgy gondolom, hogy van Nistelrooij úr jelentése a helyes irányba mutat, de azt is gondolom, hogy nekünk ezt úgy kell továbbvinnünk, hogy több forrást biztosítsunk a szociális lakáskérdésekkel kapcsolatos sürgős ügyek megoldására.

Jelentés: Magdalena Alvarez (A7-0006/2010)

Zigmantas Balčytis. (S&D). - Elnök úr, jómagam azért támogattam ezt a jelentést, mert úgy gondolom, hogy előrelépést jelent az adócsalás és az adókikerülés elleni harcban egész Európában. Annak ellenére, hogy a tagállamok hajlandók együttműködni az adózás terén, nem értünk még el kézzelfogható eredményeket, és az adócsalás továbbra is rendkívül nagy mértékű az EU-ban, és túlságosan sok kedvezőtlen hatással jár mind a gazdaságaink, mind a polgáraink számára.

Mindenképpen üdvözlöm a javasolt új módosításokat, amelyek remélhetőleg kézzelfogható eredményt hoznak majd az adócsalás és az adókikerülés elleni harcban, különösen üdvözlöm, hogy az irányelv hatályát minden adófajtára kiterjesztették, beleértve a társadalombiztosítási járulékokat is, valamint az információk automatikus cseréjét és a tagállamok közötti jobb együttműködést adózási ügyekben.

Jelentés: Leonardo Domenici (A7-0007/2010)

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Elnök úr, a Domenici-jelentésről szeretnék beszélni, és azt szeretném mondani, hogy érdemes megfigyelni, hogy milyen erős támogatást adtunk itt Strasbourgban olyan intézkedéseknek, amelyek javítani fogják az átláthatóságot és az információk megosztását, és lehetővé teszik majd az adóigazgatási ügyek hatékonyabb kezelését a tagállamokban. Sajnálatos, hogy ehhez egy gazdasági válságra volt szükség. A dolog gyenge pontja az adóparadicsomok létezése különböző szigetállamokban, amelyek közül többen még EU-s támogatásokat is kapnak. Nekünk kell tehát szembeállnunk ezzel a kérdéssel, és az EU teljes súlyát latba kell vetnünk. Az egyes tagállamok azon törekvései, hogy kétoldalú

megállapodásokat kössenek, nem hoztak kézzelfogható eredményt, ami abból is látható, hogy a 27 tagállamnak ez a GDP 2,5%-ába került 2004-ben.

Jelentés: Magdalena Alvarez (A7-0006/2010)

Daniel Hannan. (ECR). – Elnök úr, egy kormány számára a külső verseny jelenti a legnagyobb visszatartó erőt. Egy adott állam csak egy bizonyos szintig emelheti az adókat, mert egy ponton túl a pénz elkezd külföldre áramlani, és a bevételek zsugorodnak. Ahogyan Milton Friedman kifejezte, a kormányok közötti verseny a szolgáltatások nyújtásában és az adóztatás mértékében ugyanolyan produktív, mint a vállalatok és az egyének közötti verseny. Ezért olyan lehangoló látni, hogy az Európai Unió az adóharmonizáció és a magas költségek egyik országból másikba történő exportja felé halad.

Ha volt valami, ami világossá vált a legutóbbi bizottsági jelölési meghallgatások során, az az, hogy dedikált bevételi forrást szeretnének biztosítani az Európai Unió számára, valamint adóharmonizációs intézkedéseket akarnak tenni. Ezzel magyarázható az is, hogy az Európai Unió aránya a világ GDP-jén belül miért csökken; miért estünk a 20 évvel ezelőtti 36%-ról mára 25%-ra, tíz éven belül pedig 15%-ra fogunk.

A jó hír az, hogy a választóknak ez nem tetszik. Hasonlóan a Massachusettsben élőkhez, az európai emberek sem akarnak képviselet nélküli adózást, és biztos vagyok benne, hogy ennek megfelelően fognak szavazni is.

Syed Kamall. (ECR). – Elnök úr, a legtöbb ember, ha ránéz erre a címre, azt mondaná, hogy az együttműködés ésszerű dolognak tűnik. Ki ne értene egyet az együttműködéssel? Egészen addig, amíg meg nem nézzük, hogy pontosan mire is gondolnak, amikor az EU-n belüli és EU-szinten megvalósítandó adózási együttműködésről van szó.

Nézzük meg például egy olyan talpraesett ország példáját, mint a Kajmán-szigetek. Ellentétben a zöldek és a szocialisták álmaival, amely szerint tartsuk szegényen a fejlődő országokat, hogy küldhessünk nekik segítyt pénz formájában, és enyhíteni tudjuk a fehér középosztálybeli bűntudatunkat, ez az ország megpróbálta kihúzni magát a szegénységből – nem akart többé a banántól és a cukortól függeni, hanem olyan magas szintű szolgáltatásoktól, mint a pénzügyi szolgáltatások. Amikor azonban ezt megpróbálta, az egész EU – többek között itt ülő politikusok is – panaszkodni kezdett emiatt. A Kajmán-szigetek nem kerüli ki az adózást. Mindössze a kettős adózást próbálja elkerülni. Az EU országokból származó emberek továbbra is megfizetik az adót a saját tagállamaikban. Ideje véget vetni ennek az imperializmusnak.

Jelentés: Theodor Dumitru Stolojan (A7-0002/2010)

Daniel Hannan. (ECR). – Elnök úr, ha fel akarná sorolni azokat az országokat, amelyekben a leggazdagabbak a polgárok, és a legmagasabb az egy főre jutó GDP a világon, meglepődne, hogy milyen sok kis államot látna közöttük. Az első tizenben főleg törpeállamok találhatók: Liechtenstein, Luxemburg, Brunei, Jersey és így tovább.

Az első nagy ország, amely bekerült a gazdag országok közé, az Egyesült Államok, mert azt a rendkívüli trükköt alkalmazta, hogy államok konföderációjaként kormányozza magát, miközben hatalmas jogi és pénzügyi autonómiát hagy az öt alkotó államokra. Ezért olyan tragikus azt hallani, hogy az Európai Tanács új elnöke tegnap arról beszélt, hogy a görögországi pénzügyi válság miatt európai gazdasági kormányzásra lenne szükség. Pontosan akkor válik a kormány még kevésbé hatékonyra, még pazarlóbbá és korruptabbá, amikor egyre nagyobbá és távolibbá válik. Ha ezt a tisztelt kollégák kélik, javasolom, hogy nézzenek körül maguk körül.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0072/2010

Iva Zanicchi. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Haitin bekövetkezett drámai földrengés nemcsak annak a szerencsétlen országnak a földjét rázta meg, hanem a mi lelkiismeretünket is.

Az a szoros támogatás, amelyet a nemzetközi közösség nyújtott a haiti népnek, ragyogó példája a szolidaritásnak és emberiségnek. Az Európai Unió azonnal válaszolt erre a tragédiára, azonnali és hosszú távú pénzügyi kötelezettségekkel, amelyek összesen meghaladják a 300 millió eurót. Ezekhez az összegekhez hozzáadhatjuk azt a 92 millió eurót is, amelyet az egyes tagállamok már felajánlottak.

Ezzel kapcsolatban büszkén szeretném kiemelni, hogy milyen hatékonyan és gyorsan történt az olasz segély eljuttatása is, beleértve a Cavour repülőgép-hordozó odaküldését. Ez a hajó nemcsak a legmodernebb orvosi

berendezéseit bocsátotta rendelkezésre, hanem 135 tonnányi anyagot is vitt a Világélelmelési Programtól, és 77 tonna anyagot az Olasz Vöröskereszttől.

Köszönöm, elnök úr. Ezt szerettem volna hangsúlyozni.

Vito Bonsignore. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a földrengés következménye 200 000 halott, 250 000 súlyos sérült és 3 millió közvetlenül érintett ember, ráadásul 2 millió ember élelmiszersegélyre szorul: ezek a szörnyű következményei a Haitire zúdult borzalmas katasztrófának.

Az Európai Unió megtette a magáét, és továbbra is megteszi. Ő az első számú nemzetközi adományozó. Mindazonáltal hangsúlyoznom kell, hogy a közös külügyi és biztonságpolitikai főképviselő nem utazott azonnal oda, és nem koordinálta a segélyünket. Jobban örültünk volna, ha odasiet, és elvégzi a munkáját. Örültünk volna, ha Haitin tartózkodik, és segít másoknak is.

Az olasz külügyminiszter, Frattini úr konkrétan javasolta, hogy Haiti adósságát – amely a világ egyik legszegényebb országa – engedjék el. Most kérem a Parlamentet, hogy támogassa ezt a javaslatot, kérem az Uniót, hogy hajtsa végre, és kérje a hitelező országokat, hogy támogassák Olaszország kérését Haiti adósságának eltörlésével kapcsolatban.

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Lehet, hogy már késő, de legalább elfogadtunk egy állásfoglalást a Haiti megsegítését célzó konkrét intézkedésekről. Fontos, hogy a borzalmasan elszegényedett sziget hosszú távú fejlődésére koncentráljunk. Mint az AKCS-EU Közgyűlés az emberi jogokért felelős alelnöke fontosnak tartom, hogy az európai segítség arra irányuljon, hogy biztosítsuk a hosszú távú egészségügyi ellátást és oktatást a Haitin árván maradt több ezer gyermek számára. Meg kell akadályoznunk a gyermekkereskedelem veszélyét is. Nyugtalanítóak azonban azok a mai sajtójelentések, amelyek szerint a haiti emberek tiltakoznak, mert minden erőfeszítés ellenére még mindig nincs sátor a fejük felett, és nincs elég élelem és víz. Azt is felháborítónak tartom, hogy a külügyi főképviselőnk, Ashton bárónő nem áldozta fel a hétvégjét azért, hogy mielőbb a szigetre utazzon. Nem jó kezdet ez az EU továbbfejlesztett külpolitikája számára, a Lisszaboni Szerződés ratifikálása után.

Hannu Takkula. (ALDE). – (FI) Elnök úr, nagyon fontos, hogy az Európai Unió, mint a világ legnagyobb gazdasága, hatékonyan segítse a katasztrófa sújtotta területet Haitin a földrengés után. Az ilyen földrengéseket ritkán lehet előre megjósolni. Váratlanul következnek be. Ennélfogva mi, a globális közösség tagjai, ki kell, hogy mutassuk a szolidaritásunkat, és hogy mennyire aggaszt minket embertársaink sorsa.

A régi mondás szerint egy lánc olyan erős, mint a leggyengébb láncszeme. Most az Európai Unió szolidaritását is méri. Erősen oda kell figyelniünk a leggyengébb láncszemre, a Haitin élő embertársainkra, és biztosítani kell azt, hogy az Európai Unió által adott segély elérje a rendeltetési helyét, és hasznos legyen. Hogy mennyire sikeres lesz a segély és a pénzadomány, azt a kritériumokkal kapcsolatban fogjuk felmérni.

Ebben természetesen a tagállamoknak és részt kell venniük, és ezt meg is teszik ugyanúgy, mint számos keresztény közösség, amelyek közvetlen kapcsolatokkal rendelkeznek lakossági szinten. Így lehet biztosítani, hogy a segély azokhoz jusson, akiknek szükségük van rá.

Diane Dodds. (NI). – Elnök úr, pénteken lesz egy hónapja a Haitin történt pusztító földrengésnek. A halálos áldozatok számát 230 000-re becsülik, a sebesültek száma pedig 300 000. Ebben a helyzetben minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy a túlélők megkapják az életük és az országuk újjáépítéséhez szükséges segítséget. Támogattam az ebből a célból előterjesztett közös állásfoglalást, de szeretném jegyzőkönyvbe vetetni, hogy ellenzem az európai polgári védelmi erő koncepcióját.

Daniel Hannan. (ECR). – Elnök úr, az állásfoglalás vitája során ismét láthattuk, hogy ez a Ház hogyan helyezi a virtuálist a valós fölé, és a szimbolikusat a tényleges fölé. Vég nélküli vitákat folytattunk arról, hogy tegyünk-e EU zászlót a Haitire küldött segélyszállítmányokra, és hogy szükséges lenne-e egy európai polgári védelmi erő felállítása. Ashton bárónő nem kevés kritikát kapott azért, mert nem volt ott, és nem tett mindenre európai zászlót.

Közben persze az amerikaiak valódi segélyt vittek, mégpedig hihetetlenül gyorsan. És milyen köszönetet kaptak ezért? Egy francia miniszter azzal vádolta őket, hogy megszállták az országot. Jól látható, hogy az amerikaiak nem tudnak olyat tenni, ami tetszene ennek a Háznak. Ha beavatkoznak, akkor imperialisták. Ha nem tesznek semmit, akkor elszigetelő politikát folytatnak.

Itt megállnék egy pillanatra, és megkérdezném, hogy vajon az Európai Uniónak nincsenek-e sürgetőbb ügyei itthon annál a kérdésnél, hogy tegyünk-e zászlót valamire a Karib-térségben. Görögország például a pénzügyi

összeomlás szélén áll. Éppen arra készülünk, hogy megszavazzunk egy szubvenciót a szerződések 125. cikkének egyértelmű megsértésével. Majd ha rendbetettük a saját házuk táját, akkor talán kioktathatunk másokat is.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0078/2010

Miroslav Mikolášik. (PPE). – (SK) Az emberi jogok helyzete tovább romlik Iránban az Európai Parlament október 22-i állásfoglalása ellenére is, ami szerintem nem valósította meg a várt erkölcsi nyomást. Véleményem szerint különösen megrázó és sajnálatos a kiskorú bűnözők kivégzése, akikből eddig kb. 140-et végeztek ki Iránban. Az egyik legutóbbi eset a 17 éves Mosleh Zamani volt, akit 2009 decemberében végeztek ki.

Sajnos úgy látszik, hogy a gyermekek kivégzésének betiltása nem tartozik a fontos politikai kérdések közé a nemzetközi porondon. Irán számára semmilyen következménnyel nem jár ennek a borzalmas gyakorlatnak a folytatása, annak ellenére, hogy az Iráni Iszlám Köztársaság is aláírta a gyermekek jogairól szóló egyezményt és a polgári és politikai jogokról szóló nemzetközi egyezségokmányt. Felszólítom tehát az EU-t, hogy tegyen konkrét és határozott lépéseket, és használja ki jobban a Lisszaboni Szerződés által biztosított új lehetőségeket.

Marco Scurria. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azért szeretnék mondani valamit, mert ahogyan már elhangzott, tegnap támadás érte az olasz nagykövetséget és más nagykövetségeket is Teheránban.

Emiatt a Parlamentnek és az Uniónak is szolidaritását kellene kifejeznie, lehetőleg hivatalosan, Olaszország és a támadásban érintett minden ország iránt. Világos jelzéseket is kell azonban küldenünk, ezért hivatalosan kérem, hogy Európa ne vegyen részt az iráni iszlám forradalom évfordulójának ünnepségein, mert ezzel világos jelzést küldhetnénk az iráni hatóságok felé.

Ezt egyúttal az olaszok számára különleges napon mondom, hiszen ma van az I. világháborút lezáró fegyverszünet évfordulója. Ez az oka annak, hogy sok olaszhoz hasonlóan – remélhetőleg Önt is beleértve, Elnök úr – ezt a háromszínű kokárdát viselem mindazon olasz honfitársaink emlékére, akiket elűzték ezen a napon, és el kellett hagyniuk a hazájukat.

Ezzel a megemlékezéssel szeretném kifejezni szolidaritásunkat azok iránt, akik küzdenek a demokráciáért és szabadságért Iránban. Ennélfogva kérem a hatóságainkat, hogy ne vegyenek részt az iszlám köztársaság évfordulójának ünneplésén.

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Fontos, hogy ma a szavazatunkkal egyértelműen kinyilvánítottuk azt, hogy ragaszkodunk ahhoz, hogy az iráni nukleáris program nemzetközi ellenőrzést kapjon, még akkor is, ha az iráni parlament nem engedi ratifikálni az atomsorompó-egyezményt. A Tanács elnökségének biztosítania kell, hogy ez a kérdés felkerüljön a Biztonsági Tanács következő ülésének napirendjére. Üdvözlöm azt a megállapodást, hogy Ashton bárónő tiltakozzon az olasz követséget ért incidens ellen, mert ez nem csak Olaszországot, hanem az egész Európai Uniót érinti. A ma tett nyilatkozatunk azt is megmutatja, hogy a Bizottság, a Tanács és a Parlament azonos hullámhosszon van. Örülök, hogy egyetértünk abban, hogy az Iránnal kötendő kereskedelmi megállapodást a biztonsági és emberi jogi kötelezettségektől kell függővé tenni.

Salvatore Tatarella. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai nagykövetségek, és különösen az olasz nagykövetség elleni támadás, valamint az olasz miniszterelnököt ért fenyegetések rendkívül súlyos helyzetet teremtenek, amelyek rendreutasítást követelnek. Még ennél is súlyosabb kérdésnek látjuk azonban az iráni ellenzék szisztematikus elnyomását, nem is beszélve az Iráni Iszlám Köztársaság nukleáris projektjéről.

Mindez részben a Nyugat kiváráó és túlzottan toleráns hozzáállása miatt vált lehetségessé. Most, hogy az Obama elnök által nyújtott baráti jobbot is durván elutasították, a Nyugatnak nincs más alternatívája, mint hogy fenyegetsen, és azonnal bevezessen egy olyan szankciórendszert, amely hatékony és komoly, de egyúttal szelektív is, és nem érinti az embereket.

Jól tudom, hogy Oroszország és Kína ellenzi a szankciókat, de az Európai Uniónak mindent meg kell tennie azért, hogy rábeszélje ezeket a nagyhatalmakat is a szankciók alkalmazására, amelyekkel kiváltható a hadsereg odaküldése.

Hannu Takkula. (ALDE). – (FI) Elnök úr, teljesen nyilvánvaló, hogy az iráni helyzet krízisponthoz érkezett. Az elnökválasztások óta tartanak a demonstrációk, amelyekben az ellenzékét rendkívül durván kezelték, megsértették az emberi jogokat, és továbbra is fennáll a nukleáris fegyverek veszélye, ami komoly fenyegetést jelent a Közel-Kelet, és mindenekelőtt Izrael számára, de egész Európára nézve is.

Nagyon úgy tűnik, hogy mi itt az EU-ban képtelenek vagyunk Iránnal tárgyalni. Ennek az oka talán a kulturális különbségekben keresendő, hiszen a síta teológia és az európai humanizmus és a felvilágosodást követő gondolkodás nem igazán férnek össze egymással. Ha pedig ez a helyzet, új utat kell keresnünk.

Mindenestre világosnak kell lennünk, és meg kell védenünk az európai értékeket még az irániakkal fennálló kapcsolatainkban is. Mindenáron törekednünk kell arra, hogy megértessük Iránnal, hogy milyen játékszabályokat követünk: ezek pedig a demokrácia, az emberi jogok és a szólásszabadság. Mivel most megszavaztuk ezt az állásfoglalást, nagyon fontos lenne, hogy lefordítsuk farszi és arab nyelvre, tehát az Iránban beszélt fő nyelvekre, hogy mindenkivel meg tudjuk ismertetni, hogy az Európai Unió milyen rendszer és irányelvek meghonosítását látná szívesen abban a régióban.

Ryszard Czarnecki. (ECR). – (PL) Elnök úr, támogattam az Iránról szóló állásfoglalást, mert tudatában vagyok annak, hogy ez jelenti most a világ és Európa előtt álló egyik legnagyobb problémát és kihívást. Ugyanakkor nem támogattam azokat a módosításokat, amelyeket néhány képviselőtársunk javasolt, akik Iránt a Nyugat ellenségeként akarták definiálni. El kell ismernünk ennek az országnak a nagyszerű kultúráját és történelmét. Lehet, hogy a jelenlegi iráni hatóságok nem ezt a nagyszerű történelmet és kultúrát követik. A jövőbeni iráni hatóságokat azonban partnerként kell kezelnünk. Folyamatosan kapjuk a híreket az újabb kivégzésekről és újabb halásos ítéletekről. Alapvető emberi szolidaritással kell viseltetnünk azok iránt, akik egy jobb Iránt akarnak, olyan Iránt, amely partnere lesz a Nyugatnak, nem pedig ellensége.

Gianni Vattimo. (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném elmondani, hogy tartózkodtam az Iránnal kapcsolatos állásfoglalás szavazásakor, mégpedig két fő oknál fogva.

Az első ok teljesen konkrét. A állásfoglalás kész tényként kezeli azt, hogy az Ahmadinezsád elnök győzelmét hozó választásokon csalás történt. Erre semmilyen bizonyíték nincsen, ráadásul nem kisebb ember, mint Lula elnök állította a közelmúltban, hogy ezek az állítások nevetségesek.

A második ok az, hogy Irán az Egyesült Államok és Izrael katonai beavatkozásának folyamatos fenyegetése alatt él, és ezt nem vesszük soha figyelembe. Úgy gondolom, hogy a régió békéjének megteremtését célzó kiegyensúlyozott megoldásba nemigen fér bele az, ha előre elnézőek vagyunk egy olyan háborúval szemben, ami bármely percben bekövetkezhet.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0029/2010

Siiri Oviir. (ALDE). – (ET) Én támogattam a szóban forgó állásfoglalást, mert úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak az emberkereskedelemmel kapcsolatos jelenlegi jog keretrendszere nem bizonyult elég hatékonynak, és nem is megfelelően valószínűsített meg. Ezzel a kérdéssel újra és újra foglalkoznunk kell.

Sajnálatos, hogy az emberkereskedelem fontosságát 16 tagállam parlamentje nem értette meg, többek között, meg kell mondanom, az én hazámé sem, és nem tartották fontosnak azt, hogy ratifikálják és elfogadják a Tanács 2005. évi megállapodását az emberkereskedelemtől. Remélem, hogy a ma elfogadott állásfoglalás jelzést ad nekik, és emlékezteti őket arra, hogy milyen fontos az emberkereskedelem elleni harc és a további áldozatok elkerülése.

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Szeretném megragadni ezt az alkalmat arra, hogy megdicsérjem Bauer Edit és Simon Busuttil munkáját, akik kemény tárgyalásokon érték el a kompromisszumokat, és lehetővé tették számomra, hogy a jelentés mellett szavazzak, és örülök, hogy még a szocialisták is megtartották a szavukat. A jelentés így megoldja az Európai Néppárt programjában szereplő érzékeny kérdéseket is, például azoknak a támogatását, akik segítséget nyújtanak az embereknek a határon, illetve az ő kereskedelmi célú kizsákmányolásuk ügyét, valamint a tartózkodási engedélyek kiadási feltételeinek a meghatározását, a munkaerőpiachoz történő hozzáférést és a családegyesítés kérdéseit.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska. (PPE). – (PL) Elnök úr, a XXI. században élünk, és civilizált nemzeteknek tartjuk magunkat, de az emberkereskedelem kérdése még mindig megoldatlan, sőt, egyre súlyosabb. Az emberkereskedelem áldozatai többnyire nők és gyermekek, és a bűnözőket fenyegető büntetés nem elég súlyos ahhoz, hogy elrettentse őket ettől a fajta tevékenységtől. Európának határozottabb intézkedéseket kell tennie azért, hogy korlátozza ezt a szörnyetes tevékenységet. Az állásfoglalást ezért elfogadtam, mert hatékony eszközök kidolgozását kéri e jelenség elleni harchoz, és a kívánatos eredmény elérése reményében a tagállamok és az Európai Unió megfelelő szervezetei közötti akciók jobb koordinálásához.

Hannu Takkula. (ALDE). – (FI) Elnök úr, az emberkereskedelem mindig az emberiség elleni bűntett. Nagyon fontos lenne, hogy Európában végre kézzelfogható lépéseket tegyünk ez ellen.

Természetesen az állásfoglalás mellett szavaztam, de aggaszt, hogy a gyakorlatban mit fog ez jelenteni. Nem csak arról van-e szó, hogy megnyugtassuk a lelkiismeretünket azzal, hogy megalkottunk egy ilyen állásfoglalást? Nem szabad, hogy így legyen: konkrét lépéseket kell tennünk.

Az emberkereskedelem még mindig súlyos problémát jelent az Európai Unión belül. Minden lehetséges módon harcolnunk kell ellene, mert főleg gyermekeket és nőket érint. Ebben a vonatkozásban remélem, hogy az Európai Unió és a tagállamok is konkrét lépéseket fognak tenni, és elkezdene intézkedni. Mint mondtam, az emberkereskedelem mindig az emberiség elleni bűntett, az emberi méltóság pedig olyan érték, amelyben nem lehet kompromisszumot kötni. Nekünk, európaiaknak ezt mindig minden körülmények között meg kell védenünk.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0064/2010

Marisa Matias, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, azt szeretném mondani, hogy nagyon szerettük volna, ha egy erősebb állásfoglalást fogadnak el Koppenhágában annál, mint amiről most szavaztunk. Ennek ellenére mellette szavaztunk, mert létfontosságúnak tartjuk, hogy a Parlament kifejezésre juttassa mélyszéles csalódását a koppenhágai megállapodással kapcsolatban. A megállapodás nem kötelező erejű, bár fennáll egy implicit vagy kimondott kötelezettségünk arra, hogy egy éven belül érjünk el kötelező erejű megállapodást. Közben azonban a probléma egyre súlyosabbá válik, az idő halad, és nekünk teljesítenünk kell ezt a kimondott kötelezést.

Szeretném tehát kérni az Európai Uniót, hogy ne használjon másokat kifogásként. Nagyon könnyű kibújni a cselekvés alól azzal, hogy mások sem tesznek semmit. Határozottan állást foglaltunk, és előre kell haladnunk. A kifogások keresése felelőtlen és megbocsáthatatlan magatartás. Sokat tehetünk azért, hogy fenntartsuk határozott álláspontunkat. Az egyik lépés az EU költségvetésének újradefiniálása lehet, hogy biztosítsuk az alapokat az éghajlatváltozás elleni harchoz. Ez eddig nem történt meg. Egy másik lépés az lehetne, hogy további forrásokat adunk a fejlődő országok megsegítésére, ahelyett, hogy megszüntetnék vagy megnyirbálnák a meglévő humanitárius segélyeket. Máskülönben komolytalanná válnak az éghajlatváltozás problémáinak a megoldására irányuló törekvéseink, ha közben egyéb problémákat generálunk vagy hagyunk figyelmen kívül, amelyek veszélyeztetik az intézkedéseket. Újabb erőforrások nélkül nem tudunk újabb problémákat megoldani.

El kell tehát köteleznünk magunkat, és nem tehetjük meg, hogy tovább várunk. Koppenhágában határozott álláspontot foglaltunk el. Legyünk arra is képesek, hogy végrehajtsuk, mert ezek valódi problémák, és valódi emberek, és nekünk most foglalkoznunk kell velük. Ezért vállaljuk ma ezt a felelősséget.

Alajos Mészáros. (PPE). – Elnök úr, örülök, hogy alkalmam nyílik támogatni ezt az állásfoglalást.

A koppenhágai csúcstalálkozó sok tekintetben csalódást okozott. Az EU-nak nem sikerült egységes és hatékony megközelítést felmutatnia az éghajlatváltozás kezelésére, és nem sikerült megerősítenie politikai vezető szerepét ebben a programban. Ezért én úgy tekintem ennek az állásfoglalásnak az elfogadását, hogy az rendkívül fontos intézkedés volt, és jól mutatja az EU-nak, mint a világ vezető erejének a töretlen szellemét és elszántságát az éghajlatváltozás elleni harcban. Az éghajlatváltozás kezelését szolgáló tevékenységeket tovább kell bővítenünk és reklámozunk.

Peter Jahr. (PPE). – (DE) Elnök úr, személy szerint én úgy érzem, hogy az éghajlatváltozás elleni harcban nagyon tévedünk, ha a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére fókuszálunk. Először is sokan elfelejtik, hogy az éghajlatváltozás okaival foglalkozó kutatások még gyerekcipőben járnak, másodszor pedig teljesen helytelen és tudománytalan úgy definiálni az éghajlatváltozást, mint egyetlen okra visszavezethető jelenséget. Ez azt jelenti, hogy ha kizárólag a szén-dioxidra koncentrálnak, attól nem lesz jobb a világ.

Szerintem sokkal fontosabb, hogy az erőforrások megmentésére összpontosítsunk. Ha csökkentjük a fosszilis üzemanyagok fogyasztását, és jobban kihasználjuk a megújuló nyersanyagokat és energiaforrásokat, akkor kevésbé terheljük a környezetünket, javítjuk a hatékonyságot, és jobb világot teremtünk a gyermekeink és unokáink számára. Az erőforrások hatékonyabb és fenntartható használata sokkal értékesebb megközelítés számunkra, a társadalmunk és a környezetünk számára, mint ha a költségektől függetlenül egyszerűen a CO₂-kibocsátások csökkentése a cél.

Anja Weisgerber. (PPE). – (DE) Elnök úr, az éghajlatváltozással kapcsolatos koppenhágai tárgyalások csalódást okoztak az Európai Unió számára, ahogyan az már elhangzott. Az eredmény nagymértékben távol áll az EU álláspontjától, és az éghajlatvédelemhez szükséges állásponttól. Egyedül a kétfokos cél elismerését lehet eredményként értékelni, mert ez elvezethet a szükséges csökkentési kötelezettségekhez.

Fel kell tennünk magunknak azt a kérdést, hogy mit tanulhatunk a tárgyalások kudarcából, és mit kellene még tennünk. Fontos, hogy megálljunk egy kicsit mérlegelni, és nézzük meg kritikus szemmel, hogy milyen utat követtünk eddig. Meg kell kérdeznünk magunktól, hogy hogyan tudnánk más államokkal együtt előre lépni. Hogyan tudjuk biztosítani, hogy az EU is ott üljön annál az asztalnál, ahol az USA, Kína és India kompromisszumot kötnek? Hogyan tudunk még hatékonyabban tárgyalni a fejlődő országokkal és a fejlődő gazdaságokkal? Lényeges-e, hogy ezek a tárgyalások az ENSZ égisze alatt folyjanak?

Végül szeretném elmondani, mennyire örülök, hogy meg tudtam szavazni az állásfoglalást, mert szerintem ez is hangsúlyozza az Európai Unió által játszott úttörő szerepet. Meg kell válaszolnunk ezeket a kérdéseket, és folytatnunk kell a megkezdett utat, mind belföldi, mind nemzetközi perspektívából.

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozó eredményéről szóló állásfoglalás-tervezet több bizottság részletes munkájának az eredménye, és kapcsolódik a valódi zöld politika hosszú távú stratégiájához, amely összhangban áll az EU gazdasági céljaival a globalizált világban. Tiltakoznom kell azonban a szocialisták és a zöldek által benyújtott felelőtlen módosítási javaslatok sorozata ellen, különösen azzal kapcsolatban, hogy a kibocsátáscsökkentésre vonatkozó hosszú távú célkitűzéseket 40%-ra növeljük, vagy a nukleáris tilalom, vagy az európai éghajlat-változási tranzitadó vonatkozásában. Az sem tetszett, hogy az Európai Kutatási Tanács (ERC) megkísérelte alábecsülni az éghajlatváltozás jelentőségét, és bosszús vagyok a dán miniszterelnök abszurd kritikájáért, mert inkább köszönetet kellett volna mondani neki a koppenhágai csúcs gondos előkészítéséért.

Albert Deß. (PPE). – (DE) Elnök úr, az állásfoglalási indítvány ellen szavaztam, mert véleményem szerint néhány fontos adat hiányzik belőle. A közelmúltban egyre több jelentés készült arról, hogy az éghajlattal foglalkozó tudósok hamis adatokat használnak. Fontos, hogy megvitassuk ezt, és közzé tegyük a véleményünket.

A félreértések elkerülése érdekében szeretném tisztázni, hogy sok éve elkötelezett híve vagyok annak, hogy csökkentsük a fosszilis üzemanyagok használatát, és ezzel a környezetre gyakorolt hatásukat. Nem tudom azonban megérteni azt a rémhírterjesztést, ami az éghajlatváltozás kifejezéshez kapcsolódik. Hosszú politikai pályafutásom során sok mindent láttam már. Az 1980-as évek elején az emberek azt mondták, hogy 2000-re egyetlen fa sem fog maradni Németországban, és Németország ma zöldebb, mint valaha. Igaz, hogy az éghajlat változik, de ez mindig is így volt a történelem folyamán, és mindig is így lesz a jövőben is. Ezért az állásfoglalási indítvány ellen szavaztam.

Daniel Hannan. (ECR). – Elnök úr, az Európai Tanács elnökévé történő kinevezését követően tartott első sajtótájékoztatóján Herman Van Rompuy ünnepelte azt a tényt, hogy 2009 volt az első éve a globális kormányzásnak, és nagyon várta a koppenhágai csúcstalálkozót, mint egy újabb lépést bolygónk globális gazdasági irányítása felé.

Sajnos sokan belekapaszkodtak a környezetvédelmi napirendbe, és más napirendet akartak elérni, olyat, ami arra összpontosít, hogy elvegye a hatalmat a megválasztott nemzeti politikusoktól, és a nemzetközi technokraták kezében koncentrálja azt.

Ebben nem csak az a tragédia, hogy visszaszorul a demokrácia: az is nagy kár, hogy elveszítjük azt a konszenzust, ami esetleg már megvolt a környezetvédelmi problémák megoldásához. Bal- vagy jobboldal, konzervatív vagy szocialista, mindannyian egyetértünk abban, hogy sokféle energiaforrást akarunk, és nem akarunk szennyező anyagokat pumpálni az atmoszférába, de csak egy politikai készletet alkalmaznak – az állami irányítás és a korporatizmus politikáját –, és ezek ugyanazok a politikák, amelyek egyszer már megbuktak politikai és társadalmi szempontból, és most mégis a környezetre alkalmazzuk őket. A környezet viszont túl fontos ahhoz, hogy a baloldalra hagyjuk.

Syed Kamall. (ECR). – Elnök úr, miközben a Parlamentben folyó vitát figyeljük, sokan közülünk amiatt siránkoznak, hogy az EU-t nem hallgatták meg a legutóbbi koppenhágai tárgyalásokon.

Talán át kellene gondolnunk, hogy mi lehet ennek az oka. Nézzük meg a saját viselkedésünket itt az Európai Parlamentben. Először is, két épülete van az Európai Parlamentnek. Eljövünk Strasbourgba, és kifűtjük és kivilágítjuk ezt az épületet akkor is, amikor nem vagyunk itt – ez aztán a képmutatás! Nézzük meg a költségrendszerünket – ez valósággal bátorítja a képviselőket arra, hogy taxiba üljenek, és sofőr által vezetett autókkal közlekedjenek. – ha a tömegközlekedést használjuk, arra nem kapunk költségtérítést: ez is képmutatás. Ha megnézzük a parlamenti épületeket éjszaka, láthatjuk, hogy égnek a lámpák, és jól ki vannak világítva. Nézzük meg a közös mezőgazdasági politikát, amelyet sok képviselő támogat, és amely nemcsak a fejlődő országok gazdaságait teszi tönkre, hanem a környezetünket is.

Mielőtt tehát prédikálni kezdenénk a világnak, tegyük rendbe a saját házunk táját.

Eija-Riitta Korhola. (PPE). – (FI) Elnök úr, én támogattam a 43. módosítást, ami arra ösztönzött mindenkit, hogy vegye észre a legutóbbi éghajlati botrányokat. Ezek a botrányok sokkal súlyosabb következményekkel járnak, mint ahogyan ez a Ház gondolja. Meg kell tanulnunk bízni a független tudományos kutatásban; máskülönben nem lesz alapja a politikáknak.

Tíz éves európai parlamenti képviselői pályafutásom során sokat foglalkoztam az éghajlatváltozással. Aktívan próbáltam éghajlati politikát találni Európa számára a kibocsátáskereskedelemre vonatkozó jogszabályokkal, amelyeknek nemcsak ambiciózusnak, de racionálisnak is kell lenniük, hogy ne csak átvigyük a kibocsátást egyik helyről a másikra. A stratégiánk jelenleg bürokratikus és nélkülöz minden hatékonyságot: nem úgy viselkedünk, mint az úttörők, és nem szabadna a korábbi utat követnünk.

A legrosszabb az egészben az, hogy az EU nem követi nyomon, hogy mi történik az éghajlatkutatásban jelenleg. Eddig csak torzított információkon alapuló pánikmegoldások születtek. Az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület jelentésében található hamis állítások olyan súlyos problémát jelentenek, hogy követelnünk kellene Rajendra Pachauri lemondását az IPCC vezetői posztjáról, és újra kellene értékelnünk, hogy mit tudunk az emberi tevékenység miatt bekövetkező éghajlatváltozás előrehaladásáról, és mennyire hatékonyak voltak eddig az intézkedéseink.

Bruno Gollnisch. (NI). – (FR) Elnök úr, a Parlament állásfoglalása azt mutatja, hogy ezen a téren, mint sok más téren sem, az intézményünk abszolút semmilyen ítélőképességgel nem rendelkezik a bennünket fenyegető dogmákról.

Valójában sok szakértő úgy gondolja, hogy a hírhedt hokiütő alakú exponenciális globális felmelegedési görbe igazából csak egy kitalált grafikon. A gleccserek nem olvadnak sehol. Legalábbis, ellentétben az IPCC bejelentésével, a Himalájában nem olvadnak. A vízszintek nem fognak megemelkedni, és nem öntik el Bangladeszt, sőt éppen ellenkezőleg. A Gangesz deltája emelkedik a hordalékok lerakódása miatt. A jegesmedvék, amelyek állítólag kihalófélben vannak, soha nem voltak olyan szaporák, mint manapság. A hideg és meleg időszakok váltakozása már sokszor előfordult a történelem folyamán, egészen a közelmúltban is, az ember tevékenységétől függetlenül. Valószínűleg csillagászati okai vannak, és nem az állítólagos üvegházhatású gázok okozzák.

Ameddig ezekre a kérdésekre nem kapunk választ, csak arra gondolhatunk, hogy ez is egy fantasztikus ideológiai dogma, amelynek a célja egy világkormány bevezetésének indoklása.

Giommaria Uggias. (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném elmagyarázni, hogy miért szavaztam a 12. módosítás mellett, aminek az oka egyszerűen az, hogy a *l'Italia dei Valori* ellenzi a nukleáris energia előállítását.

Ezt az összetett témát már a választási kampányunkban is elleneztük, és szerepelt a programunkban. Most is határozottan képviseljük ezt a célt egy jelentős intézkedésen keresztül, amelyet a legutóbbi olaszországi kongresszusunk alatt erősítettünk meg. Nagyszabású keresztes hadjáratot indítottunk ugyanis annak érdekében, hogy tartsunk népszavazást az olasz kormány egyik törvénye ellen, amely visszafordítja azt a többségi szavazatot, amelyet az olaszok már kifejezésre juttattak egy korábbi népszavazás során.

Azért tesszük ezt, mert tiszta jövőt akarunk, megújuló energiákkal, a nap- és a szélenergiára alapozva. Mindenekfelett azért tesszük ezt, mert ahogyan az előbb mondtam, az olasz nép akaratát akarjuk kifejezni és nem annak a kisebbségnek az akaratát, amely az olasz parlamentben ül.

Jelentés: Leonardo Domenici (A7-0007/2010)

Daniel Hannan. (ECR). – Elnök úr, ugyanabban a pillanatban, amikor a massachusettsi jóérzésű emberek a túlságosan magas adók és a túlzottan erős kormány ellen szavaztak, a mi bizottsági jelöltjeink olyan tervekkel dicsekedtek, hogy harmonizálnák az adózást az Európai Unióban, és létrehoznának egy külön bevételi forrást Brüsszel számára. Hogyan magyarázzuk meg ezt a különbséget a két Unió között?

Úgy tűnik, hogy a két államalakulat megalapításának körülményeiben kell a magyarázatot keresnünk. Az USA-t népfelkelés hozta létre, amely egy távoli és autokratikus hatalom, valamint a magas adók ellen tört ki, miközben az Európai Unió természetesen – az alapító szerződés 1. cikke szerint – az egyre szorosabb unió mellett kötelezi el magát. Ennek során szembefordul a versennyel, azzal a külső erővel, ami a kormányok számára a legfőbb visszatartó erő. Ezért láthatjuk manapság – az alapító doktrínák szerint cselekedve –, hogy az adózási verseny elleni intoleranciát az adóparadicsomok elleni támadásnak álcázzák, holott azok valójában

olyan jogrendszer, amelyek sokkal hatékonyabb rendszert üzemeltetnek, és alacsonyabban tartják az adókat. A valóság az, hogy az adózási verseny – vagy az adóparadicsomok, ha ragaszkodunk ehhez az elnevezéshez – fenntartása a legjobb módja annak, hogy kicsi maradjon a kormány, és nagyok és szabadok legyenek a polgárok.

Syed Kamall. (ECR). – Elnök úr, ezen a ponton meg kell kérdeznünk, hogy miért is foglalkozunk annyit az adózási kérdésekkel, az adózási együttműködéssel és az adóügyek irányításával?

Csak meg kell nézni a bizonyítékokat néhány tagállamban, és máris megkapjuk a választ. Vannak olyan országok, amelyek hatalmas adósságokat halmoztak fel. Az én hazámban a brit kormány olyan pénzeket is elköltött, amivel nem is rendelkezett, és most hatalmas tátongó lyukat kellene betömnie a költségvetésében. Már a pénzügyi válság előtt is akadtak olyan országok, amelyekről tudtuk, hogy nem szedtek be elég adót ahhoz, hogy fedezzék a polgárok számára szükséges közszolgáltatásokat. Az adófizetők pénzéből sikertelen és rosszul vezetett vállalatokat, valamint rosszul irányított bankokat is támogatunk.

Mit kellene akkor tennünk? Először is megoldást kellene találnunk az általam említett problémákra, de nem szabad megelégednünk arról sem, hogy az adózási verseny jó dolog, mert arra ösztönzi a kormányokat, hogy kevesebb pénzt vonjanak el, és hatékonyabb szolgáltatásokat nyújtsanak a polgároknak.

Vicky Ford. (ECR). – Elnök úr, ma ez a Parlament egy adócsalással és adókikerüléssel kapcsolatos dokumentumról szavazott; ez a dokumentum nem nyerte el az én képviselőcsoportom támogatását. Miközben teljes mértékben támogatok számos olyan intézkedést, amelyet az adócsalás és adókikerülés megállítása érdekében javasoltak, ez a dokumentum ennél jóval messzebbre ment, ezért három fő aggály merült fel bennem.

Először is, a csalások elkövetői ellen tett intézkedéseket nem lovagolhatják meg azok, akik egész Európában fokozni akarják az adók harmonizálását a becsületes adófizetők számára. Ez a Parlament régóta védi a tagállamoknak azt a jogát, hogy saját maguk határozzák meg a társasági adójukat, és ennek továbbra is így kell maradnia.

A második aggályom az, hogy EU-szintű adókiegészítést javasol a különböző adózási területeken. Mi eddig ellenálltunk az Európa-szintű adókra vonatkozó terveknek ebben a Parlamentben.

A harmadik pont az információk megosztásával kapcsolatos. Igen, meg kell osztanunk egymással az információkat, de mindig gondolnunk kell arra is, hogy mennyit, milyen célra és mi lenne az előnye, és nem szabad azt gondolnunk, hogy minden körülmény azonos.

Jelentés: Marc Tarabella (A7-0004/2010)

Astrid Lulling, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, sajnálatos, hogy a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságon belül egy lelkes többség mindenáron arra törekszik, hogy eltúlozza a Bizottságnak „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című éves jelentésével kapcsolatban elfoglalt álláspontunkat, mégpedig olyan szempontok és állítások hangoztatásával, amelyek kifejezetten hátrányosak a nők számára, és többek között rontják a munkavállalási esélyeiket.

Bár néhány szempont lehet jó szándékú, ne felejtjük el, hogy a túlzott védelem oda vezet, hogy végül semmilyen védelem nem marad. Az én csoportom számára a fő akadály ismét a szabad abortuszhoz való jog volt, amelyet könnyű születésszabályozási módszerként tüntetnek fel.

A mi csoportunk nem vitatja azt az álláspontot, hogy a nőknek kell rendelkezniük a saját szexuális és reprodukív jogaik felett. Azzal is egyetértünk, hogy különösen a fiatal lányokat alaposabban tájékoztatni kellene a szexuális és reprodukív egészségügyi kérdésekről. Ha azonban ugyanabban a mondatban követeljük a „fogamzásgátláshoz és a terhességmegszakításhoz való könnyű hozzáférést”, az azt bizonyítja, hogy a szöveg szerzői nem látják az igen lényeges különbséget e két szolgáltatás között, és a születésszabályozás vonatkozásában azonos alapokra helyezik azokat. Ezzel mi nem értünk egyet.

Ráadásul a szubszidiaritás elve szerint a törvényes abortuszra vonatkozó törvények megalkotása a tagállamok saját hatáskörébe tartozik. Az EU-nak tehát nem feladata, hogy beleavatkozzon ebbe a kérdésbe. Sokat tettünk azért, hogy konszenzusra jussunk a jelentés szerzőjével, Tarabella úrral, és azért tettük mindezt, hogy szembeszálljunk a még létező diszkrimináció minden formájával.

Sajnálom, hogy a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban – és sajnos a Parlamentben is – a többség azzal foglalkozott, hogy politikai és ideológiai vitákat generáljon, ahelyett, hogy arra koncentrált volna, ami a

tevékenységünk fő célja lenne: egyenlő bánásmódot és lehetőséget biztosítani férfiak és nők számára. Sajnálom, hogy ezen okok miatt az én képviselőcsoportom nem tudott a jelentés mellett szavazni.

Filip Kaczmarek. (PPE). – (PL) Elnök úr, én is a jelentés ellen szavaztam. Annak ellenére tettem ezt, hogy támogatom a nemek egyenlőségét. Azt azonban nem tudom elfogadni, hogy az abortuszt úgy kezeli a jelentés, mint egy speciális jogosultságot és – ahogyan Lulling asszony is mondta – a születésszabályozás egyik módszerét. Az én hazámban nem így értelmezzük az abortuszt. Meg vagyok győződve arról, hogy az abortuszról alkotott nézeteink a saját belső ügyeink. Veszélyesnek tartom továbbá, hogy a jelentés sérti a szubszidiaritás elvét, ráadásul igen veszélyes kérdésben.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska. (PPE). – (PL) Elnök úr, a nők és a férfiak közötti egyenlőség fontos kérdés. Sokat elértünk már ezen a téren, de még mindig találni olyan területeket, ahol a nők rosszabb bánásmódban részesülnek, mint a férfiak. Még mindig alacsonyabb a fizetésük, jobban fenyegeti őket az elszegényedés veszélye, és a nők számára sokkal nehezebb tudományos vagy üzleti karriert felépíteni. A Parlament jelentése számba is veszi ezeket a problémákat, és hangsúlyozza annak a szükségességét, hogy konkrét intézkedéseket kell bevezetnünk, amelyekkel biztosítható a nők és a férfiak egyenlő részvétele a munkaerőpiacon és az oktatásban.

Sajnos mégsem tudtam támogatni a javaslatot. A jelentés ellen szavaztam, mert olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek az abortuszt általánosan elérhetővé kívánják tenni az Európai Unióban. Ezek az ügyek először is azon kérdések közé tartoznak, amelyeknek az eldöntése kizárólag a tagállamok hatáskörébe tartozik. Másodszor a nem kívánt terhességek kérdése nagy probléma, de nem hozhatunk olyan jogszabályokat, amelyek az abortuszt a fogamzásgátlás szabadon elérhető eszközének tekintik. Azzal sem tudok egyetérteni, hogy az abortusszal mentesítsük az embereket attól, hogy átgondolják a szexuális életük következményeit és az ezzel járó felelősséget. Szerintem az emberi élet ennél többet érdemel.

Tiziano Motti. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ma az a feladatunk, hogy megerősítsük a nők szerepét az Unióban.

Az állásfoglalás számos olyan pontot tartalmaz, amellyel természetesen egyetértek, és meg kell mondanom, hogy ezek közül sok kapcsolatban áll a személyes politikai tevékenységemmel, különösen a munka világához történő hozzáférés kérdése, valamint a nők védelme az erőszak minden formájától.

Rá kell azonban mutatnom arra, hogy ez az állásfoglalás olyan leveshez kezd hasonlítani, amelybe egy ügyes szakács nagyon eltérő hozzávalókat próbált belefőzni, vagy mondhatjuk úgy is, hogy ezt meg is tette. Hadd magyarázzam ezt meg jobban: a jelentés beszél az erőszakról, az erőszak elleni védelemről. Ez után egyetlen sor szól a fogamzásgátlásról és a terhességmegszakításról, az abortuszról, tehát két igen eltérő témáról, amelyeket más-más szempontokból kellene átgondolni. Az abortusz esetében például az élet szentségére kellene a figyelmünket és a gondolatainkat összpontosítani.

Ez a megközelítés azt eredményezte, hogy nem tudtam az állásfoglalás mellett szavazni, kénytelen voltam tartózkodni. Úgy gondolom, hogy ez a gondosan kidolgozott stratégia, amely igyekszik megszerezni a politikusok és a média egyetértését, nem igazán szolgálja az európai nők érdekeit.

Siiri Oviir. (ALDE). – (ET) Elnök úr, az előző felszólalókkal ellentétben én azon 381 parlamenti képviselő egyike vagyok, akik támogatták az állásfoglalás elfogadását – és ez tízszer annyi, mint a nők jogaival foglalkozó bizottság tagjainak a létszáma. Az egyenlő jogok, az egyenlő lehetőségek és a nemek közötti egyenlőség a mindennapokban mindannyiunk érdeke. A nők és a férfiak egyenlő jogainak biztosítása önmagában nem cél, hanem előfeltétele az Európai Unió által kitűzött általános célok elérésének, és a saját lehetőségeink racionális kihasználásának.

Az a tény, hogy már 40 éve beszélünk erről a kérdésről, jól mutatja, hogy milyen összetett és sokrétű témáról van szó, és hogy a megoldásához milyen nagy szükség lenne egy integrált politikára. Remélem, hogy nem csak egy újabb papírra leírt stratégiáról van szó, ezért hangsúlyozni szeretném azt, amit a jelentés is hangsúlyozott – a megvalósítás és a felügyelet fontosságát.

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Én sem szavaztam meg Tarabella úr ellentmondásos és kiegyensúlyozatlan jelentését a nemek egyenlőségéről, és nagyon sajnálom, hogy az Európai Néppárt képviselőinek kivételével 381 képviselő a jelentés mellett szavazott. Talán el sem olvasták. Számos javaslata ugyanis beavatkozást jelent a tagállamok kizárólagos hatáskörébe, különösen a családpolitikában és az etikai szempontból érzékeny területeken. Valóban arra készülnének, hogy létrehozzanak és finanszírozzanak egy újfajta intézményt a nők elleni erőszak figyelésére az EU-ban? Tényleg nem tudják, hogy az Unió már rendelkezik eszközökkel,

irodával és törvényekkel az emberi jogok betartásának figyelésére mind a férfiak, mind a nők vonatkozásában? Tényleg úgy gondolják, hogy szükségünk van egy nőjogi chartára a már meglévő és kötelező erejű, és minden európai polgárra vonatkozó Európai Unió Alapjogi Chartája mellett? A jelentés az úgynevezett barcelonai célokra is utal, bár ezek ellentétesek a szakértők ajánlásaival, hiszen a csecsemőknek és a kisgyermeknek állandó családi gondoskodásra van szükségük, nem pedig arra, hogy bedobják őket egy bölcsődébe a barcelonai ajánlások alapján. A bölcsődét csak végső esetben kellene igénybe venni. Lehet, hogy a jelentés ajánlásai nem kötelező erejűek, de az emberi butaság fertőző, ezért a Parlamentnek nem szabadna ilyen dolgokat támogatnia. Csak 75 tartózkodás volt, és üdvözlöm, hogy 253 néppárti képviselő a jelentés ellen szavazott.

Daniel Hannan. (ECR). – Elnök úr, a Római Szerződés egyetlen mondatot tartalmaz erről a témáról. Ez a mondat így szól: „a férfiak és a nők egyenlő munkáért egyenlő díjazást kapjanak”. Szerintem ez elég egyértelműen hangzik. Mindannyian úgy gondoljuk legalábbis, hogy értjük, hogy mit jelent.

Az ezt követő évtizedekben azonban az történt, hogy az Európai Bíróság a tevékenysége során progresszív módon bővítette ennek a kifejezésnek a jelentését, méghozzá olyan módon, amire józan ésszel nem is gondolnánk. Először is definiálta az „egyenlő díjazás” fogalmát, ami szerinte egyenlő nyugdíjjogosultságot és egyenlő szabadságot stb. jelent. Ezután definiálta az „egyenlő munka” fogalmát, ami állítólag egyenlő értékű munkát jelent. Hogyan ítélje meg ezt a munkáltató? Talán az alapján, hogy valaki ránézésre mennyire keményen dolgozik? Számításba kell-e venni a megfelelően képzett jelentkezők rendelkezésre állását? A South-West Trains ügyben Nagy-Britanniában még az azonos nemű élettársak jogait is külön vizsgálták. Itt pedig már a reprodukív jogokról beszélünk.

Végső soron mindent meg lehet indokolni. Vélekedhetünk úgy is, hogy az államnak nem kellene szabályoznia a munkáltatók és a munkavállalók közötti kapcsolatokat, és gondolkodhatunk úgy is, hogy szükség van ezekre a jogszabályokra. Bármelyik oldalon áll is valaki, ez mindenképpen olyan vita, amit a megválasztott képviselőknek kell lefolytatniuk, akikre, vagy akik ellen szavaztunk. Felháborító, hogy egy bíróság erőlteti ránk ezeket a nézeteket. Nagy átok egy küldetéssel rendelkező bíróság – de egy küldetéssel rendelkező legfelsőbb bíróság már egyenesen zsarnokság.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska. (PPE). – (PL) Elnök úr, az én vezetéknevem is nagyon nehéz – Skrzydlewska – de már hozzászóltam ahhoz, hogy kevesen tudják helyesen kiejteni.

A mai szavazás során megszavaztuk „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című jelentést. Azon rendelkezések között azonban, amelyek a nők hátrányos megkülönböztetésének problémáira és a nőknek a munkaerőpiacon fennálló nehezebb helyzetére vonatkoznak, találtunk olyan rendelkezéseket is, amelyek arra szólítják fel a tagállamokat, hogy tegyék lehetővé az abortuszhoz és a reprodukív és szexuális egészségügyi szolgáltatásokhoz való szabad hozzáférést. Szeretném hangsúlyozni, hogy az abortusszal kapcsolatos kérdések eldöntése az egyes tagállamok hatáskörébe tartozik. A végső szavazásban tehát elleneztem a jelentést, mert úgy gondolom, hogy amikor a nőkkel és a férfakkal szembeni egyenlő bánásmóddal való jogért harcolunk, akkor ne tegyük függővé ezt a jogot a szexuális kérdésekben rendelkezésre álló választási lehetőségektől.

Bernd Posselt. (PPE). – (DE) Elnök úr, nagyon örülök, hogy mi, kereszténydemokraták, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport tagjai a szocialisták, a kommunisták, a zöldek és főleg a liberálisok által összetákolt borzalmas és kizárólag ideológiai alapokon álló jelentés ellen szavaztunk. Ez a jelentés egyrészt a meg nem született gyermekek élethez való joga, másrészt a szubszidiaritás elve elleni támadás. Különösen az borzaszt el, hogy a liberálisok a baloldal kisinasai lettek, és a szubszidiaritás elve ellen szavaztak.

Az ilyen fajta jelentések rontják az elfogadottságunkat a lakosság és a tagjelölt országok körében. Az előrehaladási jelentések Horvátországgal és Macedóniával kapcsolatos bizonyos ideológiai elemei is kárt okoznak nekünk. Ezért kell világosan elmagyaráznunk az embereknek, hogy melyek a közösségi vívmányok – amelyekkel én teljes mértékben egyetértek –, mi tartozik az EU hatáskörébe és mi az, ami veszélyes ideológiai képtelenség. Hogy folytassam az olasz kollégám által megkezdett metaforát, azt mondom, hogy szeretjük a levest, de nem szeretnénk ciánt tenni bele.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0069/2010

Daniel Hannan. (ECR). – Elnök úr, hadd meséljem el Önöknek két afrikai ország történetét. 1978-ban Kenya betiltotta az elefántok vadászatát, és ezt a döntést a kenyai elefántcsordák majdnem teljes kiirtása követte. Nagyjából ezzel egy időben, 1979-ben Rhodesia, ahogyan akkor nevezték, azok tulajdonának nyilvánította az elefántokat, akiknek a földjén kóborolnak. Az eredmény: az elefántok létszámának robbanásszerű növekedése.

Ebben a Házban mi nem úgy gondolunk az elefántokra, mint az afrikaiak. Minket nem fenyegetnek; nem tapossák le a vetésünket; nem rombolják le a fálvainkat; nem károsítják az emberek egészségét. Ha a helyi lakosságot meg akarjuk akadályozni abban, hogy az egyetlen logikus dolgot tegye, vagyis megszüntesse a veszélyt, akkor arra kell ösztönöznünk, hogy kezelje azt megújuló forrásként. Pontosan ez az, amit Rhodesia – ma már Zimbabwe – sikeresen megvalósított. A környezetvédelmi politikában figyelembe kell venni azt az alapvető arisztotelészi igazságot, hogy aminek nincs gazdája, azzal senki sem törődik.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0067/2010

Romana Jordan Cizelj. (PPE). – (SL) Támogatom Horvátország európai uniós tagságát, de ez ne Szlovénia nemzeti érdekeinek rovására történjen. Természetesen a Szlovénia és Horvátország között fennálló határvitáról beszélek. Nem pusztán elméleti problémáról van szó ugyanis, hanem olyan kérdésről, ami ténylegesen érinti az emberek életét.

Itt Strasbourgban az Európai Parlament felszólította a szlovén parlamentet, hogy mielőbb ratifikálja a választottbíróági megállapodást. Ez természetesen a szlovén parlament hatáskörébe való beavatkozást jelent. Most azt kérdezem, hogy feltette-e valaki magának azt a kérdést, hogy vajon Szlovénia miért nem ratifikálta eddig ezt a megállapodást? Ezzel kapcsolatban azt tudom mondani, hogy 2007 augusztusában minden parlamenti csoport azt mondta, hogy bármilyen megoldás is születik, annak összhangban kell állnia a méltányosság elvével.

Természetesen én sem értem, hogy miért is ellenezné bárki ezt az elvet. Mégis azt látom, hogy ez az elv nem tükröződik a választottbíróági megállapodásban. Ennél fogva az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam, mert nem tükrözi a méltányosság elvét.

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Örömmel támogattam ma azt a jelentést, amelyből kiderül, hogy Horvátország jelentős előrehaladást ért el az EU-csatlakozásra történő felkészülésben. A cseh és a horvát állampolgárok között régóta jó kapcsolatok állnak fenn, mivel évente több tízezer család utazik Horvátországba, ahol sok barátot szereztek. Számunkra tehát öröndetes ez a jelentés, mert azt bizonyítja, hogy Horvátország jövőre készen fog állni a csatlakozásra. Úgy gondolom, hogy a csatlakozási megállapodás ratifikálási folyamatát nem fogják félbeszakítani a huszonhetek olyan politikai csatározásai, amelyeket a Lisszaboni Szerződés esetében láthattunk, és abban is biztos vagyok, hogy Szlovénia és Horvátország parlamenti jei megtalálják majd a megfelelő megoldást a határvitájuk rendezésére.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0065/2010

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Elnök úr, én is rövid leszek. Egy újabb kiváló jelentésről van szó a Balkánnal kapcsolatban, ahol Macedónia is szépen halad előre azon politikai kritériumok teljesítésében, amelyek előfeltételei a csatlakozási tárgyalások megkezdésének, és az EU-val szembeni vízummentes rendszernek. A legutóbbi választások is sokat segítettek ebben. Egyértelműen bebizonyosodott, hogy ennek az országnak a polgárai is igénylik a nemzetközi szabványokat és a békés egymás mellettélést. Végül úgy gondolom, hogy a demokratikus intézmények hatékonyabban tudnak majd tárgyalni Görögországgal a problémás kérdések barátságos megoldása érdekében.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0068/2010

Zuzana Roithová. (PPE). – (CS) Ismét nagyon rövid leszek. Azt szeretném mondani, hogy nagyon őszinte jelentést fogadtunk el arról, hogy Törökország hogyan módosíthatja felelősen a jogrendszerét az EU-moddell összhangban, és arról, hogy a politikai kritériumok még nem teljesültek az emberi jogok terén, különösen a nőkkel és a vallási kisebbségekkel kapcsolatban, mint ahogyan a ciprusi kérdés is nyitott továbbra is. Ennek ellenére néhány évvel ezelőtt a képviselők többsége támogatta a csatlakozási tárgyalások megkezdését. Üdvözlöm azt a tényt, hogy Törökország a demokrácia és Európa felé halad, de még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy jobb megoldás lett volna a gazdasági kapcsolatokban az, ha kiemelt partnerséget hozunk létre, nem pedig megígérjük Törökországnak a csatlakozást a 70 milliós lakosságával együtt. Őszintébb is lenne annak fényében, hogy attól tartok, hogy a csatlakozási megállapodást nem is hagyná jóvá egy népszavazás.

Bernd Posselt. (PPE). – (DE) Elnök úr, örülök annak, hogy ez a Ház nagy és egyértelmű többséggel utasította el a szocialisták és a zöldek azon törekvését, hogy tűzzük ki célul Törökország teljes jogú tagságát. Ennek a folyamatnak még nyitva kell maradnia, ami egészen pontosan azt jelenti, hogy késedelem nélkül egy testre szabott státusz vagy kiemelt partnerség felé kell terelnünk.

Törökország nem európai ország, de a legfontosabb partnerünk Európa peremén. Ezért szoros együttműködést akarunk, de – hogy Kreissl-Dörfler úrnak is válaszoljunk, aki ezt korábban felhozta – anélkül, hogy Törökország az európai intézmények tagjává válna, és a mozgás teljes szabadsága nélkül. A szoros gazdasági és politikai kapcsolatokat azonban mindenképpen kívánatosnak tartjuk. Ez teljesen egyértelmű koncepció, és látok is esélyt a megvalósítására, mert Törökország és az Európai Unió lakosságának nagy része nem támogatja a teljes csatlakozást. Ésszerűbb lenne tehát, ha nem is pazarolnánk erre több erőfeszítést, hanem egyedül a partnerségre koncentrálnánk.

Miroslav Mikolášik. (PPE). – (SK) Azoknak az országoknak, amelyek arra törekednek, hogy csatlakozzanak az Európai Unióhoz, nem elég hivatalosan teljesíteniük a demokrácia és az emberi jogok tiszteletben tartása terén meghatározott minimumkövetelményeket, hanem belsőleg is azonosulniuk kell azokkal.

Az elért haladásról szóló 2009. évi jelentés szerint Törökországnak még hosszú utat kell megtennie. Lehet, hogy elkötelezte magát a reformok, a jószomszédi kapcsolatok és az EU szabványainak és értékeinek fokozatos megközelítése mellett, de már negyedik éve nem tudja teljesíteni az Európai Unió és Törökország között létrejött társulási megállapodás rendelkezéseit.

Nézetem szerint elfogadhatatlan olyan ország felvételét fontolgatni, amelyben sérülnek a nők jogai, a vallásszabadság, a gondolatszabadság és a véleménynyilvánítás szabadsága, ahol eltűrik a kínzást, a diszkriminációt és a korrupciót, és ahol a hadsereg továbbra is beavatkozik a politikai életbe és a külpolitikába. A reformoknak ki kellene terjedniük a választási rendszer reformjára is, és csökkenteni kellene a 10%-os küszöböt, hogy egy jobb pluralisztikus demokrácia alakulhasson ki.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Jelentés: David Casa (A7-0008/2010)

Sophie Briard Auconie (PPE), írásban. – (FR) Casa úr a közös hozzáadottértékadó-rendszerhez kapcsolódó számlázási szabályokról szóló jelentését a tagok, többek között én is, nagyon nagy többséggel elfogadták. Az európai követelmények fokozott harmonizációjának és az elektronikus számlázás széleskörű használatának köszönhetően e rendszerben egyszerűsödnek a héa-számlázás szabályai. Az irányelv hatálybalépése ily módon csökkenteni fogja a társaságokat sújtó adminisztrációs terheket, és növelni fogja a héa-csalásokkal szembeni küzdelem érdekében tett erőfeszítéseket.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez a javaslat bizonyos csalásra alkalmas termékek és szolgáltatások biztosításával, illetve nyújtásával kapcsolatos önellenőrző rendszer választható, kísérleti jelleggel történő létrehozásáról szól. Az Európai Bizottság szerint erre azért van szükség, mert továbbra is jelentős számú héa-csalás történik, és a Bizottságnak olyan információ is a birtokába jutott, amely szerint állítólag több alkalommal is csalás fordult elő üvegházhatást okozó gázok kibocsátási engedélyeinek kereskedelme kapcsán.

Ezen információ alapján a Parlament jelentése azt javasolja, hogy azoknak a tagállamoknak, amelyek e rendszer mellett szavaznak, kötelezővé lehessen tenni, hogy ugyanígy járjanak el az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerével kapcsolatban.

Úgy véljük, hogy a javaslat kísérleti jellege bírhat bizonyos érdemi vonásokkal, ezért támogatjuk a Parlament módosításait, különösen az arra a jelentésre vonatkozó javaslatot, amely értékeli „a mechanizmust alkalmazó intézkedés átfogó eredményességét és hatékonyságát, valamint az intézkedés költség-haszon arányát annak újraértékelése érdekében, hogy indokolt volna-e hatályának kiterjesztése vagy bővítése”.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A jelentés csalásokhoz, többek között az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával összefüggő csalásokhoz kapcsolódó fontos kérdéseket tárgyal. A Bizottságnak jelentést kell készítenie a fordított adókvetési mechanizmus hatékonyságáról, amelyben azt is meg kell határoznia, hogy célszerű lenne-e a mechanizmust más területeken is bevezetni.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A 2006/112/EK irányelv elfogadása az adókerülés elleni küzdelem fontos lépése volt. Minden pozitívuma mellett sem volt azonban elég hatékony az úgynevezett héa-körhintacsálások kezelésében. Ez az adócsalás-típus okozza a tagállamok adóbevételek terén elszenvedett veszteségeinek nagy részét, és egyben egyike a legszélesebb körben alkalmazott módszereknek. A mostani gazdasági válság körülményei között, amikor az adócsalás elleni küzdelem a bevételkiesések nagyságrendje következtében még fontosabbá vált, minden erőfeszítést meg kell tennünk a jelenség ellen, mivel az nemcsak a jelenlegi nemzetközi válságra adott válaszukra lesz fontos hatással, hanem a megfelelő szociálpolitika folytatásának lehetőségére is.

Alfredo Pallone (PPE), írásban. – (IT) Az elsők között támogattam az Európai Bizottság javaslatában felvetett ötletet.

A Gazdasági és Monetáris Bizottságban elemeztük a bizottsági dokumentumot, és bizonyos mértékben javítottunk rajta. Egyetértek az előadóval, különösen a fordított adókvetési mechanizmus és a jelentéstételi kötelezettségek választható alkalmazásával kapcsolatos pontosítások tekintetében. A tagállamoknak meg kell adni a lehetőséget, hogy választhassanak az ügyletenkénti jelentéstétel vagy az ügyletekre vonatkozó átfogó jelentéstétel előírása között.

A vizsgált javaslat megerősíti az ETS-engedélyek csalókkal szembeni védelmét, ugyanakkor a becsületes vállalkozások adminisztratív terheit is csökkenti.

Végül, úgy vélem, hogy a Parlamentet teljes körűen tájékoztatni kell a fordított adókvetési mechanizmus ezen ideiglenes megvalósításának eredményeiről.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Nagy meggyőződéssel szavaztam meg Casa úr jelentését. A Költségvetési Ellenőrző Bizottság első alelnökeként és egy 2008 szeptemberében elfogadott héa-csalásokról szóló jelentés előadójaként számos alkalommal érveltem a héa-csalások elleni hatások fellépés mellett, mivel ez továbbra is fontos kérdés a tagállamok bevételei és a belső piac megfelelő működése tekintetében. E csalások egyik általánosan elterjedt és különösen veszélyes formája a körhintacsálásként ismert héa-csalás. A be nem szedett bevétel teljes összegét éves szinten 20 és 100 milliárd euró közötti összegre becsülik. Ez óriási összeg, amelyet minden bizonnyal jól lehetne felhasználni a gazdasági válság idején.

Az ezen a területen tevékenykedő bűnözők különösen találékonyak. A közelmúltban derült fény arra, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszeren (ETS) belül is folytatnak bűnözői tevékenységet. A kibocsátási jogok ETS-en belüli adóalanyok közötti, teljes körűen elektronikusan zajló átruházása olyan szolgáltatásnak minősül, amely a fogadó fél székhelye szerinti országban adózik. A kereskedők kibocsátási egységeket vásárolnak más tagállamok héa hatálya alá nem eső forrásaitól, majd héát is tartalmazó áron adják el azokat saját tagállamuk társaságainak. A csalárd kereskedők ezt követően nem fizetik be a héát az államkincstárba. Alapvető fontosságú, hogy kezeljük az ilyen típusú bűnözést.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Üdvözlöm a fordított adókvetési héa-rendszer alkalmazását. Ugyanakkor azonban hibát is látok benne. Vegyünk például egy olyan helyzetet, amelyben A eladott valamit B-nek. B eladta azt C-nek. C pedig eladta azt a végső fogyasztónak, illetve olyasvalakinek, aki nem fizet héát. Ebben a helyzetben A nem fizet héát, mert nem ő a végső értékesítő. Kizárólag C, az árut a végső fogyasztó részére értékesítő fél fizet héát. A lényegi pont abban van, hogy B semmilyen adót nem fizet, noha üzleti tevékenységének az az alapja, hogy alacsony áron vásároljon, és magas áron adjon el. Ezért a javaslat arra irányul, hogy B fizessen a kincstárnak héát az árkülönbözet után. Ennek a rendszernek számos pozitív vonása van, egy dolog kivételével: senki nem fog héa-visszatérítést kérni a kincstártól, de ha C csaló, akkor egyszerűen nem fogja rendezni a végső értékesítőként általa befizetendő héát. Más szóval, a fordított adókvetési héa-rendszer alkalmazásával nem lesz negatív az egyenleg, mivel senki nem fog héa-visszatérítést kérni, továbbá úgy vélem, hogy e rendszer adminisztrálása is nagyon egyszerű lesz, mivel az állami adófelügyeletnek rendkívül egyszerűen fel tudják majd fedni az áruk árai közötti eltéréseket. Ha rosszul gondolom, rendkívül hálás lennék egy, az általam ajánlott rendszer alkalmasságáról, illetve meg nem felelőségéről szóló írásbeli válaszáért.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Az állásfoglalás a 2006/112/EK tanácsi héa-irányelv módosításához készült abból a célból, hogy lehetővé tegye a fordított adókvetési mechanizmus ideiglenes alkalmazását a kibocsátási tanúsítványok kereskedelméhez és bizonyos csalásra alkalmas termékek tranzakcióihoz kapcsolódó csalások elleni küzdelem céljából. Az adócsalás fontos probléma a belső piac zökkenőmentes működése szempontjából, és kockázatot jelent a tagállamok adóbevételei vonatkozásában. Ez a magyarázata annak, hogy miért kért számos tagállam engedélyt arra, hogy bizonyos csalásra alkalmas ágazatokra és bizonyos termékekre vonatkozóan célzott fordított adókvetési mechanizmust vezessen be a csalárd módszerek elleni küzdelem érdekében. A csalás legelterjedtebb formája szerint egy héa-nyilvántartásban szereplő szállító kiállítja a leszállított áruk alapján a számlát, majd eltűnik anélkül, hogy befizetné az azok alapján járó héát, míg a vevők (akik szintén szerepelnek a héa-nyilvántartásban) érvényes számlák alapján kérhetik a héa levonását. A nemzeti pénzügyminiszterek így nem szedik be a kérdéses áruk után járó héát, valamint vissza kell téríteniük a héa-láncban eggyel magasabb szinten álló kereskedőnek az általa kifizetett héát. Ily módon a tagállamok kétszeres veszteséget szenvednek el. Emiatt szavaztam e jogalkotási állásfoglalás mellett.

Jelentés: Lambert van Nistelrooij (A7-0048/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Társadalmunk egyik alapkérdése a lakhatás lehetőségének az állampolgárok, különösen a súlyos szegénységgel és marginalizálódással szembesülő közösségekből származó kiszolgáltatott emberek számára való elérhetővé tétele. A strukturális alapoktól kapott pénzügyi támogatás jelentős mértékben hozzájárulhat a nemzeti hatóságok a probléma megoldása érdekében tett erőfeszítéseikhez. Az Európai Parlament és a Tanács is számos alkalommal felkérte az Európai Bizottságot, hogy lépjen fel a közösségek bevonása érdekében. A mai szavazás eredményeként egy új módosított rendeletet kaptunk, amely lehetővé teszi mind a 27 tagállam számára, hogy az Európai Regionális Fejlesztési Alaptól (ERDF) származó forrásokat a marginalizált közösségekben lakások felújításra vagy pótlására használja fel, így módon támogatva a társadalom leghátrányosabb csoportjait.

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) Fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy a jelentés nem ad általános tájékoztatást arról, hogy az intézkedések bevezetése esetén kinek kell a fogadó oldalon lennie: hivatkozik „marginalizált közösségekre”, de e kifejezés tartalma, amely számos különböző dolgot jelenthet, már akár csak szociológiai vonatkozásban is, nincs meghatározva. Az egyedüli – egyébként már a Bizottság javaslatában is szereplő – hivatkozások a roma népességre vonatkoznak. A jelentésben szereplő kérés, amely szerint a romákra történő hivatkozás ne zárja ki eleve más szociálisan marginalizált csoportok megsegítését, nem nyújt garanciát arra, hogy más, különösen nehéz gazdasági, munkával kapcsolatos vagy családi helyzetükből adódóan „szociálisan marginalizált” személyek is részesüljenek az ERDF források lakáspolitikára fordítandó részéből. Végül, a Parlament elé terjesztett jelentés szerint az Európai Bizottságnak kell rendelkeznie azzal a hatáskörrel, amellyel megállapítja, hogy milyen kritériumok alkalmazandók az ERDF források marginalizált közösségek megsegítésére elkülöníthető részeinek meghatározásához: úgy tűnik, hogy a rendelkezés széleskörű mérlegelési jogkört ad kizárólagosan a Bizottság részére a fent említett kritériumok megállapításához; olyan kritériumok megállapításához, amelyeken gyakorlatilag az intézkedés kiterjedése és mértéke múlik, egy olyan időszakban, amelyben a Parlament nem láthatja előre jövőbeli lépéseit és nézetei kifejezésének lehetőségeit. A jelentés későbbi parlamenti nyomon követésére várva, és mivel ez az első olvasat, tartózkodom a szavazástól.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Támogatom a keretmegállapodást, mivel az Európai Parlament és az Európai Bizottság közötti együttműködés különösen fontos szerepet játszik az Európai Unió stabilitásának és munkája hatékonyságának megerősítésében. A jelen megállapodás szerint a jogszabályi kezdeményezési kérések Európai Parlamenthez történő benyújtását követően az Európai Bizottságnak egy hónapon belül válaszolnia kell, és egy éven belül el kell készítenie egy megfelelő uniós jogszabályt. Amennyiben az Európai Unió elutasítja a kért jogszabály megalkotását, e döntését részletesen meg kell indokolnia. Eddig csak az Európai Bizottság kezdeményezhette uniós jogszabályok megalkotását, de a Lisszaboni Szerződés alapján az Európai Parlament többsége is jogosult uniós jogszabályok alkotására. A Parlament és a Bizottság már a korai fázistól szorosan együtt fog működni minden állampolgári kezdeményezésből eredő jogszabályi kezdeményezés kapcsán. Nemzetközi szerződések aláírása esetén az Európai Parlament szakértőit is bevonják a megbeszélésekbe. A megállapodás jogot biztosít a Parlamentnek arra, hogy megfigyelőként részt vegyen bizonyos európai uniós nemzetközi tárgyalásokban, valamint arra, hogy további információkat szerezzen be nemzetközi szerződésekről.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Örömmel szavaztam az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERDF) jelen módosítása mellett, amely arra irányul, hogy a tagállamok marginalizált közösségeinek megsegítése érdekében kibővítsék annak hatáskörét a lakásépítési ágazatban tett intézkedések terén. A lakásépítési ágazatban mostanáig ilyen intézkedésekre csak épületfelújításhoz kapcsolódó városfejlesztési projektek keretében volt lehetőség. Véleményem szerint ez a feltétel értelmetlen és hátrányos megkülönböztetést tesz, figyelembe véve azt, hogy Portugália esetében az ilyen családok többsége vidéken, igen rossz lakhatási körülmények között él. Ezek a leginkább rászoruló emberek, és nem lenne szabad a lakóhelyük miatt kizárni őket. Üdvözlöm a Parlament által elvégzett, területi kohéziót támogató módosítást.

Ehhez járul még az is, hogy az Európai Bizottság eredeti, a bevezetést az új tagállamokra korlátozó javaslatával szemben ezek az új jogszabályok az összes tagállamra kiterjesztik a hatókört, elkerülve ezzel a marginalizált európai családok közötti értelmetlen megkülönböztetést. Ez egy globális probléma, amely családok ezreit érinti Európa-szerte! Ez a helyzet a gazdasági válság és sok család szélsőséges szegénysége miatt Portugáliában különösen súlyos.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Támogatom a jelentést, amely az Európai Regionális Fejlesztési Alapot (ERDF) is bevonja a marginalizált közösségeket segítő lakáscélú intézkedések támogatói körébe. Az új szabályok szerint minden tagállam hozzájuthat azokhoz a marginalizált háztartások körülményei javításának

finanszírozására szolgáló uniós forrásokhoz, amelyek korábban nem voltak elérhetőek az Európai Unióba 2004 előtt belépett tagállamok részére. A lakásállomány állagának fizikai romlása megfosztja a lakókat a megfelelő életkörülményekhez való jogtól, és jelentős akadályt jelent az integráció és a társadalmi kohézió szempontjából. A rendelkezés lehetővé teszi, hogy a lakásépület-felújítási projektek ERDF forrásokat vegyenek igénybe, de a szegregációs kockázatok kivédése érdekében ezeknek a kezdeményezéseknek szélesebb körű, az egészségügy, az oktatás és a szociális ügyek területére is kiterjedő társadalmi integráció keretében kell megjeleníteniük.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Az Európai Bizottság megpróbálja módosítani az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERDF) szabályzatának rendelkezéseit, hogy ezzel lehetővé tegye az új tagállamok részére e források igénybevételét a lakásépítési ágazatban a vidéken élő marginalizált közösségek érdekében hozott intézkedésekhez.

Ez a módosítás csak azokra az új tagállamokra vonatkozik, amelyekben – ne feledjük – nagy marginalizált migráns közösségek élnek vidéken. Ez indokolja az ERDF szabályzatban belül egy különleges szabály elfogadását.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) A népesség leghátrányosabb helyzetű rétegeiben, ahol az elmúlt néhány évben tapasztalt súlyos válság tovább növelte a nélkülözést, a szegénység kezelése és az életkörülmények javítása érdekében tett erőfeszítések során az Európai Uniónak kötelessége megóvnia és elősegítenie a társadalmi integrációt célzó fenntartható eljárásokat. A higiéniai problémák mellett a lakhatási körülmények romlása is egyre súlyosabb kérdéssé válik, és gyakran szegregációs és marginalizációs kockázathoz vezet. Az életkörülmények döntő fontosságúak minden állampolgár önbecsüléséhez és társadalmi önértékeléséhez. Az oktatás, az egészségügy és a foglalkoztatás mellett ezek játszanak sarkalatos szerepet az elviselhető életfeltételek biztosítására tett minden kísérlet kialakításában, fejlesztésében és megszilárdításában, függetlenül attól, hogy az az egyén vagy a család szintjén történik-e.

Ugyanakkor fontos annak biztosítása, hogy az Unión belüli intervenciók stratégiák nem tesznek különbséget nemi, faji, illetve etnikai alapon. Ha kiegyensúlyozottabb társadalmat kívánunk Európában létrehozni, akkor legalább ennyire fontos, hogy elkerüljük adott hátrányos helyzetű vagy marginalizált közösséggel könnyen összekapcsolható gettók vagy övezetek létrejöttét és terjedését. A társadalmi integrációs politikáknak ugyancsak a legjobban rászorulókra kell irányulniuk anélkül, hogy bármilyen megkülönböztetést tennének az európai állampolgárok között.

David Martin (S&D), *írásban*. – Ez a rendelkezés lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy integrált és egyszerű módon használják az Európai Regionális Fejlesztési Alapot. Azzal, hogy a meglévő pénzeket elérhetővé teszi a jelentős mértékben vidéken, rossz lakhatási körülmények között élő és a korábbi szabályozás alapján ilyen lehetőségekből nem részesülő marginalizált közösségek számára, ez az új rendelkezés jelentős mértékben hozzá fog járulni az európai gazdaságélénkítési tervhez.

Erminia Mazzoni (PPE), *írásban*. – (IT) A következő okok miatt szavaztam az alábbi módosítások mellett. Mindenekelőtt szükségesnek véltem, hogy az indítvány hatásköre földrajzilag mind a 27 tagállamra kibővüljön, mivel azok a problémák, amelyekkel ennek a rendelkezésnek a segítségével meg kívánunk birkózni, az Unió minden részében jelen vannak. Ezért nincs értelme a rendelkezés érvényességét a 12 új uniós tagállamra szűkíteni. Másrészt úgy véltem, hogy helyes lépés a 7. cikk záró része korábbi verziójának (a Bizottság „elfogadja” szövegváltozat a Bizottság „elfogadhatja” helyett) visszaállítása annak érdekében, hogy a Bizottság továbbra is betölthesse eredeti szabályozói feladatait a beavatkozási kritériumok értékelése és a velük kapcsolatos döntéshozás terén, hogy biztosítsa ezzel a politika hatásosságát és hozzáadott értékét, figyelembe véve ugyanakkor annak költségeit is.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) Az Unióban kritikusak a lakhatási körülmények. Mindenki számára megfelelő lakhatást biztosító európai politikára, kötelező érvényű és ambiciózus uniós szociális lakáspolitikára van szükségünk. Természetesen alapvető fontosságú volt, hogy a Parlament elfogadja az egészségtelen lakások felújítására és a nyomornegyedek megfelelő életkörülményeket biztosító lakóépületekkel történő pótlására vonatkozó álláspontot, de legalább ennyire fontos és sürgős az is, hogy az Unió a megfelelő lakáskörülmények elérhetőségét alapvető emberi jogként ismerje el. Kötelessége ennek biztosítása, és megvannak hozzá az eszközei is. Az Unió nem engedheti meg magának, hogy szociálisan fejletlen régióvá váljon.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) E jelentés alkalmazása rendkívül fontos, mert úgy módosítja az Európai Regionális Fejlesztési Alapot, hogy az segíthesse a társadalom marginalizált tagjait, függetlenül attól, hogy azok városokban élnek-e, vagy sem.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) A jelentés mellett szavaztam, és hangsúlyozni szeretném, hogy üdvözlöm az európai alapok felhasználását szabályozó szövegek ilyen jellegű rendszeres felülvizsgálatát. Az ezekben a jogszabályokban előírt korlátozások nagy része már nem felel meg a jelenlegi gazdasági és társadalmi helyzetben, ezért a beavatkozás új formáit teszik szükségessé. Másik példa ugyanebben a vonatkozásban az ERDF alapok felhasználási feltételeinek lazítása a lakóépületek energiahatékonyságának javítása céljából, amelyet tavaly tavasszal hagytok jóvá a Parlament.

Alfredo Pallone (PPE), írásban. – (IT) A jelenlegi gazdasági világválság nehéz kihívás elé állítja az Európai Uniót, amelynek gyors, rugalmas és hatékony válaszlépéseket kínáló politikákra van szüksége.

A 2007-2013 közötti programozási időszakban összesen 347 milliárd euró fölött rendelkező európai kohéziós politika a legnagyobb reálgazdasági befektetési forrás, amely képes arra, hogy segítséget nyújtson Európa és az európai régiók részére a válságból való kilábaláshoz, valamint a bizalom és az optimizmus helyreállításához.

Egyetértek azzal, hogy az ERDF szabályozás módosításával összefüggésben foglalkozni kell a marginalizált közösségek lakhatási problémakörével. Mivel a jelenlegi jogszabályok nem alkalmazhatók a marginalizált közösségekre, a javasolt módosítás egy jogalkotási hézagot szüntetne meg azzal, hogy megfelelőbb módon nyújt megoldást az ezen emberek bizonytalan életkörülményei jelentette problémára.

Ez az intézkedés tiszteletben tartja a szubszidiaritás elvét, megnövelve a tagállamok lehetőségét arra, hogy bármilyen, általuk megfelelőnek ítélt módon támogatást és lakhatási segítséget nyújtsanak marginalizált közösségeknek, fenntartva ugyanakkor az integrált megközelítést a segítségnyújtás megvalósításának minimumfeltételeként.

Aldo Patriciello (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Gratulálok van Nistelrooij úrnak az általa előterjesztett kitűnő szöveghez, amelyet tovább javított a Regionális Fejlesztési Bizottságban előterjesztett számos módosítás, lehetővé téve az intézkedésnek az Európai Unió minden tagállamára történő kiterjesztését.

A jelenlegi szöveg lehetővé teszi számunkra azt, hogy valóra váltsuk sok, saját tulajdonú otthonnal rendelkező vágyó ember álmát. Biztos vagyok abban, hogy ezzel megmutatjuk állampolgáraink számára, hogy a Parlament képes megoldást találni a határok megnyitása és az emberek szabad mozgása által jelentett kihívásokra. Ebből következően a jelentés mellett szavazok.

Maurice Ponga (PPE), írásban. – (FR) Üdvözlöm van Nistelrooij úr jelentésének a mai napon nagy többség mellett (558:57 szavazatarányban) történt elfogadását. A jelentés elfogadásával a Parlament határozott üzenetet küld az állampolgároknak és válasz ad a különösen az Eurocities által közvetített szociális aggodalmakra. A jelentés mind a 27 tagállamban lehetőséget ad az ERDF felhasználására meglévő épületek felújítására és pótlására, valamint új épületek tervezésére abból a célból, hogy ily módon segítse a vidéki és városi környezetben élő marginalizált közösségeket.

Ez az Unióhoz 2000 és 2007 között csatlakozott 12 államról az összes tagállamra történő kibővítés az Unió egész területén megoldást kínál azokra a problémákra, amelyeket bizonyos marginalizált közösségek egészségtelen lakáskörülményei jelentenek. Így lehetőség nyílik egy uniós szintű integrált és fenntartható megközelítés kialakítására. Ez a kibővítés továbbá tökéletesen illeszkedik a 2010. év, a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évének céljaihoz. Örülök, hogy a Parlament megszavazta ezeket a módosításokat, és remélem, hogy azokat az érintett régiók hasznos eszköznek fogják találni a közösségek alapvető problémáinak sürgős megoldása során.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), írásban. – (FR) A kezdetektől támogattam ezt a jelentést, különösen az intézkedés hatáskörének az összes uniós tagállamra történő kiterjesztése vonatkozásában. A jelentés lehetővé teszi a 27-ek számára, hogy felhasználják az ERDF-et arra, hogy új lakhatási lehetőségeket építsenek marginalizált közösségek számára, illetve felújítsák a meglévő épületeket vagy újakat építsenek azok helyett.

Az Európát jelenleg is sújtó és az összes tagállamot érintő súlyos gazdasági válság alatt még tovább romlottak a lakhatással összefüggő problémák. Az Uniónak be kellett avatkoznia és fel kellett használnia minden rendelkezésére álló eszközt ahhoz, hogy az ERDF forrásokból korábban nem részesülő, rossz lakáskörülmények között élő emberek, és különösen a marginalizált közösségek segítségére siessen.

Az elnöki többség tagjai által a Regionális Fejlesztési Bizottság elé terjesztett módosításoknak köszönhetően a források nemcsak az Unió új tagállamainak, hanem az ugyanezen problémákkal szembesülő 27 tagállam mindegyikének rendelkezésére áll. Az érintett régiók felválthatják a szociálisan kirekesztett közösségek egészségtelen lakhatási lehetőségeit és globális, integrált és hosszú távú megoldásokat dolgozhatnak ki a lakhatási problémákra.

A jelentés konkrét eszközöket nyújt az Uniónak állampolgárai megsegítéséhez. Reméljük, hogy ez a jelentés lépés lesz egy, az emberekhez közel álló szociális Európa felé.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A jelentés, amelyet ma jóváhagytunk, módosítja az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERDF) szabályzatát, a marginalizált közösségek érdekében kibővíti annak lakásépítési hatókörét, mivel az alap forrásai jelenleg csak városfejlesztési kezdeményezésekkel összefüggésben vehetők igénybe. Az általam és tagtársaim által javasolt és a Parlament által ma megerősített módosítások eredményeként nemcsak a Bizottság eredeti javaslatában szereplő új tagállamok, hanem a régebbiek is felhasználhatják az ERDF finanszírozás jelentette újabb forrásokat.

Megpróbáltam egyben megelőzni egy általam precedensnek tartott lépést, amely kizárta volna ebből a finanszírozási lehetőségől és esetlegesen bármilyen egyéb további közösségi segély felhasználásából a régebbi tagállamokat, és különösen Portugáliát. Szeretnék emlékeztetni arra, hogy nem helyénvaló egy állam uniós tagságának időbeli tartamát strukturális alapok odaítélésének kritériumává tenni, valamint arra, hogy a 2013 utáni kohéziós politikának továbbra is célszerű lenne a szolidaritási elvre összpontosítania, mivel az döntő fontosságú a perifériákon elhelyezkedő régiók, például Madeira szempontjából. Egyben nagyobb rugalmasságot, átláthatóságot és olyan eredményorientált megközelítést kell célul kitűzni, amely jutalmazza, és nem bünteti azokat a régiókat, amelyek példamutató módon használják fel a közösségi segélyeket.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Az épületek és lakások felújítására szolgáló uniós források felhasználásának javítása érdekében és figyelembe véve a tagállamok gyakorlatát, valamint a társfinanszírozás nehézségét, javaslatot kellene tenni arra, hogy a nemzeti kormányok állítsanak fel egy közös alapot a pénzek megtakarítására, amelyet azután állami pénzekből történő társfinanszírozás céljára használnának fel. Más szóval, amíg az állam fedezi a társfinanszírozást, az épületek tulajdonosainak és a lakástulajdonosoknak ugyanazt az abszolút összeget kell fizetniük, amelyet a felújítás előtt fizettek. Ennek az az oka, hogy a helyiségek tulajdonosai és a lakástulajdonosok gyakran sem saját erőből nem képesek biztosítani a társfinanszírozás összegét, sem bankkölcsönt nem tudnak szerezni erre a célra. Üdvözlöm a kezdeményezés második pontját, a felújításra elkülönített források vidéki területekre csoportosítását.

A falvakban a legtöbb magánház önálló fűtéssel rendelkezik, ami azt jelenti, hogy a fűtésért nem központosított módon fizet, ezért javasolt egy abszolút havi összeg meghatározása, amely idővel felhasználható az ilyen otthonok társfinanszírozására. Ez megkönnyítené a tagállamok számára azt, hogy törvényes úton bevezessék a vidéki otthonok felújításának társfinanszírozását.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Ez a szabály lehetővé teszi az ERDF-től kapott pénzügyi támogatásnak a lakásépítési ágazatban az új tagállamok marginalizált közösségeinek javára történő intervenciók célú felhasználását. E közösségek túlnyomó többsége vidéken és (mind a vidéki és a városi területeken) rossz lakhatási körülmények között él. Nem tudnak élni az ERDF támogatás kínálta előnyökkel. A lakásépítési ágazatba a városfejlesztési műveletek során és a meglévő házak felújítása kapcsán lehet beavatkozni. Az ERDF-támogatás nem vehető igénybe a lakásépítési ágazatba történő intervenció támogatására vidéki területeken, illetve városi vagy vidéki területen lévő közepes lakhatási lehetőségek helyett új lakások építésére. A jogtalan diszkrimináció megelőzése érdekében célszerű a romákat célzó intervenciókból nem kizárni a hasonló szociális és gazdasági körülmények között élő egyéb csoportokat sem. Ezenkívül, mivel az intervenció csak egy része egy összetett problémának, azt egy integrált, többdimenziós, nemzeti szintű megközelítés keretében ajánlott megoldani, erős partneri együttműködéssel és figyelembe véve az oktatással, szociális ügyekkel, integrációval, kultúrával, egészségüggyel, foglalkoztatottsággal, biztonsággal stb. összefüggő szempontokat. A javaslat célja az, hogy integrált megközelítés keretében elfogadható lakáskörülményeket teremtsen.

Jelentés: Magdalena Alvarez (A7-0006/2010)

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az adócsalás és az adókerülés támadást jelent egy szociális és gazdasági fejlődés szempontjából igazságosabb, erősebb és kiegyensúlyozottabb Európa ellen. Ennek következményei még nyilvánvalóbbak és súlyosabbak lettek a jelenlegi súlyos gazdasági és pénzügyi válság körülményei között, mivel a tagállamok költségvetését különösen meggyengítette és megterhelte az állami

beruházások és a szociálpolitikai kiadások iránti igény. Érdemes megjegyezni, hogy az Unióban éves szinten több mint 200 milliárd eurós értékben követnek el adócsalásokat, ami meghaladja a GDP 2 %-át.

A nyitott piaccal, az áruk szabad forgalmazásával és az emberek szabad áramlásával összefüggésben az ellenőrzési és felügyeleti mechanizmusok az egyes tagállamok elidegeníthetetlen felségjogai miatt még összetettebbekké váltak. Tovább rontott a helyzeten az is, hogy elsősorban a gazdasági válság által teremtett könnyű pénzszerzési lehetőségektől motivált gátlástalan gazdasági szereplők minden eddiginél kifinomultabb és ötletesebb módszereket alkalmaznak az adófizetés elkerülésére.

Ez a javaslat megerősíti az Unió tagállamai közötti közigazgatási együttműködést az adózás terén, miközben az európai integráció folyamata egyértelmű kiegyensúlyozatlanságot mutat a meghozott jogszabályok, valamint az ellenőrzési és felügyeleti mechanizmusok között.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Vannak bizonyos kétségeink az irányelv alkalmazási körének kiterjesztését célzó javaslat megfogalmazását illetően, vagyis, hogy „kiterjeszti a tagállamok együttműködését minden adótípusra”, valamint azzal a ténnyel kapcsolatban, amely szerint a javaslat „a tagállamnak, a tagállam egyik alegységének, vagy a közjog szerint létrehozott társadalombiztosítási intézményeknek fizetendő kötelező társadalombiztosítási járulékokra is alkalmazandó”.

Nem értünk egyet azzal, hogy egy adott tagállam tisztviselőinek jogot kellene kapniuk arra, hogy egy másik tagállam területén eljárassanak, ezért úgy véljük, hogy a Parlamentnek az a javaslata a minimálisan helyes megközelítés, amely a kérdést azokra az esetekre kívánja korlátozni, amelyekben a tagállamok között ilyen megállapodás érvényben van.

Ugyancsak kétségeink vannak az egyének adózási szokásaira vonatkozó információk automatikus megosztásával kapcsolatos követelménnyel kapcsolatban, bár, különösen a Parlament jelentésében, van néhány utalás az adatvédelemre.

Szorosan nyomon fogjuk követni e kérdések kezelését a folyamat előrehaladta során.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Bár úgy vélem, hogy az Unió tagállamainak meg kell őrizniük bizonyos ellenőrzést saját adórendszerük fölött, az is egyértelmű, hogy a tagállamoknak egymással, sőt harmadik országokkal is együtt kell működniük az adókikerülés elleni küzdelem céljából. Úgy vélem, hogy a ma elfogadott kompromisszum hasznos eszköz lesz a csalás és az adókikerülés elleni küzdelemben.

Astrid Lulling (PPE), írásban. – (FR) Határozottan az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről szóló Alvarez-jelentés ellen szavaztam, mivel sajnálattal látom, hogy az állampolgárok szabadságjogaiért folytatott harc, amelyben a Parlamentnek élen kellene járnia, változékony és következtelen.

Amikor a testszkennerek bevezetése vagy az Egyesült Államokkal kötendő SWIFT megállapodás van napirenden, az egyéni szabadságjogok rendíthetetlen védelmezői mindenképpen hallatják a hangjukat még akkor is, ha ez diplomáciai feszültséget teremt.

De amikor a banki adatok védelme van terítéken, a jó hirtelen rosszá változik.

Az Alvarez- és a Dominici-jelentés alapját képező nagy volumenű automatikus adatmegosztás az a szkennerek, amely minden fordulóban meztelenre vetkőztet, ez a még nagyobb léptékben megvalósított SWIFT megállapodás.

A következtelenség nem igazolható a hatékonyságra hivatkozva.

Az Európában lévő összes külföldi illetőségű személy minden adatának automatikus megosztása kezelhetetlen adatáramláshoz fog vezetni. A megtakarítások megadóztatása területén tapasztalt precedenst mindenkinek intő jelként kellene értékelnie.

Azoknak a barátainknak pedig, akiket aggodalommal tölt el az ezen elmeszülemény nyomán létrejövő túlzott bürokrácia, azt mondom, hogy az az egyedüli megoldás, ha elvből ellenzik azt, mintsem később lepődnek meg katasztrofális következményei miatt.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az adócsalást és az adóelkerülést az Unió számára prioritásként előíró előző jogszabály óta számos jogalkotási javaslatot fogadtak el ehhez a területhez kapcsolódóan. Az adózás területén történő közigazgatási együttműködés alapvető része az adócsalás és az adókikerülés ellen folytatott közös stratégiának. Az adókikerülés és az adócsalás elleni hatékony küzdelem jelentős hatással van a nemzeti

költségvetésekre és az általános közkiadásokra, így különösen az egészségügyre, oktatásra és kutatásra fordítható jelentős bevételek kiesésére.

Az adókikerülés és az adócsalás megsérti az egyenlő adójogi bánásmód elvét, hátrányba hozza az adózási kötelezettségeiket teljesítő állampolgárokat és üzleti vállalkozásokat, és a verseny torzulásához vezet, ami kihat a piacok megfelelő működésére. A jelenlegi válsághelyzetben még fontosabb számunkra, hogy minden rendelkezésünkre álló módszert felhasználjunk az adókikerülés és az adócsalás elleni küzdelemben mindazon kivételes költségek fedezése érdekében, amelyekre a válság hatásainak orvoslása és a magas költségvetési hiányok lehetőség szerint minél nagyobb mértékű csökkentése érdekében van szükség.

Alfredo Pallone (PPE), írásban. – (IT) A javaslat fontosságát azok a súlyos következmények adják, amelyek az Unión belüli adócsalások (amelyek becsült mértéke meghaladja a GDP 2 %-át) nyomán jelentkeznek a tagállami költségvetésekben, a méltányos adóztatás ily módon meggyengült elvében, valamint a torzult verseny következtében a piacok működésében.

A Bizottság által előterjesztett javaslat egy lépést jelent afelé, hogy kielégítsük az adócsalás és az adókikerülés ellen folytatott küzdelemhez szükséges hatékony európai szintű együttműködési intézkedések iránti igényeket. A javasolt irányelv mennyiségi és minőségi ugrást is jelent: mennyiségét azáltal, hogy új kötelezettségeket hoz létre; minőségét azáltal, hogy kiszélesíti és meghatározza a meglévő kötelezettségeket.

A hozzáadottérték-adón és a jövedéki adón kívül az összes közvetlen és közvetett adótípust felöleli, az adóhatóságok közötti megkeresésre történő információcsere helyett pedig bevezeti az automatikus információcserét.

A javaslat eredményeként hatásosabb együttműködési intézkedéseket tudunk alkalmazni az adócsalás és adókikerülés elleni küzdelemben, létrehozva egy megbízható, egyszerűen használható és hatékony rendszert. Ez segíteni fog a megfelelő szintű adózási integráció elérésében, ami az európai projekt alapvető része és újabb lépést jelent az adópolitikák tényleges harmonizációja felé.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), írásban. – (FR) Az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldalhoz hasonlóan én is az adócsalás és adókikerülés elleni küzdelem fokozását célul kitűző jelentés mellett szavaztam, mivel ez a küzdelem fontos a tagállamaink által tapasztalt gazdasági válság összefüggésében. Az ilyen ügyek felvállalása prioritásként jelenik meg számunkra a tagállamokban tapasztalható gazdasági válság fényében és egy olyan időszakban, amikor a költségvetési szigor egyre súlyosabb terhet jelent a legkisebb államok számára.

Egyes becslések szerint az adócsalások összege eléri a 200 milliárd eurót, illetve a GDP 2 %-át, és az Európai Unió által az úgynevezett európai gazdaságélénkítési terv részére biztosított összegek kétszeresét.

Az Európai Parlament jelentése ezenkívül bevezeti az adatvédelem javítása iránti igényt, ami fontos elv, hiszen itt információk és adatok megosztásáról van szó.

A jelentéshez hasonlóan mi is arra fogjuk ösztönözni a Bizottságot és a Tanácsot, hogy fejtse ki az Európai Parlament részére, hogyan vette figyelembe álláspontját és milyen előrelépést értek el a tagállamok közötti, az adócsalás és adókikerülés elleni küzdelem terén folytatott együttműködést illetően.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Az irányelvnek az a célja, hogy az adózás területén javítsa a közigazgatási együttműködést. Most minden korábbi helyzetnél nagyobb szükség van arra, hogy segítsünk egymásnak ezen a téren. Az adófizetők mobilitása, a határokon átnyúló ügyletek száma és a pénzügyi eszközök globalizációja jelentős mértékben megnőtt. A tagállamok nehezen tudják helyesen megbecsülni az adók és illetékek összegét. Ez a növekvő nehézség kihathat az adórendszer működésére, és kettős adóztatáshoz vezethet, ami ösztönzi az adócsalást és adóelkerülést, ugyanakkor az ellenőrzés továbbra is a nemzeti hatóságok feladata marad. Mindez kockázatot jelent a belső piac zökkenőmentes működése szempontjából. A tagállamok közötti automatikus információcsere kötelező lenne az információcseréhez, illetve hasonló intézkedésekhez kapcsolódó más uniós jogi eszközök hatálya alá nem tartozó részesedések, osztalékok, tőkenyereségek, jogdíjak és életbiztosítások, valamint az ezekből származó nyugdíjak, ingatlanulajdon és bevételek vonatkozásában. A különböző nemzeti hatóságok közötti információcsere javítása érdekében javasolják azon eseteknek a nyomon követését, amelyekben a tagállamok megtagadták az információk átadását, illetve közigazgatási vizsgálat lefolytatását. Ezek az intézkedések az adócsalások elleni küzdelmet segítik, ezért szavaztam a jogalkotási állásfoglalás mellett.

Jelentés: Theodor Dumitru Stolojan (A7-0002/2010)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Furcsa, hogy az Európai Bizottság tudomásul veszi, hogy „az EK-szerződésnek a szabad mozgásra vonatkozó előírásai megnehezítik a tagállamok számára, hogy garanciát kérjenek a területükön esedékes adó befizetésére”.

Nem lenne-e jobb ebben az esetben az, hogy a későbbiekben „nem megfelelőnek” bizonyuló szabályok egymás utáni elfogadása helyett, és tekintettel arra, hogy az „eddig elért eredmények nem kielégítőek”, egyszerűen a probléma gyökeréig lenyúlva módosítsanak a szabad mozgásra vonatkozó szabályokat?

Ugyanakkor kétségeink vannak a következő kijelentést tartalmazó javaslat megvalósításával kapcsolatban: „A behajtásra irányuló kölcsönös segítségnyújtás alkalmazási körét a jelenlegi területeken kívül ki kell terjeszteni más adókra és vámokra, mivel bármely adó vagy vám megfizetésének elmaradása befolyásolja a belső piac megfelelő működését. Az alkalmazási körbe a kötelező társadalombiztosítási járulékoknak is bele kell tartozniuk.”

Nem értünk egyet azzal, hogy egy adott tagállam tisztviselőinek jogot kellene kapniuk arra, hogy egy másik tagállam területén eljárassanak, ezért úgy véljük, hogy a Parlamentnek az a javaslata a minimálisan helyes megközelítés, amely a megvalósítást azokra az esetekre kívánja korlátozni, amelyekben a tagállamok között ilyen megállapodás érvényben van.

Ian Hughton (Verts/ALE), írásban. – Az emberek és a tőke megnövekedett mobilitása az Unió egyik hosszú ideje sikeres alapköve. Mindennek ugyanakkor bizonyos árnyoldalai is vannak, amelyek között szerepel a csalók megnövekedett lehetősége az adó- és illetékfizetés elkerülésére. Egyértelmű, hogy a kölcsönös segítségnyújtás jelenlegi rendszere elégtelennek bizonyult, és a mai szavazás régóta szükséges javításokat fog hozni ezen a területen.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Az adókból, vámokból és illetékekből eredő követelések behajtását illetően az uniós helyzet nem túl jó. A statisztikák azt mutatják, hogy az általános megtérülési arány mindössze 5 %. A követelésbehajtási tevékenységek hatékonyságának javítása érdekében tagállami szinten szorosabb együttműködésre van szükség. Ezt figyelembe véve, ezen a területen a kölcsönös segítségnyújtásról szóló javaslat mellett szavaztam. Remélem, hogy ténylegesen sikerül megszüntetnünk a meglévő intézkedések hiányosságait, amelyek az átláthatóság és az államok közötti koordináció hiányához, valamint a behajtási folyamat indokolatlan késedelméhez vezettek.

Az új irányelv azt javasolja, hogy a tagállamokban segítséget nyújtó illetékes hatóságok alapján a normákat, valamint az érintett felek jogait és kötelezéseit egyértelműbben határozzák meg. A végrehajtás, illetve az óvintézkedések megkönnyítésére szabványhatározatok fognak készülni annak érdekében, hogy elkerülhetők legyenek a más hatóságok által kiadott határozatok beazonosításával és lefordításával kapcsolatos problémák. A Bizottság támogatja a tagállamok közötti jó együttműködést, és folyamatosan felügyel minden az információk cseréjével, illetve a segítségnyújtással összefüggésben beérkezett panaszt.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A tagállamoktól bizonyos adókból eredő követelések behajtásával kapcsolatban érkező segítségkérések növekvő száma és a sikeres behajtások rendkívül alacsony, mindössze 5 %-os aránya azt mutatja, hogy módosítani kell az 1976/308/EGK tanácsi irányelvet. Szükségünk van erre a határozatra, ha meg kívánjuk oldani a lassúságból, az eltérésekből, valamint az összehangoltság és az átláthatóság hiányából eredő problémákat.

Alfredo Pallone (PPE), írásban. – (IT) Az egyes adókból, vámokból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtásának jelenlegi rendszerét a lassúság, az eltérések, valamint az összehangoltság és az átláthatóság hiánya jellemzi. Ezért közösségi szinten kell lépniünk annak érdekében, hogy ismét megerősítsük és javítsuk a tagállamok közötti, behajtásokkal kapcsolatos segítségnyújtást.

Ebből a célból a javaslat a végrehajtást és a megelőző intézkedéseket lehetővé tévő egységes okiratok használatát javasolja annak érdekében, hogy elkerülhetők legyenek a más tagállamokból származó dokumentumok elismerésével és fordításával kapcsolatos problémák, valamint javasol egy formanyomtatványt is, amellyel a követeléshez kapcsolódó dokumentumokat egy másik tagállam területén kézbesíteni lehet.

A követeléssel kapcsolatos okiratok és határozatok kézbesítéséhez alkalmazandó egységes formanyomtatvány bevezetése meg fogja szüntetni a másik tagállamból származó okiratok elismerésének és lefordításának problémáját. Ez az okirat alapvető fontosságú lesz a Közösségen belüli kereskedelem fejlesztése és a belső piac megerősítése szempontjából.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) A tanácsi irányelv az egyes adókból, vámokból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtás működésének alapvető felülvizsgálatát tűzte ki célul. A behajtásra vonatkozó nemzeti rendelkezések csak az adott tagállamok területén érvényesek. A közigazgatási hatóságok önmaguk nem képesek adókat és illetékeket behajtani saját tagállamuk területén kívül. A személyek és a tőke mobilitása ugyanakkor növekszik, a csalók pedig a nemzeti hatóságok illetékességének területi korlátait kihasználva úgy szervezik a tevékenységüket, hogy azokban az államokban legyenek fizetésképtelenek, amelyekben adótartozásuk van. A behajtással kapcsolatos kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó első rendelkezéseket az egyes lefölözésekből, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló 76/308/EGK irányelv határozta meg (egységes szerkezetbe foglalva a 2008/55/EK irányelvben). Ez az eszköz azonban nem bizonyult megfelelőnek a belső piacon az elmúlt 30 év alatt végbement változásokra adott válaszok tekintetében. Ezért a jelenlegi irányelvet hatályon kívül kell helyezni, és gondoskodni kell egy olyan, a belső piacon belül működő behajtással kapcsolatos, elmélyített segítségnyújtási rendszerről, amely gyors, hatékony és az egész Unión belül egységes eljárásokat biztosít. Ezért az állásfoglalás mellett szavaztam.

RC-B7-0072/2010

John Stuart Agnew, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark és William (The Earl of) Dartmouth (EFD), írásban. – A UKIP teljes mértékben támogatja a segélyeket, és megrendülve áll a számtalan emberéletet követelő tragédia előtt, de nem támogathatjuk az EU felhatalmazását arra, hogy több százmillió adófizető pénzét költse el, sem arra, hogy a tragédia áldozatait megsegítő demokratikus és elszámoltatható nemzetállamok megkerülésével saját katonai és diplomáciai érdekeit érvényesítse.

Természetesen a kormányokat és az egyéneket egyaránt arra buzdítjuk, hogy adakozzanak a tragédia áldozatainak megsegítésére és az ország újraépítésének támogatására. Ennek azonban az adófizetők számára átlátható módon kell történnie, nem pedig titkolózó, fogadatlan bürokraták révén, akik képzelt nagyságról szőtt álmaikat kergetik a nemzetközi politika porondján.

Liam Aylward (ALDE), írásban. – Az állásfoglalás mellett szavaztam, az Európai Unió által nyújtandó hosszú távú pénzügyi segélyprogram mellett, amelynek koordinálása Haiti hatóságaival és lakosaival együttműködve történik. Ezt a pénzt a Haitiben uralkodó szegénység alapvető okainak felszámolására, az ország demokratikus intézményeinek megerősítésére és a fenntartható gazdaság kiépítésére kell felhasználni.

A Haitiben uralkodó állapotok az utóbbi időben hál' Istennek javuló tendenciát mutatnak, a humanitárius segélyek szétosztása hatékonyabbá vált és a fontossági sorrendnek megfelelően történt, és ez a nemzetközi szervezetek, a civil szervezetek és a haiti emberek együttműködésének és koordinált munkájának köszönhető.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió, akárcsak a nemzetközi közösség egésze, fontos szolidaritási próbatétel előtt áll a Haitiben történt tragédia kapcsán. A közelgő EU-csúcson olyan határozott, jól koordinált, egyhangúlag támogatott megoldással kell előállni, amely megfelel a modern történelem egyik legnagyobb természeti katasztrófája által sújtott Haiti jelenlegi igényeinek. Az Európai Parlament felhívása, és az Európai Bizottságnak benyújtott felkérése egy természeti katasztrófa esetén gyors reagálásra képes polgári védelmi erő létrehozására irányuló javaslat kidolgozására nem maradhat válasz nélkül.

Haiti tanulságait nem feledhetjük, és az Európai Uniónak meg kell mutatnia, hogy nem csupán tisztában van azzal, mit jelent a szolidaritás, de képes rugalmas, alkalmazkodó módon, a fájdalmas eseményekből tanulva cselekedni. Az Európai Unió minden információval és eszközzel rendelkezik ahhoz, hogy segítsen Haiti hosszú távú újjáépítésében. Az Egyesült Államokkal és Kanadával való együttműködés elengedhetetlen feltétele annak, hogy az egész nemzetközi közösség közös hangot üthessen meg. A haiti nép, akiket a történelem és a természet is kíméletlen próbák alá vetett, meg kell, hogy kapja a nemzetközi közösségtől azt a segítséget, amely ahhoz szükséges, hogy megtanuljanak segíteni magukon.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm az EU elkötelezettségét a januári földrengés által sújtott Haiti megsegítése mellett. A földrengés előtt Haitiben az emberek 70%-a élt a szegénységi küszöb alatt, az ország külföldi adósságai pedig 890 millió dollárra rúgtak. A nemzetközi közösség kötelessége, hogy hozzájáruljon az ország rövid távon, középtávon és hosszú távon is fenntartható újjáépítési stratégiájának kidolgozásához.

A jelenlegi időszak meghatározó abból a szempontból, hogy most kell kialakítani a nemzetközi segélyszervezetek, a haiti hatóságok és a polgári társadalom közötti együttműködés alapjait az újjáépítés sikeres megvalósításához, és örömmel üdvözlöm a G7 Haiti adósságainak – többek között a multilaterális

hitelintézmények felé való tartozások – elengedésére vonatkozó döntését. Fontos, hogy az országot talpra állítsuk a földrengés okozta sokkból, ugyanakkor a nemzetközi közösségnek meg kell ragadnia ezt az alkalmat, hogy segítsen megoldani a Haiti gazdasági, társadalmi és politikai egyenlőtlenségeiből adódó problémákat is.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – A földrengés, amely 2010. január 12-én történt Haiti szigetén, ezrek halálát okozta, és szörnyű pusztítást hagyott maga után. Kötelességünk, hogy kifejezzük szolidaritásunkat Haiti népével. Megtiszteltetésnek érzem, hogy hozzájárulhattam az erre vonatkozó parlamenti állásfoglalás kidolgozásához. Először is szeretném kifejezni őszinte hálámat azoknak a szakembereknek, akiknek önzetlen és gyors munkája a mobil beavatkozási központban életet mentett meg, és segített az egészségügyi, vízellátási, higiéniai, ruházkodási és egyéb problémák enyhítésében. Ez bizonyította, hogy a Parlament által éveken át szorgalmazott erőfeszítéseknek gyakorlati és pozitív hatása volt.

Másrészt pedig akárcsak az ázsiai cunamit követően, le kell vonnunk a következtetéseket a történetekből. A 2006-os Barnier-jelentés után az Európai Bizottságnak a lehető leghamarabb jogalkotási intézkedéseket kell hoznia egy központi, független és állandó, mentési küldetések végrehajtására képes európai polgári védelmi erő létrehozása, valamint a segélyek, a rehabilitáció és a fejlesztés integrált megközelítésének kialakítása érdekében. Meg szeretném köszönni továbbá a tagállamoknak, a nem kormányzati szervezeteknek és a civil társadalomnak mindazt a humanitárius segítséget, amit nyújtottak. <>

Lara Comi (PPE), írásban. – A Haitit január 10-én romba döntő, 200 000 halálos áldozattal járó és 250 000 sérültet maga mögött hagyó földrengés nyomán mind az Európai Unió, mind a nemzetközi közösség elkötelezte magát az ország újjáépítését célzó közös erőfeszítések mellett.

Ez az együttműködés rövid távon hatékonyak bizonyult, és az Európai Bizottság, valamint az egyes tagállamok is jelentős összegekkel járultak hozzá a segélyekhez. Úgy vélem, hogy ezt a közös fellépést úgy kell koordinálnunk, hogy az újjáépítés középtávon és hosszú távon is fenntartható maradjon, és valóban Haiti népe legyen a fejlesztések fő haszonélvezője.

Egyetértek a nemzetközi humanitárius szervezetek felhívásával, amelyben arra szólnak fel: akadályozzuk meg, hogy a földrengés miatt elárvult gyermekek emberkereskedők áldozataivá váljanak. Éppen ezért úgy gondolom, hogy tervre van szükségünk az ilyen vészhelyzetek kezelése tekintetében, mégpedig olyan tervre, amely biztosítja, hogy a közösség leggyengébb csoportjai váljanak Európa és az Egyesült Államok fő prioritásává.

Edite Estrela S&D, írásban. – A 200 000 halálos áldozattal járó és 250 000 sérültet maga mögött hagyó haiti földrengéssel kapcsolatos állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Szeretném kifejezni mélyszégyentem és együttérzésemet Haiti és más országok népével, a nemzetközi szervezetek, köztük az ENSZ és az Európai Bizottság helyszínen dolgozó csapataival, valamint a tragédia áldozatainak családjaival. Szeretném kiemelni megemlíteni az EU-tagállamok közösségi polgári védelmi mechanizmuson keresztül végzett kemény munkáját, amelyet a megfigyelési és tájékoztatási központ koordinált. Üdvözlöm továbbá az arra vonatkozó javaslatot, hogy mérjük fel a Haitiban fennálló humanitárius válságra adott európai választ, hogy az Európai Bizottság javaslatokat fogalmazhasson meg, amelyek révén az EU a jövőbeli katasztrófák esetén még hatékonyabban lesz majd képes reagálni.

Diogo Feio (PPE), írásban. – 2010. január 12-re Haiti történelmének egyik legsötétebb napjaként fognak emlékezni. Egy olyan népre és országra csapott le kíméletlenül a gyilkos természeti katasztrófa, amelyet a szegénység és elmaradottság már amúgy is sújtott.

A már kibocsátásukkor elavult statisztikai jelentésekben megemlített több tízezernyi halálos áldozat, és a mindenüket elveszített emberek szemében tükröződő kétségbeesés és reményvesztettség mozgósította a nemzetközi közösséget és a világ civil társadalmát, és nagy elismeréssel gondolok mindarra, amit tettek.

A szolidaritás fellángolása ellenére, ami mindenképpen jó fényt vet azokra, akik szerepet vállaltak benne, a segélyezést akkor is folytatni kell majd, ha a világ figyelme már másfelé fordult.

A nemzetközi erőfeszítések ellenére az ország csak akkor állhat talpra, ha vezetői és polgárai képesek magukhoz ragadni a kezdeményezést, és elvállalni a rájuk váró feladatokat.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – A Haitin történt január 12-i földrengés nyomán kialakult humanitárius válság új próba elé állította a népek és nemzetek közötti szolidaritást. Történelme és kulturális identitása – a globális gazdaságban betöltött fontos szerepét nem is említve – révén az Európai Uniónak erkölcsi kötelessége, hogy jó példával járjon elől, és minden erejével támogassa a haiti népnek nyújtott

segélyeket, valamint a világ egyik legszegényebb országának újjáépítését. Minél hamarabb szabaddá kell tennünk az utat az olyan pénzügyi és logisztikai eszközök előtt, amelyekkel enyhíthetjük a tragédia áldozatainak szenvedését, és biztosítanunk kell az alapvető életfeltételek mihamarabbi helyreállítását. Fel kell mérni az ország fenntartható fejlődésének feltételeit, és gondoskodni kell arról, hogy képesek legyünk felvenni a harcot azzal a rettenetes szegénységgel, amely az ország lakosainak jelentős részét sújtja. A nyereséges földműveléssel, az iparosítással és a fenntartható piaci ciklusokkal kapcsolatos kezdeményezések mellett véleményem szerint komoly erőfeszítések szükségesek a környezetvédelem terén is, mivel Haiti szembeszökő és drámai példája annak, hogy milyen pusztító hatást gyakorolhat a klímaváltozás az emberiségre. Ezért szavaztam igennel.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – Ha magával a Haitit teljesen elpusztító földrengéssel nem is szállhattunk szembe, a haiti lakosság szenvedéseit enyhíthetjük azáltal, hogy gyors, hatékony és valódi szolidaritásról tanúskodó erőfeszítéseket teszünk. Emellett el kell ítélnünk minden olyan próbálkozást, amely Haiti tragédiáját kihasználva az ország katonai megszállására tör, és egyértelműen ki kell állnunk Haiti szuverenitása és függetlensége mellett, még ha erről a kérdéses dokumentumban sajnos nem is történik említés. Sajnálatos, hogy az állásfoglalást csak jóval azt követően fogalmazták meg, hogy a bizonyos államfők és ENSZ-tisztviselők több tízezernyi amerikai katona Haitira való vezényléséről beszéltek volna. Haitinak és népének tűzoltókra, orvosokra, kórházakra és az alapvető életfeltételek megteremtésére van szüksége.

Az EU válasza az állásfoglalásra a Tanács azon határozata volt, hogy 350 főnyi katonai rendőrséget küldjünk a térségbe. Érdemes megemlíteni más országok gyors reagálását a Haiti helyzetre, például Kubáét, ahonnan szinte azonnal 400 orvost küldtek a térségbe, hogy életet mentsenek és megakadályozzák a járványok terjedését, segédkezzenek az egészségügyi infrastruktúra kiépítésében és az alapvető szükségletek megteremtésében, vagy éppen Venezueláét, ahol a tragédia sújtotta ország adósságainak elengedése mellett döntöttek, és üzemanyaggal is segítették a katasztrófaelhárítási munkálatokat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – Úgy véljük, hogy itt az ideje megadni mindazt a humanitárius segítséget, együttműködést és támogatást az újjáépítéshez, amit Haiti bátor, a tragédiában is méltósággal viselkedő népe megérdemel. Sajnos túl sok időt vesztegettünk a védelemre, és nem minden ment simán. Már kifejeztük ellenérzésünket az olyan visszásságokkal szemben, mint például az Egyesült Államok viselkedése, akik többet törődtek azzal, hogy katonai jelenlétüket fokozzák az országban, mint Haiti népével.

Sajnáljuk, hogy az elfogadott állásfoglalás nem tesz meg mindent Haiti és népe védelme érdekében. Jó kezdet lehetett volna ez ahhoz, hogy fellépjünk minden olyan próbálkozással szemben, amely a katasztrófa árnyékában is a profitot hajszolja, és a neokolonializmus módszereit idézi. Ez a hozzáállás vezethetett oda, hogy jelenleg is több ezernyi fegyveres észak-amerikai katona állomásozik a szigeten, annak ellenére, hogy a népesség nagy része szegénységben él, és multinacionális vállalatok kizsákmányolásától, valamint külföldi országok – főleg az Egyesült Államok – kényszerű beavatkozásaitól szenved.

Ezúton szeretném újra kifejezni Haiti népével érzett őszinte szolidaritásunkat.

Sylvie Guillaume S&D, írásban. – Azért támogattam az állásfoglalást, hogy felhívjam a figyelmet arra a felelősségre, amit az Európai Uniónak fel kell vállalnia egy alig egy hónapja szörnyű katasztrófa sújtotta ország megsegítéséhez. Az azonnali, vészhelyzeti beavatkozást követően hosszú távú intézkedésekre van szükség, különösen a legsérülékenyebb rétegek és a kormányzati struktúrák számára, hiszen számukra ma az egyetlen alternatíva, hogy átadják hatalmukat az Egyesült Államok erőinek. Európának tanulnia kell az ilyen esetekből, hogy a jövőben gyorsabban és hatékonyabban reagálhasson, és megfelelő humanitárius segítséget legyen képes nyújtani azoknak, akiknek erre a legnagyobb szüksége van.

Richard Howitt S&D, írásban. – A munkáspárti képviselők mély együttérzéssel gondolnak Haiti lakosaira, akiknek életét katasztrófális földrengés döntötte romba, és teljes mértékben támogatjuk a nemzetközi segélyeket. Az állásfoglalást azzal a világos céllal fogadtuk el, hogy kifejezésre juttassuk: az Európai Parlament és a munkáspárti képviselők minden erejükkel támogatják Haiti népet az infrastruktúra újjáépítésében, a közösségek újraformálásában és a túlélők sorsának megkönnyítésében. Különös örömmel tölt el minket Nagy-Britannia és a G7 országainak döntése, amellyel elengedik Haiti nemzetközi adósságait, és más országokat is erre szólítanak fel.

Nem értünk azonban egyet az állásfoglalás 24. bekezdésével, mivel úgy gondoljuk, hogy az EU katasztrófa esetén való reagálási képességének javítását teljesen átgondoltan és célzottan kell végrehajtani, nem pedig egy humanitárius tragédia utáni elkapkodott reakcióként, legyen bármilyen szörnyű is ez a tragédia. Kiemelném, hogy az ominózus bekezdés elítéli az EU-tagállamok jelenlegi önkéntes hozzájárulásait, pedig a nemzetállamok reagálási képességének alábecsülése nagy hiba volna, különösen azt tekintve, hogy

az Egyesült Királyság saját katasztrófaelhárítása már egy órával a Haitin történt földrengés után teljes gőzzel dolgozott.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Az elmúlt hetekben mindannyian láttuk a Haitin történt földrengés szörnyű képeit. Mint a nagy természeti katasztrófáknál ez megszokott, a hírekre éhes sajtó és a média figyelme csak rövid ideig tartott. A politikai vezetőktől azonban elfogadhatatlan lenne, hogy a sajtóhoz hasonlóan elforduljanak az áldozatoktól, ezért nagyon is helyes, hogy a Parlament a történeteket napirenden kívánja tartani. Ez az állásfoglalás említést tesz az EU intézményei és a tagállamok különféle szervei által eddig végzett kiváló munkáról, és reményeink szerint az EU főképviseelője is komoly figyelmet szentel majd a Parlamentben ma elhangzottaknak.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – A haiti hatóságok jelentései szerint a földrengés 230 000-nél is több emberéletet követelt. A katasztrófa így még a 2004-es ázsiai cunaminál is súlyosabb. Az azonnali gyorssegélyeket követően figyelmünket lassan Haiti hosszú távú fejlesztése felé kell fordítani. Haitit a világ egyik legszegényebb országaként teljesen felkészületlenül érte a csapás. Örömmel üdvözlöm a nemrégiben bejelentett adósságelengedési felajánlásokat Haiti számára, és minden segélyt nyújtó országot arra buzdítok, hogy továbbra is támogassák a hosszú távú és fenntartható újjáépítési erőfeszítéseket. Végül megemlíteném, hogy néhányan megkérdőjelezték Ashton bárónő döntését, hogy nem látogatott Haitire azonnal a földrengés után. A kritika jogos lenne, ha egy ilyen látogatás bármi előnnyel is járt volna a haiti nép számára. Ha azonban a látogatás csak az EU jelenlétét bizonygató „reklámfogásként” lett volna értékelhető, akkor a döntés csakis helyeselhető.

Eija-Riitta Korhola (PPE), írásban. – (FI) Elnök úr, a Haitiről szóló állásfoglalás mellett szavaztam. A Haitin történt földrengés okozta humanitárius katasztrófa elképzelhetetlen mértékű: százezrek veszték oda vagy sérültek meg, Port-au-Prince pedig szinte teljesen romokban hever. A külső segítségre szorulókat 2-3 millióra becsülik.

Az európaiak együttérzéssel gondolnak az áldozatok családjára, de tettekre is szükség van. Az EU által biztosított nagymértékű és gyors segítség létfontosságú. Az új külügyi vezetés lassú reakciója sokakból döbbenetet váltott ki, jó okkal. Nyilvánvaló, hogy a jövőben az EU főképviseelőjének kell felelősséget vállalnia ezen a téren, hogy biztosíthassuk az EU gyorsabb és koordináltabb reagálását. Haiti még hosszú ideig segítségre szorul majd. Sebeit be kell gyógyítani, otthonait egyenként újra kell építeni.

A filozófus Ludwig Wittgenstein azt állította, hogy semmilyen szenvedés nem lehet nagyobb, mint az egyén által megtapasztalt szenvedés. Meglátásom szerint ezt így értette: a világon nincs nagyobb egységnyi öntudat, mint maga az egyén öntudata. A szenvedés nem halmazható. Nincs valamiféle közös tudat, ami több fájdalmat tapasztalhatna meg, mint egyetlen tudat. A tömegek szenvedése mindig egyetlen ember szenvedése. Ez azonban reménnyel is eltölthet minket. Teréz anya állítólag azt mondta egyszer, hogy ha valaha is a tömegekkel törődött volna, soha nem ért volna el semmit. Ha egyetlen emberen segítünk, a lehető legnagyobb létezőn segítünk: egy ember teljes világán.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – Úgy vélem, hogy az EU-nak a Haiti állam megsegítésére tett erőfeszítéseit jobban kell koordinálnia, és fokoznia kell azokat. Jelenleg a legnagyobb kihívást a logisztikai szűk keresztmetszetek jelentik (korlátozott landolási és kirakodási lehetőségek Port-au-Prince repülőterén), valamint az otthon nélkül maradtak helyzetének megoldása, különösen a hamarosan beköszöntő esős évszak miatt.

El kell gondolkoznunk a jövőről is, és arról, hogyan cselekedhetünk gyorsabban és hatékonyabban az ilyen helyzetekben. Támogattam az állásfoglalást, mivel azt szorgalmazza, hogy a nemzetközi együttműködésért, humanitárius segítségnyújtásért és válságkezelésért felelős biztos garantálja, hogy az Európai Unió vezető szerepet vállaljon a válsághelyzetek megoldásában, és a Lisszaboni Szerződésben rögzített feladatok alapján biztosítsa az Európai Unió jövőbeli válsághelyzetekre adott válaszlépéseinek hatékonyabb összehangolását.

Elengedhetetlen továbbá, hogy az európai végrehajtó testület a lehető leghamarabb betérjessze a Parlamentnek az EU polgári védelmi mechanizmusai alapján az európai polgári védelmi erő létrehozásával kapcsolatos javaslatait. Az Európai Unió így képes lesz előteremteni azokat az erőforrásokat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a katasztrófák bekövetkeztét követő 24 órán belül megkezdődhessen az azonnali humanitárius segítségnyújtás.

David Martin (S&D), írásban. – A múlt hónapban Haitin bekövetkezett pusztító erejű földrengés katasztrofális rombolást okozott, ezért a nemzetközi segítségnyújtásnak hosszú távon és feladatnak elkötelezett módon kell megvalósulnia. Örömmel értesültem arról, hogy az EU ez idáig már 196 millió euró értékben nyújtott

segítséget. Támogatom az EU hatékony és koordinált humanitárius segítségnyújtására vonatkozó állásfoglalást, hogy Haiti hosszú távon is megkapja az újjáépítéshez szükséges segítséget.

Nuno Melo (PPE), írásban. – A Haitit 2010. január 12-én sújtó földrengés számtalan áldozatot követelt, és még most is több mint 3 millió, azonnali humanitárius segítségre szoruló ember életét teszi szinte lehetetlenné. Az EU külpolitikájának szerepe világossá vált: az EU által képviselt értékek többek között a béke és biztonság megteremtése, valamint az emberi jogok védelme. Ezért minden tagállam erőfeszítéseit értékelnünk kell, ha azok a katasztrófa sújtotta ország demokratikus nemzetként és működő gazdaságként való felemelkedését szolgálják. Nem szabad megfeledkeznünk arról sem, hogy Haiti népének és kormányának fontos szerepet kell adni az újjáépítés folyamatában.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) Tartózkodtam az RC-B7-0072/2010 számú, Haitiról szóló állásfoglalással kapcsolatos szavazástól, mert úgy vélem, hogy katonák helyett sokkal inkább civil szakembereket, orvosokat, építészeket és tűzoltókat kellene a térségbe küldeni. Haiti csak akkor érheti el azt a politikai, gazdasági és társadalmi stabilitást, amelyre szüksége van, ha az ország szabadságát sikerül megóvni a külföldi beavatkozásoktól. Az olyan pénzügyi intézményeknek, mint a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap, illetve Haiti szociális partnereinek erkölcsi kötelessége, hogy azonnal elengedjék Haiti külföldi adósságait.

Ezenfelül támogatom a „Bolivari Alternatíva Amerika számára” országai által elfogadott intézkedéseket (pénzügyi segély a Humanitárius Alapon keresztül, energiaügyi támogatás és földművelési/gyártási kezdeményezések), amelyek az országok közötti testvéri szolidaritás nagyszerű példái. A tartózkodással azt szerettem volna hangsúlyozni, hogy Haiti újjáépítése nem valósítható meg a segélyezés militarista módszereivel, ehelyett véget kell vetni az olyan jelenségeknek, amelyek Haiti szegénységéért felelősek, például a külföldi adósságoknak – ezek elengedését ezúton is kérem.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Haiti már a földrengés előtt is szegény ország volt: több mint kétmillió embernek nem jutott biztos helyi élelmezés, és több százezer árva gyermek élt az utcán vagy otthonokban. Haiti népének természetesen az a fontos, hogy hosszú távon újjáépüljön az ország infrastruktúrája és intézményrendszere. Nem szabad azonban elfeledkeznünk arról, hogy a segélyek elosztása nem megy zökkenőmentesen, miközben sok nő és gyermek rendkívül kiszolgáltatott helyzetbe kerül. Körültekintéssel kell eljárunk. Úgy tűnik, hogy az állásfoglalásra irányuló indítvány a legtöbb problémát nevén nevezi, ezért szavaztam mellette.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) A Haitit idén januárban leromboló földrengés a 21. század egyik legnagyobb humanitárius katasztrófája. A katasztrófát tovább súlyosbítja az a tény is, hogy a természeti csapás a világ egyik legszegényebb országát sújtotta. A tragédia nyomán az egész világ figyelme Haiti felé fordult. Nem elég, ha a humanitárius segítség csak az ország újjáépítését célozza, hiszen égető szükség van az ott fennálló szociális állapotok orvoslására is, mégpedig az emberi méltóság és a társadalmi igazságosság szellemében. Ahhoz, hogy ez lehetséges legyen, nemcsak vissza nem térítendő segélyeket kell adnunk Haitinek, de arról is gondoskodnunk kell, hogy az ország és társadalma új esélyt kapjon a talpra állásra.

Ezért is támogatom azt, hogy szorgalmazzuk Haiti nemzetközi adósságainak elengedését. Ellenkez ugyanakkor minden olyan „segélyezési” megoldást, amely csak Haiti adósságainak növekedésével járna. Mindezeket a tényezőket figyelembe véve úgy döntöttem, hogy támogatom az Európai Parlament állásfoglalásra irányuló indítványát a Haitiben történt földrengéssel kapcsolatban.

Alfredo Pallone (PPE), írásban. – A haiti földrengésről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam.

Kiemelten egyetértek a 4., 8. és 9. bekezdésben foglaltakkal, különösen azokkal a részekkel, amelyek kimondják, hogy uniós prioritást kapjon a menedékszállók, az orvosi létesítmények, a logisztikai támogatás és az élelmiszer biztosítása, valamint az újjáépítési erőfeszítések és a humanitárius helyzet javítása során nyújtott segítség, azzal, hogy az olyan veszélyeztetett csoportok kerülnek középpontba, mint a nők és a gyermekek; felszólítjuk a tagállamokat, hogy legyenek felkészülve az ENSZ segítségnyújtással kapcsolatos kéréseinek teljesítésére; üdvözljük az Európai Bizottság azon előzetes kötelezettségvállalását, hogy 30 millió eurós humanitárius segélyt biztosít; üdvözljük a G7-országok azon határozatát, hogy töröljék a Haiti nemzetközi adósságára vonatkozó igényeiket; felszólítjuk a Nemzetközi Valutaalapot is, hogy az országot teljes mértékben mentesítse a fennálló adóssága alól; hangsúlyozzuk, hogy a földrengés esetén nyújtott bármely sürgősségi segítséget adomány, nem pedig adósságot eredményező kölcsön formájában kellene nyújtani.

Anna Záborská (PPE), írásban. – Természeti katasztrófák bekövetkeztekor a humanitárius segélyeknek késedelem nélkül kell érkezniük. Haitiben egyedül az Egyesült Államok volt képes hatékony, bürokrácia okozta késedelem nélküli humanitárius segítségnyújtásra. Világossá vált az is, hogy a leggyorsabb és leghatékonyabb humanitárius szervezetek éppen azok, amelyeket a nagybecsű Ház oly szívesen ostromoz különféle állásfoglalásaiban: a katolikus egyház, és a keresztény szervezetek által koordinált humanitárius kezdeményezések. Ebben az állásfoglalásban, amelyet teljes mértékben támogatok, a Parlament felszólítja a nemzetközi közösséget annak biztosítására, hogy az újjáépítési folyamatban a haiti nép és kormánya játszassa a főszerepet annak érdekében, hogy a kezükbe vegyék saját sorsukat. A tagállamok támogatják továbbá az EU azon törekvését, hogy a lerombolt infrastruktúrák helyreállításával és a gazdálkodók számára szükséges alapvető eszközök (magok, műtrágya és szerszámok) biztosításával újraindítsa a helyi élelmiszer-termelést, különös tekintettel arra, hogy márciusban kezdődik a tavaszi vetés, ami az ország élelmiszer-termelésének 60%-át adja. Miközben a nemzetközi közösség földrengésbiztos infrastruktúrák felépítésére törekszik, felhívnom a figyelmet arra, hogy a vallási épületek is összedőltek vagy megrongálódtak, és szükség lenne a templomok és papneveldek újjáépítésének támogatására is.

B7-0078/2010

John Stuart Agnew, Andrew Henry William Brons, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark és William (The Earl of) Dartmouth (EFD), írásban. – A UKIP tagjait mélyszélesen aggasztja az iráni helyzet, és felszólítja mindkét oldal kormányait, hogy jussanak diplomáciai, és mindenekelőtt békés egyezsége az ország égető politikai és humanitárius problémáinak megoldása érdekében. Az EU-nak nem szabad beavatkoznia, mivel csak súlyosbítaná az amúgy is feszült helyzetet. Ha a tárgyalásokat az EU nem elszámoltatható bürokratái vezetik a megválasztott politikusok helyett, azzal Irán és a világ többi része is csak rosszul járhat. A tárgyalásokat más nemzeti kormányokkal együttműködve kell lefolytatni, nem pedig az EU kényszerítő szorításában. Sok ország – így Írország is – semleges kíván maradni, és ha az EU ezeket az országokat is képviseli az ügyben, azzal alááshatja semlegességüket.

Mário David (PPE), írásban. – Nagy felelősségérzettel szavaztam a dokumentum mellett, abban a reményben, hogy ez az állásfoglalás meghozza várt eredményeit. Üdvözlöm a Parlament különböző képviselőcsoportjai által kialakított egységet, ami lehetővé tette, hogy a demokrácia hazája egységes álláspontot képviseljen, és kiemelném az állásfoglalás erősen gyakorlatias vonásait is, hiszen módszereket, megoldásokat és jól meghatározott intézkedéseket fogalmaz meg az EU számára az iráni rendszerrel szembeni bánásmód tekintetében. Ennek fényében hangsúlyoznám a következőket: a) határozottan el kell ítélni azokat a vállalatokat, amelyek cenzúrázásra és megfigyelésre alkalmas berendezéseket és technológiákat szállítanak az iráni hatóságoknak, és ezt teljes mértékben be kellene tiltani az európai vállalatok számára; b) kérni, vagy inkább követelni kell a Bécsi Egyezmény és a diplomáciai szabályok abszolút tiszteletben tartását; c) további szankciókat kell bevezetni azon iráni szervezetek vagy tisztségviselők ellen, akik külföldön működnek, és akik felelősek az elnyomásért és az szabadság korlátozásáért Iránban, illetve akik kapcsolatban állnak azzal, hogy Irán megsérti nukleáris kérdésekkel kapcsolatos nemzetközi kötelezettségvállalásait; továbbá d) mindezek ellenére további és mélyrehatóbb párbeszédet kell folytatni Iránnal, különösen annak civil társadalmával.

Edite Estrela (S&D), írásban. – Az iráni helyzetről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, mivel jómagam is aggódok az emberi jogok ottani helyzete miatt, különös tekintettel az egyesülési szabadság, a szólásszabadság és a tájékozódás szabadságának tekintetében, és mivel szimpátiával gondolok az iráni nép demokratikus törekvéseire.

Diogo Feio (PPE), írásban. – Az elmúlt hónapokban két hír érkezett Iránból, és sajnos ezek egyike sem volt túl biztató. Elsőként az urándúsítás terén elért fejlődést említeném, másodsorban pedig a Moussavi úr által vezetett, az elnökválasztások eredményeit megkérdőjelező mérsékelt frakció elnyomását. Ezek a fejlemények már önmagukban is aggasztóak lennének, együtt azonban valóban komoly okot adnak a fejfájásra.

Mit is lehetne mondani egy instabil országról, ahol az egyre radikálisabb kormány halomra öli, kínozza és bebörtönzi az ellene az utcán tiltakozókat, és amely fáradhatatlanul dolgozik urániumdúsítási kapacitása fejlesztésén?

Az ajatollahok fundamentalista rezsimje azt bizonygatja ugyan, hogy nincsenek ártó szándékai, és csak békés célokra használja majd a nukleáris energiát, ám a nemzetközi közösség mégis joggal retteg attól, hogy Irán a jövőben még nagyobb fenyegetést jelent majd.

Az iráni mérsékelt erők brutális elnyomásának elítélésén túl az Európai Uniónak és szövetségeseinek, valamint más nemzetközi szereplőknek is arra kell törekednie, hogy szigorítsák a Teherán elleni szankciókat, és ne mondjanak le a fenyegetés közös fellépéssel történő megoldásáról.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – Védelmezzük a szólásszabadságot és a demokráciát, és egyetértünk azzal, hogy ki kell fejeznünk aggodalmunkat az elmúlt hónapok iráni fejleményei miatt, különös tekintettel az iráni biztonsági erők fellépésére. A javasolt szöveg azonban nem a legjobb módon teszi ezt.

Véleményünk szerint a fejleményekkel kapcsolatos aggályaink szükségszerű kifejezése nem hagyhatja figyelmen kívül az Irán szuverenitását és területi integritását fenyegető tényezőket, köztük az Egyesült Államok által irányított katonai és diplomáciai beavatkozásokat, különösen pedig a régióban állomásoztatott amerikai katonai erőket. Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy ezek a tényezők ugyanúgy fenyegetik az iráni népet és azokat az erőket, amelyek a demokráciáért, a haladásért és a társadalmi igazságosságért küzdenek Iránban. Az elfogadott szöveg erről említést sem tesz.

Irán jövőjéről egyedül az iráni nép dönthet, mégpedig politikai és társadalmi tetteivel. Ki szeretnénk fejteni szolidaritásunkat azokkal a demokratikus szervezetekkel és iráni emberekkel, akik az ország társadalmi igazságosságáért és fejlődéséért küzdenek.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – Támogattam az állásfoglalást, amely elítéli Irán nukleáris fejlesztéseit és a szólásszabadság ellen folytatott erőszakos hadjáratát, amelynek a nép minden nap áldozatává válik. Elfogadhatatlan, hogy az iráni hatóságok erőszakhoz folyamodtak a tüntetőkkel szemben, és ugyanilyen elfogadhatatlan a sajtószabadság korlátozása és az információ szabad áramlásának akadályozása is.

Nuno Melo (PPE), írásban. – Az iráni társadalomban tapasztalható jelenlegi káosz, a nép módszeres elnyomása, a rendszer ellenzőinek üldözése, a sajtószabadság és a szólásszabadság korlátozása, a halálbüntetés eltörlésének elmaradása, valamint az ország nukleáris programjának a nemzetközi közösség akarátának ellenében történő folytatása mind komoly aggodalomra adnak okot. Még aggasztóbb az a hír, hogy a múlt hónapban Irán sikeresen tesztelt egy új, nagy hatótávolságú rakétát, ami közvetlen fenyegetést jelent a régió és a világ biztonsága szempontjából. Az pedig, hogy a Parlament küldöttségének tervezett látogatását nemrégiben törölték, szintén világos jele annak, hogy ez az ország nem hajlandó semmiféle együttműködésre. Éppen ezért nincs más választásunk, mint hogy elítéljük az iráni rezsim politikáját.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – Számos olyan ország van a világon, ahol a demokrácia és az emberi jogok helyzete bizonytalan. Az EU-nak folytatnia kell erőfeszítéseit, hogy felhívásokkal és más hasonló módszerekkel elősegítse a helyzet javulását. Nem lenne szabad meglepődnünk Irán tettein, és azon sem, hogy nukleáris hatalommá szeretne válni. Ez az elhibázott amerikai politika egyenes következménye. A helyzet csak diplomáciai úton oldható meg, de nem szabad, hogy az Egyesült Államok saját céljaira használja fel az EU-t. Az állásfoglalási indítvány kimondja, hogy nem történt jelentős előrelépés, és hogy a párbeszéd az egyetlen megoldás. Ezzel jómagam is egyetértek.

Sławomir Witold Nitras (PPE), írásban. – Ezúton szeretném kifejezni, hogy támogatom az állásfoglalást, amelynek célja, hogy világossá tegye az Európai Unió álláspontját az alapvető emberi jogok Iránban tapasztalható helyzetével kapcsolatban. A legtöbbünkhöz hasonlóan és is felháborítónak találom, ahogy az iráni ellenzékkel elbántak. A Mohammed Reza Alizamani és Arash Rahmani ellen politikai tevékenységért kiszabott halálos ítélet véleményem szerint a modern világ minden normájának ellentmond. Örömmel üdvözlöm az EU világos álláspontját az ügyben. Ugyanakkor szeretném kifejezni sajnálatomat amiatt, hogy a 2010. január 31-én Moszkvában és Szentpéterváron szervezett ellenzéki tüntetés megakadályozása és a szervezők letartóztatása nyomán az EU nem fogalmazott meg hasonlóan világos álláspontot. A letartóztatottak között ott volt Oleg Orlov, a tavalyi Szaharov-díjas Memorial emberijogi-szervezet elnöke. Úgy vélem, hogy az EU főképviselőjének ebben az ügyben is ugyanolyan dinamikusnak kellene reagálnia, mint Irán esetében, és annak összhangban kellene lennie az Európai Parlament elnöke, Buzek úr orosz hatóságokat elítélő éles hangú nyilatkozataival.

Franz Obermayr (NI), írásban. – Rendkívül fontos, hogy újra megnyissuk az Iránnal folytatott párbeszédet. Ezért nagyon sajnálom az EU-delegáció iráni látogatásának elhalasztását, és remélem, hogy a lehető leghamarabb újra visszatérhetünk erre. Iránban a jelenlegi állapotok közepette nyilvánvalóan hiányosságok mutatkoznak az emberi jogok tisztelete és a demokratikus értékek terén. Az Irán elleni szankciók szigorítása azonban nem helyes megközelítés. Az iráni kormány ellenfelei sem helyeslik a szankciók szigorítását, mert annak hatásait legfőképpen az ország népe érezné. Emellett az EU ismét kettős mércével mér. Az olyan fontos

gazdasági partnerek, mint Kína vagy India esetén boldogan szemet huny a jogsértések fölött. Mindezek miatt a tartózkodás mellett döntöttem.

Alfredo Pallone (PPE), *írásban*. – Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Iránról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, különösen a nemrégiben történt támadások, például az olasz és francia nagykövetségeket tegnap ért támadások miatt.

Az Európai Uniónak egyértelmű álláspontot kell megfogalmaznia a Teheráni rendszerrel kapcsolatban. Az iráni hatóságok komoly szerepet játszanak abban a veszedelmes, az intoleranciát és a megfélemlítés eszközeit alkalmazó játszmában, amelyet az Európai Unió bizonyos országaival űznek. A nagykövetségek megtámadását azok hajtották végre, akik szeretnék megnyirbálni a demokrácia szárnyait, és akik mindent elkövetnek a szabadság lábbal tiprása érdekében.

Remélem, hogy az európai intézmények világos álláspontot fogalmaznak meg, amelyben a lehető leghamarabb elítélik a történeteket, és meghozzák az Iránnal kapcsolatos megfelelő diplomáciai intézkedéseket.

Geoffrey Van Orden (ECR), *írásban*. – Az ECR támogatta az Iránról szóló szilárd állásfoglalást. Támogatjuk a közös nemzetközi fellépést Irán egyre növekvő nukleáris kapacitásával szemben. Éppen ezért nagyon sajnálatos, hogy az Európai Parlament nem ragadta meg a lehetőséget, hogy támogassa a további szankciókra vonatkozó nemzetközi felhívásokat. Tisztáznunk kell, hogy szerencsére nincsenek „EU-nagykövetségek” Teheránban. Csupán nemzeti nagykövetségekről beszélhetünk.

Anna Záborská (PPE), *írásban*. – Az Iráni Iszlám Köztársaság soha nem válogatja meg a szavait, ha a muzulmánokkal szembeni bánásmódot kell elítélnie a világ országában. Pedig a mullahok országában a keresztények kíméletlen üldöztetésnek vannak kitéve. A keresztény hitre való áttérést a hitehagyás egy formájának tekintik, amit halálbüntetéssel sújtanak. Az Európai Parlament sajnos nem elég bátor ahhoz, hogy elítélje a keresztény mártírok üldözését. II. János Pál pápa mondta a következőket: „Az üldöztetés a hívők és az egyházközösség elleni diszkrimináció különféle formáit jelenti. Az ilyen diszkriminációt gyakran azzal egy időben folytatják, hogy elismerik a vallás- és lelkiismereti szabadsághoz való jogot, akár egyes országok törvényeiben, akár nemzetközi nyilatkozatokban... Ma a börtönök, a koncentrációs táborok, a kényszermunkatáborok és a száműzetés mellett léteznek a büntetésnek kevésbé ismert, ám kifinomultabb formái is: nem erőszakos halál, hanem egyfajta civilizált halálos ítélet, nem börtönökben vagy büntetőtáborokban való elszigeteltség, hanem társadalmi kirekesztés és a személyes szabadság folyamatos korlátozása.” Ha a Parlament az emberi jogok tiszteletét komolyan veszi, világosabb álláspontot kell képviselnie az iráni keresztényüldözéssel kapcsolatban.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0021/2010

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – Fennáll az a veszély, hogy Jemen válik az új Afganisztánná: az al-Kaida kedvenc gyakorlóterévé és az iszlám világ fundamentalistáinak és terroristáinak melegágyává.

A társadalmi, politikai és gazdasági romlás – vagy nevezhetnénk akár teljes összeomlásnak is –, amelyet véres polgárháború és a területét hatékonyan irányítani képes kormány hiánya jelez, olyan helyé tettek az országot, ahol nincs törvényes rend, amely megakadályozhatná az erőszak és radikalizmus kitérőit.

Ez azt jelenti, hogy a nemzetközi közösségnek koncentráltabban és határozottabban kell foglalkoznia Jemen ügyével, és az országnak adott segélyeket gondosan úgy kell célozni, hogy valóban az emberek életkörülményeinek javítását szolgálják.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – A jemeni helyzet világszerte komoly aggodalmat váltott ki, és a terrorista fenyegetések árnyékában az EU-nak is egyre nagyobb szerepet kell vállalnia annak megakadályozásában, hogy Jemen újabb bukott állammá váljon a nemzetközi közösségben belül.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – A terrorizmus elleni harcban Jemen az iszlám szélsőségesek melegágyaként reflektorfénybe került. A szegénység elleni küzdelem és a katonai segítségnyújtás fokozása nem fogja eltüntetni Jemen problémáit. A megoldás az lenne, ha több fejlesztési segítyt nyújtanánk, és ezzel megszüntetnénk a dzsihádisták toborzásának kedvező körülményeket. Nem szabad, hogy az EU ebben a helyzetben az Egyesült Államok bábójává váljon. Ehelyett pártatlan közvetítőként kell fellépnie, aki képes párbeszédet szorgalmazni a felek között, és kikövezni a hosszú távú politikai megoldás útját. Az állásfoglalásra irányuló indítvány hasonló megközelítéssel él, ezért szavaztam mellette.

Geoffrey Van Orden (ECR), *írásban*. – Miközben egyetérték a jemeni helyzetről szóló állásfoglalás lényegével, és magam is részt vettem a kidolgozásában, el kell utasítanom azt, hogy a szöveg olyan koordinációs szerepre

hivatkozik, amelyet az Európai Külügyi Szolgálatnak kellene betöltenie Jemen ügyében. A tervezet kidolgozásakor kértem, hogy távolítsák el a szövegből az EKSZ-re vonatkozó utalásokat, de más politikai csoportok ezt megakadályozták. Az EKSZ a Lisszaboni Szerződés közvetlen terméke, egy olyan szerződésé, amelyet nem támogatok, és amelynek semmiféle demokratikus felhatalmazása nincs. Az EKSZ úgynevezett „EU-nagykövetések” révén hivatott kialakítani és megvalósítani az EU katonai és külpolitikáját, az új EU főképviselőjének/a Bizottság alelnökének szigorú felügyelete alatt.

Hosszú ideje ellenzem, hogy az EU ezen a két területen szerepet vállaljon, mivel hitem szerint az ilyen kérdések a szuverén tagállamok saját jogkörébe tartoznak.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0029/2010

John Stuart Agnew, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark és William (The Earl of) Dartmouth (EFD), írásban. – A UKIP teljes mértékben ellenzi az emberkereskedelmet, mivel az a rabszolgaság modernkori változata. Követeljük, hogy a létező legsúlyosabb büntetést kapják azok a bűnözők, akik ilyen bűncselekményt követnek el, valamint szülessenek olyan komoly intézkedések, amelyek megszüntetik ezt a tevékenységet. Nem támogathatjuk azonban az EU-t abban, hogy az emberkereskedelmet ürügyként használja a bevándorlási és határpolitikáknak a megválasztott kormányok feje fölött történő harmonizálására. A választási urnánál szavazó polgároknak és a megválasztott politikusoknak kell dönteniük ezekben a kérdésekben, nem pedig az EU-nak kell megalkotnia még egy olyan politikát, amely elveszi a demokratikus elszámoltathatóság lehetőségét. Ha nem lennének nyitott határok az EU-n belül, és minden ország saját bevándorlási politikával rendelkezne, akkor a súlyos szervezett bűnözést és az emberkereskedelmet jóval könnyebben meg lehetne szüntetni.

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) Igennel szavaztam az ezen állásfoglalásra irányuló indítvánnyal kapcsolatban, mivel biztosítanunk kell, hogy gyakorlati és erkölcsi szempontból is prioritást élvezzen az emberkereskedelem problémájának kezelése, valamint annak megoldása, hogy az ilyesfajta kereskedelmet erőforrásként használják fel a munkaerőpiacon.

A Lisszaboni Szerződés szerint az Európai Uniónak a hatalma és a lehetősége is megvan ahhoz, hogy megerősítse az emberkereskedelemmel kapcsolatos európai politikát. Amint az állásfoglalásról szóló vitában említettem, ennek a problémának nagyon fontos helyet kell kapnia a menetrendben. Mivel az Európai Unió jelentős szerepet játszik a globális kereskedelmet érintő kérdésekben és elhivatott az emberi jogok védelmében, kötelessége, hogy küzdjön az emberkereskedelem, és legfőképpen a gyermekmunka ellen.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Az emberkereskedelem az egyik legszörnyűbb és legsúlyosabb bűncselekmény. A megelőzésre, az áldozatok védelmére és az emberkereskedők elleni hatékony szankciókra összpontosító, következetes politikai megközelítés nélkül a küzdelem nem lehet eredményes. Az EU-n belüli szabad mozgás jelentős előnyökkel járt a polgáraink számára, de ugyanakkor az emberkereskedők előtt számos ajtót nyitott. Évente több tízezer olyan fiatal nő és gyermek válik az emberkereskedelem áldozatává, akik az új tagállamokból származnak. Az Európai Parlamentnek meghatározó szerepet kell játszania az emberkereskedelem elleni küzdelemben. Rajtunk múlik annak biztosítása, hogy a megelőzés, az áldozatok védelme és támogatása fontos helyen szerepeljen a politikai programban. Meg kell követelnünk a tagállamoktól, hogy az emberkereskedelemmel kapcsolatos jelenlegi uniós politikákat és egyéb eszközöket teljes mértékben végrehajtsák, és biztosítsák a szigorúbb büntetések és szankciók alkalmazását.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Igennel szavaztam az állásfoglalásra, mert az Európai Uniónak harcolnia kell az illegális bevándorlás és az emberkereskedelem ellen. A munkanélküliség növekedésével nőni fog azoknak a száma, akik emberkereskedelem áldozatává válhatnak, vagy akiket kényszermunkára foghatnak. Mindezek felett azok az emberek, akik saját országukban veszítették el a munkájukat, akik elvesztették a jobb élet reményét, máshol keresnek majd boldogulást. Egy ilyen helyzetet kihasználhatnak a bűnözői csoportok. A főként gyermekeket, lányokat és nőket érintő emberkereskedelem fő területe évek óta nem változott. A rabszolgasághoz hasonló körülmények közötti szexuális kizsákmányolás Kelet-Európában elterjedt, amely az emberkereskedelem számára a nyugat felé vezető tranzitút. Olyan intézkedésekből álló stratégiát kell kialakítanunk az emberkereskedelem elleni küzdelemhez, amelyben az emberkereskedelem elleni harc, a megelőzés, az áldozatok védelme és a büntetés kapja a legnagyobb figyelmet. Valamennyi tagállamnak szigorú intézkedéseket kell hoznia az emberkereskedelem elleni harchoz, biztosítva a nemzeti szabályozás koordinációját. Törekednünk kell arra, hogy az emberkereskedelem terén az összes érdekelt fél között szorosabb legyen az együttműködés.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A rabszolgaságnak e modernkori formája aggasztó növekedésnek indult az utóbbi években, és a szervezett bűnözés harmadik legjövödelmezőbb ágává vált. 2009-ben az ENSZ becslése szerint 270 000 áldozatot követelt, és az Europol nyilvántartása szerint a nők szexuális kizsákmányolásának céljából elkövetett emberkereskedelemben nem volt csökkenés, a kényszermunka céljából áruba bocsátottak száma pedig nőtt. Ez elfogadhatatlan, és nem szabad engedni, hogy jogi kiskapuk ezt lehetővé tegyék. Gyors, globális, széleskörű és összehangolt válaszra van szükségünk, legyen az jogi vagy operatív jellegű. Mivel a Lisszaboni Szerződés hatályba lépett, nyomatékosan kérem a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb álljon elő egy olyan új javaslatral, amellyel az emberkereskedelem elleni hatékony küzdelem koherens európai politikájának megteremtését az egyik fő prioritásává teszi. Ennek a javaslatnak tartalmaznia kellene a probléma valamennyi aspektusát, beleértve a származási országgal, a szállítási útvonallal és célállomással, a toborzókkal, szállítókkal és kizsákmányolókkal, valamint egyéb közvetítőkkal, ügyfelekkel és kedvezményezettekkel kapcsolatos kérdéseket.

Biztosítanunk kell ugyanakkor az áldozatok és tanúk azonnali segítségnyújtás útján történő, megfelelő védelmét is. Erőfeszítéseket kell tennünk annak érdekében, hogy a lehető legtöbbet kihozzuk azokból az eszközökből, amelyeket bizonyos szervek, mint az Europol, az Eurojust és a Frontex sajnálatos módon továbbra is keveset használnak.

Vasileia Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Erősen hiszek abban és támogatom azt, hogy létre kell jönnie egy olyan európai uniós szintű állandó platformnak, amely garantálja azt, hogy az emberkereskedelemmel kapcsolatos politikák magukban foglalják a szociális kérdésekkel és a társadalmi integrációval kapcsolatos aspektusokat, valamint az áldozatok társadalmi beilleszkedésének támogatására irányuló, megfelelő és hatékony programokat, beleértve a munkaerőpiacot és a társadalombiztosítási rendszert érintő intézkedéseket is.

Lena Ek, Marit Paulsen és Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Úgy gondoljuk, hogy az emberkereskedelem áldozatai és az illegális bevándorlók megkülönböztetésével, valamint az emberkereskedelemben kitétt személyek tartózkodási engedélyével kapcsolatos 13. és 15. bekezdés eredeti szövege kedvezőbb, de azért szavazunk igennel e bekezdések módosításaira, hogy kompromisszum szülessen. E kompromisszum következtében az emberkereskedelem áldozatai ideiglenes tartózkodási engedélyt kapnak és a határvédelmi ügynökségek még tudatosabban kezelik majd az emberkereskedelem kérdését. Ez az első lépés. Azt szeretnénk, ha az állásfoglalást most elfogadnák, és folytatódhatna az a munka, amelynek célja, hogy az emberkereskedelem áldozatai letelepedési engedélyt kapjanak.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Igennel szavaztam az emberkereskedelem megakadályozásáról szóló európai parlamenti állásfoglalásra, mert hiszem, hogy különösen fontos fokozni a harcot az emberkereskedelem ellen, amely aggasztó méreteket öltött és az alapvető emberi jogok súlyos megsértésének minősül.

Az irányelv tervezetének, amelyet nemsokára be kell nyújtani a Parlamentnek megfontolásra, európai szinten szigorú büntető intézkedéseket kell előírnia bármely olyan személy ellen, aki ilyen típusú kereskedelemben részt vesz. A tagállamok jogszabályait ki kell egészíteni a szankciók harmonizálásával annak biztosítása érdekében, hogy a maximális büntetést róják ki az emberkereskedőkre, mivel jelenleg ez a tagállamok között jelentős különbségeket mutat.

Ennek alapján határokon átnyúló megközelítésre van szükség e probléma leküzdéséhez a származási és tranzitországok közötti együttműködés révén, amelyek némelyikében az emberkereskedőkre csupán jelentéktelen pénzbüntetést rónak ki. Az emberkereskedelem áldozatainak ugyanakkor védelmet és segítséget kell nyújtani, legfőképpen a nőknek és a gyermekeknek, akik az adatok alapján az összes áldozat mintegy 80%-át jelentik.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Igennel szavaztam az emberkereskedelem megakadályozásáról szóló állásfoglalásra, amely támogatja azt, hogy a Bizottságnak és a Tanácsnak biztosítania kell, hogy e probléma elleni küzdelem prioritásaik között továbbra is fontos helyet kap, még gazdasági és pénzügyi válság idején is. Az emberkereskedelemmel kapcsolatos EU-politikákat nemzeti szinten azoknak a tagállamoknak is teljes mértékben végre kell hajtaniuk, amelyek eddig ezt nem tették, és a lehető leghamarabb ratifikálniuk kell a területhez kapcsolódó más jogi eszközöket, hogy az emberkereskedelem áldozatainak nagyobb védelmet és segítséget nyújthassanak.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az emberkereskedelem az áldozatok számára ma a rabszolgaság jelenlegi, embertelen formáját jelenti. A prostitúcióval, szexuális kizsákmányolással, illegális örökbefogadással,

kényszermunkával, illegális bevándorlással és szervkereskedelemmel foglalkozó elkövetők és bűnszervezetek számára rendkívül jövedelmező tevékenység.

Sajnálatos módon ez a szörnyű valóság az Európai Unióra is jellemző. Az Európai Bizottságot ezért arra kérem, hogy szigorú és hatékony intézkedéseket hozzon az emberkereskedelem leküzdése érdekében. Háromágú megközelítést kell alkalmazni: (i) az áldozatok – főként nők és gyermekek – megfelelő védelme alapvető jogaik, mint az élet, szabadság, fizikai épség, erkölcsi integritás és szexuális önrendelkezés biztosítása által; (ii) az emberkereskedelmet elősegítő és abból jövedelmet szerző hálózatok felkutatásával és felszámolásával kapcsolatos megelőző intézkedések; és végül (iii) az emberek kereskedelmének és kizsákmányolásának szigorú megtorlása, bármilyen gonosz célból is kövessék is azt el, valamint az elkövetett bűncselekmények súlyosságával arányos büntetés.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Amint az az elfogadott állásfoglalásban szerepel, sürgősen intézkedéseket kell hozni „egy olyan holisztikus megközelítés alapján, amely az emberi jogokat helyezi a középpontba és az emberkereskedelem elleni küzdelemre, a megelőzésre és az áldozatok védelmére összpontosít”. „Áldozatközpontú megközelítést kell alkalmazni, ami azt jelenti, hogy azonosítani kell, meg kell célozni és védeni a potenciális áldozatok összes kategóriáját, különös figyelemmel a gyermekekre és más kockázati csoportokra.”

Sajnáljuk azonban, hogy az állásfoglalás általunk indítványozott módosításait nem fogadták el, bár azok az emberkereskedelem okaira, az ellene folytatható küzdelem módjaira, különösen a következőkre vonatkoztak:

- A munkanélküliségnek, a marginalizálódásnak és a szegénységnek mint az emberkereskedelem alapvető okainak leküzdése, annak hangsúlyozása, hogy a gazdasági és szociális politikában váltásra van szükség annak érdekében, hogy a szociális és foglalkoztatási jogok erősítését, a jogokat biztosító munkahelyeket, a jó közszolgáltatásokat, valamint a gazdasági és társadalmi előrehaladást prioritásként kezeljük.

- A migránsok származási országával kötött együttműködés és szolidaritás erősítése, különösen gazdaságuk fejlődéséhez, a tudáshoz való nagyobb hozzáféréshez, adósságuk eltörléséhez és a pénzügyi tranzakcióik megadóztatásához történő hozzájárulás révén.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nemmel szavaztunk az emberkereskedelemtől szóló állásfoglalásra, habár ez a legaljasabb bűncselekmények egyike. Azért tettünk így, először is, mert politikailag arra használják azt, hogy tovább növeljék a Brüsszel Európájának, az intézményeinek és számos ügynökségének hatalmát, amelyek továbbra is eredménytelenségükről tesznek tanúbizonyságot. Másrészt, és legfőképp azért tettünk így, mert az áldozatokat normális módon körülvevő figyelmet önök arra használják, hogy egy új szivattyúeffektust hozzanak létre a bevándorlással kapcsolatba hozható területeken: szociális és jogi segítségnyújtás, automatikus tartózkodási igazolvány, hozzáférés a munkaerőpiachoz, egyszerűsített hozzáférés a családegyesítéshez és a szociális jóléti szolgáltatásokhoz. Mindezeket anélkül is biztosítanák, hogy az áldozat együttműködik-e a hatóságokkal az emberkereskedők elfogásában és hálózataik felszámolásában. Ezért bármely illegális bevándorlónak csupán annyit kell mondania, hogy egy olyan hálózat áldozata, amely több ezer eurót kikényszerített tőle, és bejuthat Európába. Ennek következtében, bármit is gondolnak erről, az illegális bevándorlók kérni fogják e státuszt és ezt a jóléti szolgáltatást, és önök pedig meg fogják mindezt adni nekik! Önök felelőtlenek!

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Igennel szavaztam az emberkereskedelem megakadályozásáról szóló, baloldali és középen elhelyezkedő európai parlamenti képviselőcsoportok által benyújtott állásfoglalásra, mert hangosan és egyértelműen ki kell jelentenünk, hogy az emberkereskedelem áldozatainak – akik főként nők és gyermekek – feltétel nélküli védelmet és segítséget kell kapniuk. Ezeknek az áldozatoknak biztosítani kell az ingyenes jogsegélyhez való elsőbbségi jogot, az emberkereskedők büntetéseit pedig szigorítani kell, és meg kell találni annak módját, hogyan szabhatunk gátat az ügyfelek szolgáltatások iránti igényének. Ez a nők elleni elfogadhatatlan erőszak egyik formája, és közösen kell fellépni az ilyen kereskedelem megelőzése, az emberkereskedelem áldozatainak védelme és az ilyesfajta erőszak elkövetői elleni fellépés érdekében.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Miközben az EU-ban sokan meglehetősen kényelmes életet élnek, a valóság az, hogy EU-szerte, és beleértve a leggazdagabb területeket is, számos ember rabszolgasorban él. Az emberkereskedelem határokon átnyúló jellege azt jelenti, hogy ebben a kérdésben az EU intézményei kulcsfontosságú szerepet játszanak, és éppen ezért én üdvözlöm a mai állásfoglalást.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) Az emberkereskedelem az emberi jogok megsértésének egyik legsúlyosabb módja, amely a szexuális kizsákmányolástól és kényszermunkától kezdve, a szervkereskedelmen át, a házi kényszerszolgálig számos formát ölthet és mindenekelőtt a nők és gyermekek közül szedi áldozatait. Az

emberkereskedelem elleni küzdelem közösségi jogi keretei jelenleg nem kielégítőek, ezért elengedhetetlen, hogy a Lisszaboni Szerződés által ráruházott hatáskörök alapján az Európai Unió sokkal erőteljesebben lépjen fel a jelenség ellen, elsősorban a már áldozattá vált, illetve a veszélyeztetett csoportok, különösen a gyermekek védelmét és segítését szem előtt tartva. E tekintetben üdvözlendő az emberkereskedelem ellenes uniós koordinátori poszt létrehozására irányuló kezdeményezés, illetve, hogy az indítvány felszólítja a tagállamokat a visszatartó erejű és a bűncselekmény súlyosságát tükröző büntetések kiszabására. Rendkívül fontos fejleményként az állásfoglalási indítvány kimondja, hogy az áldozat kizsákmányolásba való beleegyezése lényegtelen a védeljárás szempontjából és hogy az áldozatot az eljárásban való részvételi hajlandóságától függetlenül megilleti a segítség.

Fontos továbbá a civiltársadalom legteljesebb bevonása az emberkereskedelem visszaszorítására irányuló intézményi tevékenységekbe, valamint tájékoztató és figyelemfelkeltő kampányok kezdeményezése a leginkább veszélyeztetett csoportok számára. A tagállamok remélhetően minél hamarabb átültetik a megelőzésre, a megtorlásra és az áldozatok védelmére is kiterjedő integrált megközelítést belső jogrendszereikbe és a megfelelő jogi eszközök ratifikálásával nagy lépést tesznek a modern kori rabszolgaság felszámolása felé.

Filip Kaczmarek (PPE), írásban. – (PL) Elnök úr, én támogattam az emberkereskedelemről szóló állásfoglalás elfogadását. Az emberkereskedelem az egyik legrosszabb rosszcselekedet, amelyet az ember egy másik emberrel szemben elkövethet. Borzasztó, hogy mennyire elterjedt ez a jelenség. Nem találok sem mentséget, sem enyhítő körülményt azok számára, akik ily módon lábbal tiporják a számunkra oly fontos értékeket. Az emberkereskedelem a szabadság, a méltóság és az egyenlőség tagadása. Remélem, hogy az Európai Parlament hozzájárul az emberkereskedelem visszaszorításához és jövőbeni teljes megszüntetéséhez.

Timothy Kirkhope (ECR), írásban. – Az EKR képviselőcsoport összeforrott a tekintetben, hogy az emberkereskedelem tűrhetetlen és meg kell azt állítani. Súlyos fenntartásaink vannak azonban azzal kapcsolatban, hogy ezen állásfoglalás megfelelőképpen kezeli-e az emberkereskedelemhez vezető okok gyökerét és ezért nemmel szavaztunk rá. Az EKR képviselőcsoport úgy gondolja, hogy ez az állásfoglalás „áldozatközpontú megközelítést” követ, amely arról szól, hogy a tagállamoknak hogyan kellene gondoskodniuk az áldozatokról, ha áruba bocsátották őket, azt feltételezve ezzel, hogy az emberkereskedelem elkerülhetetlen. Az EKR képviselőcsoport azonban – az EPP-vel együtt – olyan állásfoglalást írt alá, amely a tagállamok, a rendőrségi és határvédelmi ügynökségek közötti fokozott együttműködésre szólít fel, hiszen így a személyes adatok megvédhetők és a tagállamok maguk dönthetik el, hogy hogyan gondoskodnak az áldozatokról.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) A rabszolgaság valamennyi formája, a „modernkori” vagy bármilyen más, teljes mértékben elítélendő. Ez az állásfoglalás éppen ezért hitelt érdemel, hiszen védeni próbálja az áldozatokat az embertelen profitéhség okozta erőszaktól és az abból fakadó társadalmi és lelki nyomortól. Mégis sajnálatos, hogy csupán a feketegazdaság bűnszövetkezteinek áldozataival foglalkozik, hiszen az emberkereskedelemnek van jogi oldala is, amely nem kevésbé elítélendő.

A neoliberalizmus a profitéhségével, a munkások folyamatos egymás ellen uszításával és az áthelyezésekkel szintén szimbolikus és fizikai erőszakot alkalmaz a polgárok ellen. Arra kényszeríti őket, hogy akarattuk ellenére emigráljanak, és olyan nehézségeket okoz, amelynek következtében növekszik a munka miatti öngyilkosságok száma. A polgárok ily módon történő rabszolgasorba döntése, pusztán egyenlegező tételle téve őket egy eredménytelen és egészségtelen rendszerben, a pénzügyi elit érdekeit szolgáló eszközökké anélkül, hogy tekintetbe vennék az életüket, sőt veszélyeztetve azt; mi ez, ha nem az emberek kisajátítása, ami rabszolgatartás? Miközben szükség van a bűncselekmények elleni küzdelemre, legalább annyira szükséges az intézményesített gaztettek elleni harc is, és az, hogy az Európai Unió a polgárok egyenjogúságának uniója legyen.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az emberkereskedelem a legalapvetőbb emberi jogokat tiporja, és a szexuális és munkaerő-kizsákmányoláson alapuló rabszolgaság egyik formája. Nemzetközi becslések szerint az emberkereskedelem a harmadik legjövedelmezőbb illegális kereskedelem. Most, hogy a Lisszaboni Szerződés már érvénybe lépett, az Európai Unió bírói és rendőrségi együttműködéssel kapcsolatos fellépése egyértelműen megerősödött. Az emberkereskedelem elleni harcnak az Európai Unió egyik legfontosabb céljának kell lennie, és a Parlament társjogalkotói szerepe azt jelenti, hogy ebben központi szerepet kell majd játszania. Az emberkereskedelem elleni harc tehát továbbra is az EU egyik legfőbb prioritása kell, hogy legyen, még gazdasági és pénzügyi válság idején is.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) Az emberkereskedelem e század kezdetének egyik legnagyobb pestise. Nem lehet túlzással vádolni azokat, akik a rabszolgaság modernkori formájának nevezik. Ez egy rendkívül jövedelmező tevékenység, és veszélyes, szervezett bűnözői csoportok irányítása alatt áll. Teljes mértékben támogatom az emberkereskedelem megakadályozásáról szóló állásfoglalásra irányuló indítványt (B7-0029/2010), amelyet az Európai Parlament politikai csoportjainak széles koalíciója nyújtott be. Véleményem szerint az Európai Bizottság köteles cselekvési tervet készíteni az emberkereskedelem hatékony kiküszöbölésére. Ugyanakkor teljes mértékben támogatom az állásfoglalás íróinak arra irányuló felhívását, hogy a jogérvényesülésért, az alapvető jogokért és az uniós polgárságért felelős biztos beosztottjaként nevezzenek ki egy olyan uniós koordinátort, aki az emberkereskedelem elleni küzdelemmel foglalkozik. Remélem, hogy ez új lendületet ad az emberkereskedelem elleni fellépés megerősítéséhez.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – (RO) Az emberkereskedelem egyre növekvő piac, ma már a drog- vagy fegyverkereskedelemhez hasonló, és ez a jelenség az egész világon elterjedt, de a gazdasági fejlődésben elmaradt országokban nagyobb mértékű. Az ENSZ munkacsoportjának jelentése szerint az emberkereskedelem áldozatai különböző társadalmi háttérrel rendelkeznek, a leggazdagabbtól a legszegényebbig, a legtanultabbtól a teljesen írástudatlanig, és lehetnek nagyon fiatalok vagy idős nők. Az információk megfelelőbb koordinációjára van szükségünk ahhoz, hogy hatékonyabban fel tudjunk lépni e terjedő jelenség ellen. E tekintetben hasznos lenne, ha az Eurojust, az Europol és a Frontex évente kiadna egy közös jelentést az emberkereskedelemmel kapcsolatban. Ha az Európai Unió élen szeretne járni az emberi jogok tiszteletben tartása terén, akkor aktívabban részt kellene vennie a harmadik országokkal folytatott együttműködésben, hogy segítsen véget vetni ennek a jelenségnek. Szükség van továbbá az emberkereskedelem elleni harcra irányuló programok jobb finanszírozására és az emberkereskedelem elleni harcban érintett tagállamok intézményei közötti hatékonyabb koordinációra.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) Az emberkereskedelem az emberi jogok megsértésének legfelháborítóbb formája. A rabszolgaság e modern formája évről évre egyre több áldozatot követel. E bűncselekménytípus felderítési aránya igen alacsony. Éppen ezért támogatom az Európai Parlamentnek az emberkereskedelem megakadályozásáról szóló állásfoglalását. Valamennyi létező eszközzel harcolnunk kell az emberkereskedelem ellen, kezdve egy alapos és átfogó tájékoztató kampánnyal, hogy megmutassuk a jelenség kiterjedését és a társadalmat érzékennyé tegyük a kérdés iránt. Nem elegendő véletlenszerű, egyedi információkat adni az emberkereskedelem eddig leleplezett eseteiről. Mindig elengedhetetlen, hogy az e gyakorlat elleni harcban érintett intézmény címét is megadják.

A „Kelet- és közép-európai nők emberkereskedelmének megelőzése. Tájékoztatás – Megelőzés – Azonosítás – Beavatkozás” című, a Jogsegély Központ és a La Strada Alapítvány által 2010 januárjában benyújtott jelentés hangsúlyozza, hogy Lengyelországban nem alkalmazzák az emberkereskedelem áldozatainak jogait biztosító eljárásokat. Az egyik legnagyobb probléma annak a munkának az elhúzódnása, amely az emberkereskedelem modern meghatározásának a büntető törvénykönyvbe foglalására irányul. 2005-ben Varsóban írták alá az Európa Tanács emberkereskedelem elleni fellépéséről szóló egyezményét. A jogászoknak három évbe tellett annak ratifikálása. Ma még mindig nem rendelkezünk az emberkereskedelemre vonatkozó, kötelező erejű meghatározással, ami megakadályozza az előkészítő és bírói eljárásokat, és ugyanígy gátolja az emberi jogok megfigyelését Lengyelországban.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), írásban. – (DA) Az én igen szavazatomat mindazonáltal nem szabad azon állásfoglalás módosításainak támogatásaként értelmezni, amely a tagállamoktól nagyobb hatalmat vesz el és ad az EU-nak, mint például:

- lehetővé teszi, hogy az EU szigorúbb szankciókat határozzon meg ezen a területen,
- hivatkozik a Lisszaboni Szerződésre, amely megerősíti az EU bűnügyekben történő fellépését,
- és felsőbbrendű jogi keretet hoz létre ezen a területen.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – (SV) Igennel szavaztam a B7-0029/2010 számú, emberkereskedelemről szóló állásfoglalásra, mivel nagyon fontos témát érint és kiemeli azon dolgok hosszú sorát, amelyeket meg kell tennünk az emberkereskedelem elleni harcban. Az állásfoglalásra irányuló támogatásom azonban nem jelenti azt, hogy az állásfoglalásban foglalt javaslatokat is támogatom, amelyek értelmében nagyobb hatalom kerül a tagállamoktól az EU-hoz, így például lehetővé válik, hogy az EU szigorúbb szankciókat határozzon meg ezen a területen, hivatkozzon a Lisszaboni Szerződésre, amely megerősíti az EU bűnügyekben történő fellépését és felsőbbrendű jogszabályokat hozzon létre ezen a területen.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam az állásfoglalásra, mert személyesen is érintett vagyok az emberkereskedelem elleni harcban Szlovákiában. Én indítottam el a „Tudja, hol van most a gyermeke?” kampányt. A női bizottság emellett a költségvetési eljárással kapcsolatos vita során elfogadott egy módosítást a „Tudja, hol van most a gyermeke” című többéves médiakampány civil társadalmi szervezetekkel szoros együttműködésben történő elindításáról annak érdekében, hogy növeljük a szülői felelősséggel kapcsolatos tudatosságot, javítsuk a gyermekeknek az erőszak valamennyi formája elleni védelmét, és hatékonyabban küzdjünk a gyermekkereskedelem ellen. Ez az új állásfoglalás, amelyet én teljes szívemből üdvözlök, öt fő vonalra osztható: általános, információgyűjtés, megelőzés, büntetőeljárás és védelem, támogatás és segítség nyújtása az áldozatoknak. A Bizottságot arra kérték, hogy kezdeményezéseket hozzon létre különösen az információkkal és a megelőzéssel kapcsolatban, hogy azonosítsa az emberkereskedelem okainak gyökerét és a származási, illetve célországokban tapasztalható azon tényezőket, amelyek előmozdítják az emberkereskedelmet. Úgy gondolom, ha a szülőket felvilágosítjuk arról, milyen komoly szülői felelősséggel rendelkeznek gyermekeik iránt, akkor megelőzhetjük azt, hogy a gyermekek és a serdülők az emberkereskedelem áldozataivá váljanak.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0064/2010

John Stuart Agnew és William (The Earl of) Dartmouth (EFD), írásban. – A UKIP fontosnak tartja a környezetvédelmet. Noha vitatjuk a koppenhágai egyeztetések alapjául szolgáló tudományos előfeltételezéseket, nem tiltakozunk a nemzetállami szinten szükséges környezetvédelmi intézkedések ellen.

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Azért szavaztam ezen állásfoglalás mellett, mert azt hiszem, hogy az EU-nak új fejlesztési sémát kell kidolgoznia az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében. A költségvetés következő felülvizsgálatakor elegendő forrást kell biztosítani e lényeges kihívásra fordított intézkedésekre. Nem téveszthetjük szem elől az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatban tett kötelezettségvállalásunkat. Európaiként vállalnunk kell azt a kötelezettséget, hogy 2010-ig több mint 20%-kal csökkenjen a CO₂-kibocsátás. A többi nemzetközi partner együttműködése is fontos lenne annak érdekében, hogy egy nagyszabású, átfogó és kötelező jogi erejű egyezmény jöjjön létre, összhangban a 2 °C-nál magasabb felmelegedés elkerülésének célkitűzésével. Továbbá azt gondolom, hogy az EU-n belül a környezetbarát gazdaság, az energiabiztonság és a függőség csökkentésének előmozdítása és bátorítása érdekében létrejött kezdeményezéseket továbbra is prioritásként kell kezelni. Az EU az én hazámtól, az Azori-szigetektől meríthetne ihletet a politikáihoz, ahol az energia mintegy 30 %-a megújuló energiaforrásból származik.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Európa és az egész világ nagy reményeket fűzött a koppenhágai konferenciához. Az EU készen állt arra, hogy irányítsa a találkozót és egy kötelező jogi erejű szerződéssel térjen vissza, de a találkozó úgy ért véget, hogy aligha lehet tisztán látni az éghajlatváltozás elleni küzdelem további fejlődésével kapcsolatban. A koppenhágai egyezmény – amely nem tartalmaz nagyszabású célkitűzéseket vagy kötelezettségvállalásokat – mint végeredmény nem kielégítő. Az EU nagyratörő 20-20-20-as célkitűzése csak távoli álom marad, ha a problémát nem globális szinten kezelik. Az EU-nak a külügyi szolgálatán keresztül sürgősen meg kell kezdenie az éghajlatváltozással kapcsolatos diplomáciai stratégia kivitelezését és mindenekelőtt biztosítania kell, hogy Európa más országokkal szemben egységes álláspontot képviseljen és megtartsa elméleti pozícióját, annak érdekében, hogy a lehető leghamarabb létrejöjjön egy kötelező erejű nemzetközi éghajlat-változási egyezmény.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm a részes felek 15. konferenciáján (COP 15) elért eredményekről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány elfogadását, amelyben szerzőként közreműködtem, és a különféle politikai csoportok között a fenntartható jövőről szóló tárgyalások eredményeit, mivel azok jól képviselik az e területen tapasztalható, egyre általánosabbá váló érdeklődést. Szeretnék újra hangot adni a koppenhágai csúcseredményével kapcsolatos csalódottságomnak, illetve felhívom az EU-t, hogy szerezze vissza vezető szerepét az éghajlatváltozás elleni küzdelemben és járuljon hozzá egy kötelező jogi erejű egyezmény létrehozásához, mérhető, közölhető és ellenőrizhető csökkentési célkitűzésekkel az ez évi 16. csúc alkalmával Mexikóban.

Az európai ipar jobb versenyképessége és nagyobb munkahelyteremtő képessége érdekében alapvető fontosságú, hogy befektessünk a fenntartható jövőbe, beleértve az éghajlatvédelmet, az energiabiztonságot, az energiatartósság csökkentését és az erőforrások hatékony felhasználását. Ezért felhívom az iparosodott országokat, hogy többet fektessenek az új technológiák kutatásába, egyrészt a CO₂-kibocsátás csökkentése, másrészt a természeti erőforrások hatékonyabb és fenntartható felhasználása érdekében.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az indítvány tartalmaz olyan pozitív elemeket, mint a közép- és hosszú távú célkitűzések hiányának és az országok fejlesztésére szánt homályos és szegényes

finanszírozásnak a beismerését. Mindazonáltal tartózkodtam a szavazásnál, mert a csoportom valamennyi módosítását leszavazták, amelyek arra irányultak, hogy egy kötelező jogi erejű egyezmény alapján további intézkedésekkel 2020-ig legalább 40%-kal csökkenjen a CO₂-kibocsátás, utasítsák el a nukleáris energiát, mint „tisztá” energiát, több finanszírozást kapjanak a szegény és fejlődő országok a fejlesztésre, technológiaátadásra, szociális szempontból vállalható környezetbarát gazdaságra, amelyek erősíthetik a beruházásokat és a foglalkoztatást, valamint javíthatják az életminőséget, illetve azért, mert nem hagyták jóvá azt a lényeges módosítást, amely 0,01 %-os adó bevezetését javasolta a pénzügyi tranzakciókra, amely évi 20 milliárd eurót jelentett volna a fejlődő országok éghajlatváltozás elleni küzdelmének és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásának a támogatására. Nem indulhatunk neki Mexikónak ezzel a homályos és csalódást keltő koppenhágai egyezménnyel. Gyökeresen felül kell vizsgálnunk az éghajlatváltozással kapcsolatos politikát, hogy az elkövetkező tárgyalások megfelelő megállapodással végződjenek. Ezt csak úgy lehet elérni, ha elismerjük és kijavítjuk a Koppenhágában vétett hibákat, amit az Európai Parlament állásfoglalása nem tesz meg.

Spyros Danellis (S&D), írásban. – (RO) Az, hogy a koppenhágai csúcsot általában a föld éghajlatát felmelegítő üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló, világszintű megállapodásra tett kísérlet „csúfos kudarcaként” jellemzik, csakis az uniós tagállamok összehangoltságának teljes hiányára utal az Egyesült Államok vagy a feltörekvő országok irányában.

A koppenhágai egyezmény a globális felmelegedés elfogadható határon belül tartására sem határoz meg célkitűzést. Ennek ellenére abban bízom, hogy az erős európai hangnak köszönhetően kedvező eredményt lehet majd elérni az éghajlatváltozás hatásainak korlátozásában a következő év februárjában tartandó csúcson, amikor is felhívják a világ nemzeteit, hogy számoljanak be kibocsátásuk 2020-ig történő csökkentésének tervéről.

Mário David (PPE), írásban. – (PT) A koppenhágai konferencia eredményeiről szóló közös állásfoglalás mellett szavaztam, mivel nagymértékben egyetérték a javasolt intézkedések tartalmával, különösen kettővel. Az egyik szerint óriási szükség van arra, hogy az EU egységes álláspontot képviseljen a nemzetközi tárgyalások során, mert csak így biztosítható az ebben a fontos témában való világszintű vezető szerep. Ez az ügy hatással lesz az eljövendő generációkra, ezért olyan határozott, iránymutató, azonnali és pontos cselekvést igényel, mint amelyet az EU más kérdések esetében tett, például a pénzügyi válság kapcsán. Egy új „éghajlati diplomáciával” kell elérni e célt. Ehhez nemcsak az EU, de Kína és az USA erőfeszítései is létfontosságúak, amelyet a dokumentum 5. és 15. pontja tartalmaz.

A másik pont, amelyet ki szeretnék emelni az, hogy a fejlődő országok/feltörekvő gazdaságok is fogadják el ugyanazon éghajlat-változási szabályokat, amelyek az uniós tagállamokra vonatkoznak. Ennek fényében néhány kollégámmal együtt a harmadik országokból való termékbehozatalra vonatkozóan a szén-dioxid-adó bevezetése mellett kardoskodtam, így ez az elgondolás továbbra is számításba jöhet a jövőben, ami a véleményem szerint különösen fontos lépés.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A koppenhágai éghajlat-változási csúcsról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. A részes felek 15. konferenciájának (COP 15) eredménye csalódást keltő volt. Az Európai Uniónak ezért minden szükséges diplomáciai erőfeszítést meg kell tennie annak érdekében, hogy egységesen szólaljon fel és egy kötelező jogi erejű nemzetközi egyezmény jölessen létre az éghajlatváltozásról, amellyel a globális hőmérséklet-növekedés legfeljebb 2 °C lehet.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai konferencia holtpontra jutását követően fontos, hogy az Európai Unió kitartson és tovább folytassa az eddig megtett utat abban az értelemben, hogy komoly vállalást tegyen a fenntartható fejlődés érdekében és megpróbálja csökkenteni a szén-dioxid-kibocsátást, anélkül, hogy veszélybe sodorná az európai ipart.

Az új éghajlat-politikák – különösen az általános válság idején – nem veszíthetik szem elől a gazdasági hatékonyságot és semmi esetre sem kérdőjelezhetik meg az európai nemzetek gazdasági fenntarthatóságát. Ezért sürgetem az energiapolitika olyan fajta új megközelítését, amely a tiszta energiára épül, hatékonyabban használja fel a rendelkezésünkre álló természeti erőforrásokat és jelentős mértékben beruház a kutatásba és a környezetbarátabb technológiákba annak érdekében, hogy a fenntartható fejlődés mellett fenntarthassuk az európai versenyképességet és lehetővé tegyük a munkahelyteremtést.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az EU mindig vezetőként lépett fel az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi tárgyalásokban. Ambíciói ellenére azonban a legutóbbi, koppenhágai éghajlat-konferencia kudarcot jelentett mindazok számára, akik egy építő jellegű egyezmény megkötésére szánták el magukat.

Az eredmény messze nem az, ami az EU álláspontja és szintén messze nem az, ami az éghajlat védelméhez szükséges lenne. A koppenhágai csúcs csalódást keltő eredményeit követően a Parlament félreérthetetlen jelzést kíván adni az európai nyilvánosságnak és a világnak arról, hogy továbbra is elkötelezett az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Most készítjük elő a következő, mexikói csúcst, ahol minden félnek nagyobb erőfeszítést kellene tanúsítania a kötelezettségvállalások terén. Nem követhetjük el még egyszer a koppenhágai hibákat. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hol rontottuk el a tárgyalások során és hogyan tovább, ha bevonjuk az Egyesült Államokat, Kínát és Indiát.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A vita tárgyát képező állásfoglalás nem tér ki a koppenhágai kudarc okainak kritikus értékelésére, amire pedig szükség van. Az EU-nak a kudarchoz vezető komoly szerepének elemzése helyett a tisztelt Ház többsége olyan bűnbakokra mutogat, mint például Kína (ahol az egy főre eső légköri szén-dioxid kibocsátás kevesebb, mint fele az Unióénak), és újonnan a Bolíviai Szövetség a mi Amerikánk Népeiről országai. Ez az álláspont kizárólag a legprominensebb politikusok elvakultságán és részrehajlásán alapul, továbbá alázza és kiforgatja azt, ami valójában Koppenhágában történt. Erőteljesen kitart az olyan piaci eszközök hatékonysága mellett, mint a kibocsátáskvóta-kereskedelem, míg nem vesz tudomást azok eredménytelenségükről és a használatukkal kapcsolatosan eddig felmerült visszasságokról. Még egyszer, az ún. rugalmassági mechanizmusokról, mint pl. a tiszta fejlesztési mechanizmusról szóló tárgyalások, amelyek szükségesek lennének, háttérbe szorulnak.

Ugyanakkor elutasítják a fejlődő országok önállóságát az ún. alkalmazkodási stratégiáik meghatározásában és végrehajtásában. Nem jöhet létre igazságos és fenntartható megoldás az éghajlat-változási vagy más környezetvédelmi problémára egy olyan irracionális rendszerben, amely azok elsődleges okozója volt. Új, a kapitalizmussal szembehelyezkedő gazdasági és szociális modellre van szükség.

Adam Gierke (S&D), írásban. – (PL) Ezen állásfoglalás azt igazolja, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) nézeteinek „hívői” nem értették meg semmit. A COP 15 fő gyengéje az volt, hogy nem tudta felmérni a harmadik országok és a fejlődő országok, illetve néhány európai uniós ország „klíma-igazságosság” iránti érzékenységét, sem azt, hogy a két legnagyobb szuperhatalom, az USA és Kína gazdaságilag és hadi téren is egymással versenyeznek; sem azt, hogy a CO₂-kibocsátást csökkenteni szándékozó „nagyratörő” tervek az emberi tevékenység következtében kialakuló éghajlat-felmelegedés elméletéből indulnak ki, amelynek nem túl nagy a tudományos hitelessége. Az IPCC riogató nyilatkozatai nagymértékben felelőtlennek tekintendők, mivel az azokon alapuló politikai és gazdasági döntések sok eljövendő nemzedéket fognak érinteni. E döntéseket ezért nem szabad olyan emberek véleményére alapozni, akik egy feltételezést helyeznek át a gyakorlatba – azt az elméletet, hogy az emberiség okozza a globális felmelegedést. Az IPCC tudományos hitelességét olyan dolgok ássák alá, mint a Climategate-ügy, a globális hőmérséklet-trendek meghamisítása (Oroszország és Ausztrália) vagy a Glaciere-ügy.

Ezért minden olyan jogi szabályozást, amely kedvezőtlen az európai gazdaság fejlődése szempontjából és az IPCC nyilatkozatain alapul, azonnal felül kell vizsgálni. Az éghajlatváltozás tekintetében – amely az egész civilizáció számára nagyon fontos kérdés – eljött az idő, hogy az Európai Bizottság intézkedéseit a saját éghajlat-kutatási metaanalízisére alapozza, a Bizottság véleményétől és mindennemű politikai nyomástól független éghajlatszaktörők csoportja munkájának eredményeként. E két utóbbi megkötés hiányzik az állásfoglalásból, ezért az elfogadása ellen szavaztam.

Robert Goebbels (S&D), írásban. – (FR) Az állásfoglalás ellen szavaztam, mert túlzott ábrándokba ringat. Láttuk Koppenhágában, hogy a világ többi része hogy tekint az Unió „vezető szerepére” az éghajlatváltozás ügyében. Az ún. koppenhágai egyezményt Obama elnök kötötte Kínával, Indiával, Brazíliával, Dél-Afrikával és néhány más országgal, anélkül, hogy Barrosoék, Sarkozyék és társaikat egyáltalán meghívták volna. Ahelyett, hogy új terheket rónánk a gazdaságunkra és polgárainkra, fektessünk inkább a jövő technológiáiba. Tavaly Kína lett a világ első szél-turbina-felszerelés és fotovoltai elem exportőre. Európának be kell szállnia ebbe a technológiai versenybe, ahelyett, hogy egyfajta kollektív büntetést erőltetne magára, amely senkit nem hat meg Európán kívül és amely nem vonz követőket.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Az ezen állásfoglalásról szóló szavazatommal csalódottságomat fejeztem ki a 2009 végén végül elfogadott egyezményrel kapcsolatban, mert az egyezmény véleményem szerint nem megfelelő, nem nagyra törő és nem tartalmaz semmiféle számszerűsített kötelezettségvállalást. Azt is sajnálom, hogy a csoportom által benyújtott módosítását, hogy 0,01 % adót vezessenek be a pénzügyi tranzakciókra, amely évi 20 milliárd eurót jelentett volna a legszegényebb és a legközvetlenebbül érintett országok éghajlatváltozás elleni küzdelmének támogatásában, nem fogadták el. Végül, ha az EU-nak nincsen semmilyen súlya az ilyen nemzetközi tárgyalásokon, meg kell tanulni egységes álláspontot képviselni, hogy ne szalassza el a globális éghajlatváltozásban a kulcsszereplőként való fellépés lehetőségét. Ez az üvegházhatást

okozó gázok kibocsátásának 2020-ig 20 %-ot meghaladó csökkentésére kialakított nagyra törő célkitűzésekkel érhető el.

Ian Hudgton (Verts/ALE), írásban. – A koppenhágai csúcs elszalasztott lehetőség volt az éghajlatváltozás elleni küzdelemben tett erőfeszítések terén. Hazám, Skócia elfogadta a világ legnagyobb törőbb éghajlat-változási jogszabályait, míg a skót kormánynak a Maldív-szigetek kormányával nemrégiben létrejött együttműködése a nemzetközi egyezmények modelljéül szolgál. A mostani állásfoglalás „az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kétoldalú találkozókra” hív fel a megértés megkönnyítése érdekében. Remélem, hogy a világban élen járó helyzete miatt Skócia nemzeti parlamentjét is bevonja majd ezekbe a találkozókba.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Ezen állásfoglalás tartalmaz néhány lényeges előnyt a jobboldali csoportok számára, amelyek aláírták azt: az IPCC-nek az éghajlatváltozással kapcsolatos munkájának megemlézése felhívás a civil társadalom számára, hogy a mexikói konferencia munkájában jobban vegyen részt, felhívás az EU-nak, hogy a gázkibocsátás csökkentési céljait a 2020-ra javasolt 20% fölé tornázza. Ezek azonban nem elegendők és a szén-dioxid-kereskedelem felmagasztalása azt jelenti, hogy valószínűségük egyenlő lesz a nullával. A déli országoknak – akik felé éghajlati tartozásunk van – a felajánlott finanszírozás nem elegendő.

Hasonlóképpen az a célkitűzés, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésében 2020-ra elmozdulás történjen a 30% felé, nagyon messze van az IPCC által ajánlott 40%-tól. Továbbá nincs hivatkozás a bolíviai elnök, Evo Morales Ayma kezdeményezésére, a népek éghajlatváltozásról szóló világkonferenciájára. A mai napig azonban ez az egyetlen kezdeményezés, amely a világ nemzeteinek azt javasolja, hogy ismerjék fel az ökoszisztémához való jogait és állítsanak fel egy klímabírósgót.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az annyira méltatott koppenhágai csúcsot körülvevő nagy remények szertefoszlottak. A témában a legnagyobb felelősséggel rendelkező országok nem jutottak megegyezésre az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséről. E problémát, amely az egész világot érinti, gyorsan orvosolni kell. Nagyobb átláthatóságra és a civil társadalom részéről nagyobb részvételre lesz szükség a részes felek 16. konferenciáján (COP 16) Mexikóban. Az EU-nak magához kell ragadnia a vezető szerepet az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Minden országnak – az USA-tól kezdve az ún. feltörekvő országokig, beleértve Kínát – amely súlyosan szennyezi a környezetet, vállalnia kell a felelősségét a küzdelemben, ahol egyre kevesebb tér marad az új lehetőségeknek. Az emberiség fenntartható jövője a tét. Ha nem cselekszünk időben, elérhetjük azt a pontot, ahonnan már nincs visszaút.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) Tartózkodtam a koppenhágai éghajlat-változási csúcs eredményeiről szóló RC-B7-0064/2010 állásfoglalásról szóló szavazásánál, mert úgy gondolom, hogy kudarc volt, mivel a koppenhágai egyezmény nem kötelező jogi erejű és nem tűz ki globális kibocsátáscsökkentési célokat. A csúcstalálkozón a fejlett országok nem ismerték el, hogy mekkora a klímatarozásuk a fejlődő országok felé és nem is fejezték ki sajnálatukat az érvényben lévő piaci mechanizmusok (szén-dioxid-kereskedelem) káros hatásai miatt. Tartózkodásommal kívánom kifejezni a legmélyebb csalódottságomat a csúcs eredményével kapcsolatosan, amely nagymértékben alulmaradtak polgáraink várakozásainak.

Az Európai Uniónak egyszer s mindenkorra vállalnia kell a felelősséget és meg kell tennie mindent 2020-ig a CO₂-kibocsátás 40%-os csökkenése érdekében. Ezért úgy vélem, hogy egy új, a kapitalizmust megkérdőjelező gazdasági és szociális modellre kell javaslatot tennünk. Üdvözlöm Bolívia elnökének, Evo Moralesnek a népek az éghajlatváltozásról és az anyaföld jogairól szóló világkonferenciájának megrendezésére irányuló javaslatát.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) A koppenhágai éghajlati csúcsot joggal tartja a legtöbb megfigyelő kudarcnak. Nehéz megszabadulni attól a megérzéstől, hogy Koppenhágában a világ vezetői kockázatos játékot játszottak és nem tettek meg mindent a legjobb egyezmény kidolgozása érdekében, hanem annak hiányáért a másik oldalt okolták. Aggasztó, hogy az EU annak ellenére, hogy kidolgozott egy közös álláspontot, képtelen volt azt a más országokkal való megállapodás alapjaként alkalmazni. Az Európai Uniónak meg kell kezdenie az erőfeszítéseket a mexikói COP 16 konferencia sikere érdekében. Az EU által előmozdítandó éghajlati egyezmények három alapvető vonással kell rendelkeznie: jogilag kötelező erővel kell bírnia, szolidaritást kell mutatnia és nagyra törőnek kell lennie. A sevillai EU-csúcson hozott döntés – amelynek értelmében az EU 1990-hez képest 2020-ig nem fogja 20%-nál nagyobb mértékben korlátozni kibocsátásait, aggodalomra ad okot.

A csökkentési cél 30%-osra emelésének feltételét, azaz hogy a többi országnak először nyilatkozatot kell tennie erről, újra megismételték. A jelenlegi nemzetközi helyzetben azonban úgy tűnik, mintha csak az EU

adhatna lendületet a komolyabb csökkentéseknek. Senki sem fogja átvenni az EU helyét, és az EU nem adhatja fel a globális felmelegedés elleni radikális eszközök előmozdítójának szerepét. Az EU-nak biztosítania kell a 7,2 milliárd eurót és hozzá kell látnia, hogy azt a legelmaradottabb és az éghajlatváltozás veszélyének leginkább kitett országokra használja fel.

Frédérique Ries (ALDE), írásban. – (FR) Hogy tanuljunk a koppenhágai csúcs kudarcából: az Európai Parlamentnek az ezen állásfoglalással kapcsolatos prioritására szavaztam. Tudjuk, mi a baj: az ENSZ-féle módszer nem működik többé, az Egyesült Államok és Kína ellenfélként viselkedtek az éghajlatváltozás elleni küzdelemben és az Európai Unió nem volt képes egységes álláspontot képviselni. Ha tudjuk, mi a baj, azt orvosolnunk kell, hogy 2010 novemberében, Cancúnban alá tudjuk írni az egyezményt.

Vezető szerepének megőrzése érdekében Európának a klímakérdés innovatív megközelítéséről kell tanúbizonyságot adnia, és mást is fel kell ajánlania a kibocsátás világszintű csökkentésének célkitűzésén túl, amely az üvegházhatásúgáz-kibocsátás piacának spekulatív rendszerén keresztül valósul meg, amely eszközt ráadásul az Egyesült Államok kormánya most utasított el. Itt az ideje egy új módszer kidolgozásának és annak, hogy egy „technológiai” hidat nyújtsanak az iparosodott országok, valamint az éghajlatváltozásnak leginkább kitett régiók és a mikroállamok között. Az olyan nagyra törő intézkedések, mint amelyek a tiszta technológiákhoz, az épületek és a közlekedési rendszerek energiahatékonyságához, és a zöld munkahelyek előmozdításához kapcsolódó nagyra törő intézkedések, fogják beteljesíteni a jövőre vonatkozó reményeket, azaz az elkövetkező cancúni csúcson az egyezmény létrejöttét, egy közös világjövőkép nagyobb reményét.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencia nem nyújtott megoldást és nem sikerült elfogadni semmilyen végső állásfoglalást vagy határozatot a kibocsátásra vonatkozó megszorítások céljáról vagy mértékéről, vagy az erre a célra felhasználható pénzügyi eszközökről. Mindazonáltal nem tartom kudarcnak, bár az csakugyan nem felelt meg az EU várakozásainak. A várakozások irracionálisak voltak, mind az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása csökkentésének mértékét illetően, mind az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez kapcsolódó pénzügyi várakozásokat illetően. Ehhez még némi arrogancia is társult az éghajlatváltozás elleni küzdelemben betöltött vezető szerep kikövetelésében. Véleményem szerint még mindig abban a szakaszban vagyunk, ahol nem tanácsos kötelező erejű és végső határozatokat hozni. Mégpedig többek között azért, mert továbbra sem állnak rendelkezésünkre megbízható adatok az éghajlatváltozásról és az emberiség e folyamatban betöltött szerepéről. Nemrégiben tanúi lehettünk szakértők és tudósok közötti vitáknak a témában, ami azt erősíti meg, hogy nem ugyanúgy vélekednek a globális felmelegedés hatásairól. További érv a végső határozat elhalasztása mellett a gazdasági válság, ami takarékosagra és a költségvetés lefaragására készteti az országokat. Gazdasági recesszió idején elsődlegesen a szociális problémákat kell orvosolni, mint például a munkanélküliség és a társadalmi elszegényedés elleni küzdelem, a vállalkozások támogatása és más, a gazdasági növekedést felgyorsító intézkedések.

Peter Skinner (S&D), írásban. – Világos, hogy bár a koppenhágai csúcs eredményében csalódást keltő volt, további erőfeszítéseket kell tenni. A kérdésben a közös fellépésnek egyszerűen nincsen alternatívája.

Mivel az Európai Unió továbbra is kulcsszerepet fog betölteni a mexikói konferenciáig vezető úton, minden erőfeszítést meg kell tenni a globális szintű politikai elfogadottság érdekében. Sok tudós és más megfigyelő által felvetett probléma hatására a polgárok meggondolják magukat az éghajlat-változási javaslatok támogatásával kapcsolatban. Akik csak a félelmet és az ellenségeskedést szítják, nem igazán szolgálnak érvekkel.

Az európai uniós kormányok által elfogadott vonal, amelyet Ed Miliband miniszter vezet, támogatást nyert és a megegyezés valódi reményét nyújtja. E Parlamentnek továbbra is támogatnia kell ezt a megközelítést.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Azért szavaztam ezen állásfoglalás mellett, mert nagyobb határozottságra hív fel a globális éghajlat-politikával kapcsolatos tárgyalásokban. Továbbá a nemzetközi egyezmény hiánya nem adhat okot a 2020-ig 20%-ra történő kibocsátáscsökkentésre vonatkozó korábbi uniós ígérek megvalósításához szükséges európai uniós politikai intézkedések további halogatására.

A parlament hangsúlyozza a kibocsátás-csökkentés 30%-osra emelésének célkitűzését. Jó, hogy a tisztelt Ház kifejezetten kimondja, hogy a környezetbarát gazdaság, az energiabiztonság és az energiatülszórás csökkentésének előmozdítása és ösztönzése egyre inkább megkönnyíti majd a 30%-os kibocsátáscsökkentés mint kötelezettségvállalás elérését.

Fontos, hogy tanuljunk a koppenhágai kudarcból, ezért fontos önkritikát gyakorolnunk, mert az EU nem volt képes felépíteni a bizalmat a tárgyalások során azáltal, hogy előzetes ígéreteket tett volna az éghajlattal

kapcsolatos nemzetközi kormányzati támogatásra a fejlődő országok részére. Ezért azt is fontos elismerni, hogy az EU közös hozzájárulása a kibocsátáscsökkentés érdekében tett erőfeszítésekhez és a fejlődő országok alkalmazkodási szükségleteinek 2020-ig történő támogatásához nem lehet kevesebb, mint évi 30 milliárd euró. Remélem, hogy Mexikó eredményre vezet majd.

Thomas Ulmer (PPE), *írásban*. – (DE) Az állásfoglalás ellen szavaztam. Sajnos egy sor jó módosítást elutasítottak. Úgy tűnik, hogy megszűnt az emberek realitásérzéke az éghajlatvédelemmel kapcsolatban. Az éghajlatvédelemről szóló kritikus véleményeket és korrekt tudományos munkákat elutasították, viszont beleegyeztek abba, hogy Európa egyedül csinálja végig. Véleményem szerint ez nem a polgárok érdekét szolgáló, felelősségteljes politika.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) Tartózkodtam az Európai Parlamentnek a koppenhágai csúcsról szóló állásfoglalásával kapcsolatban, mivel az nem indokolja meg a csúcs kudarcát, pedig az Európai Parlament világosan kimondta, hogy az Európai Unió ez alkalommal hibákat vétett.

Be kell vallani, hogy elfogadtak néhány pozitív intézkedést is, például azokat, amelyek a Bizottságot arra hívják fel, hogy legyen ambiciózusabb az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatban és biztosítson megfelelő finanszírozást e gázok kiküszöbölésére.

Más módosítások elfogadhatatlanok, mert a piacra bízák a szabályozást a kibocsátási kvótákkal, tiszta fejlesztési mechanizmusokkal stb.. Rádásul felkérik az Európai Uniót, hogy tárgyaljon az Egyesült Államokkal egy transzatlanti szén-dioxid-piac létrehozásáról.

Végezetül sajnálom, hogy elutasították a zöld Tobin-adó bevezetését, amelynek bevétele a fejlődő országok éghajlatváltozás elleni küzdelmét támogatta volna.

Semmilyen tartós, komoly vagy koherens megoldást nem jelent az éghajlatváltozásra az azt létre hozó rendszer logikája. Az Európai Uniónak kötelessége továbblépni és példát mutatni, nem törődve más államok hozzáállásával. Ezt akkor teheti meg, ha képes magát ellátni a megfelelő forrásokkal.

Anna Záborská (PPE), *írásban*. – (FR) A koppenhágai konferencia sikertelen volt. Ez az egyezmény azonban az első lépést jelenti, amely a részes felek többségét összehozza és alapot nyújt a csökkentéssel, finanszírozással, méréssel, értesítéssel és cselekvésellenőrzéssel kapcsolatos kötelezettségvállalásokra az éghajlatváltozás enyhítése és az erdőirtás elleni küzdelem érdekében. Az állásfoglalás támogatásával kifejeztem a nemzetközi szinten megvalósítandó „éghajlat-diplomácia” iránti óhajomat, azzal az elsődleges céllal, hogy megóvjuk a világot. A Parlament szintén kijelentette, hogy az EU közös hozzájárulása a kibocsátáscsökkentés érdekében tett erőfeszítésekhez és a fejlődő országok alkalmazkodási szükségleteinek támogatásához mostantól 2020-ig nem lesz kevesebb, mint évi 30 milliárd euró, tudva azt, hogy ez az összeg növekedhet, ha újabb információkra derül fény az éghajlatváltozás súlyosságáról és az azzal kapcsolatos költségekről. Minden környezetvédelmi romantikát félre téve, nem feledkezhetünk meg az európai iparról. Ezért tartom az európai ipar szempontjából alapvető fontosságúnak, hogy más, EU-n kívüli iparosodott országok is tegyenek hasonló erőfeszítéseket, és a fejlődő és feltörekvő országok is tegyenek ésszerű kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalásokat. A kibocsátáscsökkentési célkitűzéseknek mérhetőeknek, szignifikánsnak és ellenőrizhetőeknek kell lenniük, ha van klímaigazságosság.

Iva Zanicchi (PPE), *írásban*. – (IT) Az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián elért eredményekről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, noha némi ellentmondással.

Koppenhágában, ahol jelen voltam az Európai Parlament küldöttjeként, egy kötelező jogi erővel nem bíró megállapodás született. Az egyezmény nemcsak hogy nem nyújtott fenntartható választ az éghajlatváltozás elleni nemzetközi küzdelemre, de nem oldotta meg az eltorzult nemzetközi versenyhelyzet problémáját sem. Ezek az európai vállalatokat károsítják meg, amelyeknek már most be kell tartaniuk a nagyra törő kibocsátáscsökkentési célkitűzéseket, nem úgy, mint más országbeli versenytársaiknak, pl. az Egyesült Államokban vagy Kínában.

Úgy vélem, hogy az Európai Uniónak hatékony stratégiát kell kidolgoznia az elkövetkező nemzetközi találkozókra; olyan stratégiát, amely előmozdítja a környezetbarát technológiákat, az energiahatékonyságot és a megújuló energiaforrásokat; olyan stratégiát, amely az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében ténylegesen hatékony, globális rendszert vezet be – és nem ad lehetőséget a nemzetközi verseny torzulására.

Jelentés: Leonardo Domenici (A7-0007/2010)

Nessa Childers (S&D), *írásban*. – Annak ellenére, hogy a Domenici-jelentés túlnyomó többségében ésszerű javaslatokból áll, én tartózkodtam a szavazáson. Az abban felvetett különféle kérdések további részletes megvitatására van szükség. Egyfelől biztosítani kell, hogy a különféle társasági adórendszerek ne tegyék lehetővé, hogy a vállalatok kikerüljék azt a felelősségüket, hogy a társadalmat méltányos társasági adórendszer keretében saját nyereségük egy részével támogassák. Ugyanakkor külön figyelmet kell fordítani arra, hogy milyen negatív hatása lehet egy közös összevont társasági adóalapnak az olyan kis országok esetében, mint Írország, amelynek jóléte és foglalkoztatási aránya nagymértékben függ attól, hogy mennyire képes külföldi befektetéseket vonzani.

Proinsias De Rossa (S&D), *írásban*. – Én igennel szavaztam a jó kormányzás adóügyek terén történő előmozdításáról szóló jelentésre, amely kulcsszerepet játszik a világgazdaság újjáépítésében. Ez átláthatóságot, információcserét, határon átnyúló együttműködést és tisztességes feltételek mellett zajló adóversenyt igényel. A tisztességes üzleti vállalkozások versenyelőnyét elősegítve gátolná az adócsalást és az adókikerülést, és mérsékelné a kormányokra nehezedő nyomást a társasági adókulcsok csökkentésére, amely a munkavállalókra és az alacsony jövedelmű háztartásokra hárítja az adóterheket, miközben megnyirbálja a közszolgáltatásokat. Egy közös konszolidált társasági adóalapról szóló európai megállapodásnak tekintetbe kell vennie az EU Írországhoz hasonló, földrajzilag marginális térségeinek szükségleteit és a közvetlen külföldi befektetések vonzására való képességüket. A KKTA nem egy közös adókulcsról szól. A vállalkozások adóztatása a tagállamok kizárólagos felelőssége. A KKTA lényege, hogy közös jogalapot teremtsen a legalább két tagállamban létesítménnyel rendelkező vállalkozások nyereségének kiszámítására. A jelentésben ez olvasható a KKTA-ról: „Emlékeztet rá, hogy egy közös konszolidált társasági adóalap bevezetése segítene a kettős adózással és a konszolidált társaságokon belüli transzferárakkal kapcsolatos problémák EU-n belüli kezelésében”. Üdvözlöm, hogy idei költségvetési tervezetében az ír kormány javaslatot tett a transznacionális társaságok transzferárképzésének szabályozására.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *írásban*. – (PT) Üdvözljük a jelentésben olvasható, egyértelműen megfogalmazott nyilatkozatot, amely: „Határozottan elítéli azt a szerepet, amit adóparadicsomok játszottak az adókikerülés ösztönzésében, az abból való haszonszerzésben, az adókijátszásban, valamint a tőkekiáramlásban; sürgeti ezért a tagállamokat, hogy elsődleges prioritásként kezeljék az adóparadicsomok, az adókikerülés és az illegális tőkekiáramlás elleni küzdelmet”.

Azt a nyilatkozatot is támogatjuk, amely szerint „az OECD által vezetett kezdeményezések keretében tett erőfeszítésekkel” elért „eredmények továbbra is elégtelenek ahhoz, hogy kezelni lehessen az adóparadicsomok és offshore központok által támasztott kihívást, és ezeket döntő jelentőségű, valódi és következetes fellépésnek kell követnie”, sőt azt is, hogy „a G20-ak által tett kötelezettségvállalások ma már nem elégségesek az adócsalás, az adóparadicsomok és az offshore központok jelentette kihívások leküzdéséhez”.

A legfontosabb azonban az volt, hogy ezt ne redukáljuk pusztá jó szándékra, hanem hogy ténylegesen vegyük fel a harcot az adóparadicsomok és az offshore központok ellen, és szüntessük meg őket; főként, amikor azt látjuk, hogy bizonyos esetekben drámát szőnek a költségvetési hiány köré. Ezzel pontosan azokat a neoliberális politikákat kívánják folytatni, sőt erősíteni, amelyek ismét a munkavállalókkal és a néppel fizettetnek meg a válság árát.

Bruno Gollnisch (NI), *írásban*. – (FR) Az Ön számára a jó kormányzás az adóügyek terén nem a csalás elleni küzdelemről, az elviselhető adózásról és a közpénzek hasznos felhasználásáról szól, hanem az adófizető – főként az európai adófizető – könyörtelen üldözéséről, a bankszámláján lévő információk automatikus megosztásáról anélkül, hogy bármiféle vétséget elkövetett volna. Ráadásul még csak nem is nagyvállalatokról vagy jómódú egyénekről beszélek – ezek mindig megtalálják a módját, hogy átcússzanak a rostán – hanem az átlag európairól.

Az Ön szónoklata az adóparadicsomokról álszentség: Liechtenstein és a Karib-szigetek ellen ágál, miközben egy szót sem ejt Európa legnagyobb adóparadicsomáról, a City-ről, vagy azokról, amelyek az Egyesült Államokban léteznek. Arról sem szól egy szót sem, hogy mi teszi lehetővé az adóparadicsomok létét: az adópokol, amely ma az adósságtól és költségvetési hiánytól megrokkant EU-tagállamok többségében uralkodik. Szétvetette a közkiadásokat, hogy viselniük kellett az Önök gazdasági politikáinak és a tömeges bevándorlás csillagászati költségeinek társadalmi következményeit. A tagállamok ugyanis már nem képesek tovább finanszírozni adósságukat, kénytelenek a piacokat igénybe venni, és azok feltételeit elfogadni. Ez azt jelenti, hogy ma egy olyan állam, mint Franciaország, költségvetési kiadásainak 15-20%-át csak a kamatai törlesztésére fordítja. Nem hagyjuk, hogy egy ilyen politikához bennünket használjanak fel erkölcsi alibiként.

Marian Harkin (ALDE), *írásban*. – A KKTÁ-t használni a kettős adózás elleni küzdelemhez olyan, mintha faltörő kossal próbálnánk meg feltörni egy diót. Ennél sokkal hatékonyabb lehetőségek állnak rendelkezésre a kettős adózás elleni küzdelemhez. Ezért szavaztam a 25. preambulumbekzdés ellen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – A most zajló gazdasági válság több létfontosságú területre rávilágított, ahol mind Európában, mind a szélesebb világban reformokra van szükség. A jó kormányzás az adóügyek terén az egészséges gazdaság rendkívül fontos eleme, és az EU kulcsszerepet játszik abban, hogy ezen ügyek jó kormányzását nemzetközi szinten előmozdítsa.

Arlene McCarthy (S&D), *írásban*. – Az adócsalás és az adókerülés 200 milliárd euró veszteséget eredményez évente – ez lopott pénz, amit a gazdag világ adófizetőitől és a fejlődő világ leginkább rászoruló lakosaitól vettek el. Ezt az áldatlan állapotot meg kell szüntetni. Jőmagam és küldöttségem támogatjuk ezt a jelentést, amely azt a határozott üzenetet hordozza, hogy az Európai Parlament nem hajlandó eltérni az adócsalást, az adókerülést, vagy a büntetlenül működő adóparadicsomokat.

Különösen üdvözljük az automatikus információcsere általános szabályként történő bevezetésének egyértelműen kinyilvánított szándékát. Tanulmányok kimutatták, hogy ez az adókerülés felszámolásának és a bevételek védelmének legeredményesebb módja. Azok, akik ellenzik az erre való törekvéseket, az adóparadicsomokat kihasználó jómódú egyének és vállalatok szűk elitjének érdekeit védik az adókból finanszírozott szolgáltatásokra ráutalt számos adófizető ellenében.

A jelentés utal a javasolt közös konszolidált társasági adóalap küszöbön álló hatásvizsgálatára. Bár nincs kifogásunk a további elemzés ellen, küldöttségemnek igen meggyőző bizonyítéka van szükségére ahhoz, hogy megfontolhassa egy ilyen javaslat támogatását. A jelentés felszólít továbbá az adóparadicsomok elleni lehetséges szankciók vizsgálatára, amelyet a végleges álláspont sérelme nélkül mi is támogatunk.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) A jó adóügyi kormányzásnak létfontosságú szerepe van abban, hogy garanciákat biztosítson az olyan rendkívül fontos területeken, mint az átláthatóság, az információcsere és a tisztességes adóverseny elve. A pénzügyi válság miatt most még nagyobb nyomás nehezedik az adóparadicsomok elleni küzdelemre, csak úgy, mint minden másra, ami az adókerüléssel és adócsalással kapcsolatos. Most, amikor világszerte emberek milliói szenvednek a válság következményeitől, nem lenne értelme azok ellen küzdeni, akik nem teljesítik kötelezettségeiket. E kezdeményezés fontos jelzés a harmadik világ országai felé azzal az üzenettel, hogy az EU ténylegesen felvette a harcot mindennel, ami az adóparadicsomokkal kapcsolatos. A világ adóparadicsomai elleni küzdelem nem csupán az adózás igazságossága, hanem legfőképp a társadalmi igazságosság ügye is.

Alfredo Pallone (PPE), *írásban*. – (IT) Mind az Európai Unión belül, mind azon kívül meg kell valósítanunk a jó kormányzás politikáját, nem utolsósorban azért, hogy fellépjünk a tisztességtelen adóverseny ellen, különösen az adóparadicsomokat képviselő országokkal szemben. Az átláthatóság és a fizikai információcsere képezi a tisztességes verseny és az adóterhek méltányos elosztásának alapját.

A jó adóügyi kormányzás fontos előfeltétele továbbá annak, hogy megóvhassuk a pénzügyi piacok integritását. A mai plenáris ülésen elfogadásra kerülő, a közigazgatási együttműködésről és a követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló indítványok ebbe az irányba vezetnek. Nemzetközi szinten az egyik olyan eszköz, ami az EU rendelkezésére áll a jó adóügyi kormányzás harmadik országokban történő előmozdítása terén az olyan adócsalás elleni megállapodások megkötése, amelyek információcserét előíró záradékot tartalmaznak.

Az Unióval a megtakarítások adóztatásáról szóló megállapodással rendelkező öt ország (Monaco, Svájc, Liechtenstein, Andorra és San Marino) nyilatkozata fontos lépést jelent a teljes egyensúlytalanság helyzetének felszámolása felé. E nyilatkozatokat azonban jogilag kötelező erejű megállapodásoknak kell követniük. Jó példát mutatva, és folytatva azt, amit a G20-ak csúcstalálkozója megkezdett, az EU-nak irányító szerepet kell betöltenie ezen a területen.

Aldo Patriciello (PPE), *írásban*. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A jó adóügyi kormányzás kérdése mindig is nagyon fontos volt, de a kontinensünket mintegy két évvel ezelőtt letaglózó súlyos gazdasági és pénzügyi válság hatására még nagyobb jelentőségre tett szert.

Európai és nemzetközi csúcstalálkozókon az utóbbi években többször megvitatták e témát, különös tekintettel az adókerülés és az adóparadicsomok elleni küzdelemre. Bár a Bizottság elkötelezettsége és elszántsága nyilvánvaló, mindenképpen olyan szigorú politikát kell megvalósítanunk, amely megakadályozza, hogy a

fedőcégek kikerüljék az adófizetést, és az internet segítségével egyetlen kattintással kijátsszák az adótörvényeket.

Biztos vagyok abban, hogy az átláthatóság elvén és az információcserén alapuló jó kormányzás elve alapul szolgálhat ahhoz, hogy az Európai Unió elsődleges célján, az adóparadicsomok, az adókikerülés és az illegális tőkekiáramlás elleni küzdelmen munkálkodjon.

Az Európai Uniónak nemzetközi szinten is egységesen kell fellépnie és kiharcolnia az OECD-normák javítását, hogy a megkeresésre történő információcsere helyett megvalósulhasson az automatikus információcsere. Ebből az okból fogok a jelentés mellett szavazni.

Evelyn Regner (S&D), írásban. – (DE) Én megszavaztam a jó kormányzás adóügyek terén történő előmozdításáról szóló jelentést, mert az a véleményem, hogy az adócsalással és az adókikerüléssel való tényleges szembeszállásnak óriási jelentősége van. El kell hárítanunk továbbá az akadályt, amelyet a Miniszterek Tanácsa gördített az adóügyek útjába, és meg kell erősítenünk a jó kormányzást az adózás terén.

Jelentések: Magdalena Alvarez (A7-0006/2010), Leonardo Domenici (A7-0007/2010)

Robert Goebbels (S&D), írásban. – (FR) Bár az adókikerülést illetően magam is szorgalmazom a nemzetközi együttműködést, kétlem, hogy az európai polgárok eszközeiről szóló összes adat automatikus cseréjét célzó közigazgatási együttműködés a legjobb út a méltányos adóztatás eléréséhez. Ennél sokkal eredményesebb módszer lenne az összes pénzügyi tranzakció után kivetett forrásadó.

Ez a forrásadó lenne a végső adó, és ez válhatna azután egy európai erőforrássá. Az Európai Parlament által javasolt úgynevezett „jó kormányzás” lemezteleníti a polgárok magánéletének minden aspektusát. Tönkreteszi a személyes adatok védelmét, pedig paradox módon az Európai Parlament a SWIFT-dossiében éppen ezeket kívánja megvédeni. Ezekből az okokból szavaztam a jelentések ellen.

Jelentések: Magdalena Alvarez (A7-0006/2010), Theodor Dumitru Stolojan (A7-0002/2010), Leonardo Domenici (A7-0007/2010)

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Bár fel kell lépni az adócsalás ellen, nem szabad megfeledkezni arról, hogy a csalás önmagában soha nem vezetett volna ahhoz a gazdasági válsághoz, amin ma megyünk keresztül. A mostani válság a kapitalizmus strukturális válsága, éppen annak a rendszernek a logikájából fakad, amelynek érdekeit az európai elit vakon magasztalja. Azért szavazok erre a szövegre, mert elítélem a személyes nyereség hajhászását a közös jó rovására. Ez a logika legalább annyira része az adócsalásnak, mint az európai neoliberalizmusnak, ami sokkal inkább felelős a millenniumi fejlesztési célok – bármilyen szerények voltak is – kudarcáért, mint a csalás.

A héa, amelyet ez a szöveg szintén támogat, ennek a rendszernek az egyik aberrációja. Ez a világ legigazságtalanabb adója, mert minden állampolgárra egyenlő mértékű adót vet ki annak ellenére, hogy óriási közöttük a jövedelemkülönbség – ami szintén a neoliberalizmus sajátossága. Kár, hogy a szöveg nem foglalkozik az alapproblémával, és meg sem kísérli az európai politika napirendjére tűzni azt a kérdést, hogy hogyan lehetne a létrehozott gazdasági javakat méltányosan, a közös jót szem előtt tartva elosztani.

Jelentés: Marc Tarabella (A7-0004/2010) <>

John Stuart Agnew és William (The Earl of) Dartmouth (EFD), írásban. – Jóllehet a UKIP meggyőződése, hogy a nők és a férfiak egyenlők, visszautasítjuk az EU az ezen a területet történő jogalkotásra irányuló minden próbálkozását. Úgy gondoljuk, hogy e téren megfelelőbbek a nemzeti szintű intézkedések.

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Tarabella úr jelentése mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy az Európai Unióban a nők és a férfiak közötti egyenlőség – ahogy azt az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Unió Alapjogi Chartája kimondja – olyan alapelv, amelynek egységes alkalmazása máig nem történt meg.

A nemek közötti bérszakadék, a foglalkoztatási szegregáció és a szexista sztereotípiák mellett a jelentés célja, hogy hangsúlyozza az elvet, miszerint egyenlő munkáért egyenlő díjazás jár – ahogy azt a Közösség szerződésai 1957 óta kimondják. Kiemeli az Európai Uniót és az egész világot sújtó gazdasági, pénzügyi és szociális válságot, amely az Európai Unióban kézzelfogható hatással van a nőkre, munkakörülményeikre, a társadalomban betöltött helyükre, valamint a férfiak és nők közötti egyenlőségre.

John Attard-Montalto (S&D), írásban. – Szeretnék magyarázatot fűzni a „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című Tarabella-jelentéssel kapcsolatos szavazatomhoz. Több olyan módosítás volt, amely közvetlenül vagy közvetve említést tett az abortuszról. Málta ellenzi az abortuszt: a nagy politikai pártok véleménye ebben a kérdésben teljes mértékben megegyezik, és a társadalom többsége szintén ezen az állásponton van. Emellett fontos tényezők a kérdés vallási és erkölcsi aspektusai.

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című jelentésben az Európai Bizottság rámutat arra, hogy a nemek közötti legnagyobb különbségek a következők: a magánélet és a szakmai élet összeegyeztetése, a foglalkoztatási és ágazati szegregáció, az eltérő fizetések, valamint a nők foglalkoztatottságának alacsony aránya. E különbségeket nagymértékben súlyosbítja a jelenlegi gazdasági, pénzügyi és szociális válság. A jelentés ellen szavaztam, mert úgy vélem, hogy az eredeti értelméből kiforgatták azzal, hogy olyan kérdéseket is beemelték a dokumentumba, mint például az abortuszhoz vagy az abortusszal kapcsolatos ingyenes tanácsadáshoz való hozzáférés. Ezek igen kényes kérdések, amelyek a szubszidiaritás elve értelmében az egyes tagállamok hatáskörébe tartoznak.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) A jelentés mellett szavaztam, mert a jelenlegi összetett gazdasági, pénzügyi és társadalmi helyzetben az Európai Unió egyik legfontosabb alapelvének – a nők és a férfiak közötti egyenlőség elvének – végrehajtása fontosabb, mint valaha. Minden tagállamnak garantálnia kell, hogy mindkét nem képviselői egyenlő munkáért egyenlő díjazásban részesüljenek. A nők és a férfiak közötti egyenlőség előmozdítása érdekében biztosítanunk kell azt, hogy a nők és a férfiak megosszák a családdal és a háztartással kapcsolatos felelősséget. Nagyon fontos, hogy az apasági szabadságról minél hamarabb rendelkezzen az irányelv, és így az apáknak lehetőségük nyíljon arra, hogy a gyermekgondozásban részt vegyenek. Az emberkereskedelem áldozatainak többsége nő. Ezért felhívom azokat a tagállamokat, amelyek még nem ratifikálták az Európa Tanács emberkereskedelem elleni fellépéséről szóló egyezményét, hogy haladéktalanul tegyék ezt meg.

Carlo Casini (PPE), írásban. – (IT) „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című állásfoglalás ellen szavaztam, jóllehet nagymértékben egyetértek tartalmával. Azért tettem így, mert nem követelhetjük meg az egyenlőséget az emberek bizonyos csoportjai számára úgy, hogy közben egy más embercsoporttól megtagadjuk azt.

A 38. bekezdésről beszélek, amely azt követeli, hogy a nők jogait az abortuszhoz való könnyű hozzáféréssel biztosítsuk. A legkisebb és legvédtelenebb egyének – a születendő gyermekek – elpusztítását nem tekinthetjük olyan módszernek, amellyel megerősíthetjük a nők méltóságát és szabadságát. Itt életellenes összeesküvés folyik, amely jól bevált módszerekkel próbál becsapni minket. Le kell lepleznünk, meg kell mutatnunk, hogy valójában mi.

A rendkívül méltányos és a rendkívül méltánytalan követelések egymás mellett történő szerepeltetése, valamint a szavak kiforgatása olyan hadicselek, amelyek hatékonynak bizonyultak az Európai Parlament szavazásai során, de én elhatárolódom ezektől. Nem beszélhetünk az abortuszról – erről a tragikus jelenségről, amely nemcsak politikai, hanem erkölcsi szempontból is fontos kérdés – úgy, hogy ne ismernénk el az újszülöttek jogait, vagy hogy legalább ne követelnénk meg a megfelelő oktatást az élet tisztelésének terén, és ne szerveznénk olyan támogatást, amelyet a nehéz vagy nem kívánt terhesség során lehet igénybe venni, annak érdekében, hogy e terhességek a maguk természetes módján mehessenek végbe.

Françoise Castex (S&D), írásban. – (FR) Üdvözlöm az Európai Unióban a nők és a férfiak közötti egyenlőségéről szóló jelentés elfogadását. A jelentés hangsúlyozza, hogy sürgősen szükség van egy olyan közösségi kezdeményezésre, amely hatékonyan lép fel a nőkkel szembeni erőszak ellen. Az állásfoglalás elfogadásának két, véleményem szerint alapvető fontosságú dimenziója van. Az első az európai szintű ajánlás az apasági szabadságról. Ha a munkáltatás terén egyenlőséget akarunk, akkor a társadalom és a családi élet területén is egyenlőségre van szükség. Ez az állásfoglalás hangsúlyozza, hogy a Bizottság felelőssége az, hogy ezen a téren jogszabályokat hozzon. E szavazás valódi eredménye azonban az, hogy megerősíti az abortuszhoz való jogot. Az egyik jobboldali európai párt elzárkózásának következtében 2002 óta egyetlen európai dokumentum sem erősítette meg ezt a jogot. A nőknek rendelkezniük kell szexuális és reprodukzív jogaik fölött. Természetesen sok tennivaló van még az információhoz, a fogamzásgátláshoz és az abortuszhoz való tényleges hozzáférés terén, de a Tarabella-jelentést kiindulópontként kell használnunk, amelynek segítségével támogatjuk az e területre vonatkozó európai jog előmozdítását.

Nessa Childers (S&D), írásban. – A mai napon a jelentés mellett szavaztam, amely természetét tekintve progresszív, mivel célja a nők és a férfiak közötti egyenlőség előmozdítása többek között az apasági szabadság, a gyermekgondozás, a családon belüli erőszak és a bérszakadék terén. Emellett ösztönzi azt, hogy a férfiak

és a nők egyaránt nagyobb tudatossággal rendelkeznek a szexuális egészséggel kapcsolatos kérdésekben. Nem jogalkotási javaslatról van azonban szó. A dokumentum elsősorban elvi nyilatkozat, amelyet nyugodt lelkiismerettel támogatok. A dokumentum összhangban áll az európai munkáspártok és szociáldemokrata pártok alapelveivel. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az abortusszal kapcsolatos szolgáltatások biztosítása teljes mértékben és kizárólag az egyes tagállamok ügye. Ez a jelentés nem változtat és nem is változtathat ezen.

Mário David (PPE), írásban. – (PT) „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című jelentés ellen szavaztam, mivel úgy vélem, hogy az eredeti értelméből kiforgatták azáltal, hogy olyan kérdéseket is tárgyal, mint a művi abortuszhoz vagy a művi abortuszhoz való hozzáférés. Ezek igen kényes kérdések, amelyek a szubszidiaritás elve értelmében az egyes tagállamok hatáskörébe tartoznak.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Határozattan támogatom a jelentést. A nők és a férfiak közötti egyenlőség régóta az Európai Unió alapelve. Azonban – az e téren elért haladás ellenére is – az egyenlőtlenség ma is számos formában megnyilvánul. A férfiak és nők foglalkoztatási aránya közötti különbség csökken, de a nőket még mindig nagyobb valószínűséggel foglalkoztatják részmunkaidős állásban és/vagy határozott idejű munkaszerződéssel, és a legtöbb esetben nem tudnak előrelépni rosszul fizetett pozíciójukból. Európában négyszer annyi nő dolgozik részmunkaidőben, mint férfi. A nemek közötti bérszakadék (17,4%) 2000 óta alig-alig csökkent. Egy nőnek ahhoz, hogy megkeresse azt az összeget, amennyit egy férfi átlagosan egy naptári év alatt keres, átlagosan a következő év februárja végéig kell dolgoznia, azaz összesen 418 napot. A globális gazdasági, pénzügyi és szociális válság miatt a nők duplán szenvednek. Azok az ágazatok, amelyekben a munkaerő nagy részét a nők teszik ki, a közszektorban találhatók (pl. oktatás, egészségügy, társadalmi jólét), ahol különösen nagy az elbocsátások száma. Emellett a szolgáltatások területén történő elbocsátások miatt azok a nők, akik igénybe vették a gyermekgondozást, az idősgondozást, a tanulási támogatást stb., most kénytelenek feladni foglalkozásukat és maguk elvégezni a feladatokat.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) Marc Tarabella jelentése egyértelműen rámutat a nemek közötti egyenlőség legnagyobb akadályára. Tisztában vagyok azzal, hogy egyes képviselők nem veszik komolyan a nemek közötti egyenlőtlenség és a nőkkel szembeni megkülönböztetés kérdését. Én azonban tudatában vagyok ezeknek az összetett kérdéseknek. A globális gazdasági válság súlyosbította a helyzetet, és úgy tűnik, mintha a költségcsökkentő pénzügyi politikák a nőket „áldoznák fel”, mivel csökkentik az anyasági ellátás mértékét és a szociális szolgáltatásokra fordított összegeket. Mivel a nők hagyományosan jobban ki vannak téve a szegénység és az alacsony jövedelem veszélyének – hiszen családalapításkor megszakítják vagy befejezik szakmai karrierjüket, előnyben részesítik férjük karrierjét vagy a gyermekek és az idősek ellátását –, az előadó megfelelő eszközöket javasol helyzetük javítására. Tarabella úrnak igaza van, amikor megállapítja: „az egyenlő munkáért egyenlő díjazás” elve, amely 1957 óta érvényes a szerződésekben, nem valósult meg: egyes tagállamokban a nők az egyenlő munkáért még mindig nem kapnak a férfiakéval egyenlő díjazást.

Emellett több olyan uniós politika van, amelynek célja a gyermekes családok segítése, de ugyanakkor nem említi a gyermekeiket egyedül nevelő anyákat vagy apákat. Szintén megalapozott a követelés, amely szerint a fizetett apasági szabadságról európai szinten kell jogszabályt hozni. A családdal és háztartással kapcsolatos felelősség méltányos megosztása a férfiak és nők között segít majd a helyzet megoldásában. Az említett okok miatt egyetértek a 2009/2010-es jelentés értékelésével, és ezért elfogadása mellett szavazok.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című Tarabella-jelentés mellett szavaztam, mivel a nemek közötti egyenlőség területén specifikus és innovatív intézkedéseket és politikákat javasol. A nők elleni erőszak minden formájának megakadályozásáról és az ilyen erőszak megelőzéséről, valamint az apasági szabadság európai jogba történő bevezetéséről szóló irányelv megszövegezése egyike azon javaslatoknak, amelyek véleményem szerint alapvető fontosságúak a nemek közötti egyenlőség előmozdításában, valamint annak biztosításában, hogy a családdal kapcsolatos feladatokból a férfiak és a nők egyformán kivegyék a részüket.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Valami nincs rendben, amikor a Parlament megköveteli a tiszteletet, de nem érdemli ki.

Az ehhez hasonló lényeges és fontos kérdéseknek figyelmet kell szentelnünk, meg kell tárgyalnunk azokat, és meg kell találnunk a legnagyobb közös nevezőt. Nem hiszem, hogy ez nehezen megvalósítható cél lenne. Azonban sajnálatos módon kialakulóban van az a szokás, hogy éppen ezen kérdések ürügyén alattomosan, lopva a megosztó kérdéseket is beemelik a vitákba. A Parlament ismét úgy viselkedett, mintha nem lenne több a legszélsőségesebb elgondolások szöcsövével.

Nem tehetek mást, mint hogy határozottan elutasítom az abortusz liberalizációjára tett kísérletet, az emberi élet és méltóság ehhez kapcsolódó, a nők és a férfiak közötti egyenlőség támogatásának ürügyén történő semmibevevését, valamint a két téma összekapcsolására és a tagállami hatáskörök e kérdésben való manipulálására tett jogellenes kísérletet.

A megszállott törekvés arra, hogy a szexuális és reprodukzív egészség fogalmába az abortusz is beletartozzon, valamint annak erőltetése, hogy ez mindenhol alkalmazásra kerüljön, megmutatja, hogy milyen alattomos módon dolgoznak azok, akik a valóságot túlságosan rózsás színekben akarják feltüntetni. Ezeknek az eufémizmusoknak az a céljuk, hogy elaltassák a lelkiismeretet, azonban ettől még nem lesz a dolog kevésbé durva, a nők elleni erőszak kevésbé kegyetlen vagy ez a stratégia kevésbé sajnálatos.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) „A nők elleni erőszak az emberi jogok megsértésének talán legszégyenletesebb formája... Nem ismer földrajzi, kulturális vagy vagyoni határokat. Amíg nem szűnik meg, addig nem jelenthetjük ki, hogy ténylegesen továbbléptünk az egyenlőség, a fejlődés és a béke irányában.” Kofi Annan, az ENSZ volt főtitkárának szavai sajnálatos módon ma igazabbak, mint valaha. Ma a fejlett világban és Európában azért áll fenn a nemi megkülönböztetés, mert strukturális problémáról van szó, mégpedig olyanról, amely az esélyegyenlőség tekintetében súlyos következményekkel jár. A nők és a férfiak között ma is vannak különbségek az oktatás, a nyelvtudás, a házimunkák megosztása, a munkához való hozzáférés és a szakmai feladatok elvégzése terén. Úgy vélem, hogy a munkához való hozzáférésnek és az abban történő előrelépésnek a magánszektorban, a közszolgáltatásban, mi több, a politikában is az egyén érdemeitől és képességeitől kell függnie, tekintet nélkül az illető nemére. Mindazonáltal az állásfoglalás ellen szavaztam, mert olyan kényes kérdéseket is magában foglal, mint az abortuszhoz való hozzáférés, amely kizárólag a tagállamok ügye.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mivel az állásfoglalás a nők fontos jogait tartalmazza, elfogadása alapvető fontosságú esemény volt a Parlamentben, annak ellenére, hogy a konzervatív jobboldal kísérletet tett megghiúsítására. A jelentés – bizonyos hiányosságai ellenére – sikeresen világított rá olyan fontos kérdésekre, mint a szülési szabadsághoz kapcsolódó apasági szabadság szükségessége, a szexuális és reprodukzív jogok kérdése, hogy határozottabban kell fellépni a munkahelyeken tapasztalható egyenlőtlenség és megkülönböztetés ellen, valamint a nőkkel és lányokkal szembeni erőszak és a velük történő kereskedés ellen, és hogy meg kell szüntetni azt a helyzetet, hogy sok nő szegénységben él és rosszul fizetett munkát végez.

Fontos volt az is, hogy újra megmutassuk: egyetértünk azzal, hogy „a nők rendelkezhessenek szexuális és reprodukatív jogaik felett, többek között a fogamzásgátláshoz és a terhességmegszakításhoz való könnyű hozzáférés révén.”

Ez az állásfoglalás különös jelentőséget kap most, amikor a századik nemzetközi nőnap és a Pekingi Cselekvési Platform elfogadásának 15. évfordulója előtt állunk. Reméljük, hogy a valóságban is végrehajtják.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Igen, a nők speciális nehézségekkel szembesülnek. Azonban – ahogy az gyakran meggesik ebben a Parlamentben – az eredeti szándék jó volt, de az eredmények kiegyensúlyozatlan elemzések és vad javaslatok lettek.

A jelentés egy olyan európai társadalomról ad karikatúrát, amelyre a nőkkel szembeni, mindennapokban tapasztalt módszeres ellenségesség nyomja rá a bélyegét. A fellendülést célzó politikák nyilvánvalóan szexisták, mert sok esetben a munkaerőpiac azon ágazatait támogatják, ahol a férfi munkaerő van többségben, és hasonlóképpen szexisták a költségvetési politikák, mert a női munkaerő többségével fémjelzett szektorokra vannak hatással... Azonban egyetlen szó sem esik az európai bevándorló népességre gyakorolt masszív hatásról. E népesség kultúrája és gyakorlatai a nőket alacsonyabb rendű helyzetbe kényszerítik, és fényévekre vannak a mi értékeinktől és elképzeléseinktől.

Nem esik szó arról sem, hogy milyen negatív következményekkel jár az, amikor önök a teljes egyenlőségről beszélnek: a nők fokozatosan elvesztik azokat a specifikus és kiérdemelt társadalmi jogukat, amelyeket annak következtében nyertek, hogy a társadalom elismerte anyagként betöltött szerepüket. Végül pedig nem esik szó a szülői illetményről, amely az egyetlen módja annak, hogy a nők valóban eldönthessék: választanak-e a szakmai és a családi élet között, vagy összeegyeztetik a kettőt.

Végül szeretném hozzátenni, hogy amikor látom képviselőtársaimat, amint elragadja őket a hisztéria, és minden tagállamra rá akarják kényszeríteni masszív, kötelező jellegű abortuszt, amelyet a kollektív öngyilkosság felé haladó Európa alapvető értékévé emeltek, akkor – meggyőződéseim ellenére – elkezdem sajnálni, hogy édesanyjuk nem az abortusz mellett döntött.

Jacky Hénin (GUE/NGL). *írásban.* – (FR) Jóllehet határozottan ellenzem az EU minden negatív intézkedését – és sok ilyen van –, támogatom az intézkedéseket akkor, amikor a dolgok jó irányba haladnak. E jelentés határozott felhívásokat tesz (különösen az Európai Bizottság felé) a nők által elszenvedett egyenlőtlen bánásmóddal, az apasági szabadság bevezetésével, a nőkkel szembeni erőszak elleni fellépés évének létrehozásával, valamint a fogamzásgátláshoz és az abortuszhoz való könnyű hozzáféréssel kapcsolatban. A jelentés emellett azt is hangsúlyozza, hogy a nőknek ingyenes hozzáférést kell biztosítani az abortusszal kapcsolatos tanácsadáshoz.

Igennel szavaztam, és ennek oka tehát az eddig megvalósult fejlődés. Ezt a fejlődést azonban a gyakorlatban is kézzelfoghatóbbá kell tenni.

Ez annál is inkább igaz, mivel sajnálattal veszem tudomásul, hogy a Parlament többsége nem támogatta a európai nőjogi chartának és a nemek közötti erőszak európai megfigyelőközpontjának létrehozását, valamint az egyenlő bérezés nemzetközi napjának bevezetését. Hasonlóképpen a Parlament nem tett kísérletet arra, hogy megoldja ezen egyenlőtlenségek mélyen meghúzódó okait, amelyek háttere az az – Európában nap mint nap alkalmazott – gazdasági rendszer, ahol mindent a piac határoz meg.

Ian Hudghton (Verts/ALE). *írásban.* – Jóllehet az EU-ban a nemek egyenlősége az Európai Unióról szóló szerződésben foglalt alapjog, igen nagyszámú területen tapasztalható elfogadhatatlan mértékű egyenlőtlenség. Egyértelmű, hogy hatalmas problémák vannak, ezért rendkívül fontos, hogy az EU intézményei pozitív módon dolgozzanak a problémák azonosításán és megoldásán, mindenhol, ahol az Unióban fennállnak ezek a problémák.

Gunnar Hökmark, Christofer Fjellner és Anna Ibrisagic (PPE), *írásban.* – (SV) Ma, 2010. február 10-én a svéd konzervatívok „A nők és a férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009” című jelentés (A7-0004/2010) ellen szavaztak. Habár az előadóhoz hasonlóan mi is szeretnénk előmozdítani a nők és férfiak közötti egyenlőséget Európában, nem gondoljuk, hogy ennek megfelelő eszköze az lenne, hogy – a nemek közötti egyenlőségnek a költségvetés kidolgozásakor történő figyelembe vételének megkövetelésével, a tagállamok arra történő ösztönzésével, hogy ne csökkentsék a társadalmi juttatások mértékét, valamint a kvóták jogalkotás révén történő kiszabásával – megsértjük a tagállamok szuverenitását. Az egyenlőséget az egyén szintjén kell megvalósítani, úgy, hogy megnöveljük a lehetőségét annak, hogy az egyén befolyásolja saját helyzetét, nem pedig európai szintű jogalkotással, pusztán gesztusértékű politikákkal (ilyenek például a kijelölt napok), újabb uniós hatóságokkal vagy az uniós nőjogi chartával. Már van egy uniós charta, amely a polgári szabadságjogokról és az emberi jogokról szól, és amelyet a Lisszaboni Szerződés is megerősített – és ez a nőkre is vonatkozik. Ki kell állnunk a szubszidiaritás elve mellett. Ezért a végső szavazás során a jelentés ellen szavaztam, annak ellenére, hogy természetesen vannak olyan pontjai, amelyekkel egyetértünk: így például teljes mértékben támogatjuk azt a kijelentést, miszerint a nőknek rendelkezniük kell szexuális és reprodukciós jogokkal.

Monica Luisa Macovei. (PPE), *írásban.* – A X. preambulumbekzdés és 38. bekezdés nagy része esetében igennel szavaztam, de a 38. bekezdés egy részénél tartózkodtam, mégpedig a következő okokból:

Alapelv, hogy a nők szexuális és reprodukciós jogait tiszteletben kell tartani, különösen a nők és a férfiak közötti egyenlőség kontextusában – ezt az EU Alapjogi Chartája biztosítja (23. cikk).

Azonban úgy gondolom, hogy a nőknek meg kell tanulniuk, hogy milyen módszerekkel védekezhetnek a nem kívánt terhesség ellen; más szóval, amikor könnyű a hozzáférés a fogamzásgátláshoz és a szaktanácsadáshoz, akkor nehéz igazolni az abortusz szükségességét.

Romániában sok szavazópolgár csalódna, ha másképp szavaztam volna. Emellett még nagyon is emlékszünk a múltra, amikor – ahogy arra a román elnök megbízására 2006-ban készített jelentés rámutatott – a kommunista párt drákói intézkedéseket fogantatosított az abortusz ellen, hogy ezzel biztosítsa magának a nők magánélete fölötti kontrollt. Sok nő halt meg az illegális, orvosi segítség nélkül végrehajtott abortuszok következtében.

Erminia Mazzoni (PPE), *írásban.* – (IT) Teljes mértékben támogatom az állásfoglalás szellemét, amely állásfoglalásnak az az érdeme, hogy azon a feltételezésen alapul, miszerint a demográfiai változásokról szóló vita összefügg a gazdasági és pénzügyi válság munkaerőpiacra gyakorolt hatása elleni fellépéshez szükséges intézkedésekkel kapcsolatos vitával.

Szem előtt tartva azt, hogy a lisszaboni célok elérésében tett előrelépés az elemzések szerint nem reménykeltő, örömmel fogadjuk az állásfoglalásban megfogalmazott azon felhívást, miszerint a tagállamokban a jogalkotási

változásokat fel kell gyorsítani, a jogsértési eljárásokat meg kell szigorítani, valamint elő kell segíteni azt, hogy a nők a munkaerőpiac kulcsfontosságú ágazataiban nagyobb arányban legyenek jelen – olyan arányban, amelyben megmutatkoznak a nők által a képzés terén eddig elért célok.

Ezek után azonban hangot kell adnom annak, hogy – ahogy azt a szavazás szakaszában már kijelentettem – teljes mértékben elutasítom azt a káros szándékot, amelynek célja az abortuszra alapuló társadalom előmozdítása azzal, hogy a terhességmegszakításhoz történő ingyenes hozzáférést kívánja biztosítani.

Az az elgondolás, miszerint a nőknek könnyebbé kell tenni az abortuszhoz való hozzáférést annak érdekében, hogy visszaszerezzék szexuális szabadsághoz való jogukat, nem csupán az általános erkölcsnek mond ellent, hanem a Z. preambulumbekzdésben foglalt alapelveknek is, miszerint „a születések magasabb számát kívánják előmozdítani a jövőbeli követelmények kielégítése érdekében” ez pedig kulcsfontosságú az európai cselekvés szempontjából. Szilárd meggyőződéseim továbbra is, hogy a felelősségteljes szexuális kultúrát kell előmozdítani.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Az Európai Unió neoliberális politikái által kiváltott gazdasági és szociális válság áldozatai elsősorban a nők. A válság hatására a bizonytalan állások és a kényszerűen vállalt részmunkaidős pozíciók száma növekszik. A patriarchátus még ma is mindenütt jelen van társadalminkban. E társadalmak ma a vallási alapú stigmatizáció erőteljes visszatérésének hatására torzulnak, és e változásoknak mindig elsősorban a nők az áldozatai.

Ezért örömmel látom, hogy az Európai Parlament napirendre tűz egy olyan alapvető fontosságú kérdést, mint a nők és a férfiak egyenlősége. Sajnálatos azonban, hogy a szöveg nem koncentrálna a neoliberalizmus alapvetően egyenlőtlen természetére. A neoliberalizmus a felelős számos nőt sújtó problémáért, és a nemek közötti egyenlőtlenség súlyosbodása idején pedig még inkább virágzik.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A nők és a férfiak közötti, különböző szinten megjelenő egyenlőtlenség – amely foglalkozás, ágazat vagy különféle sztereotípiák szerint valósul meg – az évek során elhomályosodott. Az EU-ban a nők és a férfiak közötti egyenlőtlenség egyre inkább megvalósul, és – jóllehet még mindig vannak példák a diszkriminációra – láthatunk már igen pozitív fejleményeket is.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Jóllehet sok előrelépés történt a nők számára biztosított esélyegyenlőség terén, még mindig sok a tennivaló. Az egyik legsürgetőbb feladat az, hogy nagyobb támogatást kell nyújtanunk a szakmai és családi élet összeegyeztetéséhez, amely sok nő számára – különösen az egyedülálló anyák számára – leküzdhetetlen akadályt jelent. A férfiak ma is nagyobb valószínűséggel kerülnek felelősséggel járó pozíciókba, és ezt azt mutatja, hogy a munka területén megnyilvánuló egyenlőség csak a hozzáállás megváltoztatásával érhető el, nem pedig kvóták megállapításával, s ez különösképpen azért van így, mert a kvóták vitathatók és könnyen vezethetnek konfliktusokhoz. Mivel ez a jelentés nem foglalkozik azzal, hogy a nemek közötti egyenlőség általános érvényesítése kontraproduktív is lehet, ellene szavaztam.

Mariya Nedelcheva (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Unióban a nők és a férfiak közötti egyenlőségéről szóló állásfoglalás véleményem szerint teljes mértékben kiegyensúlyozott, és gratulálok Tarabella úr munkájához, amely meghozta ezt az eredményt. A foglalkoztatási ágazatban ma is megfigyelhetők a nők és a férfiak közötti egyenlőtlenség felháborító példái, különösen a fizetéskülönbségekben, valamint a munka és a családi élet összeegyeztetése terén. E területeken további erőfeszítésekre van szükség.

Ami pedig a szexuális és reprodukció jogokat illeti: elengedhetetlen, hogy a nők hozzáférjenek a fogamzásgátláshoz és az abortuszhoz. A nőknek teljes mértékű testi autonómiával kell rendelkezniük. Ezért szavaztam az e jogok védelmével kapcsolatos intézkedések mellett.

Végül szeretném hozzátenni, hogy az európai nőjogi charta létrehozása ellen szavaztam, mivel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta az Alapjogi Charta – amely a nők jogait is magában foglalja – a szerződések szerves részét képezi. A charta jogilag kötelező erejű, és a nők számára ugyanolyan védelmet tesz lehetővé, mint a férfiak számára.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) 1967-ben Romániában elfogadtak egy, az abortuszt betiltó rendeletet. Ez azt jelentette, hogy a nők elvesztették a jogukat arra, hogy eldönthessék: megszakítják-e a terhességüket. Ez a tilalom súlyosan traumatizálta a román társadalmat, és hatására felismertük, hogy egy ilyen döntés milyen veszélyes.

A nőknek rendelkezniük kell szexuális és reprodukció jogaikkal. Ezért szavaztam igennel a Tarabella-jelentés minden, a fogamzásgátláshoz és az abortuszhoz való könnyű hozzáféréssel kapcsolatos részére, és végső soron az egész jelentésre.

Aldo Patriciello (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a ma vizsgált jelentés komplex volta már a Női jogi és Esélyegyenlőségi Bizottság munkája során egyértelművé vált, ahol a szöveg elfogadása a nevelésügyi többséget képviselő három szavazat és számos képviselő távolléte mellett volt lehetséges.

Úgy vélem, hogy 1975 óta a nők védelméről hatékony jogszabályok szólnak. Úgy vélem, hogy ahelyett, hogy új irányelvek megfogalmazásával küszködni, inkább azt kellene biztosítanunk, hogy a kormányok teljes mértékben alkalmazzák a meglévő jogszabályokat.

Ez az oka annak, hogy jöllehet nem áll szándékomban a jelentés ellen szavazni – amelynek valóban vannak pozitív részei –, mégis szeretnék elhatárolódni számos egyéb aspektustól, és hangsúlyozni: nem tudok elfogadni bizonyos részeket, különösen azokat a részeket, amelyek az abortusszal kapcsolatosak, amely területen mi, katolikusok természetesen nem vagyunk hajlandók kompromisszumokat kötni.

Cristian Dan Preda (PPE), írásban. – (RO) Habár nem ellenzem az abortuszt, a 38. bekezdés ellen szavaztam, mivel úgy értelmezhető, hogy az ösztönzi gyakorlatot. Támogatom továbbá a fogamzásgátláshoz, valamint az e téren történő oktatáshoz való hozzáférés elősegítését, mivel ez a nem kívánt terhesség elkerülésének legjobb módja. Másfelől úgy gondolom, hogy vannak közösségek, amely különböző okokból nemzeti szinten akarják tartani az abortusz szabályozását, és erre lehetőséget kell kapniuk. Ezen a területen alkalmazni kell a szubszidiaritás elvét. Nem gondolom, hogy a legjobb megoldás az, ha ezt a kérdést az Európai Unióban a nők és a férfiak közötti egyenlőségről szóló jelentés tárgyalja.

Evelyn Regner (S&D), írásban. – (DE) Az Európai Unióban a nők és a férfiak közötti egyenlőségről szóló jelentés mellett szavaztam, mivel egybevágh a szilárd meggyőződéssel, hogy a nőknek joguk van a korlátlan autonómiára, ezen belül pedig – a szexuális és reprodukció jogok terén – a fogamzásgátláshoz és az abortuszhoz való könnyű hozzáféréshez. Ezek a kérdések a modern európai társadalom fogalmának és önképének elengedhetetlen részét képezik.

Alf Svensson. (PPE), írásban. – (SV) A tegnapi szavazáson a nők és a férfiak közötti egyenlőségről szóló jelentés ellen szavaztam. Ennek elsősorban az az oka, hogy véleményem szerint a jelentés számos ponton – például a kvóták kérdésében – ellentmond a szubszidiaritás elvének. A X. preambulumbekkezdés és a nők abortuszhoz való hozzáféréséről szóló 38. bekezdés esetében tartózkodtam a szavazástól. Az a véleményem, hogy a jelenlegi megfogalmazás sérti a szubszidiaritás alapelvét. Úgy gondolom, általános elv az, hogy uniós szinten ne töltsük időnket olyan kérdésekkel, amelyekben az egyes tagállamok joga nemzeti szintű döntést hozni. Természetesen támogatom a kérdéssel kapcsolatos svéd álláspontot, nevezetesen azt, hogy az abortusszal kapcsolatos döntés végső soron az érintett nő döntése, nem pedig a jogalkotók ügye.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Unió masszív gazdasági, pénzügyi és szociális válságon megy keresztül, amely súlyos hatással van a nők szakmai és magánéletére. A foglalkoztatási szegregáció, a bérszakadék, valamint a szakmai és magánélet összeegyeztetésének nehézségei akadályozzák azt, hogy a nők teljes mértékben jelen legyenek a munkaerőpiacon. Jöllehet történtek előrelépések a munkahelyeken és egyre több nő van felelősséggel járó pozícióban, még mindig fel kell hívni a figyelmet az egyenlő elbánásra. Üdvözlünk kell ezt a jelentést, mivel lehetőséget ad arra, hogy a nők és a férfiak között a munkaerőpiacon tapasztalható egyenlőtlenségek megszüntetésére vonatkozó iránymutatásokat újradefiniáljuk. Az EU csak így érheti el a növekedéssel, foglalkoztatással és társadalmi kohézióval kapcsolatos céljait. A „szexuális és reprodukció jogokra” vonatkozó rendelkezések beemelése azonban nem szerencsés lépés egy olyan jelentés esetében, amely a gazdasági válság kontextusában jelenik meg, és elsősorban azzal foglalkozik, hogy e válság milyen hatást gyakorolt a nők helyzetére és a társadalomban elfoglalt helyükre. A már említett okok miatt, és mivel a 38. bekezdés javasolt módosításai – amelyeket támogattam, és amelyek véleményem szerint elengedhetetlenek a dokumentum mértékletessége szempontjából – nem kerültek elfogadásra, az Európai Unióban a nők és a férfiak közötti egyenlőségről szóló jelentés ellen szavaztam. <>

Thomas Ulmer (PPE), írásban. – (DE) A jelentés ellen szavaztam, mivel alapvető meggyőződésem nem engedi, hogy elfogadjam az abortuszhoz és a reprodukció szabadságához való korlátlan jogot. Az élethez való jog számomra olyan alapjog, amelyet minden esetben védeni és tisztelni kell. A jelentés többi része teljes mértékben elfogadható, és azt mutatja, hogy Európa közelebb került a nők egyenlőségéhez. További pozitív aspektus, hogy a család iránti elkötelezettség jóval nagyobb hangsúlyt kap.

Marina Yannakoudakis (ECR), írásban. – Az ECR képviselőcsoport a nők és a férfiak közötti egyenlőség legelszántabb támogatója: különösen támogatja azt az elvet, miszerint a fizetéseknek azonosnak kell lenniük, és a munkahelyeken meg kell valósulnia az esélyegyenlőségnek. Az ECR elfogadta azokat a bekezdéseket, amelyek az egyenlőséget ily módon támogatják. Az ECR képviselőcsoport azonban két

sajátságos ok miatt az állásfoglalás ellen szavazott. Először is, ellene vagyunk minden olyan jogszabálynak, amely feltételezi, hogy a nők egészsége, oktatása és reprodukív jogai nem a tagállamok, hanem az EU felelősségének körébe esik. Másodszor: habár az ECR képviselőcsoport teljes mértékben elismeri az anyasággal és az apasággal kapcsolatos rendelkezések szükségességét, úgy döntöttünk, hogy ebben a jelentésben tartózkodni kell az ilyen hivatkozásoktól, mivel tiltakozunk az ellen, hogy uniós szinten bármilyen családpolitikát megszabjanak, hiszen az erről való döntés a nemzeti kormányok ügye.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Az állásfoglalás ellen szavaztam. A nőket és a férfiakat nem közelíti egymáshoz, hanem éppen elválasztja őket. A 36. bekezdés megfogalmazása távolról sem ártatlan: „a nők rendelkezhetnek szexuális és reprodukív jogaik felett, többek között a fogamzásgátláshoz és a terhességmegszakításhoz való könnyű hozzáférés révén.” A jelentés emellett azt is hangsúlyozza, hogy a nőknek ingyenes hozzáférést kell biztosítani az abortusszal kapcsolatos tanácsadáshoz. Az abortusz azonban a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozik. Mivel ez az állásfoglalás nem jogilag kötelező erejű, nem használható nyomásgyakorlásra az abortusz liberalizálása ügyében. A Parlament arra tesz felhívást, hogy a szexista sztereotípiák, különösen a férfiak és a nők által a családban végzett munkával kapcsolatos sztereotípiák ellen fel kell lépni. Az állásfoglalás hangsúlyozza a nem iskoláskorú gyermekek nappali elhelyezésére szakosodott intézmények, a gyermekfelügyeleti szolgáltatások, valamint az időseket és más eltartott személyeket támogató szolgáltatások fontosságát. A Parlament ezzel arra tesz kísérletet, hogy elpusztítsa a természetes családot mint a szocializáció és a generációk közötti szolidaritás színhelyét. Az állásfoglalás az Unióban élő nők és férfiak számára nem nyújt semmiféle hozzáadott értéket. Ez sajnálatos, mivel a különböző emberek tisztelete, valamint a nők és a férfiak esélyegyenlőségének előmozdítása valódi társadalmi kihívás.

Artur Zasada (PPE), írásban. – (PL) Az állásfoglalás ellen szavaztam. Az előadó, Tarabella úr figyelmen kívül hagyta a nemzeti kontextust. Az erkölcs annak a világnézetnek a része, amelyet egy ország jogrendszere foglal magában. A kísérlet arra, hogy a lengyel törvényhozásba bevezessék az abortuszhoz való korlátlan hozzáférés lehetőségét, természetellenes dolog, és nyilvánvaló, hogy ellenállásba fog ütközni. Lelkiismeretemre hallgatva, valamint figyelembe véve a Lengyelországban hatályos jogszabályokat, az állásfoglalás ellen szavaztam. Ezzel egyértelműen jeleztem, hogy a szubszidiaritás elvének megfelelően az ilyen kényes kérdésekben kizárólag a tagállamok hozhatnak törvényeket.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0069/2010

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Összességében a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) részes felei konferenciájának 15. ülésére készített uniós stratégiai célkitűzésekről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Jóváhagytam a kékúszójú tonhalnak a CITES II. függelékébe történő besorolására irányuló módosításokat is az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete (FAO) eseti bizottságának a közelmúltbeli ajánlásainak megfelelően, amelyek támogatták a kékúszójú tonhalnak a CITES II. függelékébe történő besorolásának bejelentését. Ennek eredményeképpen az atlanti tonhalfélék védelmére létrehozott nemzetközi bizottság (ICCAT) közgyűlése jelentős, 13 500 tonnában meghatározott csökkentést vezetett be a kékúszójú tonhal halászatára vonatkozóan, és az Európai Bizottság megerősítette a tonhalkészlet csökkentése miatti aggodalmát, valamint elkötelezte magát megbízhatóbb tudományos vizsgálatok elvégzése mellett.

Elismerem, hogy a biológiai sokféleség csökkenése komoly problémát jelent a világ minden részén és úgy vélem, hogy védelmi javaslatokat kell kidolgozni minden állatra vonatkozóan. E konferenciát elengedhetetlennek tartom sok faj fennmaradása és fenntarthatósága szempontjából. Végső soron úgy vélem, hogy korai lenne a tonhal nemzetközi kereskedelmének teljes tilalma – az I. függelékbe történő besorolása –, mivel ez, konkrét adatok hiányában, válságot robbantani ki az ágazatban.

John Attard-Montalto (S&D), írásban. –

A kékúszójú tonhal halászatának megszüntetése ellen szavaztam a veszélyeztetett, vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) részes felek konferenciájának kulcsfontosságú célkitűzéseiről szóló állásfoglalásával összefüggésben. Ennek az az oka, hogy ez nagyon hátrányosan fogja befolyásolni a máltai halászok megélhetését. A máltai halászok döntő többsége nincs olyan helyzetben, hogy alternatív halászterületeken alternatív fajokat halásszon, mivel hagyományos módon halásznak. Ezenkívül úgy hiszem, hogy a CITES lista kritériumai nem teljesülnek a kékúszójú tonhal esetében.

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) A CITES-egyezmény jelentésére igennel szavaztam. Az állat- és növényfajok kipusztulásának aránya ma a természetes arány akár ezerszerese is lehet. Az emberi tevékenységek fokozzák ezt a kipusztulási arányt és ezzel veszélyeztetik a biodiverzitást. A CITES annak a nemzetközi

erőfeszítésnek a központi eszköze, amely arra irányul, hogy legyőzze a biodiverzitás elsődleges veszélyeit, megszüntesse az illegális kereskedelmet és megfelelő szabályozást hozzon létre a vadkereskedelemmel kapcsolatban.

Támogatom azokat, akik a nemzetközi bűnüldözési szervek nagyobb bevonását szorgalmazzák a vadvilágot érintő bűntények megállításába és azon veszélyek elhárításába, amelyek az elektronikus kereskedelemről adódhatnak. Ennek megfelelően én szintén támogatom a környezetvédelmi bűncselekményekkel foglalkozó egységek megerősítésére irányuló javaslatot is.

Szeretném felhívni a figyelmet a CITES intézkedéseknek a szegény vidéki közösségekben gyakorlott szakmákra tett hatásaira és azok megélhetésére, akik egyes fajok kereskedelmétől függnek. Folytatnunk kell ezen országok támogatását a CITES lista alkalmazása terén, hogy segítsünk azoknak, akiknek a megélhetése a területükön élő vadon élő állatoktól függ.

Christine De Veyrac (PPE), *írásban*. – (FR) Az Európai Parlament a kékúszójú tonhal nemzetközi forgalomba hozatalának teljes tilalmára szólít fel. Mint a Séte-medence választott képviselője ezen intézkedés ellen szavaztam: a mai napig nincs e tilalomra vonatkozó megállapodás sem a tudósok, sem a környezetvédelmi egyesületek között. Ha azonban ilyen radikális tilalom mellett döntenének márciusban a dohai nemzetközi konferencián, felkérném az Európai Bizottságot, hogy ne tiltsa meg a pénzügyi ellentételezést, amelyet a tagállamoknak fizetniük kellene a halászok számára. A halászok jelentős erőfeszítéseket tettek az utóbbi években, betartották az egyre erősebben korlátozó kvótákat, korszerűsítették a hajóflottájukat stb. Nem lenne helyénvaló, hogy a jövőben jelentős pénzügyi támogatás biztosítása nélkül foglalkozásuk megváltoztatására kényszerítsük őket.

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) „A CITES részes felei konferenciájának uniós stratégiai célkitűzései” című állásfoglalásra igennel szavaztam, mivel a biodiverzitás védelmét meg kell erősíteni a következő veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény részes felek konferenciájának hatáskörében. A biológiai sokféleség létfontosságú a jólét és az emberiség fennmaradása érdekében. Céltudatosnak kell lennünk, és követelnünk kell minden olyan faj védelmét, amelyet a kipusztulás veszélyeztet.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) A veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) képviseli a ma létező fő globális megállapodást a vadon élő fajok megőrzéséről. A vadon élő állat- és növényvilágnak a nemzetközi kereskedelemről eredő túlzott kizsákmányolását hivatott megelőzni. Ebből kifolyólag kulcsfontosságú, hogy az Európai Unió konstruktívan vegyen részt a részes felek konferenciájának jövő márciusban megrendezendő 15. ülésén.

Elismerem, hogy a veszélyeztetett fajok megőrzése fontos a bolygó biodiverzitásának és az ökológiai egyensúlyának a megőrzése miatt és elismerem, hogy a fenntartható fejlődés a természetes erőforrások ésszerűen használatát feltételezi a fejlődéshez nélkülözhetetlen tevékenységek akadályozása nélkül.

Ezért, amikor a CITES függelékeinek módosításáról szóló tárgyalások folynak, elismerem, hogy fontos a veszélyeztetett vadon élő fajok védelmének megfelelő biztosítása azon tevékenységek veszélyeztetése nélkül, amelyek sok közösség gazdasági és társadalmi életképességét biztosítják.

João Ferreira (GUE/NGL), *írásban*. – (PT) A veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) fontos eszközként szolgált a veszélyeztetett növény- és állatfajok megőrzésében, főleg azon fajok esetében, amelyekhez kereskedelmi érdekek fűződnek, éppen ezért ezeket védeni és gyarapítani kell. Tudatában vagyunk annak, hogy jelen egyezményt módosító döntések – beleértve a függelékeket – fontosak, mivel lehetővé teszik számunkra, hogy felismerjük és megfelelő figyelmet fordítsunk a fajok védettségi állapotának bizonyított változásaira. Ezeket konkrét adatoknak és megalapozott tudományos véleményeknek kell alátámasztaniuk. Nem hisszük, hogy a rendelkezésre álló adatok fényében a kékúszójú tonhal (*Thunnus thynnus*) a CITES I. függelékbe történő besorolása megalapozott. Ne felejtjük el, hogy az atlanti tonhalfélék védelmére létrehozott nemzetközi bizottság (ICCAT) 2009. novemberi, utolsó ülésén a szakértők kifejezésre juttatták azon véleményüket, miszerint a fajt túlhalászták, de ez mégsem mutatott a halászat teljes tilalma irányába. Az ajánlások a fogások jelentős csökkentését jelezték, amelyet 8 000 és 15 000 tonna közé korlátoztak, 13 500 tonna határértékkel. Úgy véljük, hogy ilyen körülmények között meg kell várni a szakértők értékelését és ajánlásait, akik figyelemmel kísérik a 2010-es változást.

Françoise Grossetête (PPE), *írásban*. – (FR) Az állásfoglalásra igennel szavaztam. Ennek egyik célkitűzése a kékúszójú tonhal megőrzése, amely a biológiai diverzitásnak és a tengeri környezet egyensúlyának egyik lényeges eleme.

A kékúszójú tonhal nemzetközi kereskedelmére vonatkozó tilalom lehetővé teszi számunkra, hogy megőrizzük a túlhalászás által veszélyeztetett kékúszójú tonhal állományunkat.

Európának ugyanakkor ellenőriznie kell a harmadik országok által bevezetett intézkedéseket is. Hogyan fogjuk megmagyarázni a mi halászainknak Európában, hogy a japán, líbiai, vagy tunéziai halászok jogosan fosztogatják a mi kékúszójú tonhal állományunkat?

Összpontosítanunk kell arra is, hogy a szervezet tárgyalásokat folytasson a kizárólagos gazdasági területről, amely lehetővé teszi a kisipari halászati módszerek folytatását, mivel azok nem veszélyeztetik az erőforrásokat.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Igennel szavaztam a kékúszójú tonhal kereskedelmének tilalmára és ehhez kapcsolódóan a tonhalipart ért károk megtérítésére a módosításban előírtaknak megfelelően, amelyet aláírtam és részlegesen elfogadtak. Eszerint a kékúszójú tonhalat a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) első függelékébe kell besorolni, amelyet a hazai kereskedelemre vonatkozó általános eltéréshez kell kötni annak érdekében, hogy a kisipari parti halászat folytatódjon, és az illegális halászatot szigorúbban ellenőrizhessék. Nem csupán e veszélyeztetett fajt kell megcéloznunk, azt az állományt, amely az utóbbi 10 évben 60%-kal csökkent, hanem gondoskodnunk kellene azon halászok és hajótulajdonosok jelentős mértékű ellentételezéséről is, akiket ezek az intézkedések befolyásolni fognak. Ez elengedhetetlen.

Danuta Jazłowiecka (PPE), írásban. – A kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolása mellett szavaztam, mivel a FAO eseti szaktanácsadó testülete tagjainak többsége úgy vélte, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztották ezt a besorolási javaslatot. A faj helyzete jelentősen romlott, nagymértékben túlhalászott és a nemzetközi kereskedelemből eredő túlzott kizsákmányolás veszélye fenyegeti. Ebből kifolyólag megfelel azon kritériumoknak, amelyek a CITES I. függelékébe történő besorolásához szükségesek.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE), írásban. – (ES) A kékúszójú tonhal jelenlegi helyzete fenntarthatatlan, és fennmaradása csak kvótacsökkentés által biztosítható; hozzátehetném, hogy e kvóták mindig is a tudományos közösségek által ajánlott határértékek fölött álltak. A megoldás a kékúszójú tonhal a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) I. függelékébe történő besorolása és az ehhez kapcsolódó nemzetközi kereskedelmi tilalma, ez garantálja a legjobban a faj helyreállítását. Ennek ellenére hangsúlyozni kell, hogy a halászipar egyes ágazatai felelősségteljesen cselekedtek, figyelembe vették a kvótákat és igazodtak a közelmúltban megállapított követelményekhez. Én ezért a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolására igennel szavaztam, azokkal a feltételekkel, amelyeket végül elfogadtak: a 338/97/EK tanácsi rendelet módosítása, amely bevezeti a belső kereskedelemre vonatkozó általános mentességet; az érintett hajótulajdonosok pénzügyi támogatása az Európai Unió által; és az ellenőrzések és szankciók megerősítése a jogellenes és nem szabályozott halászat elleni küzdelem érdekében. Igennel szavaztam a kékúszójú tonhal I. függelékbe történő besorolásának 18 hónappal való elhalasztására is, amellyel egy független tudományos jelentés fog foglalkozni. Ezt a javaslatot nem fogadták el.

Erminia Mazzoni (PPE), írásban. – (IT) Ma, 2010. február 10-én, az Európai Parlamentet felkérték, hogy fogalmazza meg véleményét a 2010. március 13. és 25. között Dohában (Katar) megrendezendő, a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) részes felei konferenciájának 15-i ülésére készített uniós stratégiai célkitűzésekről. Habár a Parlament csupán tanácsadói szereppel rendelkezik, én mégis fontosnak tartottam annak a módosításnak a megszavazását és aláírását, amely a vörös korallnak az egyezmény II. függelékébe történő besorolásának kizárására irányul, és amely jelentős visszaesést okozott volna a vörös korall mint veszélyeztetett faj halászatában és kereskedelmében. A *Corallium spp* II. függelékbe történő besorolása valóban túlzott elővigyázatosságnak tűnik, és nincs megfelelően alátámasztva tudományos adatokkal. Ezenkívül aggódtam azon gazdasági és társadalmi következmények miatt, amelyek Olaszország gazdaságát és különösen Dél-Olaszország néhány régióját érinthették volna, és ez vezetett ahhoz, hogy e módosítás mellett szavazzak. Tulajdonképpen célszerűbbnek éreztem azt, hogy több időt biztosítsunk az ágazatban működő vállalatainknak a termelésük átszervezésére és ezzel piaci versenyképességük megtartására.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) A kékúszójú tonhalat a kipusztulás veszélyezteteti annak köszönhetően, hogy nem ellenőrizték ezen erőforrás túlhalászását. A forgalmazás megtiltása elkerülhetetlennek tűnik. Célja, hogy e fajt védje. A probléma ismeretében sok halász, főleg a franciák, több éven keresztül minden tőle telhetőt megtett, hogy csónakját a szabályozásoknak megfelelően átalakítsa, és hogy betartsa a halászati kvótákat, amelyek a kékúszójú tonhal fennmaradásának biztosítása miatt nélkülözhetetlenek. E halászok – a világválság által is erősen sújtva – lesznek a fő áldozatai ezen intézkedésnek,

amelyet az jogellenes halászat és a titkos ipari hálózatok tettek nélkülözhetetlenné. Nem nyomhatják csupán a halászok vállát az általuk tett erőfeszítések.

Nem kérhetjük őket arra, hogy áldozzák fel magukat a bolygónk érdekeiért, miközben a Koppenhágában összegyűlt erők megkerülték a problémát. Az ENSZ közös környezetvédelmi felelősségvállalás elvét kell alkalmazni és a halászok erőfeszítéseit uniós hozzájárulással kell ellentételezni. Továbbá a Franciaország által létrehozott kizárólagos gazdasági terület a Földközi-tenger térségében lehetővé tenné, hogy az erőforrások számára menedéket nyújtson, miközben életben tartaná a kisipari halászatot, amely tiszteletben tartja az ökológiai egyensúlyt.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Uniónak világosan megfogalmazott célkitűzésekkel kell részt vennie a veszélyeztetett vadonélő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) részes felei konferenciájának 15. ülésén a védelemre szoruló, kipusztulás által veszélyeztetett fajokra vonatkozóan. A CITES létfontosságú a vadon élő fajok megőrzésében, és arra hivatott, hogy elkerülje a vadon élő állat- és növényvilágnak nemzetközi kereskedelemről eredő túlzott kizsákmányolását.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) Tartózkodtam a B7-0069/2010 számú, a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) részes felei konferenciájának 15. ülésére készített uniós stratégiai célkitűzésekről szóló állásfoglalás szavazásánál, mivel véleményem szerint a kékúszójú tonhalat nem kell besorolni a CITES I. függelékébe. Az bukásra ítélné a hagyományos, fenntartható halászati módszereket, amikor tulajdonképpen az ipari erszényes kerítőháló halászhajók felelősek a leapadt állományokért. Egy új, igazságosabb kvótaelosztással és szigorúbb intézkedésekkel el kell ismerni, hogy a kékúszójú tonhal esetében minden egyes halászati módszer közrejátszott az aggasztó helyzet kialakulásában.

Ebből kifolyólag ösztönözni kell a hagyományos halászati módszereket; e halászati módszerek emberek ezreinek biztosítják a megélhetést és nagymértékben szelektívek. Igazságosan kell cselekednünk: hatalmas különbség van az ipari halászat és a hagyományos halászati módszerek között. Szeretném hangsúlyozni a kékúszójú tonhal védelmének fontosságát, ugyanakkor meg kell találnunk az egyensúlyt, amely biztosítja a faj fennmaradását az olyan Földközi-tengeren alkalmazott halászati módszerek büntetése nélkül, mint pl. az *almadraba* módszer.

Frédérique Ries (ALDE), írásban. – (FR) A kipusztulással veszélyeztetett fajokkal foglalkozó CITES-egyezményről szóló állásfoglalás lényege az, hogy európai egyezség jöjjön létre a kékúszójú tonhal nemzetközi kereskedelmének tilalmára vonatkozóan. Szembesülve a halászok tilalomra vonatkozó heves ellenkezésével, a tudományos és a környezetvédelmi szakemberek már kongatják a vészharangot. A kékúszójú tonhal 3 éven belül könnyedén és egyszerűen kipusztulhatna a jelenlegi arány mellett, és a legutóbbi években tett drasztikus erőfeszítések ellenére. Olaszország már tett egy gesztust a 2010-es moratórium elfogadásával. Franciaország ugyanúgy cselekedett, de kevésbé egyértelműen, mivel ő egy 18 hónapos időszakot említ, hogy „felmérje az erőforrások állapotát”. Spanyolország és Málta esetében a hallgatás elítélendő. Ugyanakkor sürgősen kell cselekedni, és csak radikális intézkedésekkel lehet az állományt helyreállítani. Ez az egyetlen módja annak, hogy biztosítsuk a halászok megélhetését közép- és hosszú távon.

Jelen állásfoglalás nem vezet a kékúszójú tonhal halászatának teljes tilalmához, sem ahhoz, hogy tányérunkról eltűnjön e halfaj. A kisipari halászat és a sporthorgászat továbbra is megengedett. A nemzetközi kereskedelemre vonatkozó tilalomra irányuló intézkedésnek elegendőnek kell lennie e faj megőrzéséhez, tekintettel arra, hogy a Földközi-tenger térségében halászott kékúszójú tonhal 80 %-át Japánba exportálják.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Igennel szavaztam annak ellenére, hogy véleményem szerint a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság eredeti szövege jobb volt, különösen a kékúszójú tonhal tekintetében. Ennek ellenére fontos, hogy a Tanácshoz és a Bizottsághoz az az üzenet jusson el a Parlamenttől, hogy támogatja a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolását. Jobban szerettem volna, ha a plenáris által megfogalmazott három feltételt nem foglalják bele, de támogattam az érintett halász közösségek támogatását javasoló módosítást.

A Bizottság és a tagállamok szintén támogatásunkat élvezik a jegesmedve CITES II. függelékéből a CITES I. függelékébe való átsorolására irányuló törekvésükben.

Az egyik fontos megállapodás a Bizottsággal és a tagállamokkal az, hogy elutasítják Tanzánia és Zambia az afrikai elefánt a CITES I. függelékéből a CITES II. függelékébe kereskedelmi céllal történő visszasorolására vonatkozó javaslatát. A Parlament szintén azt szeretné, hogy utasítsák el az afrikai elefántokra vonatkozó valamennyi visszasorolási javaslatot, legalábbis addig, amíg valódi felmérés nem készül a botswanai, namíbiai,

dél-afrikai és zimbabwei elefántcsontkészletek 2008. novemberi „egyszeri” eladásának hatásáról, mivel egyre több bizonyíték áll rendelkezésre az Afrika-szerte terjedő jogellenes és szervezett kereskedelemről.

Dominique Vlasto (PPE), írásban. – (FR) Az aktuális kékúszójú tonhal biomasszára vonatkozó tudományos jelentések riasztóak: az ellenőrizetlen ipari mértékű halászat súlyosan megritkította az állományt. Ezen ipari és nemzetközi halászat fenyegeti a hagyományos Földközi-tengeri parti halászatot. Az ökológiai katasztrófa elkerülése érdekében, amely a halászati ágazatot a gazdasági válság miatt kétszeresen sújtaná, sürgősen szükség van a kékúszójú tonhal ipari halászatának nemzetközi tilalmáról szóló rendelkezés bevezetésére. Össze kellene egyeztetni a két fontos ügyet: a kékúszójú tonhalnak a fennmaradás és a jövőbeli piacon maradás érdekében biztosított hatékony védelmét, valamint az európai parti halászok támogatását, akiknek a megélhetése részben e kereskedelemről függ. Emiatt támogatom a kékúszójú tonhalnak a CITES I. függelékébe történő besorolását, a kizsákmányolástól és a kipusztulástól való védelmét. Mindezt azonban a következő feltételekhez kötöm: végezzenek állandó tudományos felméréseket e faj biomasszája pontos állapotának megállapítása céljából, biztosítsák a gazdasági és társadalmi támogatást a halászati ágazat európai szereplőinek, és mindezeket túl vezessék be az általános mentességet a kékúszójú tonhal belső kereskedelmére vonatkozóan annak érdekében, hogy a kisipari halászatot segítsék és megelőzzék ennek – mint a földközi-tengeri térségben végzett hagyományos tevékenységnek – a megszűnését.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) A CITES-ként ismert veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló washingtoni egyezmény államok közötti nemzetközi megállapodás. Magában foglalja az összes tagállamot. Célja, hogy a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényvilágnak a nemzetközi kereskedelme ne veszélyeztesse azon fajok fennmaradását, amelyek beletartoznak. A veszélyeztetett fajok nemzetközi kereskedelmét éves szinten dollár milliárdokra becsülik és több millió növény- és állatfajt érint. Sajnos az Európai Unió az illegális vadkereskedelem egyik legnagyobb piaca. A fenntartható kereskedelmet biztosító megállapodás meglehetősen fontos, ha ezen erőforrásokat meg szeretnénk őrizni a jövő nemzedékei számára. Az Unión belül tagállamonként eltérőek a nemzeti jogszabályok. A vadon élő fajok jobb védelmének biztosítása érdekében meg kell erősíteni a tagállamok és európai intézmények arra irányuló erőfeszítéseinek összehangolását, hogy a vadon élő fajok kereskedelmével kapcsolatos uniós jogszabályok tiszteletben tartását biztosítsák. Az Unió ki fog állni a CITES más részes feleiért is. Ezért szavaztam igennel az állásfoglalásra.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0067/2010

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Szavazatommal támogattam a Horvátországról szóló 2009-es előrehaladási jelentés elfogadását. Kiegyensúlyozott jelentésnek tartom, amely bemutatja Horvátországnak az Európai Unióhoz való csatlakozás kritériumainak teljesítésében elért előrehaladását. Több mint kilenc hónapig tartó stagnálás után 2009 októberében a csatlakozási tárgyalások újrakezdődtek. Horvátországnak folytatnia kell a reformfolyamatokat, valamint az európai jogszabályok elfogadását annak érdekében, hogy a tárgyalások ez év végére sikeresen lezárulhassanak. A jelentés Horvátország Európai Unióba való integrációjának folyamatát érintő, számos kérdést is érint. Az Európai Parlament arra biztatja a horvát hatóságokat, hogy győzzék le ezen akadályokat és fokozzák erőfeszítéseiket a szomszédos országokkal folytatott határviták rendezése érdekében. Az Európai Parlament plenáris ülése által elfogadott jelentés tartalmaz olyan módosításokat, amelyeket én terjesztettem elő. E módosítások arra ösztönzik Horvátországot, hogy folytassa a kulturális sokszínűség elősegítése érdekében tett erőfeszítéseit. Egyik módosításom a határokon átnyúló együttműködési projektek Horvátország általi kidolgozásának támogatására irányul, amely projektek célja a szociális, gazdasági, és területi kohézió kialakítása, valamint a határterületeken élő emberek életszínvonalának emelése.

Philip Claeys (NI), írásban. – (NL) Tényleg nem tanult ez a Parlament a múltban elkövetett hibáiból? A Bulgáriáról és Romániáról szóló jelentések ismételt arról számoltak be, hogy a korrupció mindenütt jelen volt, valamint a rendőrség és a bírói testület hatásköre korántsem volt megfelelő. Ennek ellenére ezen országok csatlakozását megszavaztuk, a következményeket pedig valamennyien ismerjük. Az uniós tagság és az ahhoz kapcsolódó nagy volumenű támogatások a már létező korrupciót tovább mélyítették.

Részemről Horvátország engedélyt kaphat a csatlakozásra, de csak akkor, amikor erre készen áll, és amikor a korrupció már nem tartja markában a társadalmat. Horvátország csatlakozásával – és amint hallották, nem hiszem, hogy ennek a közeljövőben kellene megtörténnie – véget kell érnie a bővítésnek. Elfogadhatatlannak találom valamennyi nyugat-balkáni ország e jelentésben előrevetített csatlakozását.

Mário David (PPE), írásban. – (PT) A demokrácia végrehajtása hosszú folyamat, amely komoly elkötelezettséget kíván úgy a kormánytól, mint a civil társadalomtól. Ez nehézségekkel szegélyezett rögs

út – mi, portugálok nagyon is jól tudjuk ezt. Amikor e folyamat egy olyan ország felbomlásával párosul, amely addigi szövetségi jellege ellenére meglehetősen nagymértékben centralizált volt és a végső bukásig egy zsarnoki rezsim vezetése alatt állt, majd mindez egy szörnyű háborúhoz vezetett, amelyet a felnövő generációk nem fognak egykönnyen elfelejteni, valóban nagy öröm számunkra, hogy szavazatunkkal – ahogyan én is megtettem – támogathatjuk ezt a Horvátország előrehaladásáról jó hírekkel szolgáló állásfoglalást. Ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, hogy még sok a tennivaló, és belátásom szerint szabad és független igazságszolgáltatási rendszer hiányában sem a jogállamiság, sem pedig az emberi jogok nem biztosíthatók, mivel nincs sem külföldi befektetés, sem haladás.

Ez igaz Horvátországgal együtt bármely más potenciális tagjelölt országra is. Nagyra értékelem továbbá, hogy maga Horvátország szabja meg a tempót, amellyel Horvátország az EU felé halad, mivel a tagság szabályai átláthatóak és közzismertek. Tudom, hogy Horvátország képes megvalósítani törekvéseit. Reméljük, hogy a tárgyalások még idén lezárulnak. Ami minket illet, Horvátország számíthat teljes támogatásunkra.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Szavazatommal támogattam a Horvátország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentésről szóló állásfoglalásra irányuló indítványt, mivel bízom benne, hogy Zágráb képes lesz megbirkózni az előtte álló kihívásokkal, és 2010-ben le fognak zárulni az ország Európai Unióhoz való csatlakozásáról szóló tárgyalások. Ennek érdekében életbevágóan fontos a közösségi vívmányok különböző területeihez kapcsolódó reformok sürgetése, valamint a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló nemzetközi büntetőtörvényszékkel való együttműködés.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Horvátország jelentős haladást mutat fel számos területen, amelyek bizonyítják, hogy nemcsak megbízható partnere az Európai Uniónak, de erős jelölt is a csatlakozási kérelmet benyújtott országok között. Az egykori Jugoszlávia szétesését kísérő véres konfliktus során elszenvedett személyes tragédiák és súlyos anyagi veszteségek ellenére elismerésre méltóak az ország újjáépítési erőfeszítései, valamint az EU-val való konvergencia felé vezető úton való előrehaladása.

Bár még számos tennivaló van hátra – különösen az ágazati területeken – egyértelmű, hogy Horvátország kiérdemelte helyét a tagállamok sorában, és remélem, hogy inkább korábban, semmint később csatlakozhat az EU-hoz.

Remélem, hogy a balkáni országok a remény jelének fogják tekinteni Horvátország lehetséges belépését az Európai Unióba, és a régió többi országa – különösen Szerbia – felismeri majd az Európa mellett való döntéssel járó nemzeti, illetve nemzetközi előnyöket és kedvezményeket.

Továbbá remélem, hogy hamarosan megoldódnak a Horvátország és Szlovénia között fennálló határkérdések, amelyek jelenleg kedvezőtlenül hatnak e folyamatra, és mindez maximális komolysággal, alaposággal és jó szándékkal fog megtörténni.

Livia Járóka (PPE), írásban. – Szeretném felhívni a figyelmüket egy – a szóban forgó országok értékelése során ritkán vizsgált – kérdésre: a romák helyzetére. Azzal, hogy az EU felismerte a megkülönböztetésmentességet célzó jogi keret 2004-ig történő létrehozásának jelentőségét és az új tagállamokra vonatkozó csatlakozási előfeltételek megszigorítása révén sikerült valódi javulást elérnie. Örömmre szolgál, hogy az előrehaladásról szóló jelentések meglehetősen kritikusak a három ország által elért eredmények tekintetében, rávilágítva arra, hogy egyedül Horvátországnak sikerült némi előrelépést tennie a romák társadalmi integrációjával kapcsolatban.

A tagjelölt országokat már korábban is be kellett vonni a roma integrációt célzó európai szintű törekvésekbe, mivel a csatlakozási tárgyalások páratlan lehetőséget nyújtanak arra, hogy ténylegesen megváltoztassák a kormányok hozzáállását a romák munkavállaláshoz, oktatáshoz, lakhatáshoz és egészségügyi ellátáshoz való egyenlő hozzáféréseinek biztosítása, politikai részvételük előmozdítása, és a roma civil mozgalom felhatalmazása tekintetében. Minden európai országnak – az Európai Unió jelenlegi és jövőbeli tagállamainak egyaránt – el kell kötelezniük magukat egy összehangolt erőfeszítés iránt annak érdekében, hogy legyőzzék a kontinens legnépesebb etnikai kisebbségének történelmi léptékű társadalmi kirekesztését, és kötelezettséget kell vállalniuk egy olyan közösségi cselekvési terv mellett, amely megfelelő jogi hatalmat biztosít ahhoz, hogy a résztvevőket rákényszerítse saját ígéreteik betartására.

Monica Luisa Macovei (PPE), írásban. – Én a 6. módosításra igennel szavaztam, mert egyetérték azzal, hogy Horvátország kormányának további erőfeszítéseket kell tennie annak érdekében, hogy csökkentse az előítéleteket, és leküzdje a bármilyen indokon alapuló megkülönböztetéseket, ideértve a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetést is (a megkülönböztetés tilalmának az Európai Unió Alapjogi Chartájának 21. cikkében szereplő egyik alapja).

A szexuális irányultságon alapuló, valamint bármely kisebbséggel szembeni megkülönböztetéssel kapcsolatos megközelítésem megegyezik az uniós jogszabályokéval és más nemzetközi emberi jogi jogszabályokéval, továbbá sok román választóm véleményével, és saját meggyőződésemmel is.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Nem Horvátország ellen szól az, hogy az elért haladásról szóló jelentés ellen szavazok. A horvátországi emberek nem érdemlik meg, hogy bármilyen módon kiközösítsük őket. Igenis elítélem azonban azt az euroliberális diktátumot, amelynek az EU tagállamai és a tagjelölt országok egyaránt ki vannak téve. A koppenhágai kritériumok gazdasági aspektusai – és a piacok ezek által megkövetelt liberalizálása – veszélyezteti a tagjelölt országok szociális jogosultságait. Csak akkor fogom támogatni új államok tagságát, ha az EU olyan regionális integrációs munkát folytat, amely valóban az Uniót alkotó emberek összességének érdekeit szolgálja, nem pedig az azt ma is uraló tőke érdekeit, továbbá amely olyan integrációs keretet biztosít, amely felett a polgároknak nincs ellenőrzési lehetőségük.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A Szlovéniával folytatott határviták miatt a tárgyalások során kialakult kilenc hónapos holtponthoz képest Horvátország jelentős erőfeszítéseket tett az uniós tagság felé. A politikai, gazdasági és regionális együttműködési kritériumokat illetően a megkövetelt és előzetesen meghatározott feltételeknek való megfelelésre Horvátország hatalmas kapacitásról tett tanúbizonyságot. Ugyan még nagyon hosszú távot kell megtennünk a bővítéshez vezető rögös úton, örömmre szolgál – akár a balkáni térség megbékítésének lehetséges módjaként – a Horvátország csatlakozásával kapcsolatban megtett előrelépés.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Kétségtelen, hogy ez idáig Horvátország tette a legnagyobb előrelépést a csatlakozó országok közül. Ezért tisztességes megközelítés lenne, ha a csatlakozási tárgyalások menetét felgyorsítanánk, hogy még idén be lehessen azokat fejezni. E tekintetben a közösségi vívmányok végrehajtása természetesen elengedhetetlen követelmény. A jelentés támogatja Horvátország céljait, és én ezért szavaztam mellette.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Horvátország sok szempontból nagy előrelépést tett a bel- és külpolitikáját érintő kérdésekben. Éppen ezért az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, és támogatom Horvátország gyors csatlakozását az Unióhoz.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Egy, a Horvátországgal folytatott csatlakozási tárgyalások állapotát értékelő fontos állásfoglalást fogadtunk el. Fontos, hogy az állásfoglalás rámutat arra, hogy milyen intézkedéseket kell megtenni annak érdekében, hogy a csatlakozási tárgyalások annyira felgyorsuljanak, hogy a technikai részleteket 2010-re le lehessen zárni. A horvátországi hatóságoknak nagyobb figyelmet kell szentelniük arra, hogy az uniós tagsággal járó előnyökről megfelelőbben tájékoztassák a társadalmat. Horvátországnak az egységes, közös európai piacon belüli működése ösztönzi majd a kereskedelmet, a befektetések beáramlását, és az általános gazdasági növekedést.

Szintén jelentős a Horvátország gazdaságának korszerűsítésére, infrastruktúrájának kiépítésére, és mezőgazdaságának szerkezetátalakítására biztosított uniós pénzeszközökből érkező támogatás. Sok példa hozható fel itt arra, hogy milyen segítséget kaptak az utolsó két bővítés során csatlakozott országok. Már önmagában az a tény is jelent valamit, hogy egy egyesült Európához tartoznak. A halászzattal, környezetvédelemmel, valamint a közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos tárgyalásokat mihamarabb újból el kell indítani.

Elvárom az elnökségtől és a Bizottságtól, hogy különös intézkedéseket tegyenek ezen a téren. Mindeztől kezdve azt magyaráztuk, hogy csak a Lisszaboni Szerződés elfogadása után kerülhet sor további bővítésre. Mára hatályban van a Szerződés, és most fel kell gyorsítanunk a Horvátország uniós tagságáról szóló tárgyalásokat, miközben előkészítjük az Unió további bővítését, hogy más balkáni államok is csatlakozhassanak. Ez nagyon fontos a térség stabilizálásának szempontjából.

Thomas Ulmer (PPE), írásban. – (DE) Tartózkodtam a Horvátországról szóló jelentésről szóló szavazástól, mivel véleményem szerint nincs szükség a jelentésben foglalt szorító határidőre, hogy elérjük, hogy Horvátország 2010. első felében készen álljon a csatlakozásra. Nincs okunk sietségre és az idő szorítása sem indokolja ezt az eljárást.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) A Horvátországról szóló állásfoglalás egy jogi kötelező erő nélküli, politikai állásfoglalás. Mellette szavaztam, mivel Horvátországnak a közeljövőben tagállammá kell válnia. A balkáni háború nélkül már 2004-ben csatlakozhatott volna. Az épp olyan ellentmondásos, mint amennyire sürgős, „leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LGBT) személyekről” szóló 21. bekezdést plenáris ülésen vezették be. E bekezdés ellen szavaztam. Horvátország tagja az ENSZ Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának, valamint az Európa Tanács emberi jogokról szóló európai egyezményének. Nincs okunk

arra gyanakodni, hogy Horvátország ellenségesen viselkedne az LGBT kisebbségekkel szemben. Minden szimbolikus nyomásgyakorlás ellenére, Horvátország megtartja teljes nemzeti hatáskörét a megkülönböztetés tilalmával összefüggő területeken. Ezért hívtam fel a horvát családügyi szervezeteket – amelyek képviselőivel a közelmúltban Horvátországban tett látogatásom során találkoztam –, hogy folytassák nagyszerű munkájukat nemzetük közös gyarapodása és egész Európa jobb jövője érdekében. Az Unióhoz való csatlakozásból és a közösségi vívmányokhoz történő igazodásból származó kötelezettségek vállalására irányuló képesség nem lenne szabad, hogy a jövőbeli tagállamok hagyományos nemzeti kultúrájának tagadásához vezessen.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0065/2010

Elena Băsescu (PPE), *írásban*. – (RO) A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság által elért eredményekről szóló 2009. évi jelentés mellett szavaztam, mivel véleményem szerint fontos jelentésről van szó, amely kedvező hatást gyakorolhat az ország csatlakozási folyamatára. Az Európai Unióhoz történő csatlakozás lehetősége a Nyugat-Balkán – beleértve Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságát – stabilitását és a reformfolyamatok folytatását garantáló legfontosabb tényező. A jelentés megállapítja az ország által elért haladást az uniós integrációhoz szükséges jogszabályok elfogadása terén. Azt gondolom, ez alatt az időszak alatt Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság hatóságainak különös figyelmet kell fordítaniuk az elfogadott normák végrehajtására. Erőfeszítéseket kell tenni továbbá a nemzetiségek közötti kapcsolatok és a szomszédos országokkal folytatott párbeszéd fejlesztésére, valamint a jogalkotást összhangba kell hozni a környezetvédelmi szempontokkal. A ma elfogadott jelentés általam benyújtott módosításokat is tartalmaz, amelyek javasolják az Európai Unió által nyújtott előcsatlakozási támogatási eszközök kezelésére irányuló képesség konszolidációját és támogatják a csatlakozási folyamat részeként elvárt reformok végrehajtását.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog és Åsa Westlund (S&D), *írásban*. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták a 4. – egy nagyobb kompromisszum részét képező – módosítás ellen szavaztunk. Fontosabb volt számunkra a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság tagságának támogatására irányuló széles körű egyetértés kifejezése, mint hogy újra hangoztassuk azt az álláspontunkat, amely szerint Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság és a szomszédos országai közötti nézeteltéréseknek nem lenne szabad befolyásolniuk az ország uniós csatlakozásának lehetőségét.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kiváló példája a balkáni térségre jellemző – nem mindig békés vagy megállapodáson alapuló – érdekeltségi és etnikai sokszínűségnek.

Valamennyi kulcsfontosságú politikai szereplő egyetért abban, hogy az Európai Unióhoz történő csatlakozás felé haladás az ország legkedvezőbb előre vezető útja, a tagságával kapcsolatban azonban számos akadály merül fel.

Az akadályok egy része anyagi, míg mások történelmi vagy politikai jellegűek. Utóbbiak – többek között magának az új országnak az elnevezése – feszültségeket okoznak az ország szomszédaival – különösen Görögországgal – kapcsolatban, ezért súlyos és tartós együttes erőfeszítésekre van szükség az akadályok leküzdéséhez.

A jogállamiság és a rendszeres, szabad és méltányos választások megszilárdítása, valamint a demokrácia minden szempontból történő megerősítése – ideértve a szubszidiaritás elvének és a decentralizációnak a megvalósítását – olyan kihívások Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság előtt, amelyeknek meg kell felelnie, ha tovább szeretne haladni az európai uniós tagság felé. Őszintén remélem, így lesz.

Petru Constantin Luhan (PPE), *írásban*. – (RO) Úgy vélem, hogy a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kormánya jelentős előrehaladást ért el 2009-ben, amint azt a 2009. évi tevékenységi jelentés is kiemeli. Azzal, hogy e jelentés mellett szavaztam, különösen a következők iránti örömmnek adtam hangot: a vízummentesség, az EU polgári és katonai missziókban való részvétel, a nemzeti hatóságok általi akkreditáció az előcsatlakozási támogatási eszköz regionális és vidékfejlesztési alkotóelemeivel kapcsolatban, valamint az előcsatlakozási támogatási eszköz (IPA) részeként biztosított pénzeszközök kezelésének átvétele tekintetében tett előkészületekkel kapcsolatos előrehaladás. Remélem, hogy a csatlakozási tárgyalások a közeljövőben megkezdődhetnek, valamint hogy a márciusi csúcstalálkozó keretében az Európai Tanács megerősíti, hogy elfogadja a Bizottságnak a tárgyalások megkezdésére irányuló ajánlását. A névkérdést illetően egyetértek az előadói álláspontjával, jelesül, hogy Görögországnak és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak a legmagasabb szinten kell fokozniuk erőfeszítéseiket annak érdekében, hogy az ENSZ égisze alatt egy kölcsönösen elfogadható megoldást találjanak. Úgy vélem továbbá, hogy az Európai Uniónak segítséget kell ebben nyújtania a tárgyalási folyamat részeként.

Monica Luisa Macovei (PPE), írásban. – A 18. módosítás mellett szavaztam, mert a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés elleni rendelkezések elfogadása az Unióhoz való csatlakozás egyik követelménye, és mert a megkülönböztetéssel szembeni fokozott jogi védelem üzenet, amelyet a kormány a társadalom egésze számára küld a társadalom valamennyi tagjának értékére vonatkozóan. A szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés az Európai Unió Alapjogi Chartájának 21. cikkében szereplő megkülönböztetés tilalmának egyik alapja. A szexuális irányultságon alapuló, valamint bármely kisebbséggel szembeni megkülönböztetéssel kapcsolatos megközelítésem megegyezik az uniós jogszabályokéval és más nemzetközi emberi jogi jogszabályokéval, továbbá sok román választóm véleményével, és saját meggyőződésemmel is.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Nem Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság ellen szól az, hogy az elért haladástól szóló jelentés ellen szavazok. A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságban élő emberek nem érdemlik meg, hogy bármilyen módon kiközösítsük őket. Igenis elítélem azonban azt az euroliberális diktátumot, amelynek az EU tagállamai és a tagjelölt országok egyaránt ki vannak téve. A koppenhágai kritériumok gazdasági aspektusai – és a piacok ezek által megkövetelt liberalizálása – veszélyezteti a tagjelölt országok szociális jogosultságait. Csak akkor fogom támogatni új államok tagságát, ha az EU olyan regionális integrációs munkát folytat, amely valóban az Uniót alkotó emberek összességének érdekeit szolgálja, nem pedig az azt ma is uraló tőke érdekeit, továbbá amely olyan integrációs keretet biztosít, amely felett a polgároknak nincs ellenőrzési lehetőségük.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az utolsó elért haladástól szóló jelentés óta Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság jelentős fejlődésen ment keresztül. Fontos hangsúlyozni, hogy a Balkán államaiban lezajlott fejlődés és reformok egyik húzóereje az EU-hoz való csatlakozás perspektívája volt. Amennyiben Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság a közeljövőben az EU tagja akar lenni, el kell fogadnia és teljesítenie kell az EU által előírt tagsági kritériumokat, valamint a politikai, gazdasági és regionális együttműködéssel kapcsolatos kérdéseket.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Véleményem szerint támogatnunk kell Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság csatlakozási törekvéseit, mert ez az állam kétség kívül az európai, nyugati kultúra részét képezi, és az utóbbi hónapokban, években számos területen fejlődést mutatott. A jelentés nagyon jól leírja a következő lépéseket. Kétségtelen, hogy Macedóniának még tovább kell javítania a szomszédaival való viszonyát és különösen mindent meg kell tennie azért, hogy megoldja névvitáját Görögországgal. Én a jelentés mellett szavaztam, mert kiegyensúlyozottan mutatja be az összes szóban forgó tényezőt.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A Macedónia által elért nyilvánvaló fejlődés eredményeként az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam.

Justas Vincas Paleckis (S&D), írásban. – (LT) Előző megbízatásom során a Macedóniával (volt Jugoszláv Köztársaság) fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttségben dolgoztam és ellátogattam az országba. Az elért eredmények ezért örömmel töltöttek el. 2009 sikeres év volt Macedónia számára. Az EU vízummentes rendszert vezetett be Macedóniával szemben, ami különösen elősegíti az emberek közötti kapcsolatok fejlesztését. Tavaly Macedónia kijelölte Koszovóval való határait és javított kapcsolatán Görögországgal. Macedónia 2009-ben elért eredményeiről és az uniós tagsági kritériumok végrehajtásáról szóló állásfoglalásban felhívtuk a figyelmet arra, hogy az ország kormányának érzékenyebben kell reagálnia az etnikai kisebbségek kérdésére és törekednie kell a média jobb átláthatóságára. Felkértük az EU intézményeit, hogy segítsenek rendezni a Szkopje és Athén közötti, a macedón állam neve miatt kialakult vitát.

Felhívtuk az EU Miniszterek Tanácsát, hogy fogadják el a Macedóniával való csatlakozási tárgyalások megkezdését. Macedónia 2009-ben elért eredményei szintén az EU mágneses hatásának köszönhetőek. Kétségtelen, hogy az uniós tagság kilátásba helyezése Macedónia javát szolgáló változások felé irányulnak. Ez az ország jelentős reformokat vezetett be. Ezért szavaztam a határozat mellett, amely elismeri ezt, ugyanakkor hangsúlyozza a további haladás menetrendjét.

Alfredo Pallone (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Támogatom Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság által elért haladástól szóló jelentéséről szóló állásfoglalásra irányuló indítványt.

Teljes mértékben egyetértek az állásfoglalásban szereplő megközelítéssel, amely megegyezik a Bizottság ajánlásával és támogatja a Macedón Volt Jugoszláv Köztársasággal való tárgyalások megkezdését, abban a meggyőződésben, miszerint ez egy fontos lépés az ország fejlődésében, és az Európai Unió érdekeit illetően létfontosságú régió stabilitásában.

Állásfoglalásra irányuló indítványok B7-0067/2010, B7-0065/2010

Andrew Henry William Brons (NI), írásban. – A Horvátország és Macedónia által elért eredményekről szóló jelentésekről történő szavazás során tartózkodtam. Nem azért tettem így, mert úgy ítélem, hogy bármelyik állam alkalmatlan lenne az európai uniós tagságra. Pontosabb volna úgy fogalmazni, hogy úgy vélem, az EU nem olyan szervezet, amelyhez csatlakozhatnának. Az európai uniós tagság komoly szuverenitásról való lemondással jár, jogszabályai befurakodnak a mindennapi életbe, ami nem szívesen látott jelenség. Egyre inkább romboló hatású a szólás-, írás- és gondolatszabadságára nézve. Mindkét állam a Jugoszláv Szövetségi Köztársaságtól nyerte el függetlenségét, és most az Európai Unió javára készülnek lemondani szuverenitásukról.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0068/2010

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) A Törökország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentés elfogadása mellett szavaztam. Annak ellenére, hogy a Törökországgal való csatlakozási tárgyalások 2005. október 3-án kezdődtek, mostanig csak igen csekély előrelépést mutattak. Az Európai Parlament úgy véli, hogy Törökország még mindig nem tesz eleget a koppenhágai politikai kritériumoknak. Az emberi jogok és alapvető szabadságok tekintetében a nagyobb mértékű tisztelet biztosítása érdekében mélyreható alkotmányreformra van szükség. Az Európai Bizottság megállapította, hogy bár korlátozottan, de 2009 során Törökország tett némi előrehaladást a politikai reformok terén. A kisebbségi nyelveken való szólásszabadságot tekintve javult a törökországi helyzet.

Hiszem, hogy az Európai Uniónak folytatnia kell a párbeszédet Törökországgal, és nyitottnak kell lennie felé. Törökország rendkívül fontos Európa számára, mind a gazdasági és politikai kapcsolatok perspektívából, mind az Európai Unió energiabiztonsága szempontjából. Az én országom partnerséget kíván építeni Törökországgal a fekete-tengeri szinergia és az Európai Unió szomszédsági programjainak részeként.

Philip Claeys (NI), írásban. – (NL) Végül ezen állásfoglalás ellen szavaztam, mivel a Külügyi Bizottság és a plenáris ülés általi módosítását követően olyan szöveget sikerült alkotnunk, amely feltételezi Törökország európai uniós tagságát. Célszerűbb lett volna azt hangsúlyozni, hogy a tárgyalások nem határozatlan idejűek, ezáltal szabad út nyílna olyan realisztikusabb alternatívák számára, mint például a preferenciális társulás. Mindent összevetve, a napnál is világosabb, hogy Törökország nem felel meg az EU-hoz való csatlakozás feltételeinek, és a helyzet változatlan marad 10, 15 vagy 20 éven belül is.

Lara Comi (PPE), írásban. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Úgy döntöttem, tartózkodni fogok a végső szavazás során a Törökország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentésről szóló állásfoglalást illetően.

Bár a szöveg bírálja az ország azon képességeit, hogy vállalja az Európai Unióhoz való csatlakozással kapcsolatos felelősségeket, az én tartózkodásom még körültekintőbb hozzáállást fejez ki.

A demokrácia, a jogállamiság, valamint az emberi jogok és kisebbségek védelme tekintetében a jelenlegi törökországi helyzet még mindig távol áll az európai normáktól. Gondolok itt különösen a török választási rendszerre – amely nem tartja tiszteletben a pluralizmust –, továbbá a politikai pártok bezárására vonatkozó jogra; a hadsereg politikai életbe való beavatkozására; a kurd kérdésre és a kisebbségi jogok, a vallásszabadság és a sajtószabadság folyamatos korlátozására. Számunkra mindezek alapvető értékeket és elveket képviselnek, amelyek az európai integrációs folyamat sarokkövét jelentik.

Való igaz, hogy ezen ország Európai Unióba való felvétele jelentős gazdasági előnyökkel járna, különösen vállalatunk számára, de azt gondolom, hogy a koppenhágai kritériumoknak való megfelelés kiemelt fontosságú feltétele a csatlakozásnak, amelyet az Uniónak szigorúan figyelemmel kell kísérnie.

Mário David (PPE), írásban. – (PT) Teljesen érthető, hogy Törökország politikai, gazdasági és kulturális elitje törekszik az uniós tagság elérésére. Ugyanakkor köztudomású, mely értékek, hagyományok és szabályok szerint élünk, és ezeket nem lehet oly módon megváltoztatni, hogy egyszerűen bárki csatlakozhasson hozzánk. A csatlakozni kívánó országon múlik mindezek elfogadása, és végül – már tagállammá válása után, de kizárólag csak ekkor – ezek betartása is. Az EU-val már régóta tartó csatlakozási tárgyalások során azonban a török emberek úgy érezték, hogy szokásaik és normáik – amelyeket tulajdonképpen nem is tartanak szem előtt – sérülnek, csak azért, hogy tagságukat megtagadhassák a tagállamokban minden bizonnyal sorra kerülő népszavazások során, még akkor is, ha a politikusok végül megegyezésre jutnak.

Törökország valójában békés nemzet, gazdag történelemmel és kultúrával. Partnerünk a NATO-ban és megérdemli, hogy ekként bányunk vele. Erre való tekintettel azt javaslom, hogy Törökország még e kései fázisban is tarthatna népszavazást, amely során megkérdeznék az embereket, tudomásul kívánják-e venni és el akarják-e fogadni az elveinket és értékeinket, vagy inkább tárgyalások megkezdését szeretnék az EU-val való újfajta és mélyebb, különösebb partnerségről.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Törökország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentésről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, mivel azt gondolom, a csatlakozási folyamat folytatása az EU és Törökország érdekeit egyaránt szolgálja. Hiszem, hogy az EU-nak is meg kell felelnie azoknak a kötelezettségvállalásoknak, amelyeket Törökország felé tett. Törökországnak pedig – a maga részéről – szintén további kötelezettségeket kell vállalnia a már zajló reformfolyamat mellett.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Törökország még mindig távol áll attól, hogy teljesítse a követelményeket, amelyeket saját maga állított fel a koppenhágai csúcstalálkozó során, és nemcsak kevésbé tűnik elkötelezettnek azok iránt, de kevésbé is tűnik érdekeltnek mindezek teljesítését illetően.

E tekintetben 2009 nehéz évnek bizonyult, amely során világossá vált, hogy továbbra is óriási szakadék választja el Törökországot az Európai Unió tagállamaitól, az olyan kérdések terén, mint a politika, jog, emberi jogok, egyesülési, szólás- és információs szabadság stb.

Függetlenül attól, hogy hogyan alakulnak majd az EU és Törökország közötti kapcsolatok, remélem, hogy közelebb kerülnek majd egymáshoz, és a párbeszéd és hatékony együttműködés útjára lépnek, valamint, hogy Törökország – a saját érdekében – a nyugati vonalak mentén tovább halad a szabadság és demokrácia irányába.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Gazdasági, politikai és társadalmi jelentőségén túl Törökország uniós tagsága kihívást jelent mindkét fél számára, emellett – mint egy lehetséges híd Kelet és Nyugat között – rendkívüli szimbolikus jelentőséggel is bír. Világszinten, az Európai Unió a gazdasági fejlődés mintaképe: multikulturális régió, amely a kisebbségek tiszteletben tartására és minden ember számára egyenlő jogok biztosítására buzdít, nemre, fajra, etnikumra vagy vallásra való tekintet nélkül. Mindezek az európai integráció elidegeníthetetlen értékei közé tartoznak, és a török nép számára lehetőséget jelentenek, valamint etnikai és kulturális sokféleségük békés gazdagítását. Mindazonáltal az uniós tagságra való jelentkezés folyamata komolyabb előrelépés nélkül zajlik, és rávilágít az 1987-es hivatalos csatlakozási kérelemtől kezdődő hosszú útra, mely végül a tárgyalások 2005-ös megindításához vezetett.

Ennélfogva – szem előtt tartva a folyamat hatékonyságát – úgy vélem, létfontosságú, hogy prioritásként kezeljük egy törökországbeli népszavazás előmozdítását azzal a céllal, hogy a nyilvánosság számára lehetőséget biztosítsanak véleményük egyértelmű kifejtésére a teljes uniós tagság elfogadásáról, valamint mindennek a társadalmi és kulturális elvekre és értékekre gyakorolt hatásáról, vagy arról, hogy esetleg előnyben részesítenék egy mélyebb partnerséget az EU-val.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Nem Törökország ellen szól az, hogy az elért haladásról szóló jelentés ellen szavazok. A törökországi emberek nem érdemlik meg, hogy bármilyen módon kiközösítsük őket. Igenis elítélem azonban azt az euroliberális diktátumot, amelynek az EU tagállamai és a tagjelölt országok egyaránt ki vannak téve. A koppenhágai kritériumok gazdasági aspektusai – és a piacok ezek által megkövetelt liberalizálása – veszélyezteti a tagjelölt országok szociális jogosultságait. Csak akkor fogom támogatni új államok tagságát, ha az EU olyan regionális integrációs munkát folytat, amely valóban az Uniót alkotó emberek összességének érdekeit szolgálja, nem pedig az azt ma is uraló tőke érdekeit, továbbá amely olyan integrációs keretet biztosít, amely felett a polgároknak nincs ellenőrzési lehetőségük.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Fenntartásaim vannak Törökország uniós tagságával kapcsolatban. Ciprus egy részének folyamatos elfoglalása, régióbeli kikötőinek és repülőterei megnyitásának megtagadása, politikai, vallási és etnikai kisebbségek jogainak megsértése, a nőkkel szemben alkalmazott megkülönböztetés, politikai pártok kizárása és a katonai bíróságok joghatóságát korlátozó törvények hatályon kívül helyezése néhány példa ennek szemléltetésére. Léteznek más alapvető kérdések is. Törökország legnagyobb része földrajzilag nem tartozik Európához. Törökország muzulmán identitása igencsak eltérő az EU tagországok többségének zsidó-keresztény identitásától. Stratégiai szempontból problémás lenne az EU számára, ha az iraki Kurdisztánnal lenne közös határa. Az ország világi jellegét csak katonai erővel lehet fenntartani. Végül az emberek kiáramlása egy olyan országból, amely a legnagyobb népességgel rendelkezne az EU-ban, hatalmas egyensúlytalanságokat teremtené a munkaerőpiacon. Mindezek ellenére azonban el kell ismerni Törökországnak az EU által előírt bizonyos kritériumok teljesítésére az elmúlt évek során tett erőfeszítéseit, valamint azt, hogy az ország milyen fontos szerepet játszik a NATO-n belül. Talán sokkal jobb lenne, ha az

EU Törökország számára kiváltságos és preferenciális partneri státuszt biztosítana, ahelyett, hogy téves várakozásokat és reményeket kelt a tagsággal, olyasvalamivel kapcsolatban, amit a tények és a körülmények ismeretében nehéz lenne valóra váltani.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) Tartózkodtam a Törökország által elért haladásról szóló 2009. évi jelentésről szóló B7-0068/2010 számú állásfoglalás megszavazásától, mert azt gondolom, hogy Törökország nagyon negatív szerepet játszik a Ciprusi Köztársaság elnöke és a ciprusi török közösség képviselője közötti tárgyalásokban. Törökország nem tesz eleget az ENSZ határozatainak és nemzetközi jogot sért: 40 000 katonát tart Ciprus északi részén, Famagusta városát továbbra is zárlat és katonai megszállás alatt tartja, és még mindig telepéseket küld a sziget északi részére.

Véleményem szerint az Európai Uniónak figyelemmel kellene kísérni a tárgyalásokat, és egyértelmű üzenetet kellene küldenie Törökországnak: ha fenntartja a jelenlegi álláspontját, akkor soha nem fog tudni csatlakozni az EU-hoz, mivel az Európai Unió egyik tagállamának, Ciprusnak a területét továbbra is megszállás alatt tartja. Ezért a török csapatok Ciprusi Köztársaságból való teljes kivonulása és Famagusta város visszaadása elengedhetetlen feltételei Törökország Európai Unióhoz történő csatlakozásának.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Törökország nagyon sok erőfeszítést tett annak érdekében, hogy megfeleljen a koppenhágai kritériumoknak. Igen jelentős előrelépés történt a piacgazdaság követelményeinek való megfelelés tekintetében. Ha viszont a politika, a demokrácia vagy az emberi jogok területén elért változásokról beszélünk, akkor ugyan jelentős előrelépés történt a jogalkotásban, de a végrehajtás nem lett sikeres. Ezt is meg kell érteni, mivel a sikerhez a társadalmi tudat megváltozása szükséges, amely nagyon lassú folyamat. Teljesíteni kell azonban az emberi jogok, a nők jogai, a fogva tartottakkal és vallási kisebbségekkel való bánásmód területein meglévő európai normákat.

A török integráció egyes ellenzőit olyan indokok vezéreltik, amelyek nem a dolog lényegével kapcsolatosak, mások pedig attól félnek, hogy a hatalmas Törökország nagy befolyást fog gyakorolni az EU döntéseire, mert a Lisszaboni Szerződés alapján az egyes tagállamok szavazati joga a népességének számától függ. Törökország tagsága bizonyára nagy terhet jelent majd az EU költségvetése számára, de nem szabad megfeledkezni arról, hogy hatalmas piaca az Unió számára fontos. Törökország jelentős tagja a NATO-nak, továbbá fontos partnere az USA-nak és számos uniós tagállamnak. A területe ezen kívül útvonalat biztosíthat az energiaforrások Európába juttatására.

Végül legyen szabad emlékeztetnem arra, hogy Törökország összekötő szerepet játszhat a vallások közötti, vagy a kulturális, illetve akár a makro-regionális párbeszédben. Törökország jelenléte az Unióban segítené a világ e nagy és fontos régiójának a stabilizálását. Törökországnak meg kell értenie, hogy a múltját nem tudja megváltoztatni. A hibákat el kell ismerni. Utána könnyebb lesz az élet és a jó kapcsolat kialakítása a szomszédokkal.

Renate Sommer (PPE), írásban. – (DE) Az Európai Parlament – a Bizottsággal és a Tanáccsal ellentétben – képes volt a Törökországban és a Törökországgal kapcsolatos jelentkező problémákat világosan bemutatni. A kurdokat támogató Demokratikus Társadalom Párt (DTP) betiltása támadás az ország gyerekeiben járó demokráciája, és különösen a kurd kisebbség ellen, amely a népesség nem kevesebb mint 20%-át képviseli. Az a tény, hogy ez a 27. pártbetiltás 10 év alatt, tiszta képet ad a demokrácia török felfogásáról. A katonai bíróságok joghatóságát korlátozó törvények hatályaon kívül helyezése az ország megbontottságának másik jele. Amint a török kormány egy kis engedményt próbál tenni az EU számára, máris a nacionalista ellenzékkel találja szembe magát.

Az előrehaladás szinte minden területen teljesen leállt, vagy a dolgok visszafelé haladnak. A török kormány a kritikát úgy próbálja még csírájában elfojtani, hogy megtorló intézkedéseket tesz az ellenséges hangvételű újságírók és médiaszervezetek ellen. A vallási szabadságra kettős szabályokat alkalmaznak. A miniszterelnök fel akarja oldani a fejkendő viselésére vonatkozó tilalmat, fel akarja emelni a Korán vallási iskolákra érvényes korhatárt, ugyanakkor megkülönböztető bánásmódot alkalmaz a vallási kisebbségek ellen és állandó jelleggel zaklatja őket. Ezek ijesztő fejlemények. Ennek fényében világosan látszik, hogy a török főtárgyaló, Egemen Bağış nem veszi komolyan állásfoglalásunkat, és így demokratikus döntéshozatali szervezetünket sem. Törökország igen egyértelműen mutatta meg, hogy még mindig nemzedékek választják el az EU-hoz történő csatlakozástól.

Ernst Strasser (PPE), írásban. – (DE) A Törökországgal való tárgyalások folytatásának szükséges előfeltételei az Ankarai Jegyzőkönyv teljes körű végrehajtása, és az uniós tagállam, Ciprus elismerése.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Törökország uniós tagsági kérelme hosszú és elnyúló folyamat, amelynek eredménye csak később fog kiderülni. Törökország elkötelezte magát a reformok bevezetése, a jó szomszédi kapcsolatok fenntartása, és a közösségi vívmányokhoz való fokozatos alkalmazkodás mellett. Ezeket az erőfeszítéseket azonban a koppenhágai csúcson meghatározott kritériumok tökéletes teljesítése, valamint az igazságügyi és választási rendszer, illetve a jogalkotás végrehajtása érdekében fokozni kell.

A valódi reformok irányába történő előrehaladás 2009-ben lelassult, és valószínűleg hatással lesznek a tárgyalási folyamatra az olyan kérdések, mint Cipruson a kikötők és repülőterek lezárva tartása. Ehhez hasonló módon a török alkotmánybíróság döntése a kurdokat támogató Demokratikus Társadalom Párt betiltása és a katonai bíróságok joghatóságát korlátozó törvények hatályon kívül helyezése azt jelzi, hogy a folyamat lelassult.

A reformok valóban szükségesek és sürgősek, ahogyan azt a parlamenti állásfoglalás elrendeli. Ebben az összefüggésben viszont – amikor is nagyobb erőfeszítések szükségesek a tagsági kérelemmel kapcsolatos kritériumok teljesítéséhez – a népszavazásra vonatkozó javaslat helyénvaló. Egy ilyen népszavazás megkérdezné a török emberektől, hogy valóban el akarják-e ismerni és fogadni az európai elveket és értékeket, vagy pedig egy új és mélyebb különös partnerséget szeretnének az EU-val kialakítani.

11. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 14.50-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

12. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti megállapodás az Európai Unióból származó pénzügyi üzenetadatoknak a terrorizmusfinanszírozás felderítésére irányuló program céljából történő feldolgozásáról és az Amerikai Egyesült Államok részére való átadásáról (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Hennis-Plasschaert asszony által készített jelentés az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között az Európai Unióból származó pénzügyi üzenetadatoknak a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó program céljából történő feldolgozásáról és az Amerikai Egyesült Államok részére való átadásáról szóló megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozati javaslatra irányuló ajánlásról (05305/2010 - C7-0004/2010 - 2009/0190(NLE)) (A7-0013/2010).

Mint az önök előtt ismeretes, az Európai Parlament nagyon sokat tett ebben a kérdésben. Parlamentünk képviselőit Európa polgárai közvetlenül választják. Legfőbb felelősségünk a polgárok jogainak biztosítása, illetve ezen jogok védelme. Ezzel tökéletesen tisztában vagyunk. Legelső és legnagyobb felelősségünk ez. Ugyanakkor tudatában vagyunk, milyen fontos a SWIFT-egyezmény – egészen más okokból kifolyólag. Ezért itt fontos volt a helyes középút megtalálása. Miközben mindez zajlott az elmúlt hónapokban, a Lisszaboni Szerződés hatályba lépett.

Tavaly novemberben írásban azzal a kéressel fordultam Reinfeld úrhoz, az Európai Tanács akkori elnökéhez, hogy halasszák el a döntést, és – a Lisszaboni Szerződéssel összhangban – vegyék figyelembe az Európai Parlament határozatát. Mint az önök előtt ismeretes, ez nem következett be, és november 30-án a Tanács határozott a kérdésről, és elfogadta a SWIFT-egyezményt. December 21-én ismét levélben fordultam Reinfeld úrhoz. A Parlament kétféle elvárást fogalmazott meg a levélben: az állandó megállapodásra vonatkozó tárgyalási megbízásba foglalják bele álláspontunkat, valamint a jövőbeni tárgyalások során teljes körűen tájékoztassák a Parlamentet. Január 21-én hasonló levelet intéztem Zapatero úrhoz, a jelenlegi soros elnökhöz, és ugyanezt a levelet február 8-án ismét elküldtem. Egy ugyanilyen tartalmú levelet írtam Barroso úrnak is. Az amerikai kormány képviselőivel és Clinton asszonnyal is folyamatosan tartottam a kapcsolatot. Levelet is kaptam az üggyel kapcsolatban, amely kifejti az Egyesült Államok kormányának a SWIFT-egyezménnyel kapcsolatos álláspontját.

Talán mindezek ismertek önök előtt, hiszen valamennyi dokumentum hozzáférhető – valamennyi dokumentumot elküldtem a képviselőcsoportoknak, hogy azokat bármikor felhasználhassák. Ez fontos. Valamennyi információ birtokában kell lennünk ahhoz, hogy felelős döntéseket hozzassunk ebben az ügyben. Mai vitánk a megtett intézkedéseket is segíteni fogja. Ezért olyan fontos most a SWIFT megvitatása. Rendkívül nagy örömmre szolgál, hogy köztünk vannak a Tanács és az Európai Bizottság képviselői, akiknek most lehetőségük lesz felszólalni, utána a kérdés megvitatása következik, majd pedig döntést kell hoznunk az ügyben.

Jeanine Hennis-Plasschaert, előadó. – Elnök úr, azzal kezdeném, hogy magam is támogatom egy erős, kifelé tekintő Uniót, amely képes arra, hogy az Egyesült Államok valódi partnereként, vállt vállnak vetve lépjen fel, és e tekintetben úgy vélem, rendkívül fontos a nyitottság, méltányosság és átláthatóság, amikor azzal a kérdéssel foglalkozunk, hogy Európa milyen módon működhet együtt az Egyesült Államokkal a terrorizmus elleni küzdelem érdekében, beleértve a kereskedelmi célú adatgyűjtés bűnüldözési célokra történő felhasználását.

A terrorizmus elleni küzdelem érdekében végzett célzott adatcserére és -felhasználásra kétségtelenül szükség van és lesz is a jövőben, azonban hadd tegyem egyértelművé: elengedhetetlenül fontos, hogy az európai polgárok megbízhatónak mind a biztonságra, mind pedig az adatokra vonatkozó kijelentésekben. Arra kell törekednünk, hogy ezt már az első körben sikeresen megoldjuk, azonban, minden tisztelettem, de a Tanács nem elég erőteljesen képviselte ezt.

Valójában a javasolt ideiglenes megállapodás jelentős mértékben eltér az európai jogtól azt a módot illetően, ahogy egyébként a bűnüldözési szervek hozzáférhetnének magánszemélyek pénzügyi adataihoz, nevezetesen konkrét ügyletek kivizsgálására irányuló, bíróság által jóváhagyott meghatalmazásokon vagy adatbekéréseken keresztül, ehelyett azonban a javasolt ideiglenes megállapodás széleskörű adminisztratív adatbekérésre hagyatkozna európai polgárok több millió adatát illetően.

A SWIFT jellegéből adódóan nem alkalmas az úgynevezett „korlátozott” kérések kielégítésére. Technikai okok miatt a SWIFT csak ömlesztett adatokat tud közvetíteni, ezáltal megsértve az Unió adatvédelmi törvényeinek alapelveit, úgy, mint a szükségesség és arányosság elvét. Ezt nem lehet *utólag*, felügyeleti és ellenőrzési mechanizmusokon keresztül kiigazítani.

Egyszer s mindenkorra egyértelművé kell tenni: a Parlament nem azért van, hogy csupán passzívan tudomásul vegye a Tanács és a Bizottság intézkedéseit. Tény, hogy mindig beígérik nekünk a „holnapi lekvárt”, ha most az egyszer még türelmesek leszünk. Azonban nem dőlhetünk be állandóan a holnapi lekvár hamis ígéretének. Egyértelmű kötelezettségvállalásokat várunk, és a labda most a Tanács térfelén van. Ezt múlt héten világossá tettem, de a Tanács mind ez ideig nem tett ennek megfelelő lépéseket.

A Tanács azt állítja, hogy biztosítani kívánja a magánélet és az adatvédelem legmesszebbmenő tiszteletben tartását, azonban nem foglalkozik az adataihoz való hozzáféréssel, helyesbítési, kártérítési és jogorvoslati jogaival. A Tanács megállapítja, hogy osztja a Parlament aggodalmait, és ezért felhívja a Bizottságot, hogy fogadjon el tárgyalási iránymutatás-tervezetet.

Miért kell a Bizottság mögé bújni? Végül úgyis a Tanács az, aki elfogadja a tárgyalási irányelvet; miért nem nyújtották már be korábban a tárgyalási iránymutatásokat? A Tanács megint csak azt állítja, hogy biztosítani kívánja a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó program (TFTP) továbbvitelét. Azonban nem foglalkozik azzal, hogy ily módon az EU kiszervezi titkosszolgálatát az Egyesült Államokba. A kölcsönösség hiányának kérdésével sem foglalkozik. A valódi kölcsönösség lehetővé tenné az EU hatóságai számára az Egyesült Államokban őrzött hasonló adatok megszerzését, valamint annak megfontolását, hogy hosszú távon saját uniós kapacitás kiépítésére lehet szükség.

A Tanács semmiféle elkötelezettséget nem mutat arra, hogy igazodjon a már meglévő jogszabályokhoz, mint például a távközlési szolgáltatókra vonatkozó, adatmegőrzésről szóló irányelv, amely foglalkozik a konkrét és célzott adatok kérdésével. A Tanács nem tisztázza a hatóságok pontos szerepét. A „push” rendszer semmit nem jelent, ha a gyakorlatban a SWIFT csak ömlesztett adatokat tud továbbítani. Más szóval a továbbítás és a tárolás a dolog természetéből adódóan aránytalan az ideiglenes megállapodás feltételei szerint, és a Tanács nem törekszik az adatcseré felügyeletének európai szintű megoldására.

Soros elnök úr, árulja el, kérem, mégis hogyan közöljem 500 millió európai polgárral, hogy fontos biztosítékokat és alapelveket adunk fel csak azért, mert nem tudunk határozottan kiállni, és mert a Tanács nem képes együttműködni. Árulja el, csupa fül vagyok.

(Taps)

Alfredo Pérez Rubalcaba, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, felszólalásomat hadd kezdjem egy határozott kijelentéssel: Spanyolország egyértelműen és fenntartások nélkül támogatta a Lisszaboni Szerződést, mégpedig a kezdet kezdetétől fogva. Mindezt tettük azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy az új szerződés végrehajtása révén majd – többek között – sikerül közelebb hozni az európai intézményeket a polgárokhoz.

Ez olyan célkitűzés, amelyet a Lisszaboni Szerződés jelentős részben a Parlamentre ruház. Az új szerződés éppen azáltal próbálta közelebb hozni egymáshoz a polgárokat és az intézményeket, hogy nagyobb szerepet és részvételt biztosított a Parlamentnek az olyan kérdésekben, mint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség ügye.

Ezután pedig hadd kezdjem azzal, hogy biztosítom a képviselőket: a Tanács elkötelezett a Parlamenttel való szoros és őszinte együttműködésre. A spanyol elnökség számára ez a következtetés a Lisszaboni Szerződés és célkitűzései iránti szilárd elkötelezettségünk eredménye.

A Tanács szintén osztja a Parlament aggodalmát az európai polgárok biztonságának szavatolásával kapcsolatban, hiszen a biztonság garantálja, hogy szabadságjogaikat teljes körűen gyakorolhassák. Ezek azok az összefüggések, melyek fényében együtt küzdünk a terrorizmus és annak minden fajtája ellen.

Mint ahogy a szeptember 17-én itt, a Parlamentben elfogadott állásfoglalás megállapítja, az Európai Parlament „emlékeztet arra, hogy eltökélt szándéka a terrorizmus elleni küzdelem folytatása, és hogy szilárdan hiszi, szükség van a biztonsági intézkedések és a polgári és alapvető szabadságjogok védelme közötti helyes egyensúly megteremtésére”. Teljes mértékben egyetértek ezzel a megállapítással.

Szeretném, ha e keretek között folytatnánk le ezt a vitát; ez a Lisszaboni Szerződés által biztosított új keretrendszer, amely őszinte, intézményközi együttműködésen alapszik, és az a közös – nem új keletű – vágy hajtja, hogy az arányosság és a szükségesség elvét tiszteletben tartva küzdjünk a terrorizmus ellen, ami egyébként a terrorizmus elleni küzdelem hatékonysága szempontjából is elengedhetetlen.

Elnök úr, közismert, hogy a nemzetközi terrorizmus új kihívások elé állította társadalmunkat. A terrorizmus egy viszonylag új formájáról van szó, melynek nincs világos szervezeti háttere, rendkívül veszélyes, és nemzetközi szinten működik. Megszüntetéséhez ezért globális szintű megoldásra van szükség. Nincs merev, hierarchikus felépítése, ezért csak rendkívül komoly titkosszolgálati tevékenység igénybevételével lehet ellene küzdeni. Olyannyira életveszélyes, hogy a legnagyobb készségben kell lennünk azokon a helyeken, ahol emberek nagy tömegei gyűlnek össze.

Megelőzés, együttműködés és titkosszolgálat - ebben a három szóban foglalható össze stratégiánk, melyet ez ellen a hatalmas fenyegetés ellen bevetünk.

Valamennyi ország törekszik a belső és külső együttműködés javítására, jobb információszerezésre és végső soron az azokkal való együttműködésre, akik ugyanebben a küzdelemben vesznek részt. Az Európai Unió is megerősítette közös nyomozó szerveit és csoportjait, az információcserét és a közös elemzést.

Ez a háttere az Európai Unió és az Egyesült Államok között létrejött, a pénzügyi üzenetadatok átadásáról szóló egyezménynek, amelyet ma vizsgálunk. Az egyezmény nélküli adatcsere már jó néhány éve folyamatosan működik.

Amikor két héttel ezelőtt megjelentem az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság előtt, számos képviselő kérdezett az említett adatcsere eredményeiről. Ez lényeges kérdés, amelyet azt hiszem, a Bruguière bíró által készített második jelentés tárgyalt és válaszolt meg, illetve amellyel ide, a Parlamenthez fordultak, és amelyből most idézni fogok: „2009 során a TFTP rendkívül hasznos eszköznek bizonyult a titkosszolgálatok és a bűnüldözési szervek számára a terrorista hálózatok feltérképezésében, a nyomozás hiányzó láncszemeinek felkutatásában, a gyanúsítottak személyazonosságának felderítésében, a gyanúsítottak fizikai tartózkodási helyének meghatározásában, új gyanúsítottak beazonosításában, valamint terrorista támadási kísérletek megghiúsításában”. Hozzátenném még, hogy mindez nem csupán 2009-re érvényes, hanem korábbra is, az Egyesült Államokban, Európában és világszerte: 2008 januárjában Barcelonában, 2007 nyarán Németországban, Londonban a július 7-i merényletek után és a március 11-i madridi merényleteket követő nyomozások során, a 2005. áprilisi bangkoki gyilkosságoknál, valamint a 2002-es, Baliban történt bombatámadások esetében is. Ez csupán néhány példa a Bruguière bíró által a jelentésben felsoroltak közül.

Ezekből is látszik, hogy az adatcsere pozitív eredményekkel járt. Lehetővé tette a támadások kivizsgálását és megelőzését. Lehetővé tette, hogy letartóztassuk a terroristákat az elkövetett támadások után, illetve – ami a legfontosabb – mielőtt még sikerült volna elkövetniük őket.

Noha a SWIFT 2007-ben jelezte, hogy adatbázisának megváltoztatásáról döntött, ténylegesen csupán pár hónappal ezelőtt hajtotta végre a változtatásokat. Ez azzal járt, hogy felül kellett vizsgálnunk az eljárásokat, melyek egészen addig lehetővé tették a pénzügyi adatok cseréjét. Ezt rendkívül rövid idő alatt kellett végrehajtani. A megbízatást 2009 nyarán hagyta jóvá a Tanács, amikor még mindig bizonytalan volt a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése.

A meghozott döntés jól ismert. Egy kilenc hónapos ideiglenes megállapodást írtunk alá, melyet a tisztelt Háznak kell megerősítenie: egy kilenc hónapig tartó átmeneti megállapodás, mely idő alatt a Parlament, a Tanács és a Bizottság egy végleges megállapodásra irányuló új tárgyalási folyamatot indít be. A meghozott döntés erre vonatkozott.

Lehet, hogy nem volt a legjobb döntés. Azt azonban egyértelműen ki kell mondanunk a Parlament számára, hogy a magánélet védelme tekintetében az aláírt, jóváhagyás fenntartásával létrejött megállapodás, melyről a mostani vita szól, hatalmas előrelépés a korábban érvényben lévő eljárásokkal szemben.

Előrelépés, hiszen az ideiglenes megállapodás többek között további, olyan biztosítékokat tartalmaz, melyeket a Parlament javasolt, és amelyeket az előadó a ma előterjesztett jelentésben felvázolt.

Ezen a ponton szeretném megemlíteni, hogy a Tanács spanyol elnöksége a legmesszebbmenőkig figyelembe vette a Parlament által elfogadott állásfoglalásokat és a Parlament elnöke által küldött leveleket, csakúgy, mint a Hennis-Plasschaert asszony által készített, és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság által február 4-én megszavazott jelentést. Ennélfogva a Tanács elfogadott egy közleményt, melyet tegnap elküldött a Parlamentnek, és melynek főbb pontjait most szeretném összefoglalni önöknek.

Először is, a Tanács elkötelezett aziránt, hogy a végleges megállapodásba belefoglalja azokat a szilárd biztosítékokat, amelyek megerősítik a megfelelő védelmet, az adatok törlését és a nagyobb precizitást a TFTP-n keresztül szerzett adatok nemzeti hatóságokkal és harmadik országokkal történő cseréjét illetően.

Természetesen aziránt is elkötelezettek vagyunk, hogy megerősítsük a jelenlegi megállapodásban lévő biztosítékokat; ezeket meg kell őrizni – és meg kell erősíteni – a végleges megállapodásban, mint ahogy az adatok végfelhasználására vonatkozó szigorú korlátozást és az adatnyerés és profilalkotás teljes körű tilalmát is.

Végezetül, a Tanács a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése révén keletkezett új helyzetre reagálva elkötelezett egy intézményközi megállapodás kialakítására annak érdekében, hogy lehetővé tegye a nemzetközi megállapodásokhoz kapcsolódó minősített dokumentumokhoz való könnyebb hozzáférést.

E tekintetben – és ezt újra nagyon világosan szeretném megismételni – a spanyol elnökség teljes mértékben elkötelezett a Lisszaboni Szerződés és az Európai Unió Alapjogi Chartája, különösen annak 8. cikke mellett, és teljes mértékben elismeri a Parlament által megfogalmazott jogos aggodalmakat.

Mostanra már tudjuk, hogy az imént megfogalmazott kötelezettségvállalás lehetséges. Egy, az Egyesült Államok külügyminisztere, Hillary Clinton és a pénzügyminiszter, Timothy Geithner által a Parlament elnökéhez intézett levélben az Egyesült Államok kormánya kifejezte elkötelezettségét a szükséges biztosítékok beépítésére az Európai Parlament álláspontjának megfelelően.

Hölgyeim és uraim, lehet, hogy a mai vita tárgyát képező megállapodás jóváhagyási folyamata során a Tanács bizonyos dolgokban megfelelőbben is eljárhatott volna. Azonban az biztos, hogy a folyamat során a Tanács sok tanulságot levont, és kellőképpen figyelembe vette a Parlament felvetéseit. Az is bizonyos, hogy a megállapodás, amely a mostani vita témája, hozzájárult – és remélem, hogy továbbra is hozzájárul majd – a polgárok biztonságához szerte a világban, és természetesen Európában is.

Elnök. Köszönjük, Rubalcaba úr. Mindenkit szeretnék emlékeztetni arra, hogy – mint azt korábban említettem – a Tanács válaszolt a hozzá intézett leveleimre. Ezek a képviselőcsoportokban bármikor megtekinthetők. Válaszában a Tanács reagált a részünkről, a Parlament részéről megfogalmazott elvárásokra. Köszönjük, Rubalcaba úr, a nyilatkozattételt, valamint, hogy ismertette a Tanács kérdéssel kapcsolatos álláspontját. Ez rendkívül fontos a számunkra.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először is köszönetet szeretnék mondani valamennyiüknek, amiért tegnap bizalmat adtak nekünk és nekem azáltal, hogy igennel szavaztak az új Bizottságra.

Érdekes első munkanap a mai, és hálás vagyok azért, hogy önökkel együtt részt vehetek ebben a fontos ügyben, amely a terrorizmus elleni küzdelem céljából az Egyesült Államokkal folytatott információcserét, jelen esetben a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó programot (TFTP) érinti.

Az Európai Parlament természetesen nagy érdeklődést mutatott a kérdés iránt. Ez teljesen helyénvaló, hiszen a TFTP ismét az adatmegosztás és az adatvédelem összeegyeztetésének kihívásával szembesít, de ha elfogadjuk ezt a kihívást, az elő fogja segíteni, hogy biztonságot nyújtsunk a polgároknak, és szavatoljuk a magánélet és a személyes adatok védelmét.

Az ideiglenes megállapodás egyik célja, hogy biztosítsa az Európai Parlament 2009. szeptemberi állásfoglalásában meghatározott feltételek végrehajtását. Eltökélt szándékunk, hogy a hosszú távú megállapodásra irányuló tárgyalások során még jobban megerősítsük az adatvédelemmel kapcsolatos részeket, különösen az arra vonatkozó tájékoztatás jogát, hogy egy adott személy jogait a megállapodásnak megfelelően tiszteletben tartották-e, valamint a hatékonyabb jogorvoslatra, a jogszerű adatfeldolgozásra és az adatok törlésére vonatkozó garanciák tekintetében.

A második Bruguière-jelentést múlt hét hétfőn bocsátották az európai parlamenti képviselők rendelkezésére; a jelentés bemutatja a TFTP nyomozásban és a terrorizmus gyengítésében – az Európai Unión belül is – betöltött értékes szerepét. A jelentés megállapítja, hogy a TFTP hasznos eszköznek bizonyult olyan személyek azonosításában és letartóztatásában, akiket később tagállamainkon belül terrorizmus vádjával elítéltek. A jelentés arra is rávilágít, hogy a TFTP értékes és megbízható információforrás, amelyre szükség van a terrorizmus elleni harcban. Konkrét példák is vannak erre, melyek közül a Tanács néhányat említett.

Tudjuk, hogy néhány tagállamban továbbra is fennáll a terrorizmus veszélye, és biztos vagyok benne, hogy önök is tisztában vannak vele, milyen komoly veszélyt jelentene az EU biztonságára nézve, ha a Parlament elutasítaná az ideiglenes megállapodást.

Néhány tagállam egyértelművé tette, hogy a TFTP továbbvitelét támogatják, mert hasznosnak találták, és a jövőben is profitálni fognak belőle. Elmondták, hogy a TFTP által nyújtott, ismert és feltételezett terroristákra vonatkozó megbízható információ fontos törvényes titkosszolgálati forrás, amelyre szükség van a komplex fenyegetés, nevezetesen az al-Kaida által ösztönzött terrorizmus elleni küzdelemben. Az ideiglenes megállapodás nemcsak az Egyesült Államoknak tett szívesség, hanem közös érdekünk.

Sok minden elhangzott az ideiglenes megállapodásban meghatározott adatvédelem szintjével kapcsolatban, ami természetesen kulcsfontosságú. Arra biztatnám a képviselőket – és biztos vagyok benne, hogy a legtöbben már megtették –, hogy alaposan vizsgálják meg az ideiglenes megállapodást. Látni fogják, hogy jelentős és részletes, jogilag kötelező érvényű kötelezettségvállalásokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a megállapodás értelmében milyen módon dolgozhatja fel az adatokat az Egyesült Államok pénzügyminisztériuma. Ilyen például a feldolgozás céljának szigorú korlátozása, vagyis csak a terrorizmus kivizsgálása, felderítése és üldözése céljára használhatók. Ide tartozik az adatbányászat teljes tilalma is – csak olyan esetekben lehet keresést végezni az adatbázisban, ha okkal feltételezhető, hogy a keresés alanya terrorizmussal vádolható.

Ez azt jelenti, hogy a TFTP-ben tárolt adatok gyakorlatilag névtelenek. Csak abban az esetben, ha okkal feltételezhető, hogy egy beazonosított személy terrorista, tekinthetők meg és kérhetők le az adott személy adatai az adatbázisból. Ez fontos. Az ideiglenes megállapodás arra kötelezi a pénzügyminisztériumot, hogy a kézhezvételt követően öt éven belül törölnie kell az adatokat – ez az időszak megegyezik a terrorizmus finanszírozására vonatkozó uniós jogszabályokban meghatározott megőrzési időszakkal. A megállapodás részletes uniós felülvizsgálatról is gondoskodik, melyben néhány adatvédelmi szervünk is részt vesz, biztosítva az említett és egyéb adatvédelmi kötelezettségeknek való megfelelést.

A megállapodás nem arról szól, hogy szinte valamennyi SWIFT-adatot átadnánk az Egyesült Államok pénzügyminisztériumának. Biztosíthatom önöket, hogy az ideiglenes megállapodás értelmében a SWIFT-adatok csupán töredéke kerül átadásra. A megállapodás semmilyen módon nem érinti az adatvédelmi hatóságoknak a SWIFT vagy a pénzügyintézetek által az Unióban végzett adatfeldolgozási tevékenységére vonatkozó hatáskörét.

A jóváhagyás megtagadása az ideiglenes megállapodás megszűnéséhez vezetne, beleértve az abban foglalt lényeges adatvédelmi biztosítékok megszűnését is. Amennyiben az Egyesült Államok más módon is hozzájuthat adatokhoz – például Hollandiával kötött kétoldalú megállapodáson keresztül –, az említett biztosítékok már nem érvényesülnek. Amennyiben az ideiglenes megállapodás nem jön létre, valószínűleg

hosszú időbe telik majd, míg egy hasonló megállapodás létrejöhet helyette. A jóváhagyás megtagadása tehát mind adatvédelmi, mind pedig biztonsági rés keletkezésének kockázatával jár.

Végezetül pedig, az ideiglenes megállapodás csupán ideiglenes megállapodás. Lehet, hogy nem a világon a lehető legjobb megállapodás. Lehet – és fogunk is – javítani rajta. A Bizottság most véglegesíti a megbízástervezetet és a hosszú távú megállapodásra vonatkozó iránymutatásokat, melyeket rövidesen el is fogadunk.

Személyesen kötelezettséget vállaltok arra, hogy foglalkozni fogunk az Európai Parlament felvetéseivel, és az új megállapodásban az adatvédelem és a magánélet védelmének megerősítésére törekszünk. Az Európai Parlament az eljárás valamennyi szakaszában teljes körű tájékoztatást fog kapni. Remélem, ezzel néhány kérdésüket sikerült megválaszolni.

Elnök. Malmström asszony, köszönjük részletes magyarázatait. Valóban rendkívül fontosak voltak a számunkra. A Tanács és az Európai Bizottság az imént tett bizonyos, a tárgyalási megbízással kapcsolatos elvárásainkra, valamint a Parlament tájékoztatására vonatkozó nyilatkozatokat.

Tevékenységünk másik fontos eleme, hogy az Európai Parlament is részesévé vált az európai jogalkotásnak. Felelősek vagyunk az olyan nemzetközi megállapodásokért is, mint a SWIFT-egyezmény, és egyértelműen jelezzük, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével a helyzet megváltozott. Ez fontos. Úgy gondolom, hogy az amerikai kormány részéről érkezett legutóbbi jelzések azt mutatják, egyértelművé vált, hogy az Európai Parlament ma már teljes körű felelősséggel tartozik a jogalkotásért. Egyértelmű jelzést akartunk. Tudjuk azonban, hogy felelősek vagyunk polgárainkért. Az Európai Parlament közvetlenül választott képviselői vagyunk. A polgárok jogainak védelmére irányuló felelősségünk alapvető fontosságú, és ezt állandóan hangsúlyozzuk is.

Ernst Strasser, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is köszöntöm önöket első munkanapjukon, valamint képviselőcsoportom teljes támogatásáról szeretném biztosítani önöket. A vita kezdetén szeretnék leszögezni, hogy jó kapcsolatokat kívánunk ápolni az amerikaiakkal, különösen, ha a terrorizmus elleni küzdelemről van szó. Másodszor: messzemenőig támogatjuk polgáraink biztonságát, valamint a polgárok jogait és személyes adataik védelmét. Harmadszor: nagyon keményen dolgoztunk annak érdekében, hogy a tárgyalásokra vonatkozó iránymutatások, valamint álláspontunk már szeptember közepére elkészüljenek, és most ezek megvalósulását szeretnénk látni. Negyedszer, Malmström asszony, engedje meg, hogy megjegyezzem: nem arról van szó, hogy a Parlamentnek különös érdeke fűződik ehhez a kérdéshez, hanem arról, hogy felelősségünknek tekintjük a jogalkotási eljárást – mint ahogy elnök úr említette –, és a Tanáccsal és a Bizottsággal egyenrangú félként szeretnénk részt venni ebben a folyamatban.

A tárgyalásokra vonatkozó szövegre reagálva két nagyon határozott megjegyzésünk van. Először is: elfogadhatatlannak tartjuk azt, ahogy a szöveg létrejött. Másodszor: noha a Tanács fenntartja, hogy „a Parlament állásfoglalásában szereplő észrevételeket teljes mértékben figyelembe vették”, néhány pontot, mint például a jogi lépések megtételéhez való jog, az adatok törlése és egyéb kérdések, nem vettek be a megállapodásba. Ezek azok a fő okok, amelyek miatt a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottság elfogadhatatlannak tartotta azt. Az is egyértelművé vált, hogy a dolgok csupán ezután kezdtek alakulni. Az Egyesült Államok külügyminisztere nem egyezett bele semmibe, hacsak a Tanács nem kapott olyan információt, ami eltér attól, ami a Parlamenthez eljutott. Ez állítólag néhány alkalommal megtörtént. A Tanács a héten biztató jeleket küldött, de semmiféle garanciát nem adott. Ezt nagyon egyértelművé szeretném tenni. Ezért mondjuk, hogy szeretnénk tovább folytatni a kérdés megvitatását, hogy jó megállapodást szeretnénk, és hogy mindenképpen a további vita mellett vagyunk, amennyiben az jó eredményhez fog vezetni.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, az ír szerző, Jonathan Swift híres könyvében, a „Gulliver utazásai”-ban hőst, Gullivert a liliputiak országába küldi, melynek lakói mindössze hat hüvelyk magasak. Gulliver azonban úgy hitte, az óriások országába érkezett. Nekem úgy tűnik, mintha az amerikai diplomácia követte volna Gullivert, és azt hinné, úgy kezelheti az Európai Parlamentet, mintha kis emberek szervezetéről lenne szó. Ez hiba.

Malmström asszony, szeretnék gratulálni megválasztásához, és ahhoz, hogy az egyik padosorból a másikba került át. Azt azonban észre kell vennie, hogy ezt a hibát nemcsak az amerikai diplomaták, hanem az Európai Unió kormánya is elkövette, amelyik azt hitte, hogy egy ilyen jellegű megállapodást csak úgy keresztül lehet majd nyomni a Parlamenten, és nem ismerte fel, hogy nem szavazhatunk meg egy ilyen elhibázott megállapodást. Ez a megállapodás az Egyesült Államok biztonságról alkotott ideológiájának eszméjét testesíti

meg, de nem testesíti meg az alapvető emberi jogok védelmének eszméjét, amelyet nekünk, az Európai Parlamentnek kell biztosítanunk Európa polgárai számára.

Hatalmas adatmennyiségek továbbításának lehetősége mindenféle konkrétumok és egyedi esetek konkrét részletezése nélkül – ez alapvető ellentétben áll azokkal az adatvédelmi jogszabályokkal, melyeket Európában valamennyi parlamentben elfogadtunk, beleértve a nemzeti parlamenteket is. Az adatvédelemmel kapcsolatos komoly problémákról már szó esett. Ön is utalt ezekre. Mennyi ideig tárolják az adatokat? Ki tárolja őket? Ki továbbítja azokat kinek? Milyen lehetőségeim vannak annak kiderítésére, hogy mi történik az adataimmal, ki fér hozzájuk, és hogy helyesek-e az adatok? Milyen jogi védelemmel rendelkezem annak biztosítása érdekében, hogy ne lehessen rólam valótlan adatokat gyűjteni és azokat harmadik félnek átadni, bárki is legyen az? Mikor törlik az adataimat, ha már összegyűjtötték és tárolják? Az Egyesült Államok belbiztonsági törvényének (Homeland Security Act) értelmében az adatokat 90 évig lehet megőrizni. Ha ez egyben garantálja is, hogy megérem a 90 évet, akkor tárgyalhatunk róla. Érdemes elismételni: az adatokat 90 évig meg lehet őrizni! Mindezen tényezők a megállapodás komoly hiányosságaira világítanak rá.

Mindezek miatt, Rubalcaba úr, azt kell mondanom, hogy ez egy rossz megállapodás, és nem szavazhatunk mellette. Amennyiben elutasítjuk, akkor az önök feladata, hogy új és jobb megállapodásról kezdjenek tárgyalni az Egyesült Államokkal – olyan megállapodásról, amely tiszteletben tartja a biztonsági érdekeket, ugyanakkor a polgárok szabadságra vonatkozó biztonsági érdekeit is tiszteli. Amennyiben ez sikerül, támogatni fogjuk az új megállapodást. Egy új tárgyalási kör célja e két dolog közti kompromisszum kialakítása kell, hogy legyen.

Ezen a ponton és ebben a formában nem javasolhatom képviselőcsoportom tagjainak, hogy szavazzanak a megállapodás mellett. Ma este azt fogom javasolni, hogy képviselőcsoportom szavazzon nemmel a megállapodásra.

Sophia in 't Veld, az ALDE képviselőcsoport nevében... – Elnök úr, üdvözlönni szeretném Cecilia Malströmet, korábbi kollégámat és jó barátomat. Nagyon örülök, hogy itt látom.

Ez az első kulcsfontosságú döntés az Európai Parlament számára, melyet az új lisszaboni felhatalmazás birtokában hozhat, és az elvárások nagyon magasak, azonban fontos, hogy tiszta fejjel gondolkodjunk. Tartozunk annyival polgárainknak, hogy jól átgondolt döntést hozzunk, amely mentes mindenféle külső nyomástól vagy biztonsági rés keletkezéséről szóló valótlan alapokon nyugvó ijesztgetési taktikáktól, hiszen tudjuk, hogy az Egyesült Államok úgyis – mindenféle vita nélkül – beszerezhet adatokat. Azt se feledjük, hogy a tagállamok véleménye is megoszlott a megállapodással kapcsolatban. Csak olyan megállapodáshoz adhatjuk hozzájárulásunkat, amely mind tartalmilag, mind pedig az eljárás szintjén teljes demokratikus legitimációval bír. Itt nem a Tanács és az Európai Parlament közti erőpróbáról van szó, és nem is a transzatlanti kapcsolatokról. Arról van szó, hogy az európai polgároknak joguk van egy megfelelő, demokratikus és átlátható eljáráshoz.

A Tanács eddigi válaszai a legkevésbé sem kielégítőek, és az európai polgárok demokratikus jogait nem lehet elkótyavetyélni cserébe holmi amerikai utazásokért vagy a Tanács jövőbeni megállapodásra vonatkozó homályos ígéreteiért. A Tanácsnak 2007 óta számos lehetősége lett volna arra, hogy megfelelő módon kezelje ezt a kérdést, és garantálja mind a biztonságot, mind pedig a személyes adatok és a polgári jogok védelmét, vagy megfelelő demokratikus ellenőrzést biztosítson a nemzeti parlamenteken keresztül vagy – december 1-je óta – az Európai Parlamenten keresztül, a Tanács azonban hihetetlenül makacsnak bizonyult. A Parlament nem tud döntést hozni, és nem is teheti meg, ha nem áll rendelkezésére valamennyi, az ügyre vonatkozó információ és dokumentum. Szavazóinknak joguk van tudni, hogy minden tényezőt nagyon komolyan megvizsgáltunk, és nem egyszerűen csak pecsétünkkel látjuk el a Tanács döntéseit.

Végezetül, az Európai Parlament éveken keresztül egyértelműen megfogalmazta aggodalmait és elvárásait, a Tanácsnak pedig végre ahelyett, hogy ismét üres ígéretekkel hozakodna elő, rendelkezésünkre kellene bocsátania jogi szolgálata véleményét, valamint a kért információt, amely az adatok terrorizmus megelőzését szolgáló célok érdekében történő felhasználását bizonyítaná. A második Bruguère-jelentést nem találok kielégítőnek. Amennyiben tehát a Tanács a Ház hozzájárulását szeretné megszerezni, teljesítenie kell követeléseinket. Ez, tisztelt Tanács, az egyedüli mód.

(Taps)

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében... – (DE) Elnök úr, először is néhány megjegyzést szeretnék fűzni a szakértőkkel és az amerikai nagykövettel folytatott megbeszélésekhez. A két, általam vezetett ülésen semmilyen módon nem éreztem, hogy európai kis emberként kezeltek volna; épp ellenkezőleg. Az

amerikai szakértőkkel folytatott megbeszélés során rengeteget tanultam arról, hogy milyen különböző az alapvető emberi jogok védelmére vonatkozó jogrendszer az Egyesült Államokban, illetve Európában. Hálás vagyok az amerikaiaknak, hogy részt vettek ebben a messzire mutató párbeszédben. Az előttünk álló feladat jellege világossá vált számomra. A Tanács korábban nem tett eleget ennek a feladatnak. Az is világossá vált számomra, milyen feladat vár az európaiakra, amennyiben a terrorizmus elleni hatékony küzdelmet és az alapvető emberi jogok védelmét egy és ugyanazon megállapodásban szeretnénk egyesíteni.

Valójában elég kínosnak találom, hogy embereknek azért kellett átkelniük az óceánon, hogy elmagyarázzák nekünk ezt az ellentmondásos kérdést, valamint, hogy a Tanács mind ez ideig nem volt képes őszinte vitát folytatni erről a Parlamenttel. Az előadó teljesen egyértelművé tette, melyek azok a területek, ahol az alapvető emberi jogok – melyek Európában a legnagyobb védelmet élvezik – sérülni fognak. Egy további észrevételt szeretnék tenni, ami véleményem szerint az egyik legnagyobb problémát jelenti jogi és politikai szempontból, ha közelebről megvizsgáljuk az ügyet. Az Egyesült Államok és Európa teljesen másképpen határozza meg a terrorizmus fogalmát, és ez egy olyan probléma, amely alapjaiban ássa alá ezt a megállapodást.

Ahogy az igen helytállóan elhangzott, e Ház képviselői Európa polgárainak tartoznak elszámolással azért, hogy biztosítsák jogaik védelmét. Véleményem szerint nem szavazhatunk egy olyan megállapodásra, amelyről közülünk sokan – beleértve Weber urat, Lang urat, aki most ugyan nincs itt, és Schulz urat is – többször elmondták már, hogy a jelenlegi jogszabályainkat sérti. Most kell cselekednünk. A nyilvános viták során már kijelentettük Európa polgárainak, hogy így fogunk tenni. Az ideiglenes megállapodás ellen kell szavaznunk, és nem szabad elhalasztani a szavazást.

A Parlament nem kerülheti ki megint a felelősséget, mint ahogy tette azt novemberben. Arra is volt lehetőségünk, hogy az egészet leállítsuk, de a többség ezt nem akarta. Most viszont cselekednünk kell, és – ezt az amerikaiakkal való egyeztetések után mondom – ezáltal jobb tárgyalási pozícióba kerülünk, és egyenrangú félként léphetünk fel, ami lehetővé fogja tenni, hogy megerősítsük a biztonságot és az Európai Unióban élő polgárok jogait – és talán még az Egyesült Államokban élő polgárok jogait is.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, képviselőtársaimhoz hasonlóan engem is rendkívüli csalódással töltött el, ahogy a Tanács kezelte a Parlamentet, illetve a Parlamenttel a megállapodásról folytatott egyeztetések kifogásolható módja is nagyon bosszantott. A parlamenti egyeztetés és jóváhagyás nem lehet visszamenőlegesen alkalmazott eszköz. Az adatvédelem kölcsönössége vitán felül kell, hogy álljon, és a megállapodás tárgyalásának és megkötésének módja nem szabad, hogy még egyszer megismétlődjön.

Azonban engem megnyugtattak – ha más nem is – az Egyesült Államok hatóságai, valamint az ideiglenes megállapodáson keresztül érvénybe lépő sokszintű adatvédelmi rendszerek és jogi biztosítékok. A Tanács részéről megnyilvánuló nem megfelelő bánásmód azonban nem szabad, hogy az EU Egyesült Államokkal való megállapodásának vagy bármiféle, Európa biztonságát érintő jövőbeni megállapodásnak a rovására menjen. Rengeteg megerősítést és ígéretet kapunk most a Tanácstól és a Bizottságtól. Még nem tudom megítélni, hogy ezek választ adnak-e az általunk meghatározott ésszerű követelményekre, így véleményem szerint még egy kis időre van szükség, mielőtt tovább folytatnánk e rendkívül fontos intézkedés megfontolását.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a SWIFT-egyezmény tárgyalása igen kétes eljárás alapján történt, és sietősen, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt egy nappal, a Parlament megkerülésével vitték keresztül. Azonban leginkább az egyezmény tartalmával szeretnék foglalkozni. A nagy testvér kishúga vár jóváhagyásunkra. Clinton asszony úgy gondolja, hogy rá tudja venni a Parlament képviselőit valami olyasmire, amit saját kormányainktól sem fogadnánk el.

Véleményem szerint alapvetően rossz, ha a terrorizmus állítólagos felderítői számára ilyen széles körű hozzáférést biztosítunk az adatokhoz, mert ez sérti az emberek személyes adatokra vonatkozó önrendelkezési jogát. Évtizedeken keresztül tárolnak majd személyes adatokat, és senkinek semmilyen ellenőrzése nem lesz afölött, hogy hogyan használják fel azokat. Ráadásul az adatokat a megállapodás megszűnte után is meg lehet őrizni. Nem lesz lehetőség jogi lépés megtételére az adatok hollétének felderítése érdekében, vagy kártérítés igénylésére abban az esetben, ha az adatokat harmadik országok jogellenesen felhasználják. Ez elsőbbséget ad az államnak a polgárokkal szemben, akik mind csupán a gyanú tárgyaivá redukálódnak. A tagállamok megengedik más kormányoknak, hogy az EU-n keresztül közvetve kémkedjenek polgáraink után.

Hogy néhány példát említsek Németországból: szégyenkeznie kell még a Deutsche Telekomnak, a Deutsche Bahnnek vagy a Schlecker drogériahálózatnak az alkalmazottaikról gyűjtött információk miatt? Innentől kezdve teljesen természetessé válik majd, hogy a német kormány jogtalanul szerzett adatokat vásárol az adóhatósági nyomozóktól? Olyan helyzetben vagyunk, amikor a Parlamentnek színt kell vallania, és döntést

kell hoznia. Miért kellene a Google-nak a jövőben bármiféle korlátokat szabnia az adatgyűjtésben? Fontos a terrorizmus elleni küzdelem, különösen a terrorizmus okainak legyőzése, ebben azt hiszem, mindannyian egyetértünk, de nem az alapvető emberi jogok kárára. Ezzel kapcsolatban megemlíteném, hogy sok felszólalást hallottam, amelyek az Európai Unióra mint értékek közösségére utalt. Éppen most söpörnénk szőnyeg alá az egyik ilyen értéket, és ezt képviselőcsoportom nem szavazhatja meg.

Simon Busuttill. (PPE). – (MT) Hadd tegyem egyértelművé, hogy az Európai Néppárt támogatja a megállapodást. Az egész a SWIFT-egyezmény érdekében történik, és holnap mellette fogunk szavazni. Hadd mondjam el, miért: az Európai Néppárt támogatni fogja, mert elsődlegesen az emberek épségét és polgáraink biztonságát tartjuk szem előtt.

A megállapodás polgáraink biztonságának megerősödéséhez fog vezetni, ezért támogatjuk. Ez nemcsak az én véleményem, hanem mindazok szakértői véleménye, akik azt a konkrét feladatot kapták, hogy megvizsgálják és értékeljék, a megállapodás növeli-e a polgárok biztonságát, akiket mi itt mindannyian képviselünk.

Európa-szerte növekedni fog a biztonság, és ez ki fog terjedni a többi polgár biztonságára is világszerte, beleértve az Egyesült Államokat is. Egyetértek azokkal, akik azt állították, hogy a Tanács nem megfelelő módon járt el az Európai Parlamenttel szemben, azonban úgy gondolom, hogy az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság által közvetített üzenet eljutott a Tanácshoz, és tanultak belőle. Szintén megértem képviselőtársaim aggodalmát a magánélet védelmének kérdése tekintetében, de itt megint csak fel kell idéznünk, hogy ideiglenes megállapodásról van szó. Ez azt jelenti, hogy új megállapodást kell készíteni, amely jobb biztosítékokat nyújt majd az adatbiztonságra vonatkozóan.

Elnök úr, bevezetőjében említette a felelősség kérdését. Arra kérem képviselőtársaimat, hogy használják a Parlament hatáskörét – az újonnan ránk ruházott hatáskört – teljes felelősséggel annak érdekében, hogy valóban oda tudjunk állni az 500 millió polgár elé, és azt tudjuk nekik mondani, hogy az ő biztonságukat védjük. Amennyiben lehetséges, a nagyobb parlamenti egység érdekében el kellene halasztani a holnapi szavazást. Készek vagyunk a szavazás elhalasztására, azonban amennyiben ez nem teljesül, akkor igennel fogunk szavazni.

Claude Moraes. (S&D). - Elnök úr, mi, a Szocialisták és Demokraták is az európai polgárokért és a terrorizmus ellen akarunk küzdeni, és ezért fogjuk ajánlani holnap – ahogy frakcióvezetőnk is mondta – a „nem” szavazatot annak érdekében, hogy a Lisszaboni Szerződés szerinti első jóváhagyási eljárásról szóló szavazáson egy, az egész Parlament számára rossz megállapodás ellen szavazzunk.

Ez nem szektás kérdés a számunkra, hanem ténykérdés. Ez annak a kérdése, hogy egy rosszul elkészített megállapodás vajon a biztonságot és a terrorizmus elleni küzdelmet célozza-e. Ahogy egyik tanácsadóm mondta egyszer – aki egyébként jogász; egykor én is jogász voltam, és Kirkhope úr is jogász volt –, Benjamin Franklint idézve: Aki a biztonságot előrébb helyezi a szabadságnál, egyiket sem érdemli meg.

Mindannyian egyetértünk tehát abban, hogy az európai uniós polgárok érdekében jó megállapodásra van szükségünk. Nos, való igaz, hogy a COREPER-ben a Tanács felvetette valamennyi kérdést, amelyet képviselőcsoportunk fontosnak tartott. Levelében Clinton asszony is elismerte, hogy a Parlament felvetése jogos, azonban a dokumentumok egyike sem ment ennél tovább, és nem nyújtott megoldási tervet a problémára, és ezért gondoljuk, hogy a „nem” szavazat az egész Parlament számára jobb megállapodás felé fogja vinni az ügyet.

Ezért képviselőcsoportunk az egész Házhoz és nem csak saját képviselőcsoportunkhoz fordul azzal a kéréssel, hogy támogassuk az előadót abban a törekvésében, hogy a terrorizmus elleni küzdelem érdekében jobb megállapodás jöhessen létre. Itt most senki sincs erkölcsi fölényben; hatékony terrorizmus elleni küzdelemre törekszünk, és ehhez jobb megállapodásra van szükség, és ez az, amit most képviselőcsoportunk a Szocialistáknak és Demokratáknak javasol.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra. (PPE). – (ES) Elnök úr, elutasítom a megállapodás létrejöttéhez használt módszereket és időt. A Parlament szerepe a Lisszaboni Szerződés lényeges eleme, és ezt minden érintett félnek tiszteletben kellene tartania.

Az ügy tartalmi részére térve: a legnagyobb kár, amit egy demokratikus társadalom okozhat a terrorizmusnak az, ha elvágja pénzügyi forrásait. Ezért fontos, hogy az ideiglenes megállapodás érvényben maradjon addig, amíg sürgős tárgyalások útján létre nem jön a végleges megállapodás. A SWIFT és a TFTP Európában, Ázsiában, Afrikában és Amerikában legalább kilenc igazolható alkalommal hatékonynak és értékesnek bizonyult

terrorista tevékenységek megelőzésében és visszaszorításában, az ideiglenes megállapodás szövege és az adatvédelem szempontjából.

Melyik jelentés győzzön, hölgyeim és uraim? Az európai adatvédelmi biztosé vagy a különbíróé, hiszen mindkettő jól megalapozott, ugyanakkor egymásnak ellentmondóak. Nem, hölgyeim és uraim, még nem vitattuk meg ezt, és nem jutottunk megoldásra ebben az ügyben. Az ideiglenes megállapodás szövege garantál bizonyos jogokat. Kijelenti, hogy a szolgáltatott adatokat kizárólag a terrorizmus vagy a terrorizmus finanszírozásának megelőzése érdekében lehet felhasználni; hogy az adatokról nem készülnek másolatok; hogy a szolgáltatott adatokat nem kapcsolhatják össze semmilyen más adatrendszerrel, valamint, hogy csak a nemzetbiztonsági hatóság férhet hozzá az adatokhoz.

Én bízom az Egyesült Államok kormányában és az azt létrehozó nagy múltú demokráciában. Kötelességünk megerősíteni kapcsolatainkat ezzel az országgal, hiszen természetes, kölcsönösen megbízható partnerei vagyunk egymásnak.

Mindezen okok miatt támogatom, hogy a Ház az ideiglenes megállapodás mellett szavazzon, és üdvözlöm azt a nagyon pozitív lépést, amellyel a Parlament megerősítette hatáskörét, valamint azt a tényt, hogy Clinton asszony és Geithner úr felismerték, hogy ez a felhatalmazás most és a jövőben is kikerülhetetlen tényező lesz.

Végezetül, elnök úr, a Tanács és a Bizottság tudják, mit várunk el tőlük. Sürgősen szükség van egy intézményközi megállapodásra.

Stavros Lambrinidis. (S&D). - Elnök úr, egy egyszerű levél a Tanács részéről, amely biztosít róla, hogy a tárgyalási iránymutatások teljes egészében tartalmazni fogják a Parlament felvetéseit, hogy az Egyesült Államokkal való tárgyalások haladéktalanul megkezdődnek, és nem csak valamikor a jövőben, illetve hogy a Parlamentet teljes mértékben bevonják a tárgyalásokba – egy ilyen egyszerű levél elegendő lett volna, és ezt nem lett volna nehéz megtenni annak érdekében, hogy feloldják a Parlament azzal kapcsolatos aggályait, ahogy a múltban kezelték, figyelmen kívül hagyták, és játszadoztak vele.

Önök azonban ezt még ma sem tudták megtenni. Az ömlesztett adatátvitel, mondta a biztos asszony, nem probléma. Csak néhány adat fog átmenni. A SWIFT tanúsítja, hogy nem ez a helyzet. Az Egyesült Államok kormánya mondja, hogy nem ez a helyzet. Az önök által tett kijelentést semmi nem támasztja alá.

Említették a tárgyalási iránymutatásokat, amelyek már majdnem készen vannak. Hol vannak? Tekintettel arra, hogy mekkora nyomás nehezedik most ránk, miért nem tudnak konkrétan rámutatni, hogy mi az, amiben egyetértenek a Parlamenttel, és mi az, amiben nem, ahelyett, hogy általános kijelentéseket tennének?

Úgy vélem, rendkívül fontos, hogy az Egyesült Államokkal együtt küzdjünk a terrorizmus ellen. Arra kérem az Egyesült Államokat és a Tanácsot, hogy a mai szavazás után komolyan működjenek együtt velünk, és ne a kétoldalú megoldásokat válasszák, vagy arról álmodozzanak, hogy megszakítják a szolidaritást, hanem működjenek együtt az alapvető emberi jogok védelme érdekében, miközben mi védjük a biztonságot.

Birgit Sippel. (S&D). - (DE) Elnök úr, bárkinek, aki az elmúlt hetekben követte a SWIFT-ről folytatott megannyi vitát, az a benyomása támadhat, hogy a SWIFT nélkül a káosz állapotába sülyednénk, és hogy a megállapodás elutasítása a transzatlanti kapcsolatok és a terrorizmus ellen folytatott közös harc végét jelentené. Ezeket a megfélemlítési kísérleteket egy szóval lehet jellemezni: nevetségesek. Az Egyesült Államok és a Tanács nem egy fontos eszköz megmentésén munkálkodnak, hanem tekintélyüket próbálják megőrizni.

Számos megállapodás és intézkedés van érvényben a terrorizmus elleni küzdelem érdekében. A SWIFT hasznos kiegészítésként szolgálhatna mindezek mellé. A december 25-i megghiúsult támadás egyértelműen azt bizonyította, hogy nem az adatok hiányoznak, hanem a már meglévő adatok hatékony felhasználásának képessége. Valójában erről a tényről próbálják ezzel elterelni a figyelmet. Az ideiglenes megállapodás egyszerűen nem is lehetne rosszabb. Tele van ellentmondással és következetlenségekkel. Ahelyett, hogy megfelelő óvintézkedéseket tennénk annak érdekében, hogy csak olyan emberekre vonatkozó adatokat adjunk át, akiknél valóban gyanú merül fel, havi rendszerességgel hatalmas mennyiségű adatokat fogunk küldeni az Egyesült Államoknak. A megállapodás a polgárok jogai, az adatvédelem és a jogállami alapelvek arcátlan megsértéséről szól. Ha a Tanács és az Egyesült Államok valóban képesek lennének e kritika átgondolására és az említett elemek egy új megállapodásba történő beépítésére, akkor nem lenne szükség arra, hogy most elfogadjuk ezt a borzalmas megállapodást. A polgárok érdekében nemet kell mondanunk az ideiglenes megállapodásra, és azonnal meg kell kezdenünk az új tárgyalásokat annak érdekében, hogy

egy valóban jó megállapodást hozhassunk létre, amely kiegészítő, hatékony eszközként szolgál a terrorizmus elleni küzdelemben, és amely tiszteletben tartja alapvető jogainkat.

Juan Fernando López Aguilar. (S&D). - (ES) Elnök úr, a Lisszaboni Szerződés új fejezetet nyitott a Parlament számára, de a Tanács és a Bizottság számára is.

A Tanács soros elnöke felszólalásában megjegyezte, hogy figyelni kell arra, amit a Parlament mond, és hogy felvetéseit és kéréseit figyelembe kell venni.

Azt is megjegyezte, hogy nem túl jól, vagy nem elég jól folytatták le a mostani megállapodásról szóló tárgyalásokat. Mindenekelőtt azonban tett egy jövőre vonatkozó kötelezettségvállalást: sürgősen megkezdik a tárgyalásokat egy olyan végleges megállapodás létrehozása érdekében, amely tartalmazza a fellebbezéshez, a tájékoztatáshoz és a személyes adatok utólagos módosításához vagy törléséhez való jog garantálását.

Ezért új egyensúlyt kell felállítanunk a magánélet, a polgárok szabadsága és a biztonság között, amely szintén alapvető joga a Parlament által képviselt polgároknak.

Bármi is lesz tehát a vita kimenetele, a Parlament arra kéri a minisztereket, hogy minél hamarabb kezdjék meg a tárgyalásokat, ezáltal eleget téve a Lisszaboni Szerződésnek, az Európai Unió Alapjogi Chartájának és annak az 500 millió polgárnak, akiket ez a Parlament képvisel, és akiknek alapvető joguk van a biztonsághoz.

Axel Voss. (PPE). - (DE) Elnök úr, a mobilitás korában nem létezhet biztonság hatékony és gyors adatcsere nélkül, a mi feladatunk pedig az, hogy megvédjük polgárainkat a terrortámadásoktól. Ezért meg kell találnunk az egyensúlyt a biztonság és a magánélet védelme között. Ezt az egyensúlyt kell tükröznie annak a megállapodásnak is, amelyről a mostani vita folyik.

Tekintettel azonban az ügy fontosságára, a Tanács nagyon amatőr megközelítést alkalmazott ebben az esetben. Ezért szeretném, ha több engedményt tennénk az előadónak, beleértve a konkrét segítséget is, annak érdekében, hogy esetleg többséget érthessünk el a Parlamentben.

Ha ez nincs meg, akkor a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó program marad az egyetlen központi program, amely fontos lesz számunkra annak biztosítása érdekében, hogy a SWIFT csak különálló adattételeket továbbítson. Ha ez nincs meg, akkor a teljes megállapodás a helyes megoldás, és a jelenlegi megállapodás továbbra is fontos marad. Ezért úgy gondolom, hogy a halasztást kell megcéloznunk, és aztán végül...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. - Képviselőtársak, ez egy rendkívül fontos vita. Nem akarom megzavarni önöket, de önök mindannyian fél perccel több időt vesznek igénybe, mint amennyit lehetne. 11 ember van a listán. Ha mindannyian ilyen hosszú ideig beszélnek, a többieknek nem tudok majd szót adni.

Jörg Leichtfried. (S&D). - (DE) Elnök úr, senki sincs, aki komolyan kételkedne a terrorizmus elleni harc szükségességében. A jogállamiságon nyugvó fejlett demokráciák esetében azonban a kérdés mindig az, hogy mit és hogyan lehet tenni. Jelen esetben könnyű megválaszolni ezt a kérdést. Nem tehetünk olyat, ami 500 millió embert gyanúsítottá tenne, és komoly mértékben megnyirbálná jogaikat anélkül, hogy jogorvoslati lehetőséget biztosítana számukra. Különösen pedig, ezeket az intézkedéseket nem vezethetjük be a meglévő demokratikus szabályozások teljes figyelmen kívül hagyásával.

A Parlament most abba a helyzetbe került, hogy neki kellene viselnie a felelősséget az arrogáns svéd elnökség tetteiért. Ezt nem szabad megtennünk. Ezért amellet vagyok, hogy holnap szavazzunk a megállapodás ellen.

Carl Schlyter. (Verts/ALE). - (SV) Elnök úr, szeretném kijelenteni, hogy semmit sem fogunk megállítani – egyetlen egy terrorcselekményt sem fogunk megakadályozni – ezen az indítványon keresztül. A Tanács elnöksége által említett négy merénylet egyikét sem akadályozta volna meg, bár talán az azt követő vizsgálatokat megkönnyítette volna. A megállapodás csökkenti a biztonságot éppen úgy, ahogy az internetre vonatkozó teljes megfigyelési törvény is csökkenti a biztonságot, hiszen ha mindenre kiterjedő megfigyelés van, az emberek megpróbálják kikerülni – még a tisztességes polgárok is. Anonimizáló szolgáltatások jöttek létre a hálón ugyanúgy, mint ahogy most a bankszektorban. Ha a terroristák elvegyülhetnek a többi ember között, a biztonság csökken. Ez egy rossz megállapodás.

Ehelyett én a terrorizmusellenes törvények teljes felülvizsgálatát javasolnám. Mennyibe kerülnek, és milyen együttes hatással vannak a magánéletre és a szabadságra? Csupán ezután fogom egyáltalán megfontolni,

hogyan megszavazzuk-e egy újabb terrorizmusellenes törvényt. Bizonyítsák be, milyen hatékonyak ezek az intézkedések, de nyilvános, nem pedig titkos dokumentumok segítségével.

Janusz Władysław Zemke. (S&D). - (PL) Elnök úr, két kérdésre szeretném felhívni a figyelmet, melyek véleményem szerint nagyon fontosak. Vitathatatlan, hogy küzdenünk kell a terrorizmus ellen, de a vita arról szól, hogyan kell ezt tenni, és milyen erről szóló megállapodásokat kell aláírunk az amerikaiakkal. Két gondolatot szeretnék felvetni. Az első, hogy a megállapodás csak az egyik felet érinti – ez egy egyoldalú megállapodás. Eszünkbe jutott, hogy az európai államokban lévő megfelelő hatóságok is szerezhetnének adatokat az Amerikai Egyesült Államoktól, és ez elősegíthetné a terrorizmus elleni küzdelmet itt, Európában? A második gondolat: az elutasítás oka lényegileg az, hogy lehetségessé válik az összes pénzügyi adat megszerzése. A hangsúly az „összes” szón van. Úgy vélem, azon kell munkálkodnunk, hogy csak azokról a személyekről szerezhessenek adatokat az amerikai és európai különleges szolgálatok, akik gyanú alatt állnak.

Marian-Jean Marinescu. (PPE). - (RO) A Tanács nagyon későn küldte el a megállapodást az Európai Parlamentnek, ami rendkívüli. Remélem, hogy a jövőben nem fordul majd elő ehhez hasonló eset. Másrésztől viszont kellemes meglepetésként ért az Egyesült Államok hatóságai és az Európai Parlament közti intenzív együttműködés. Váratlanul figyelni kezdtek erre az intézményre, ami remélem, a jövőben is ismétlődni fog.

Hasonló érdeklődést várok az amerikai hatóságok részéről a vízummentességi programmal kapcsolatban a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód vonatkozásában. Az Egyesült Államok még nem vezette be az egyes tagállamokban a vízum elutasítására vonatkozó világos, átlátható kritériumokat. Mindazonáltal úgy vélem, hogy támogatni kell az ideiglenes megállapodást, mert elő fogja segíteni a polgárok biztonságának megerősödését. A megállapodás jóváhagyása azonban nem szabad, hogy megállítsa az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalásokat, amelyek egy olyan hosszú távú megállapodásra irányulnak, amely magában foglalná a Parlament által felvetett valamennyi ellenvetést.

Eva Lichtenberger. (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, a Tanács ma elismerte, hogy a tárgyalások eredményei talán nem olyan jók, mint amilyenek lehetnek volna. Ezzel foglalkoznunk kellene, és meg kellene ragadnunk az alkalmat, hogy javítsunk a megállapodáson. Az ügyek pusztán elodázása azonban nem segít, mert a halasztási folyamatot semmiféle feltételek nem szabályozzák. Ezért pontosan ugyanilyen helyzetben fogjuk találni magunkat a következő plenáris ülésen. Nem hiszem, hogy ez bármin is változtatna.

Másodszor: már elég ígéretet kaptunk arra nézve, hogy a Parlament részvétele nélküli második tárgyalási körben majd jobban alakulnak a dolgok. Már a mostani megállapodás előtt is megígérték nekünk, hogy ez alkalommal minden egészen másképp lesz. Még egyszer hadd mondjam el: az elhalasztás nem segít. Az egyetlen dolog, ami segít ebben az esetben, egy világos jelzés.

Harmadszor: a biztonsági rések, melyekről többen ismételtelen állították, hogy ha nem szavazzuk meg az ideiglenes megállapodást, létre fognak jönni, egész egyszerűen nem léteznek. Jogi jelentések támasztják ezt alá, és vannak kölcsönös jogsegélynyújtásra vonatkozó egyezményeink is.

Sajjad Karim. (ECR). - Elnök úr, polgáraink biztonsága kulcsfontosságú mindannyiunk számára, és túlságosan is könnyen ránk sütötték a bélyeget, hogy engedékenyek vagyunk a terrorizmus elleni harcban, amikor kiállunk polgáraink szabadságjogainak védelme érdekében. Időről időre tapasztalom ezt a nemzeti parlamentek képviselői részéről, amikor olyan intézkedésekről van szó, melyeket ez a Ház hozott.

A SWIFT-tel kapcsolatban természetesen számos sikeres példát is lehet említeni, és ezeket mind támogatjuk, azonban ugyanennyire fontos, hogy ráirányítsuk a figyelmet azokra az esetekre, amikor a SWIFT kudarcot vallott, vagy csalódást okozott. Számos sikertelen vagy rossz felderítés történt az Európai Unión belül. Csak az én választókerületemben 12 ártatlan embert vettek őrizetbe, akiket nem tudtak vád alá helyezni. Őrizetbe vételük idején azt az információt kaptuk, hogy a pénzügyi tranzakciók az ellenük szóló bizonyítékok jelentős részét képezik.

Mit tanulhatunk ezekből az elhibázott esetekből? Tisztelt Tanács, lépünk vissza. Van időnk. Nem vagyunk falhoz állítva. Van kivezető út. Halasszunk. A Tanácsot arra kérem, menjen vissza, és csinálja meg ezt rendesen – nem a Parlament, hanem a polgárok kedvéért.

Carlos Coelho. (PPE). - (PT) Elnök úr, hazámban, ha egy rendőrtiszt hozzá szeretne férni egy bankszámlához, erre jogosító engedéllyel kell, hogy rendelkezzen. Nem tudok elfogadni egy olyan megállapodást, melynek értelmében banki adatok ezreit és milliőit adjuk át egy amerikai rendőrtisztnek, hogy tanulmányozza, anélkül, hogy ehhez bírósági engedélyre lenne szüksége. A tárgyalás eredményeként született ideiglenes megállapodás

nem biztosítja az adatvédelmet. Az adatvédelem nem luxus – ez szabadságunk előfeltétele. Nincs kölcsönösség és nincs arányosság. Ezt nem engedhetjük meg.

Valóban reméljük, hogy a végső megállapodás megfelelő tárgyalások során jön majd létre. Hogyan lehet ezeket a tárgyalásokat lefolytatni? Helytelen alapokról vagy ésszerű alapokról indul a tárgyalás? Én úgy gondolom, hogy jobb nekünk, ha nincs egy rossz ideiglenes megállapodásunk, mint hogy legyen egy akármilyen megállapodásunk. Ha elutasítjuk az ideiglenes megállapodást, az azt jelenti, hogy jó alapokkal rendelkezünk ahhoz, hogy megkezdhessük a tárgyalásokat egy végleges megállapodás létrehozása érdekében.

Monika Flašíková Beňová. (S&D). - (SK) Az a mondás járja, hogy jó megállapodások egyenlő partnerek közt születnek. A jelenlegi megállapodás azonban nem arra utal, hogy egyenlő partnerek lennénk, hanem arról szól, hogy az Egyesült Államok követeléseket támaszt felénk, és elvárja, hogy mi majd igazodunk elképzeléseihez.

A Lisszaboni Szerződést követően azonban az Európai Parlament sokkal nagyobb hatáskörrel rendelkezik, és az itt ülő európai parlamenti képviselők valódi feladata az, hogy megvédjék az EU tagállamaiban élő 500 millió polgár érdekét és – alapvető – jogait. Ezért támogatom a megállapodás átdolgozására irányuló indítványt, és hogy mindazon javaslatok kerüljenek bele, amelyeket mi, az Európai Parlament képviselői – mely Parlament az EU valamennyi intézménye közül az egyetlen, ahol közvetlenül választott képviselők ülnek – elvárunk, hogy tartalmazzon a megállapodás.

Tudom, hogy vannak olyan országok az Európai Unión belül, amelyeknek rendkívül komoly problémáik vannak a terrorizmussal. Végezetül: Spanyolország egyike azon országoknak, melyek már régóta küzdenek a terrorizmus ellen, és ebben az esetben úgy vélem, a Tanács az Európai Parlament és nem az Amerikai Egyesült Államok partnere lesz.

Alfredo Pérez Rubalcaba, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, először is hadd mondjam el, hogy nagy érdeklődéssel és elismeréssel hallgattam a tisztelt képviselők valamennyi felszólalását, mind a támogató, mind pedig a bíráló tartalmúakat, bár tagadhatatlanul ez utóbbiak voltak többségben, mégis valamennyit örömmel veszem.

Először is nagyon örülök, hogy a mostani vita során ismét bebizonyosodott, hogy a Parlament, a Bizottság és a Tanács tökéletes egyetértésben vannak, amikor közös értékeink védelméről van szó, és – ahogy a felszólalásomban már említettem – egyetértenek abban is, hogy határozottan állást kell foglalnunk a terrorizmus valamennyi fajtájával szemben. Véleményem szerint rendkívül fontos ez a konszenzus, és erről nem szabad megfeledkeznünk.

Szeretném szétválasztani azt a két radikálisan eltérő szálát, melyek mentén a ma délután megvitatt SWIFT-egyezménnyel kapcsolatos bírálatok elhangzottak: az eljárás alapján történő bírálatokat a tartalmi alapú bírálatoktól.

Való igaz, hogy folyamatos bírálat érte a megállapodás tartalmát, még olyan képviselők részéről is, akik kifejezetten támogattak egy hasonló jellegű megállapodást. Megismétlem, amit korábbi felszólalásomban már említettem: bizonyos dolgokat talán jobban is lehetett volna csinálni, illetve biztosan jobban is lehetett volna csinálni. Azt is mondtam azonban, és ezt most szintén újra elismétlem, hogy amint azt a tisztelt képviselők is jól tudják, az időkorlátok adottak voltak, így a Tanácsnak és a Bizottságnak rendkívül kevés cselekvési idő állt rendelkezésre. Mindenesetre szeretném egyértelművé tenni, ahogy ma délután már említettem, hogy a Tanács kívánsága, hogy mostantól kezdve másképp legyenek a dolgok, mint a múltban.

Néhány képviselő említette – valószínűleg saját tapasztalataikra alapozva –, hogy ez olyan ígéret, olyan kötelezettségvállalás, melyet már számtalanszor megszegtek ebben a Házban. A Tanács védelmében szeretném elmondani, hogy ez olyan kötelezettségvállalás, amely a Lisszaboni Szerződés iránti alapvető elkötelezettségből fakad, melynek központi célkitűzése, hogy e Ház egyre fontosabb szerepet játsszon Európa intézményes életében annak érdekében, hogy a polgárok képviselete hangsúlyosabbá váljon.

Saját hazám kötelezettségvállalása, amely a Lisszaboni Szerződés egyik alapvető kötelezettségvállalása, az oka annak, amiért most határozottan szeretném kijelenteni, hogy a spanyol elnökség alatt a Tanács másképp fog eljárni.

Amennyiben néhányan nem bíznának a Tanács szavában, ami jogukban áll, emlékeztetni szeretném őket arra, hogy a szerződés kötelez bennünket arra, hogy másképp járjunk el. Ezért ha a politikai akarat nem is lenne elegendő a Tanácsban, a törvény szerint érvényben lévő szerződés biztosítja, hogy a jövőben másként történjenek a dolgok. Ez a Bizottsággal együtt munkálkodó Parlamenten múlik, és természetesen az itteni

képviselők által kifejezésre juttatott egységes hozzáálláson, amely keresi az egyensúlyt biztonságunk védelme és központi értékeink megőrzése között; ez a hozzáállás egész Európa szellemiségére jellemző, és ezzel a Tanács is tökéletesen összhangban van.

Magával az üggyel kapcsolatban három megjegyzést szeretnék tenni. Nem fogok kitérni néhány konkrét kérdésre, amelyek bírálókat tárgyát képezték, és melyek némelyike véleményem szerint megalapozatlan. Például számos alkalommal elhangzott, hogy a SWIFT-egyezmény, a most a Parlament előtt lévő formájában, ömlesztett adatok továbbítását teszi lehetővé. Az már nem hangzott el, pedig világossá kell tenni, hogy a megállapodás logikája nem ez, és hogy az ömlesztett adatok továbbítását csak kivételes esetben teszi lehetővé a SWIFT-egyezmény, csak és kizárólag akkor, ha törvényes gyanú merül fel (az egyezmény 4. cikkének (6) bekezdése). Ez csupán az egyik példa. Elhangzottak még más, némileg felszínes vádak is a megállapodás tartalmára vonatkozóan, melyeket úgy gondolom, részletekbe menőig meg tudnék válaszolni, de most ezen a ponton ebbe nem mennék bele.

Ezzel az üggyel kapcsolatban még két dolgot szeretnék említeni. Először is, a Bizottsággal és néhány itteni képviselővel egybehangzóan szeretném kiemelni, hogy a megállapodás hasznosnak bizonyult a terrorizmus elleni harcban. Már említettem néhány példát, és még több is szerepel Bruguière bíró jelentésében, melyet a képviselők is megkaptak. Még egy példát, illetve kettőt, említhetek, amelyekre már korábban utaltam, és melyek saját hazámból származnak.

Való igaz, hogy a SWIFT-egyezményt használták a március 11-i madridi merényletek után, jó eredményekkel. Azt is érdemes felidéznünk, hogy a SWIFT-egyezményt használták az egy évvel ezelőtti, Barcelona elleni merénylet megelőzésére. E merényletek elkövetői jelenleg spanyol börtönökben töltik büntetésüket.

Ezért elmondhatjuk, hogy igen, működik, és igen, hozott eredményeket. Mivel ez így van, a tisztelt képviselők bizonyára egyet fognak érteni velem abban, hogy a megállapodás felfüggesztése legalábbis a biztonsági szint némi csökkenését fogja eredményezni az európai polgárok számára. Azt azért csak el kell fogadniuk, hogy ha az egyezmény eredményesen működik és működött a számunkra, akkor annak felfüggesztése a biztonság némi csökkenésével járna, és most óvatosan fogalmazok, hogy senki ne vádolhassa azzal a Tanácsot, hogy túldramatizálja a helyzetet. Kétségtelenül kicsit kevésbé lennénk biztonságban, egyszerűen erről van szó.

Ezért szeretném a Tanács részéről hangsúlyozni – és azt hiszem, ezzel a Bizottság is egyetért –, hogy létfontosságú, hogy ne függesszük fel az egyezményt. Lehet, hogy az egyezmény joggal kritizálható, és még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy elismerjük a kemény bírálatokat, melyek ma délután elhangzottak. A tisztelt képviselők azonban bizonyára egyetértenek velem abban, hogy ez az egyezmény sokkal jobb, mint az az adatcserére vonatkozó eljárás, melyet az Egyesült Államoknak és az EU-nak éveken keresztül követnie kellett.

A ma tárgyalt megállapodás valószínűleg nem tökéletes. Bizonyára lehetne rajta javítani, és bizonyos padosorokból érkező bírálatok némelyikével még egyet is értek, de arra kérem önöket: lássák be, ahogy én is, hogy ez előrelépés ahhoz képest, ami korábban volt. Az EU, a Tanács és a Bizottság számos indítványt beépített a megállapodásba, melyek aggodalmat okoznak néhány képviselő számára, akik elsősorban azt szeretnék garantálni – joggal –, hogy a biztonság ne az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok rovására valósuljon meg.

Ezért szeretném megismételni, amit a biztos asszony említett, hogy fontos, hogy ne függesszük fel az egyezményt. Azt is szeretném újra elmondani a Parlamentnek, hogy a Tanács őszintén törekszik egy új – végleges – megállapodás megkötésére, egy olyan megállapodásra, amely tartalmazni fog számos, itt ma délután elhangzott felvetést, olyan felvetéseket, melyekkel egyetért a Tanács, és amelyek mellett nyilvánosan is szeretne kiállni. A Tanács elkötelezi magát emellett. Valójában a Tanács soros elnöke már kötelezettséget vállalt erre a Parlament elnökéhez írott levelében, de ezt meg kell majd még erősítenünk, amikor elérkezik a tárgyalások ideje.

Ma tehát egy ideiglenes megállapodást tárgyalunk, mely előrelépést jelentene a jelenlegi helyzethez képest. Egy olyan megállapodásról vitázunk, amely kilenc hónapig lesz érvényben – ez az az időtartam, amennyire a Bizottságnak, a Tanácsnak és a Parlamentnek szüksége lesz egy új – immár végleges – megállapodás kialakításához, egy olyan megállapodás lesz ez, amely minden bizonnyal tartalmazni fogja a ma délutáni parlamenti vita során felvetett valamennyi nagyon is ésszerű elővigyázatossági intézkedést.

A Tanács nem hagyhatja figyelmen kívül a ma délutáni vitát. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a megállapodást számos bíráló érte. Ahogy említettem, néhány kritika bizonyára jobban megalapozott, mint

néhány másik, azonban kritika mindenképp volt, és ezen komolyan el kell gondolkodnunk. A Tanács nevében kérem a Parlamentet, hogy adjon nekünk időt ennek átgondolására.

Időt, természetesen arra, hogy a Tanácsban lévő kollégáimmal kielemezhezzük és megvitathassuk ezt a mai vitát, időt arra, hogy a Bizottsággal is megvitassuk, és időt, legfőképpen arra, hogy megvizsgáljuk annak a lehetőségét, hogy egy jobb megállapodást hozzunk létre az Egyesült Államokkal, ami szerintem reális lehetőség. Időt kérünk, hölgyeim és uraim, elnök úr, ahhoz, hogy pár hét vagy pár hónap múlva visszatérhessünk a Parlamenthez azzal, hogy biztosítani tudjuk az alapjait egy olyan végleges megállapodás megkötésének, amely megfelelő megoldásokat ad egyes képviselők által ma felvetett aggodalmakra. Olyan felvetésekre, amelyek – ismétlem – sok esetben megegyeznek a Tanács felvetéseivel is.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ez egy rendkívül fontos vita volt. Abszolút lényegre törő, hiszen olyan fontos kérdésekről beszélünk, mint hogy hogyan őrizhetjük meg polgáraink biztonságát, ugyanakkor hogyan tarthatjuk fenn a megfelelő információ- és adatcserét magas szintű adatvédelem mellett.

Ahogy a Tanács soros elnöke is említette, felmerült néhány kérdés, ugyanakkor néhány félreértés is, úgy gondolom. Ezek közül néhányra választ ad a Bruguère-jelentés, ezért mindenkit arra biztatok, olvassa el. Úgy gondolom azonban, fontos, hogy megértsük és felidézzük, miért is van szükség ideiglenes megállapodásra. Miért is? Nos azért, mert a SWIFT folyamatosan változott, és olyan helyzetben találtuk magunkat, hogy nem rendelkezünk az adatok átadására vonatkozó szabályozással, ezért a Tanács és a Bizottság azonnal lépéseket tett annak érdekében, hogy létrejöhessen valami. Sikerült is bizonyos engedményeket kapnunk az Egyesült Államoktól, illetve néhány nagyon jó adatvédelmi mechanizmust kialakítanunk. Ezenkívül két érintett tagállam kérte a Bizottságot, hogy részt vehessen ebben annak érdekében, hogy európai megoldás születhessen a kérdésben, és elkerüljük a kétoldalú megállapodásokat. Ezt fontos felidézni.

Ez egy ideiglenes megállapodás, ahogy említettem, és még javítani fogunk rajta. A Bizottság és a Tanács eltökélt szándéka, hogy a Lisszaboni Szerződésnek megfelelően bevonja az Európai Parlamentet a végleges megállapodás kialakításába. Egyértelműbbé kell tennünk a jogorvoslat, a jogszerű adatfeldolgozás és az adatok törlésének kérdését. A végleges megállapodás a helyesbítésre és az információkhoz való hozzáférésre vonatkozó garanciákat is tartalmaz majd.

Lambrinidis úr kérdezte, hogy ezek miért nincsenek már meg a Bizottságnál? Nos, Lambrinidis úr, a Bizottság mindössze 16 órája és 20 perce van hivatalban. Ez egy rendkívül fontos tárgyalási megbízás. Időre van szükségünk ahhoz, hogy ezt megvitathassuk az új Bizottságon belül, mielőtt kialakítjuk a teljes tárgyalási mandátumot, hogy aztán azt megvitathassuk az Európai Parlamenttel. Csak az imént léptünk hivatalba, így hát nem várhatja el tőlünk, hogy mindez már meglegyen. De mindent meg fogunk tenni – ezt Barroso úr nagyon világosan kifejezésre juttatta Buzek úrnak írt levelében – a tárgyalási mandátum kialakítása érdekében, és amilyen hamar csak lehet, elő fogjuk terjeszteni az Európai Parlamentnek, biztosítva, hogy önök folyamatosan teljes körű tájékoztatást kapjanak.

Talán valóban érdemes lenne elhalasztani a szavazást, és talán tényleg több időre lenne szükségünk a mandátum megvitatására. Önök meg fogják kapni a tárgyalási mandátumot, lesz idejük végignézni az iratokat, a jelentéseket és így tovább, valamint a Bizottság kész rá – ahogy már említettem –, hogy együttműködjön önökkel és a Tanáccsal egy jó – egy sokkal jobb – végleges megállapodás létrehozása érdekében.

Elnök. – Képviselőtársaim, a kék kártyás szabály nincs érvényben a Tanács és a Bizottság beszéde közben, de ez egy rendkívül fontos vita. Holnap döntést kell hoznunk.

Ugyan nem felel meg a Szabályzatnak, de megkérhetem önt, soros elnök úr, hogy két rövid kérdésre – és ismétlem rövid kérdésre – válaszoljon; ezek Schulz, illetve Lambrinidis úr kérdései, többről nincs szó, hiszen még legalább két órán keresztül folytatni tudnánk a vitát.

Martin Schulz. (S&D). - (DE) Elnök úr, Rubalcaba úr, figyelmesen hallgattam beszédét a Ház többi képviselőjével együtt. A következőket mondta: „Adjanak több időt, hogy mindezt megvitathassuk a Tanács többi tagjával. Adjanak több időt, hogy egy jobb megállapodással térhessek vissza önökhöz.” Ezért egészen konkrétan azt szeretném kérdezni öntől, arról van-e szó, hogy a Tanács már nem ragaszkodik ehhez a megállapodáshoz, illetve az erről a megállapodásról szóló szavazáshoz, és hogy ahhoz kér-e időt, hogy új tárgyalásokat kezdjen az Egyesült Államokkal egy új, jobb megállapodásról?

Stavros Lambrinidis. (S&D). - Elnök úr, tisztában van azzal a Tanács, hogy az elmúlt években a SWIFT egyetlen egyszer sem továbbított konkrét adatot, mert nem tudja kicsomagolni, hanem mindig ömlesztett adatokat továbbít?

Tisztában van azzal a Tanács, hogy pontosan emiatt létezik egy olyan egyezmény az Egyesült Államok és a SWIFT között, melynek értelmében a SWIFT személyzete a pénzügyminisztériumba van kihelyezve annak biztosítása érdekében, hogy a pénzügyminisztériumba érkező ömlesztett adatokat ne ömlesztett formában kutassák át?

Tisztában van azzal a Tanács, hogy az ideiglenes megállapodás a Parlamentnek tett lehető legminimálisabb engedményt sem tartalmazza? Amennyiben igazam van – remélem, hogy igen –, kész arra a Tanács és a Bizottság, hogy nagyon komolyan vegye az ömlesztett adatok kérdését a tárgyalási mandátumban?

Alfredo Pérez Rubalcaba, a Tanács sorsa elnöke. – (ES) Elnök úr, a Tanács újra szeretné elismételni, mennyire fontos, hogy ne szakítsuk meg a pénzügyi adatcsere folyamatát Európa és az Egyesült Államok között.

Azonban a Tanács figyelembe veszi azt is, hogy az elővigyázatossági intézkedéseket, bírálatokat és a tisztelt képviselők javaslatait komolyan fontolóra kell venni.

Ezért időt kértem arra, hogy az Európai Unió valamennyi országával, valamennyi tagállammal együttműködve megvizsgálhassuk, szükség van-e arra, hogy ezeket a megfontolásokat beépítsük az új megállapodásba. Legfőképpen pedig időt kértem arra, hogy az Egyesült Államokkal tárgyalhassak. Úgy gondolom, hogy az USA kész rá, hogy az Európai Parlament által ma említett számos óvintézkedést, fenntartást és korlátozást beépítsen az új megállapodásba. Röviden: kész rá, hogy a végleges megállapodásban jobban egyensúlyba kerüljön a biztonság és a szabadság kérdése, hiszen végső soron ma erről beszélünk.

Időt szeretnék kérni ahhoz, hogy megvizsgálhassam ezt a lehetőséget, hogy aztán visszatérve a Parlamenthez egy ehhez hasonló ülésen a szavazás előtt azt mondhassam, hogy a Bizottság és a Tanács kötelezettségvállalást kapott az Egyesült Államoktól arra nézve, hogy az Európai Parlament javaslatait beépíti az új megállapodásba.

Ilyen feltételek mellett úgy gondolom, hogy a ma délutánitól nagyon különböző vitát folytatnánk.

Manfred Weber. (PPE). – (DE) Elnök úr, ez nagyon fontos. Nagyon köszönjük, hogy lehetővé tette ezt. Ha jól értem a dolgokat, hiszen ez egy érzékeny kérdés, akkor Rubalcaba úr nem ígérheti meg nekünk, hogy a jelenlegi megállapodás nem lép hatályba. Más szóval, ha elhalasztjuk az ügyet, és több időt adunk magunknak, akkor hatályba fog lépni.

Ezért a következő a kérdésem: arról biztosíthat bennünket Rubalcaba úr, hogy például egy hónapon belül elkészül egy szigorúbb előírásokat tartalmazó hosszú távú megállapodás, vagy azt akarja mondani nekünk a Tanács, hogy ki kell várni a további kilenc hónapot, amíg lejár a mostani megállapodás időtartama? A Parlamentnek nehéz elfogadnia egy feltételekhez nem kötött ígéretet. Ezért világos feltételekre van szükségünk a Tanács ígéretére vonatkozóan annak érdekében, hogy holnap dönthessünk egy esetleges elnapolásról.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra. (PPE). – (ES) Elnök úr, köszönjük, hogy rugalmasan alkalmazta a Ház eljárási szabályzatát, és két képviselőnek is lehetővé tette, hogy felszólaljanak, először a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjából, másodsor pedig az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjából.

Rubalcaba úr, ön rámutatott a lényegre. A vitában felvetett legtöbb érv tisztességes volt. Méltányolok mindent, ami itt elhangzott. Ezeknek a hozzászólásoknak azonban a tények alapos ismeretére támaszkodva dokumentált és informatív elemeket is tartalmazniuk kellene, és őszintén szólva nagyon meglepődtem egyes kijelentések hallatán, melyek ennek ellenkezőjét sejtették. Az ilyen kijelentések azt a benyomást keltették, hogy valójában csak nagyon kevesen olvasták el a megállapodást, amelyet bírálnak, hiszen ha elolvasták volna, semmiképpen nem hozakodnának elő néhány elhangzott érveléssel.

Ezért szeretném önt, Rubalcaba úr, megkérdezni arról a kérdésről, amelyet képviselőtársam Manfred Weber és Hennis-Plasschaert említettek levelükben (mint ahogy ön már tudja, én amellet vagyok, hogy tartunk meg az ideiglenes megállapodást, miközben kialakítunk egy új megállapodást). Hennis-Plasschaert ugyanazt a kérdést teszi fel levelében, mint Manfred Weber. Garantálni tudja a Tanács a Parlament számára, hogy e Ház részvételével bemutatja az új megállapodás végleges szövegét a bizottságban júniusban és a plenáris ülésen júliusban?

Alfredo Pérez Rubalcaba, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, a tisztelt képviselők némelyike az ideiglenes megállapodást szorgalmazzák, mások pedig egy végleges megállapodást sürgetnek.

Ami az idő kérdését illeti, egyáltalán nem mindegy, hogy miről van szó: arról, hogy a Ház elé tárjuk egy végleges megállapodás alapjait, más szóval önök elé tárhassuk az Egyesült Államok arra vonatkozó kötelezettségvállalását, hogy a Ház által előterjesztett elővigyázatossági intézkedések és javaslatok egy részét beépíti a végleges megállapodásba, vagy arról, hogy új megállapodást teszünk le az asztalra.

Ha a tisztelt képviselő azt kérdezi, hogy egy hónapon belül új megállapodással tudunk-e a Ház elé állni, akkor a válaszom: nem. Ha azt kérdezi, hogy néhány hónapos határidőn belül a Ház elé tudjuk-e tártani az Egyesült Államok és a Parlament – akinek a részvétele nagyon fontos – között folytatott párbeszéd eredményét annak érdekében, hogy megvitathassuk, valóban sokkal jobb lesz-e a végleges megállapodás, mint a mostani, a válaszom: igen. Véleményem szerint ezt meg tudjuk valósítani.

Pontosan erre irányult az én kérésem is. Ezért nem konkrétan az előadó javaslatára gondolok, melyet, be kell vallanom, nem mérlegeltem komolyabban ma délután, miután felmértem az általános hangulatot és az ideiglenes megállapodás aláírása ellen tett számos lépést és felszólalást. Hadd mondjam el újra, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint sokkal realisabb lehetőség azt kérni a tisztelt Háztól, hogy adjon nekünk, mondjuk, három hónapot arra, hogy az Egyesült Államokkal való megállapodás alapjait parlamenti vitára bocsáthassuk. Vagyis ez a megállapodás olyan elemeket tartalmazna, melyekről mi az EU-ban (a Bizottság, a Tanács és a Parlament) úgy véljük, illetve amiről az Egyesült Államok úgy véli, hogy bele kell foglalni a végleges megállapodásba, melyről azután tárgyalhatnánk.

Úgy gondolom, hogy ilyen körülmények között a mostani vita teljesen másképp zajlana.

Jeanine Hennis-Plasschaert, előadó. – Elnök úr, nagyon sok minden elhangzott. Szeretném hangsúlyozni, különösen Busuttill úr és a soros elnök számára, hogy az európai polgárok biztonsága nem kerül veszélybe azáltal, hogy nem hagyjuk jóvá az ideiglenes megállapodást. Úgy gondolom, nagyon nem tisztességes ezt valamifajta érvként használni. Egyéb jogi eszközök továbbra is rendelkezésre állnak a célzott transzatlanti adatcsere megvalósulásához, és, ahogy Claude Moraes megállapította, itt senki nem birtokolja az erkölcsi fölényt.

Ami az USA levelét illeti, azt a levelet egyértelműen nagyra értékeltük, efelől nincs kétség, de az a kijelentés, hogy a Parlament álláspontjára figyelnek, azt megfontolják, és arra reagálni fognak, azért egy kicsit kevés, nem gondolják? Nincs benne semmi konkrét kötelezettségvállalás. Valamint azt is megállapítja, hogy mindez abban az esetben lesz így, amennyiben az ideiglenes megállapodás érvényben marad, amit pusztán zsarolásnak tartok. Kezdek dühös lenni, és sajnálom, de ez a vita lassan kezd az idegeimre menni.

A TFTP nincs összhangban a polgári szabadságjogok legerősebb európai hagyományaival, és nem is minősíthető azzal összhangban lévőnek. Úgy kell tekinteni – és ezt szeretném, ha elismernék –, mint ami az európai jogtól és gyakorlattól eltérő. Már említettem ezt korábban is, és még egyszer szeretném, ha ez egyértelműen elhangzana. Azt is szeretném kijelenteni, hogy senki nem vonja kétségbe az Egyesült Államok és az Európai Unió közti folyamatos és szorosabb együttműködés szükségességét, ugyanakkor az EU-nak és a tagállamoknak, különösen a Tanácsban, határozottan kell kialakítaniuk célkitűzéseiket. E tekintetben a Parlament és a Tanács között még nincs összhang.

Végezetül hangsúlyozni szeretném, hogy itt európai felelősségről van szó, és európai megoldást kell találnunk. Hollandia és Belgium nem kerülhetnek a végén e miatt az egész miatt a "balek" szerepébe. Figyelmesen hallgattam megnyilatkozásait, a több időre vonatkozó kérését, és ezt kész vagyok továbbítani az elnökök értekezletének, de ön nem adta meg azt az ígéretet, amire vártam: túlságosan homályos volt. Mindazonáltal továbbítom kérését az elnökök értekezletének, amely ma délután ülésezik majd.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön, 2010. február 10-én kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A terrorizmus elleni küzdelem érdekében történő együttműködés az Egyesült Államokkal fontos, de nem minden áron. A pénzügyi adatok átadásáról szóló, az Egyesült Államokkal létrejött megállapodás valójában inkább arról szól, hogy felnyithatják és elolvashatják valamennyi európai polgár személyes levelét, vagy figyelemmel kísérhetik e-mail forgalmukat azzal az ürüggyel, hogy a terroristák valószínűleg küldözgetnek egymásnak leveleket vagy elektronikus üzeneteket. A szóban forgó megállapodás

nem ad a személyes adatok és még kevésbé azok felhasználási módjának tiszteletbentartására vonatkozó biztosítékokat. Az ártatlan polgárok millióinak magánéletébe vagy európai vállalatok teljesen törvényes pénzügyi tranzakcióiba történő beavatkozás, egyszerűen csak egy kormány utasítására, elfogadhatatlan. Én még mindig emlékszem az „Echelon”-ügyre, arra a lehallgató rendszerre, melyet állítólag katonai és biztonsági célokra szántak, és amely aztán a szövetségesek ellen irányuló kereskedelmi és politikai kémkedés meglehetősen nyugtalanító lehetőségének bizonyult. Bizonyos körülmények között elfogadhatónak tartjuk az adatcserét, vagyis célzott adatok igazságügyi hatóság kérésére történő – kölcsönösen megvalósuló – átadását. Mindenképpen segítséget szeretnénk nyújtani annak a technikai zárnak a feloldásában, amely megakadályozza, hogy a SWIFT bármi mást, mint tömeges adatátvitelt hajtson végre. Ezt a megállapodást azonban nem fogadhatjuk el.

Indrek Tarand (Verts/ALE), írásban. – (FR) Elnök úr, azt javasoljuk képviselőtársainknak, hogy szavazzanak a jelentés ellen, abból a megfontolásból, hogy lehetőséget biztosítsunk a Tanács és a Bizottság tagjainak arra, hogy kiigazításokat tegyenek, és ezáltal változtassanak álláspontjukon. Nagyon reméljük, ki fogják használni ezt a lehetőséget. Egyébként pedig Franciaország épp most döntött arról, hogy elad egy Mistral osztályú hadihajót Oroszországnak, amit véleményünk szerint komolyan meg fog bántani.

Zbigniew Ziobro (ECR), írásban. – (PL) A terrorizmus veszélye nem csökken. A legutóbbi öngyilkos bombamerényletre irányuló kísérlet, melyben egy Európából az USA-ba tartó repülőgépet akartak felrobbantani, jól mutatja, hogy vannak emberek, akik fanatikus meggyőződésük nevében készek ártatlan emberek százainak elpusztítására. Hiba lenne azonban a terrorcselekményeket kizárólag csupán kétségbeesett egyének által végrehajtott tetteknek tekinteni. Hiszen minden terrorista mögött egy szervezet áll, amely kiképezte, robbanószerrel látta el, és pénzzel támogatta őt. Ahhoz, hogy fennmaradjon, a terrorizmusnak jól szervezettnek kell lennie, ehhez pedig elsősorban pénzre van szükség. Nem szabad abbahagynunk a pénzügyi mozgások nyomon követésére és a terrorizmust támogató pénzforrások megállapítására irányuló erőfeszítéseinket. A kormányok közti hatékony információcserre, valamint a kölcsönös segítségnyújtás a gyanús személyek, illetve szervezetek beazonosításában kulcsfontosságú kérdés polgáraink biztonságának szavatolásában. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy a végső megállapodás tartalmazza a személyes adatok védelmére vonatkozó szükséges biztosítékokat.

Nem szabad azonban elfeledkeznünk róla, hogy elsődleges célkitűzésünk a terrorizmus korlátozása kell, hogy legyen, hiszen a terrorizmus még mindig valós fenyegetést jelent Európában is. Amikor a biztonságról beszélünk, félre kell tennünk a politikai játszmákat. Az Európai Parlament nem fitogtathatja hatalmát azon keresztül, hogy elutasítja a pénzügyi üzenetadatokról szóló, az USA-val kötött ideiglenes megállapodást, mert ez a megállapodás kontinensünk biztonságát javítja.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

14. Testszkennerek - Hírszerző szolgálatok működése a terrorizmusellenes stratégiák összefüggésében (vita)

Elnök. A következő napirendi pont a közös vita a terrorizmus elleni harcról, valamint a Tanács és a Bizottság nyilatkozatáról: Testszkennerek – Hírszerző szolgálatok működése a terrorizmusellenes stratégiák összefüggésében.

Alfredo Pérez Rubalcaba, a Tanács soro elnöke. – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Azzal szeretném kezdeni ezt a vitát, hogy köszönetet mondok a Parlamentnek azért a lehetőségért, hogy higgadt vitát folytathatunk a terrorizmusellenes politikáról, és kiemelten a terrorizmusellenes politika egyes elemeiről. Üdvözlöm továbbá ennek a vitának az időzítését, mivel ésszerű időtartam telt el a tavaly decemberben Detroitban elkövetett sikertelen támadás által előidézett világméretű felbolydulás óta.

Természetesen az a véleményem, hogy egy ehhez hasonló esemény bekövetkeztekor, amikor olyan fenyegetést kell kezelnünk, mint amit a terrorizmus fenyegetése jelent, akkor reagálnunk kell, de én sokkal inkább a csendes és folyamatos, a lassú, de biztos munkának vagyok a híve, ahogyan ezt az én hazámban mondjuk. Szeretném kihangsúlyozni a Parlament előtt, hogy a terrorizmus fenyegetése továbbra is ugyanolyan valóságos, mint amilyen az EU összes országában volt.

Tudjuk, hogy a terroristák figyelnek bennünket, tudjuk, hogy nagyon találékonyak, és folyamatosan próbálják változtatni módszereiket, hogy kijátsszák a terrorizmus elleni harcban alkalmazott stratégiáinkat. Ezért a

mi stratégiáinknak is találékonyaknak és változatosaknak kell lenniük; fejlesztenünk kell azokat, és ami a legfontosabb, tanulnunk kell saját hibáinkból, mivel minden bizonnyal elkövetünk hibákat.

Ezt szem előtt tartva valamennyien tisztában vagyunk azzal, hogy ha nem kerül sor decemberben egy elhibázott támadásra, akkor most valószínűleg nem folytatnánk vitát erről a témáról parlamenti megbízatásunk alatt. Más szavakkal: ez a vita az elővigyázatosság szükségességéből és különösen azokból a következtetésekből fakadt, amelyeket valamennyien levontunk a detroiti siker vizsgálatából, amelyet az előbb említettem.

A mai vita középpontjában szerepel továbbá egy elemzés arról, hogy hol hibáztunk a vélhető támadás kezelése során, és azokról az intézkedésekről, amelyeket az egyes országok elfogadtak az ilyen jellegű hibák ismételt elkövetésének elkerülése érdekében. Ezért adatok elemzéséről beszélünk, terrorizmusellenes szolgálatokról beszélünk; adatok kicseréléséről beszélünk, és testszkennerekről beszélünk. Egy olyan támadás során elkövetett hibákról beszélünk, amely szerencsére nem történt meg.

Annak figyelembevételével, hogy ez mai vitánk tárgya, szeretnék megemlíteni néhányat a legnyilvánvalóbb következtetések közül, amelyeket szerintem levonhatunk a sikertelen detroiti támadásból. Öt következtetésünk van.

Először, Detroit rávilágít arra a tényre, hogy a terroristák továbbra is kiemelt célpontnak tekintik a polgári repülést.

Másodszor, Detroit rávilágít az adatok összegyűjtésének, ugyanakkor integrálásának és elemzésének fontosságára is.

Harmadszor, Detroit rávilágít arra, hogy az Al-Kaida tagjai képesek támadásokat indítani az általunk saját területüknek nevezett területeken kívülről. Ez vonatkozik az Arab-félszigeten működő Al-Kaidára (arra a terrorista szervezetre, amely a gyanú szerint a sikertelen detroiti támadás mögött áll) vagy az iszlám Maghreb-országokban működő Al-Kaidára, amely valamennyiünkre nézve fenyegetést jelent.

A negyedik következtetés, amelyet levontam, az, hogy a detroiti eseményeknek emlékeztetniük kell minket arra, mennyire fontos, hogy foglalkozzunk a radikalizálódási folyamat megfordításával. Véleményem szerint a feltételezett terroristák személyisége nagyon fontos tényező ennek a kérdésnek a kapcsán.

És végül: Detroit felszólít minket arra, hogy kiemelten figyeljünk oda a működésképtelen államokra vagy minden olyan államra, amely körülményei miatt ki van téve annak a veszélynek, hogy működésképtelenné válik.

Az első és a második következtetés a polgári repülés ellen irányuló folyamatos fenyegetésre, valamint a rendelkezésünkre álló összes adat integrálásának szükségességére vonatkozik; ezek közvetlenül elvezetnek minket az adatokkal, azok felhasználásával és a testszkennerekkel kapcsolatos ma délutáni vitához vagy vitákhoz.

Azt kell mondanom, hogy ez a vita nem új, és ez nem is az első alkalom, amikor erről a tárgyról vitát folytatunk ebben a Parlamentben. De Kerchove úr, a terrorizmusellenes koordinátor beszélt az információkezelésről és a személyes adatok védelméről érdekes és világos jelentésében egy vita során, amelyet november 26-án ebben a Parlamentben erről a tárgyról folytattunk. Az adatok és az adatok elemzése kulcsfontosságú a terrorizmus megelőzése és kezelése érdekében folytatott küzdelemben, ami a ma délutáni vita tárgya.

Azonosítanunk kell a terroristákat; tudnunk kell, hol terveznek támadásokat, ki látja el őket fegyverekkel; ismernünk kell az őket támogató alapvető infrastruktúrákat; ismernünk kell kommunikációs rendszereiket; és ezt adatbázisok és erre szakosodott források igénybevételével tudhatjuk meg. Ki kell egymás között cserélnünk a rendelkezésünkre álló adatokat, hogy megszerezhessük a rendelkezésre álló összes információt, ezeket megfelelően kell kezelnünk.

Sietek hozzátenni, hogy a múltban elszenvedett támadások egy része elkerülhető lett volna, ha az információkat kellő időben a terrorizmusellenes intézkedések meghozataláért felelős személyek rendelkezésére bocsátjuk; más szavakkal, ha az információkat integrált, és ha megbocsátanak nekem ezért a kifejezésért, intelligens módon kezeljük, ami nem mindig így történik. Ez elvezet bennünket az információk kezelésével kapcsolatos vitához.

Rendelkezésünkre állnak az EU keretei, amelyeken belül lehetőségünk van az információk megfelelő módon történő kicserélésére. A közelmúltban elfogadott stratégiánk a Tanács múlt novemberi következtetéseinek részét alkotja. Ennek az a célja, hogy a terrorizmusellenes stratégia hasznosságának és hatékonyságának növelése érdekében a biztonsági erők és a felderítő szolgálatok rendelkezésére bocsássuk a szükséges adatokat.

A szükséges adatokat, és csak azokat, mivel a válogatás nélkül beömlésztett adatok alkalmanként negatív hatást is gyakorolhatnak saját értékükre és hatékonyságukra.

Amint ezt ez a stratégia is jelzi, az adatcserére vonatkozó döntéseknek koherensnek, professzionálisnak, hatékonyak, életképesnek, megbízhatónak és érthetőnek kell lenniük minden polgár és a velük dolgozó minden szakember számára. Iránymutatásainak megfelelően a stratégiának szem előtt kell tartania azokat a nyilatkozatokat és aggályokat, amelyekkel már foglalkoztunk ebben a Parlamentben; a terrorizmus elleni harc szükségességét, valamint az emberi jogok, a magánélethez való jog és a személyes adatok védelmének kérdését.

Amint a vita kezdetén mondtam, egy másik következtetést is levonhatunk a vélhető detroiti támadásból, nevezetesen azt, hogy a kereskedelmi repülőgépek továbbra is a terroristák alapvető célpontjai között szerepelnek. A vélelmezhető terroristának nyilvánvaló módon sikerült felszállnia a repülőgépre elegendő mennyiségű robbanóanyaggal ahhoz, hogy robbanást idézhessen elő a levegőben, és ilyen módon kijátszotta összes felderítő rendszerünket és az összes repülőtéri biztonsági rendszerünket és mechanizmusunkat. Más szavakkal, nyilvánvaló módon felül kell vizsgálnunk ezeket a biztonsági mechanizmusokat, mivel egyértelműen elégtelennek bizonyultak egy olyan támadás megelőzésére, mint a vélhető detroiti támadás, ami szerencsére nem következett be.

Összegezve, folyamatosan tovább kell fejlesztenünk biztonsági szolgáatainkat, hogy ezzel megpróbáljuk elkerülni azt, hogy a terroristák vagy a feltételezett terroristák felszálljanak a kereskedelmi légi járatokra. Meg kell akadályoznunk, hogy bárki is képes legyen fegyverekkel, robbanóanyagokkal vagy robbanóanyagok kémiai prekursoraival felszállni repülőgép fedélzetére. Amennyiben ez a két biztonsági intézkedés nem bizonyul elégségesnek, akkor többet kell tennünk repülőgépeink védelme és a repülés közben bekövetkező incidensek megelőzése érdekében.

Pontosan ezek alkotják annak a vitának a kereteit, amelyet ebben a Parlamentben és a Tanácsban folytatunk erről az aggasztó kérdéstről, a testszkennerek kérdéséről.

Amint tisztelt képviselőtársaim is tudják, a repülésbiztonság kérdéseiben a Bizottság rendelkezik a releváns joghatósággal a célok felállítása és a rendeletek megalkotása területén. Ezeket az ügyeket megvitatják a Közlekedési Miniszterek Tanácsának formális és informális ülésein. Szeretném azonban megemlíteni azt, hogy a repülésbiztonságnak ez a kérdése a Miniszterek Tanácsának informális ülésén is téma volt, amelyre néhány héttel ezelőtt Toledóban került sor.

Ebben a Tanácsban egyetértésre jutottunk különféle kérdésekben: először is abban, hogy helyes és megfelelő az, hogy az EU közös álláspontot foglaljon el a testszkennerek és általánosabban repülőtereink összes védelmi mechanizmusának ügyében; annak nincs semmi értelme, ha egyes repülőterek kevésbé védettek, mint mások, mert ez lényegében azt jelenti, hogy kevésbé vagyunk védettek. Ezért nagyon örülnénk, ha az Európai Unió képes lenne megállapodásra jutni és közös álláspontot elfoglalni ebben a vitában.

Másodszor, egy bonyolultabb, kényes kérdésben, ahol különféle szempontokat kell mérlegelni: először és nyilvánvaló módon meg kell állapítanunk, hogy a testszkennereknek ez a típusa mennyire hatékony annak megakadályozásában, hogy a terroristák felszállhassanak a repülőgépekre robbanóanyagokkal vagy robbanóanyagok kémiai prekursoraival. Másodszor azt is meg kell állapítanunk és elemeznünk kell, hogy ezek a szkennerek összeegyeztethetők-e az emberek magánélethez és intimitáshoz való jogával, ami nyugtalanítja a Tanácsot, a Bizottságot és ezt a Parlamentet. A harmadik kérdés, amelyben megállapodtunk, az volt, hogy meg kell állapítanunk, felmerülhetnek-e egészségügyi kockázatok azoknál, akik a kereskedelmi repülőjáratokra történő felszálláskor áthaladnak ezeken a gépeken.

Ennek a három kérdésnek a tekintetében: a Bizottság három tanulmányon dolgozik a testszkennerek hatékonyságának, egészségügyi hatásainak, valamint az emberek magánélethez és intimitáshoz való jogával és alapvető szabadságjogaival való összeegyeztethetőségének tekintetében. Ezek a tanulmányok a közeljövőben hozzáférhetőek lesznek a Tanács és a Parlament számára.

Ezért a toledói informális Tanácsos megállapodás született ezeknek az információknak a kutatásáról és közléséről, hogy megalapozott vitát folytathassunk, és remélhetőleg egyhangú álláspontra jutunk ebben a kérdésben, ami nagyon kívánatos lenne.

Ennek a közös álláspontnak az elérése után teljes mértékben figyelembe vesszük azt az állásfoglalást, amelyet a Parlament a testszkennerokról folytatott vita után 2008. október 23-án elfogadott. A vita során megtárgyaltuk az emberi jogokra gyakorolt hatások, az egészségügyi kockázatok, valamint a gazdasági

hatások kiértékelésének szükségességét, valamint az európai adatvédelmi biztossal folytatandó konzultáció szükségességét. Ezeket a szempontokat figyelembe kell vennünk következő vitánk során.

Újból szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek a lehetőségért, hogy megvitathatjuk ezeket a kérdéseket, és szeretnék köszönetet mondani a vita időzítésével kapcsolatos rugalmasságáért.

Siim Kallas, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Azért vagyunk itt, hogy benyújtsunk egy közös álláspontot a terrorizmus elleni harc egyes aspektusairól. Közlekedési biztосként számomra egyértelműen az utasok biztonsága a legfontosabb szempont. Ez közös közlekedési politikánkban is fontos prioritás, és mindig rendkívül fontos.

A Northwest Airlines 253. számú detroiti járatán december 25-én megkísérelt terrortámadás újból megerősítette a polgári repülés elleni fenyegetés létét. Szeretném kihangsúlyozni, hogy az EU jelenleg érvényben lévő repülésbiztonsági normáit megfelelő módon végrehajtották december 25-én az amszterdami Schiphol repülőtéren.

Az incidens mindenekelőtt megmutatta a felderítés kudarcát, ami „az összefüggések meglátásának” kudarca volt. A repülés továbbra is a terroristák célpontja marad. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül ezt a tényt. Ezért a repülésbiztonságot minden megfelelő eszközzel garantálnunk kell, az alapvető jogok teljes betartásával.

Az utazóközönség, a média és a légi közlekedésben érdekeltek valamennyien jogosan kérdezik tőlünk azt, hogy az érvényben lévő biztonsági intézkedések elegendőek-e, vagy szükség van-e további lépések megtételére. Ebben a tekintetben az új átvilágító technológiák, az úgynevezett „testszkennerek” ma mindenhol vita tárgyát alkotják.

Ami a testszkennerek repülőtéri használatát illeti, a repülésbiztonsági szakértők azon a véleményen vannak, hogy ezek a készülékek jobb érzékelési képességekkel rendelkeznek, mint a jelenlegi átvilágító berendezések. Egyes vélemények szerint jelentősen jobbak. Vannak, akik úgy gondolják, hogy ez nem jelent túl nagy előnyt, de az ma még nem teljesen világos, hogy ezek a készülékek mivel tudnak hozzájárulni a repülőterek biztonságához, és hogy milyen következményekkel járnak az egészségre és a magánéletre nézve.

Amint ezt a Parlament korábban, 2008-ban megjegyezte, a testvizsgáló technológia használata számos kérdést felvet, különösen a magánélethez való jog, az adatvédelem és az egészség tekintetében. Áprilisban szeretnék betérjeszteni önök elé egy jelentést a képkalkító technológiáról és annak használatáról az EU repülőterein. Ez a jelentés foglalkozik az Európai Parlament 2008. évi állásfoglalásában felvetett kérdésekkel.

Komolyan meg kell vizsgálnunk ezeket a kérdéseket. Ezenkívül el kell döntenünk, hogy nemzeti vagy európai szinten lehet-e jobban kezelni ezeket az aggályokat. Véleményem szerint az EU keretrendszere megfelelőbb lenne. Ezt a 9/11 óta kialakított közös megközelítési móddal kapcsolatban szerzett tapasztalataink alapján mondom, valamint az egységes repülési piac hatékonyságának céljából. Az EU keretrendszere egységes szabványokat garantálna mind a biztonság, mind pedig az egyéni jogok tiszteletben tartása szempontjából.

Végül szeretném kihangsúlyozni, hogy a repülőtéri biztonság sokkal összetettebb kérdés, mint egy új átvilágítási technológia bevezetése. A polgári repülést célzó terrorizmus elleni harchoz egyesített és összehangolt intézkedések széles választékára van szükségünk – felderítés, profilalkotás, különféle kutatási módszerek és nemzetközi együttműködés. Amint a miniszter úr az előbb mondta, a terroristák fejlődnek. Nekünk is fejlődniük kell, és a testszkennerek ennek a választéknak csak az egyik elemét jelentik.

Várom véleményüket, és köszönöm figyelmüket.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Ez a Bizottság új, kettős megközelítési módja. Amint ezt a korábbi vita megmutatta, most, hogy érvénybe lépett a Lisszaboni Szerződés, az EU szintjén végzett munka új szakaszába lép. Nagyon örülök, és megtiszteltetésnek tartom, hogy együtt dolgozhatom önökkel a terrorizmus elleni harcban és a biztonsággal kapcsolatos más kérdésekben. Ezt úgy fogjuk tenni, hogy közben – természetesen – teljes mértékben tiszteletben tartjuk azt, hogy a tagállamok viselik a végső felelősséget az ezen a területen végzett összes műveleti és felderítési munkáért.

Szeretném emlékeztetni önöket arra – néhányan ezt már hallották néhány héttel ezelőtt –, hogy tettem egy ígéretet arra nézve, hogy kiértékelem az összes terrorizmusellenes politikát. Első lépésként felkértem a saját szolgálataimat arra, hogy készítsenek egy áttekintést és egy felmérést mindenről, amit eddig sikerült elérni. Ennek alapján fogom eldönteni, hogyan kell továbblépni. Ki kell értékelnünk és teljesen meg kell értenünk azt, ami a kezünkben van, annak hatásait, mi az, ami esetleg hiányzik, és hol van átfedés, mert csak így

javasolhatunk új és alaposabban átgondolt intézkedéseket. Nagyon várom, hogy beterjeszthessem önök elé ezt az értékelést, és megvitathassam azt önökkel.

De ez a leltárkészítés nem azt jelenti, hogy nem vagyok teljes mértékben tisztában azzal a ténnyel, hogy a terrorizmus fenyegetése nem csökkent. Amint munkatársam, Kallas úr és a Tanács elnöksége is mondta, tudjuk, hogy a terrorizmus továbbra is az értékeink és demokráciáink elleni legnagyobb fenyegetések közé tartozik. A denveri repülőjárt esete a közelmúltban ezt jól megmutatta.

Vannak statisztikai adataink a Europoltól, amelyek azt mutatják, hogy 2008-ban az EU tagállamai összesen 515 megíúsult vagy sikeresen elkövetett terrortámadásról számoltak be Európán belül; 359 személyt állítottak bíróság elé terrorizmus vádjával összesen 187 eljárás során; ezeknek 50%-a az Al-Kaidával vagy az iszlám terrorizmussal, 39%-a pedig a szeparatista terrorizmussal, például az ETA spanyolországi tevékenységével állt kapcsolatban. Azt is tudjuk, hogy 2008-ban tragikus események zajlottak le és szörnyű bombatámadás történt Mumbaiban, amely európai polgárok ellen is irányult, közöttük ennek a Parlamentnek a képviselői ellen is. Ezek az események és a Europoltól kapott számadatok félreérthetetlenül beszélnek: a terrorizmus továbbra is létezik, és nagyon fontos, hogy ne csökkenjen az éberségünk, és gondoskodjunk arról, hogy minden eszközt bevessünk a terrorizmus elleni harcban, természetesen mindig az alapvető jogok teljes tiszteletben tartásával.

Ha megvizsgáljuk a ma rendelkezésünkre álló eszközöket, akkor látjuk, hogy kezünkben van az EU terrorizmusellenes stratégiája, amelyet a madridi és a londoni támadás után dolgoztunk ki. Ez a stratégia rávilágít arra az elkötelezettségre, amelyet az EU vállalt a terrorizmus elleni globális harc mellett, az emberi jogok tiszteletben tartásával, és Európa biztonságosabbá tétele mellett, hogy annak polgárai olyan térségben élhessenek, amelyet szabadság, biztonság és jogszerűség jellemez. Ez a kötelezettségvállalás természetesen még ma is érvényes.

Szabadság nem létezhet biztonság nélkül, és biztonság sem létezhet szabadság nélkül. Ez az oka annak, hogy az alapvető jogok tiszteletben tartása a terrorizmus elleni harc során nem egyszerűen követelmény bármely demokratikus társadalommal szemben, hanem elengedhetetlenül szükséges annak biztosításához, hogy politikáink hitelesek, legitimek és tartósak maradhassanak. Ez az oka annak, hogy a Bizottság csak olyan intézkedéseket javasol, amelyeket továbbra is alávet az EU törvényességi vizsgálatainak, különös tekintettel az alapvető jogokra és a szigorú hatásvizsgálatra, a személyes adatokra és az egyénekre gyakorolt hatást is ide számítva.

A terrorizmus, mint tudjuk, globális jelenség, és ezért ragaszkodunk az együttműködéshez szövetségeseinkkel, partnereinkkel és a nemzetközi szervezetekkel, szerte a világon.

Ami a terrorizmus elhárításának és megelőzésének belső dimenzióját illeti, terrorizmusellenes stratégiánkban vannak bizonyos kulcsfontosságú célkitűzések arra nézve, hogy az Unió milyen módon járulhat hozzá a terrorizmus elleni harchoz. Teljes mértékben osztom ezeket a célkitűzéseket, különösen azt, hogy véget kell vetnünk az erőszakos radikalizációnak, meg kell óvnunk kritikus infrastruktúránkat, támogatnunk kell az áldozatokat, javítanunk kell a nemzeti hatóságok közötti információcserét és együtt kell működnünk az összes vonatkozó érintett féllel. Reagálnunk kell a nem konvencionális fenyegetésekre, és tovább kell fejlesztenünk a fenyegetések észlelését. Meg kell fosztanunk a terroristákat pénzügyi erőforrásaiktól, és többet kell befektetnünk a kutatásokba és a technológiai fejlesztésekbe.

Ezeknek a politikáknak ezt a továbbfejlesztését természetesen erősen támogatja az Európai Bizottság, a tagállamokkal való együttműködésben. Az elmúlt év során a Bizottság jelentős mértékben hozzájárult a tagállamok jogi kereteinek közelítéséhez ebben a munkában. Megszületett például az európai elfogatóparancs, amely az egész Európai Unióra kiterjedő közös megegyezést hozott létre a terrorista bűncselekményekről, és megkönnyítette a kiadatási eljárást az EU tagállamai között. Ezenkívül belefogtunk fontos tevékenységekbe az interneten folytatott terrorista visszaélések ellen, ezen tevékenységeink a terrorista radikalizációt elősegítő feltételeket veszik célba, elindítanak egy európai programot a kritikus infrastruktúra védelmére, és korlátozzák a terroristák hozzáférését a tetteik elkövetéséhez szükséges eszközökhöz – a finanszírozáshoz és a robbanóanyagokhoz.

A robbanóanyagokkal kapcsolatos biztonság fokozására vonatkozó európai uniós cselekvési terv fontos intézkedésekről rendelkezik, hogy megnehezítse azoknak a terroristáknak a dolgát, akik robbanóanyagot akarnak használni egy támadáshoz. Szeretnék javaslatot tenni egy jogi keretrendszer létrehozására az azokkal a prekursorokkal kapcsolatos veszélyek kezelésére, amelyek felhasználhatók rögtönzött robbanóeszközök elkészítéséhez. Ebben az évben ezt megteszem.

Rendelkezésiünkre áll továbbá a CBRN cselekvési terv, amelyet tavaly júniusban javasolt a Bizottság, és amelyet a Tanács elfogadott. Ez a cselekvési terv 130 intézkedést tartalmaz. A végrehajtás megkönnyítésére a Bizottság 100 millió EUR összeget különített el, amely a Bizottság meglévő pénzügyi programjaiból bocsátható rendelkezésre.

Teljes mértékben elkötelezett vagyok annak garantálása mellett, hogy az Európai Bizottság az elkövetkező években tovább fogja fejleszteni az együttműködés előmozdítójaként és katalizátoraként betöltött szerepkörét, a szakértői hálózatokat, a bevált módszerek kicserélését, az erőforrások összevonását, valamint a transznacionális kihívások közös megközelítési módjainak kutatását és fejlesztését. Emellett felül kell vizsgálnunk pénzügyi erőforrásaink felhasználásának módját. Ez megvalósítható egy belső biztonsági pénzalap létrehozásával, amelyről a stockholmi program rendelkezik.

A sok ezer polgár adatainak összegyűjtésével és tárolásával kapcsolatos nemzetközi információcsere során tömeges méretekben nagyon magas adatvédelmi normákat kell betartani – és ez nagyon szembetűnő volt a múltkori vitánk során – a visszaélések és a nem megfelelő adatkezelés megelőzése érdekében. Arról is gondoskodnunk kell, amint ezt Kallas biztos úr is elmondta, hogy megtaláljuk a megfelelő összefüggéseket. Munkatársammal, Viviane Reding asszonnyal közösen a közeljövőben be fogok nyújtani egy közös adatvédelmi rendszert, amely a rendészeti és a bírósági együttműködésre is kiterjed majd.

Az értékelés során mindezt mérlegelni fogjuk, és a belső biztonsági stratégia összefüggésében tesszük ezt, amelyet rövid időn belül beterjesztünk önök elé.

Végül hadd fejezzem be annak hangsúlyozásával, hogy hosszú távon csak akkor lehetünk sikeresek a terrorizmus elleni harcban, ha továbbra is képesek leszünk kommunikálni értékeinket, és ha továbbra is tiszteljük az alapvető jogokat. El kell kerülnünk azt, hogy politikáinkat kétértelműnek tekintsék, vagy azt állítsák róluk, hogy kettős mércét alkalmaznak. Csak akkor védhetjük meg erkölcsi fölényünket, és csak akkor akadályozhatjuk meg a társadalmainktól és életmódunktól való elidegenedést, ha hűségesek maradunk a demokráciával és a jogállamisággal kapcsolatos értékeinkhez.

Elnök. – Ön nagyon reményteljes jövőt vázolt fel előttünk. Talán eljön az a nap, amikor ön, Kallas úr és Reding asszony egyszerre képviselheti a Bizottságot.

Manfred Weber, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr, Rubalcaba úr, biztos úr és biztos asszony! Nagyon örülök annak, hogy ma nemcsak a SWIFT-hálózatról és a testszkennerekről beszélünk, hanem általános vitát is folytatunk a terror elleni háborúról, mert ez a tárgy valamennyiünket érint. Visszatekintve azt kell mondanunk, hogy a terrorizmus valós fenyegetést jelent Európa népei számára. Meghozunk pozitív intézkedéseket, és szeretném kiterjeszteni őszinte köszönetnyilvánításomat a közigazgatási szervekre is. A biztonságért felelős emberek jó munkát végeztek az elmúlt években. Partnereinknek is szeretnék köszönetet mondani.

Most a jövő felé kell fordulnunk. Mivel fogunk szembenézni a következő néhány év során? Ebben a tekintetben van három konkrét kéréssem vagy javaslatom. Az első az európai hatóságok közötti együttműködésre vonatkozik. Minden egyes dokumentum címsora kihangsúlyozza az együttműködés fontosságát és megerősítését. Ezek csodálatos szavak, de a gyakorlatban semmi sem történik. Toledóban sem történt semmi a gyakorlati együttműködés tekintetében. Nem teszünk semmit – ez teljesen egyértelművé vált Detroitban. Hiányzik a hatóságok közötti együttműködés. Itt van a probléma. Ezért arra kérem a Tanácsot, hogy végre-valahára végezze el munkáját ezen a területen, és felszólítom a Bizottságot, hogy nyújtson be megfelelő javaslatokat.

Második szempontom az, hogy meg kell vizsgálnunk az adatgyűjtéssel és a mobiltelefonokkal kapcsolatos érvényben lévő jogszabályainkat, például az adatok megőrzése esetén. Ezért az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja támogatja önöket ebben az értékelésben. Néhány év eltelte után nagyon fontos ennek a vizsgálatnak az elvégzése.

Harmadszor, éppen most folytattunk vitát a SWIFT-rendszerről. Szeretném megkérdezni a Parlamenttől, hogy az Egyesült Államokkal való együttműködésünket miért így kellett megszervezni. Azért így kellett megszervezni, mert mi, európaiak nem vagyunk olyan helyzetben, hogy önállóan ki tudnánk értékelni az adatokat. Ezért felmerül az a kérdés, hogy eléggé magabiztosak vagyunk-e ahhoz, hogy önálló értékelést végezhessünk. Ez egy további gondolat a jövőre nézve.

Saïd El Khadraoui, az S&D képviselőcsoport nevében. – (NL) A számomra engedélyezett rövid idő alatt a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja nevében szeretnék

felsorolni három alapvetően fontos feltételt, amelyet mi elengedhetetlennek tartunk a testszkennerek lehetséges bevezetése kérdésének kiértékelése szempontjából, amelyeket a közelmúltban mint csodaszert erőltettek.

Először is el kell fogadnunk egy egyeztetett, összehangolt európai megközelítési módot. Ezért európai szabályokra van szükségünk, ellenkező esetben egyszerűen csak áthelyezzük máshova a biztonsági problémát, és káoszt idézünk elő, a Tanács soros elnöke utalt is erre, de szeretnék rámutatni a spanyol elnökségnek arra, hogy a Tanács számos tagja időközben önálló megközelítést alakított ki, és arra kérem önöket, hogy ezt kifejezetten utasítsák el.

Másodszor, globális megközelítési módra van szükségünk a biztonság és a terrorizmus elleni harc kérdéseiben, és ez azt jelenti, hogy kerülnünk kell az elsietett következtetések levonását, hogy véget kell vetnünk a nyilatkozatok politikájának, hogy a testszkennerek lehetséges bevezetését szintén nem szabad az érvényben lévő vagy a potenciális intézkedések átfogó összefüggésétől elszigetelten vizsgálni, és hogy nyilvánvaló módon más szempontok összefüggésében is vizsgálnunk kell ezt a kérdést, ide tartozik például a közegészségügy és a költségvetési vonzatok.

A harmadik pont az, hogy nem szabad tovább azt a benyomást keltenünk, mintha ezek a testszkennerek 100%-os biztonságot garantálnának. Látni fogják például, hogy ezek a berendezések csak a testen elhelyezett robbanóanyagokat képesek megtalálni, de a testen belül nem.

Összegezve, elnök úr, azt szeretném mondani, hogy ezért én is támogatom a Bizottságnak azt a megközelítési módját, hogy a javaslat benyújtása előtt végezzük el a szükséges vizsgálatokat.

Gesine Meissner, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr! Rubalcaba úr helyesen mondta, hogy jelenleg nem rendelkezünk biztonságos rendszerrel a légi közlekedéshez. Nagyobb biztonságra van szükségünk ezen a területen. A detroiti és a müncheni események megmutatták, hogy léteznek biztonsági rések. Ezért akarják örült sietséggel bevezetni a testszkennereket, mintha ezek csodaszerek lennének. Ezek a berendezések már működnek az Egyesült Államokban, Hollandiában és más országokban.

Ez azonban felveti azt a kérdést, hogy a testszkennerek vajon valóban biztonságosabbá teszik-e a légi közlekedést. Ez az egyik kritikus kérdés, amelyet fel kell tennünk önmagunknak. Valójában egész sor kérdést fel kell tennünk a testszkennerekkel kapcsolatban. Milyen típusú technológiát használnak? Milyen típusú sugárzást bocsátanak ki? Okozhatnak-e egészségkárosodást? Mit tesznek láthatóvá az emberi szem számára? Csak néhány zöld vagy piros pontot, vagy a teljes embert átvilágítják-e? És végül: tudjuk-e garantálni az adatok védelmét? Emellett ezek a szkennerek drágák. Ha telepíteni akarjuk őket, ki fogja állni a számlát?

Nagyon sok kérdést meg kell válaszolni, és most ebben a folyamatban vagyunk. Önök is erre törekednek, és megkísérelnek bemutatni valamilyen megoldást. Bármi is történik, olyan megoldásra van szükségünk, amely egész Európát lefedi. Tel Aviv-ot is figyelembe kell vennünk, és másféle módszer alkalmazását is mérlegelnünk kell. A bombák használóit, nem pedig a bombákat kell keresnünk. Nem vehetjük át egy az egyben ezt a módszert, mert diszkriminációt alkalmaz, hanem minden lehetőséget meg kell vizsgálnunk, és közben óvnunk kell alapvető jogainkat.

Judith Sargentini, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (NL) A Parlament régebben megfogalmazta azokat a követelményeket, amelyeket a testszkennereknek teljesíteniük kell ahhoz, hogy bevezethetők legyenek. Ezek a műszaki előírások kiterjednek a magánélet, az emberi méltóság, az egészség, valamint a döntési szabadság védelmének kérdéseire.

Vannak olyan technológiák, amelyek az összes ilyen követelménynek megfelelnek, vagyis a röntgensugarak alkalmazását, röntgenfelvételek készítését és a meztelen képeket túlhaladottnak kell tekintenünk, és ez az a pont, ahol rossz úton járunk. A londoni Heathrow Repülőtérén a döntés szabadságának figyelembevétele nélkül alkalmazzák ezt a berendezést. Új berendezés bevezetésére készülnek Olaszországban. A holland igazságügyi miniszter ennek a berendezésnek a bevezetésére szólít fel Európa összes repülőtérén, nemcsak az Egyesült Államokba induló járatok, hanem az összes járat esetében.

Ha tovább folytatjuk a technológiáról zajló régi vitát, akkor továbbra is kitérünk a valós kérdés, a súlyos kérdés, nevezetesen annak a felvetése elől, hogy ez a berendezés valóban használ-e, és ilyen társadalmat akarunk-e látni? Egyetértek képviselőtársammal, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjának tagjával, aki valóban felteszi ezeket a kérdéseket. Mérlegelnünk kell, miféle Európában akarunk élni, mert tökéletes biztonság nem létezik.

Peter van Dalen, az ECR képviselőcsoport nevében. – (NL) A szkennerek legújabb generációja kielégíti a Parlament által lefektetett követelményeket. A biztonsági személyzet az emberi test körvonalainak megjelenített képét látja, amelyen megjelennek foltok, ha valaki folyadékot, fegyvert vagy más tiltott cikket tart magánál. Ilyen jellegű foltok megjelenése esetén a kérdéses utasokat a helyszínen elkülönítve ellenőrzik.

Emellett a legkorszerűbb szkennereknek nincsenek egészségügyi hatásaik. Az általuk kibocsátott sugárzás még a mobiltelefonok sugárzásánál is gyengébb. Sőt mi több, a szkennerek még felhasználóbarátak is. Rövidebb lesz a sor a biztonsági ellenőrzésnél, mivel több utast lehet átvilágítani egy óra alatt. Így a szkennerek még a légi utasok költségeit is befolyásolják.

A legkorszerűbb szkennerek azonban, elnök úr, kiegészítő biztonsági eszközök. A profilkészítésre és a felderítési adatok megfelelő cseréjére szintén nagyon nagy szükség van. Nekem az a véleményem, hogy kiegészítő eszközökként gyorsan bevezethetjük ezeket az eszközöket.

Rui Tavares, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Néhány nappal ezelőtt kaptam egy e-mailt egy testszkennereket árusító lobbizótól. Ez az e-mail a „Detroit utáni korszakról” beszélt. Nincs ebben semmi meglepő. Egy-egy ilyen berendezés ára 250 000 EUR. Szerencsésnek mondhatja magát az, aki most testszkennereket árusít, de az e-mailt olvasva és erre a Detroit utáni korszakra gondolva, egy amatőr kísérlet után, amit egy terrorista elkövetett, akit a repülőgép többi utasa lefegyverzett, azt kérdeztem magamtól, hogy ez a támadás valóban megérdemli-e, hogy történelmi korszakot nevezzenek el róla.

Nem, nem érdemli meg, legfeljebb azt, hogy a hamisítatlan arcátlanság korszakának nevezzük el. Nem tekinthetünk bármit ürügynek arra, hogy növeljük a hétköznapi emberek magánéletébe történő behatolás szintjét. Az európai polgároknak azt is tudniuk kell, hogy mi itt, a Parlamentben felelősségteljesen viselkedünk. Igen, valóban ki kell vizsgálnunk a terrorizmust. Való igaz, hogy a rendőrségnek és a repülőtereknek mindig több és több adatra van szükségük, de az is nagyon fontos, hogy a kutatásokat egyértelműen meghatározott feltételezésekre építsük, de a Tanács és a Bizottság sok feltételezést tett. Sajnálom, de azt kell mondanom, hogy ezek helytelenek.

Az a gondolat, hogy a terrorfenyegetés nem csökkent, vitatható és ezzel kapcsolatban vitatandó is. Az a gondolat, hogy a terrorizmus fejlődik, és hogy nekünk is fejlődniünk kell, igaz, de az az első, hogy jól kell elvégeznünk a feladatainkat, mivel a detroiti támadás, pontosabban a támadási kísérlet nagyon könnyen elkerülhető lett volna. Mi meg most jövőbeni adatbázisokról és rendészeti gyakorlatokról vitatkozunk.

Ha esetleg felfedezik, hogy a terroristák le tudják nyelni a bombakészítéshez szükséges anyagokat, akkor majd endoszkópos vizsgálatokat fognak végezni a repülőtéren? Valóban erre felé akarunk haladni? Eljön az az idő, amikor ennek a Parlamentnek le kell ülnie, és alaposan meg kell vitatnia ezt a kérdést, a polgárok jogainak figyelembevételével.

Rolandas Paksas, az EFD képviselőcsoport nevében. – (LT) Az Európai Parlamentnek minden tőle telhetőt meg kell tennie annak érdekében, hogy a felderítő ügynökségek, ha ellenállást tapasztalnak, ne használhassák fel a terrorizmus elleni háborút kínzások, titkos börtönök vagy akár egy *coup d'état* (államcsíny) igazolására.

Elnök úr! Hadd idézzem az üzbegisztáni brit nagykövet, Craig Murray úr tanúvallomását, amelyet az Európai Parlament ideiglenes bizottsága előtt tett: „A kínzás nagyon sok bizonyítékát láttam Üzbegisztánban. Véletlenül a kezembe került egy fogvatartott dossziéja, aki a kihallgatás során meghalt, mivel forró vízbe nyomták”. Tanúvallomása során egy másik tisztviselő, Sir Michael Wood kijelentette, hogy „a kínzásokkal kicsikart bizonyítékok felhasználása nem tilos az ENSZ kínzás elleni egyezménye alapján, amennyiben a kínzást nem mi magunk hajtjuk végre”.

Vajon meg lehet-e ennél jobban csúfolni az emberi jogokat?

Elnök úr! Felszólítom önt, hogy újból nyissa meg a parlamenti vizsgálatot, és újból hívja össze a CIA-foglyok rendkívüli európai kiadatásával és bebörtönzésével foglalkozó ideiglenes bizottságot.

Philip Claeys. (NI) . – (NL) Ügyelnünk kell arra, hogy a terrorizmusról folytatott vita ne szűküljön le a testszkennerekről vagy az adatvédelemről folytatott vitára. Megdöbbenő, hogy sem a Tanács, sem pedig a Bizottság nem tett említést nyilatkozatában a radikális iszlámról, amely továbbra is a nemzetközi terrorizmus táptalaja és melegágya. Mivel a politikai korrektség jegyében már nem engedik meg nekünk, hogy lássuk az igazságot, minden megközelítési mód már a megkezdése előtt kudarcra van ítélve.

A Bizottság és a Parlament nagy hangsúlyt helyez a polgári jogok tiszteletben tartására, ami helyes és szükséges, de fennáll annak a veszélye, hogy elveszünk a formalizmusban, és ezt tapasztaltuk a terrorizmus

finanszírozását nyomon követő programról folytatott vita során. Bizonyos körök bűnösök abban, hogy felkorbácsolják a közhangulatot a terrorizmus kezelésének bármilyen lehetséges megközelítési módja ellen, és abban, hogy nincsenek a kezünkben eszközök, amelyekkel szolgálhatnánk Európa polgárainak érdekeit.

Werner Kuhn. (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja számára a terrorizmus elleni háború a 21. század egyik legfontosabb kihívása. Mind technikai, mind pedig parlamenti szinten szembe kell néznünk ezzel a kihívással.

A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban nemcsak a folyadékok kézipoggyászban történő szállítását tiltó rendeleteket hajtunk végre, hanem a testszkennerekkel kapcsolatos kérdéseket is tüzetesen vizsgáljuk. Egy valamit szeretnék elmondani mindenekelőtt. Jelenleg nem tudunk tökéletes biztonságról gondoskodni, amint ezt sok más felszólaló már kihangsúlyozta, és erre a jövőben sem leszünk képesek. Fejlesztethetjük azonban azokat a természetes technikákat, amelyek lehetővé teszik a számunkra a teljes biztonság aszimptotikus megközelítését.

Figyelembe kell vennünk bizonyos alapvető szabályokat, a Parlamenten belül és kívül egyaránt. Abban a kérdésben már megállapodás született az összes képviselőcsoport között, hogy a lehető legkisebbre kell szorítani az utasok egészségére gyakorolt hatásokat. Ezért korszerű testszkennereket kell bevezetnünk, amelyek egy konkrét alapelv szerint működnek. Természetesen magától értetődik, hogy óvnunk kell a személyiségi jogokat. Emellett nemcsak a meztelen testet vizsgáló testszkennerekre kell utalnunk, amikor példákat mondunk az alkalmazandó átvilágítási típusokra.

A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság megállapodott az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsággal arról, hogy a Bizottság március végéig vagy április elejéig, de mindenképpen a nyári szünet előtt beterjeszt elének egy javaslatot a testszkennerekre vonatkozó jogszabályról. Nagyon sok szempontot figyelembe kell vennünk ezen a területen. Ide tartozik a következetes együttműködés a vezető szerepet betöltő Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság, valamint az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság között, a berendezések megbízhatósága, az európai tanúsítás és az egységes feltételek megteremtése egész Európában, hogy gondoskodhassunk arról, hogy a kontinensen belül biztonság uralkodjon.

Claude Moraes. (S&D). - Elnök úr! Ön azt mondta, hogy ennek a területnek három felelős biztosa van. Ennek nagyon örülünk. Hadd idézzem azt a biztost, aki éppen nincs itt. Reding biztos asszony ezt mondta a múlt héten: „Azt tudjuk, hogy a testszkennerek jelentős mértékben képesek megsérteni a magánéletet, ezért ilyen hatásait teljes mértékben figyelembe kell vennünk.”

Pontosan ilyen jellegű nyilatkozatokat kell tennünk ebben a korai szakaszban. Mi, a Szocialisták és Demokraták úgy gondoljuk, hogy a technológia felhasználható a terrorizmus elleni harcban, és Malmström asszony helyesen fogalmazott, amikor erről beszélve átfogóbb jogi keretrendszerbe helyezte ezt.

Ez egy nagyon komoly küzdelem. Engem már nagyon sokszor megállítottak repülőtereken. Ha a technológiának köszönhetően gyorsabban átjuthatok az ellenőrzéseken úgy, hogy nem tévesztenek össze valaki mással, az nagyszerű, de az a sok ember, akit én a választókerületemből képviselek, és akivel a biztonsági szolgálatok durván bántak, vagy akit kipécézték maguknak, egyszerűen csak biztonságot akar. Ezt fogjuk megkapni a Közlekedési Bizottságtól ebben a jó, közös megközelítési módban, de ők a terrorizmus hatásaitól akarják a polgári szabadságjogaikat megvédelmezni úgy, hogy egyetlen repülőtér se legyen gyenge láncszem. Azoknak a tagállamoknak, amelyek ezt már elkezdték, tudniuk kell, hogy egy páneurópai megközelítési módra, egy hatékony és biztonságos megközelítési módra van szükség.

Sarah Ludford. (ALDE). – Elnök úr! Arról akarok beszélni, hogy a felderítő szolgálatok mennyire tartják tiszteletben a jogállamiság elvét. Az Egyesült Királyság Fellebbviteli Bíróságának egy mai döntése szétzúzta a brit kormány titkolozási kísérletét. Megerősítette azt a megdöbbentő igazságot, amit a Parlament már három éve kimondott, hogy az Egyesült Királyság titkosszolgálatai összejátszottak egy brit lakos és kiadatási áldozat, Binyan Mohamed megkínzásában.

Mit gondol a Tanács az EU-Szerződés 6. cikkének és a kínzás elleni egyezménynek erről a totális megsértéséről? 2006-ban én vezettem a rendkívüli kiadatással és kínzással foglalkozó ideiglenes bizottság európai parlamenti képviselőkből álló delegációját Londonban. Az Egyesült Királyság akkori védelmi minisztere, Geoffrey Hoon, az ülés felét arra pazarolta, hogy engem ócsároljon, amiért azt mondtam, hogy ki akarjuk vizsgálni az Egyesült Királyság bűnrészességét. Bocsánatkéréssel tartozik nekem, és ami ennél is fontosabb, a brit és az európai polgároknak.

Négy eseménynek kell most megtörténnie az Egyesült Királyságban: az Egyesült Királyságnak a terrorizmus elleni háború során elkövetett bántalmazásokban való bűnrészességének teljes független vizsgálata, amelyek bántalmazásokra azokban az években került sor, amikor az Egyesült Királyság munkáspárti kormánya Bush bábjaként tevékenykedett; a kínzások elleni egyezmény megsértésének gyors rendőrségi vizsgálata és szükség esetén bűnvádi eljárás lefolytatása; annak nyilvánosságra hozatala, hogy az Egyesült Királyság felderítőtisztjei milyen utasításokat kaptak, és hogy utasították-e őket arra, hogy hallgassanak a kínzásokról; és egy teljes parlamenti elszámoltatás – ami nem történt meg az Egyesült Királyságban a felderítő szolgálatok tekintetében.

Philip Bradbourn. (ECR). – Elnök úr! Visszatérve a testszkennerekre, fenntartom azt az álláspontomat, hogy üdvözlőnk kell minden olyan intézkedést, amely növeli az utazóközönség biztonságát.

Ezeknek az intézkedéseknek azonban arányosaknak kell lenniük, és meg kell adniuk az ártatlan utazóknak – a túlnyomó többségnek – azt a tiszteletet, amelyet megérdemelnek. Az Amerikai Egyesült Államokban elkövetett karácsonyi repülőgép-robbantási kísérlet után láthattuk, milyen sok intézkedést vezettek be reflexszerűen azért, hogy minden elképzelhető eszközzel növeljék a biztonságot. Egyes tagállamokban, és különösen az én hazámban, az ilyen készülékek használata mára kötelezővé vált, és nincsenek alternatív lehetőségek, mint például a motozás – ez az úgynevezett „ha nincs szkennelés, nem repülhetsz” taktika.

Alapvetően ellenzem ezt a politikát. A magánélet szempontjából azt kell mondanom, hogy az Egyesült Királyság kormányának az a döntése, hogy a testszkennerek bevezetése érdekében felülbírálja a gyermekvédelmi törvényeket, egyszerűen botrányos. Figyelembe kell vennünk azt a tényt, hogy karácsonykor – ekkor történt az az esemény, amely miatt újból megnyitották ezt a vitát – nem a hiányos repülőtéri biztonsági intézkedések idézték elő a bajt. Hogy az Egyesült Államok elnökét idézzem: „A felderítési adatok megfelelő kicserélését szolgáló rendszer vallott kudarcot.”

Egyes szakértők máris azt mondják, hogy ezekkel a szkennerekkel nem lehet kiszűrni a szokásos robbanóanyagokat.

És végül: sajnálatos módon azt kell mondanom, hogy szerintem szükségünk van megfelelő rendszerre az utasprofil-készítéshez.

Mario Borghesio. (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A terrorizmus folyamatosan fejlődik, és nekünk mindig ismernünk kell ezt a változó forgatókönyvet.

Az egyes terroristákat nagyon nehéz azonosítani, és mi most itt adatvédelmi törvényekről és arról vitatkozunk, hogy elfogadjunk-e vagy sem technológiai szempontból fejlettebb intézkedéseket. Véleményem szerint sokkal inkább a luxemburgi Európai Közösségek Bírósága által meghozott egyes ítéletekkel kellene foglalkoznunk, amelyek megbontják a terrorizmus elleni, vagy hogy a megfelelő néven nevezem, az iszlám terrorizmus elleni nyugati küzdelem frontjának egységét, és nagyon óvatosan kellene bánnunk a jogi és politikai korrektség fogalmával.

A jogi és politikai korrektség nem alkalmazható mindenkire, ezzel sehova sem fogunk eljutni, és ez elgyengít bennünket, miközben nagyon határozott magatartást kellene tanúsítanunk, mert létezik egy állhatatos fenyegetés, amely most, amikor a terroristákat annyira nehéz azonosítani, még súlyosabb. Ennyit a testszkennerekről. Bárhova képesek eljutni: holnap reggel ott lehetnek azon a repülőgépen, amelyre éppen felszállni készülünk.

Ha Európa továbbra is ragaszkodik a polgári szabadságjogok túlzott garantálásához, akkor ezzel lehetővé tesszük nemzeteink belső biztonságának rendkívül súlyos megbontását, és a biztos úrnak emiatt kellene aggódnia. Én inkább túlzottan általánosítónak és gyávának tekintem őt, mert nem képes néven nevezni az iszlám terrorizmust és az általa képviselt veszélyt.

Martin Ehrenhauser. (NI). – (DE) Elnök úr! A 2000. évben világszerte 1 200 ember halt meg terrortámadások következtében. Nyolc évvel később, 2008-ban ez a szám elérte a 16 000-et. Összehasonlításként: nap mint nap 6000 ember hal meg AIDS-ben.

Mit mondanak nekünk ezek a számok? Először: a terrorizmus olyan hisztériát kelt, amelynek eredményeként a polgárok jogait indokolatlan mértékben korlátozzák, például a testszkennerekkel vagy a jelenlegi SWIFT-megállapodással. Másodszor: a terrorizmus elleni háború kudarcot vallott. Csak fokozta a problémát. Ami az európai uniós biztonsági szolgálatok közötti együttműködést illeti, azt szeretném mondani, hogy az Európai Parlamentnek sürgősen demokratikus ellenőrzési jogra van szüksége ezen a területen, az összes demokratikus tagállamban érvényben lévő normához hasonlóan. Emellett azt szeretném javasolni, hogy a

Bizottság támogassa a közös szabványosított felhasználói interfész (CSUI) bevezetését. Elő kell mozdítanunk ennek az interfésznek a kifejlesztését, és ezt a Bizottságnak kell finanszíroznia.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio. (PPE). – (ES) Elnök úr! Amikor olyan súlyos témával foglalkozunk, mint a terrorizmus, akkor nem szabad megvárunk, hogy az események bekövetkezzenek, mielőtt mi cselekednénk. Meg kell előzünk az eseményeket, de mi nem ezt tesszük. Sajnálatos módon csak az egyes támadások következtében változtatunk, amilyen például a megütsült detroiti támadás is volt, amely ma döntések meghozatalára kényszerít minket a légi közlekedés biztonságának garantálása érdekében.

A repülőtéri testszkennerekkel kapcsolatos döntés meghozatala olyan felelősség, amely elől nem térhetünk ki, hölgyeim és uraim. Nem várhatunk tovább, mert a terroristák sem várnak.

Következésképpen a Bizottságnak a lehető leggyorsabban garantálnia kell az egyének méltóságának és magánéletének megőrzését és azt, hogy ezeknek a berendezéseknek ne legyenek az egészségre nézve káros hatásai.

Ennek garantálása után el kell fogadnunk az Európai Unió egészére vonatkozó döntéseket. Azoknak, akik aggódnak alapvető jogainak megsértése miatt, azt mondom, hogy nem létezik nagyobb jog az élethez való jognál, azoknak pedig, akik a szabadságot tartják mindennél fontosabb kincsnek, azt mondom, hogy csak az élhet valóban szabadon, aki biztonságban él.

Juan Fernando López Aguilar. (S&D). – (ES) Elnök úr! A terrorizmus globális fenyegetést jelent, és kezelésének felelősségében valamennyien osztozunk. A Lisszaboni Szerződés ebben a tekintetben is lefekteti azokat az alapokat, amelyeken végre felépíthetünk egy közös terrorizmusellenes politikát az Európai Unióban.

Teljes mértékben egyetértek a Tanács soros elnökének megjegyzéseivel, és szeretnék rávilágítani néhány olyan elemre, amelyen ezt a közös politikát fel kell építenünk.

Az első lépés az információcsere fokozása, különös tekintettel a terrortámadások megelőzésére irányuló erőfeszítésekkel és a finanszírozási mechanizmusokkal kapcsolatos információkra.

A második az összes elért tudományos és technológiai vívmány alkalmazása a terrorizmus elleni harcban, az egyének alapvető jogainak megfelelő tiszteletben tartásával.

A harmadik a harmadik országokkal való együttműködés, különös tekintettel Afganisztánra, Pakisztánra és Afrika szarvának országaira.

Negyedszer, a légi biztonságról folytatott vitában gondoskodnunk kell arról, hogy a technológiai vívmányok, nevezetesen a testszkennerek, összeegyeztethetők legyenek az emberi egészséggel és a magánélettel, és mindenekfelett arról, hogy ne érintsék hátrányosan a repülőtéri ügyintézt vagy az utasok kényelmét.

Létezik azonban három intézményi elem is. Az első a COSI, a Belső Biztonsági Állandó Bizottság. A második a terrorizmusellenes intézkedésekről szóló nyilatkozat, amelyet az Európai Unió Bel- és Igazságügyi Tanácsának (JHA) utolsó toledói informális ülésén kiadtak. A harmadik a transzatlanti biztonsági térség, amelynek gondoskodnia kell az Egyesült Államokkal való szoros együttműködés fejlesztéséről ennek a közös fenyegetésnek a leküzdéséhez.

Charles Goerens. (ALDE). – (FR) Elnök úr! A terrorizmus megelőzésének egyik eszköze az információ. De az információnak terjednie kell. Ma valóban ez a helyzet? Ez erősen kérdéses. Az Egyesült Államok felderítő szolgálatai vajon folyamatosan tájékoztatják európai társszervezeteiket? Ami az Amszterdam-Detroit járaton letartóztatott vélelmezhető terroristát illeti, mindenestre van okunk kételkedni.

Ettől az incidenstől eltekintve továbbra is fennáll az a kérdés, hogy a terrorizmusellenes adatok kicserélésére szolgáló rendszer felhasználói általában véve valóban betartják-e a kölcsönösség elvét. Sürgősen szükség van egy parlamenti ellenőrző szervre.

Valójában Parlamentünket nem kell felszólítani polgáraink újabb és újabb személyes adatai átadásának támogatására, ha ezzel ellentétben az Egyesült Államok hatóságai megtagadják szolgálatainktól a terrorizmusellenes harchoz nélkülözhetetlen adatokat. Ez maga után vonja egy parlamenti ellenőrző szerv létrehozását az Európai Parlamenten belül.

Mara Bizzotto. (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Be kell vallanom, hogy amikor csak a felderítés és a technológia szempontjából beszélünk a terrorizmus elleni harcról, akkor mindig az az érzésem, hogy

még mindig nem jutottunk el a legfontosabb kérdésekhez, és még mindig a tünetekre, nem pedig az okokra összpontosítva próbálunk meggyógyítani egy betegséget.

Még mindig nem jött el az ideje annak, hogy a terrorizmus problémáját a kérdés lényegének vizsgálatával kezeljük, ahelyett hogy annak külső hatásaira korlátozódnánk? A probléma lényegének kezelése például annak tudatosítását jelenti, hogy a terrorizmus annak közvetlen megnyilvánulása, hogy képtelenek vagyunk vagy nem vagyunk hajlandók integrálni az etnikai csoportokat Európa társadalmának szövetébe.

Szeretném tudni, és felteszem a kérdést a Parlamentnek: akarunk-e vitázni a terrorizmusról? Van-e bátorsága a Parlamentnek ahhoz, hogy szembenézzon egy politikai vitával a muzulmánok európai integrációjáról, vagy arról, hogy hajlandók-e osztani a nyugati értékeket, jogokat és szabadságokat? Ebből a célból benyújtottam egy kérdést a Bizottsághoz a burka viseléséről, így akartam rávenni a Parlamentet arra, hogy nyíltan szembenézzon ezzel a kérdéssel. Úgy tűnik, hogy senki sem hajlandó foglalkozni ezzel a tárggyal.

Szeretném tudni, és megkérdezem önöktől, hölgyeim és uraim, akik az összes politikai csoportot képviselik: ha az Európa népeit képviselő politikai fórum nem képes véleményt formálni ezekben a tárgykörökben, akkor miről képes véleményt formálni?

Diane Dodds. (NI). – Elnök úr! Észak-Írország képviselőjeként túlságosan is jól ismerem a terrorizmusnak az ártatlan polgári személyekre gyakorolt szörnyű hatásait: gyilkosság és súlyos sérülések történtek, miközben az emberek a szombati bevásárlásukat intézték a belfasti Shankhill Road-on; fiatalok és öregek egyaránt robbantás áldozatává váltak Enniskillenben, ahol a világháborúkban elesettek emlékeztek – ezeket a tetteket az ír köztársasági mozgalom nevében követték el. Mi itt a biztonsági erők közötti együttműködésről beszélünk. Észak-Írország tapasztalatai alapján láthatjuk, hogy az ő hozzájárulásuk sok emberéletet megmentett; efelől nincs semmi kétségem. Támogatnunk kell biztonsági erőinket azokkal a felszerelésekkel, amelyekre szükségük van a terrorcselekmények megakadályozásához.

Azoknak, akik ma szembeállítják a biztonságot a döntés szabadságával és az adatvédelemmel, mérlegelniük kell, milyen álláspontot is képviselnek. Higgyék el nekem, hogy a terrorizmus életet pusztít el, és szétzúzza a közösségeket. Még azt is mondta ma valaki ebben a Parlamentben, hogy a terrorizmus csak egy hisztéria. Micsoda végletes badarság! Higgyék el nekem, hogy amikor egy fegyveres megpróbálja elvenni valakinek az életét, az hideg és halálos realitás – és erről az én választókerületem nagyon sokat tud.

Carlos Coelho. (PPE). – (PT) Elnök úr! Szerintem valamennyien egyetértünk abban, hogy meg kell védelmeznünk az embereket és a javakat, és gondoskodnunk kell a tömegközlekedés biztonságáról. Léteznek jogos aggályok a testszkennerekkel kapcsolatban. Remélem, hogy ezek közül hármat meg fognak oldani azok a tanulmányok, amelyeken a Bizottság jelenleg dolgozik. Kérem, hogy haladéktalanul fejezzék be, és nyújtsák be ezeket a Parlamenthez. Először: szükségesek és hatékonyak-e ezek a készülékek? Másodszor: károsak-e az egészségre nézve, vagy sem? Harmadszor: megsértik-e az egyének magánéletét és méltóságát, vagy sem?

Vannak azonban más aggályok is. Eleinte azt mondták nekünk, hogy ezeknek használata opcionális lesz. Az emberek eldönthetik, hogy alávetik-e magukat a szkennereknek, vagy inkább a személyes ellenőrzés hagyományos módját választják. Úgy tűnik azonban, hogy egyes tagállamok a „ha nincs ellenőrzés, nem repülhatsz” alapelvet hajtják végre, kötelező jelleggel.

Szeretnék gratulálni Cecilia Malmström biztos asszonynak azért az átfogó értékelésért, amelyet meg kíván vitatni a Parlamenttel, és szeretném kihangsúlyozni, hogy felelősséggel tartozunk olyan megoldások megtalálásáért, amelyek az egyének jogainak megsértése nélkül mozdítják elő a biztonságot.

Nathalie Griesbeck. (ALDE). – (FR) Elnök úr! Valamennyien harcolni akarunk a terrorizmus és az ellen a fenyegetés ellen, amelyet a demokráciákra nézve jelent; meggyőződésem, hogy ebben a kérdésben egyetértés uralkodik ebben a Parlamentben. Bár erősen túlzónak tekintem azt a közmondást, hogy „aki hajlandó egy kevés szabadságot feláldozni egy kevés biztonságért, végül mindkettőt elveszíti”, ennek ellenére meggyőződésem, hogy minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a szabadság és a biztonság közötti egyensúly megtalálása érdekében, mivel ez a demokrácia alapja, és mivel e nélkül az egyensúly nélkül a terroristák győznek, ha sikerül valamennyiünket terrorizálniuk.

Két kérdésem van a testszkennerekkel kapcsolatban. A biztonság tekintetében: ezek a szkennerek valóban lehetővé teszik-e ma a biztonsági feltételek garantálását? A szabadság tekintetében: az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság tagjaként szeretném tudni, hogy létezik-e bármilyen egészségügyi kockázat, ill. fennáll-e a személyiségi jogok és így az alapvető jogok megsértésének kockázata ezeknek a képeknek a

felhasználása kapcsán. Eltökélten várjuk meg a Bizottság munkájának eredményét, hogy tovább tudjunk lépni, és ezt együttesen, Európai Unióként tudjuk megtenni, az európai demokratikus térség biztonságának garantálása érdekében.

Elnök. – Időhiány miatt nem fogadhatok el további hozzászólási kérelmeket a „kék kártyás” vagy a „catch-the-eye” eljárás alapján.

Gerard Batten. (EFD). – Elnök úr! A terrorizmus a meghatározás szerint erőszak és megfélemlítés alkalmazása politikai célok elérése érdekében.

Nekünk, akik értékeljük a békét, a szabadságot és a demokráciát, foglalkoznunk kell a terrorizmussal, mert az valóban létezik. A Sinn Féin/IRA most kormányzati pozíciókat tölt be Észak-Írorszában. Bombákkal, lövöldözéssel és gyilkosságokkal jutottak el odáig, hogy sikereket értek el a választásokon..

Létezik-e jobb példa a terrorizmus sikerére a kommunizmus Oroszországban, Kelet-Európában és Ázsiában elért sikereinél?

Kínát a hatalomban eltöltött 61 év után még mindig terrorizálja a Kínai Kommunista Párt. Ennél jobb példa nem létezik a terrorizmus sikerére.

Az Európai Bizottságban, amelyről a Parlament tegnap szavazott, vannak kommunisták, a brutális kelet-európai kommunista rezsimek volt apparatcsikjai és azok elvtársai. És az Európai Bizottság elnöke, Barroso úr is természetesen egy volt maoista. Nem kétséges, hogy a jövőbeni terroristák ezt rendkívül bátorítónak találják majd.

Carlo Fidanza. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Társadalmaink biztonsága olyan érték, amelyről nem mondhatunk le, és amelyre eltökélten kell törekednünk.

Teljesen nyilvánvaló, hogy a biztonsági kapuknál végrehajtott hatékonyabb ellenőrzéseket támogatni kell a felderítési rendszerek közötti magasabb szintű együttműködéssel és a csúcstechnológiát képviselő eszközök használatával. Az európai miniszterek jól tették, hogy nem engedték magukat sodortatni az érzelmek hullámaival, hanem arra összpontosítottak, hogyan lehet elkezdeni ennek a műveletnek az egyeztetését.

Egyes kormányok jogszerűen kezdték meg a testszkennerek kipróbálását az érzékenyebb útvonalakon. Ha azonban nem akarunk egy olyan európai légiteret, amelyre nem egységes szabályok vonatkoznak, akkor a lehető leggyorsabban meg kell szerezniük a folyamatban lévő tanulmányok eredményeit. Magától értetődik, hogy meg kell védelmeznünk a személyiségi jogokat, de nem szabad kihasználnunk az emberek félelmeit.

Beszélgünk az egészségről, erősítsük meg az elővigyázatosság alapelvét, kérjünk megerősítést a rádióhullámoknak vagy a röntgensugaraknak való kitettségéből fakadó lehetséges ártalmakról, de fejezzük be a magánéletbe történő behatolás feletti jajveszékelést, amelyet arctalan testek elmosódott képe miatt folytatnak, és amelyeket azonnal törölnek – ne tegyünk úgy, mintha a GPS, a mobiltelefon és a TV-kamera nem lenne már évek óta az életünk része.

Mindaddig, amíg nem sikerül felszámolnunk a nemzetközi terrorizmus központjait, meg kell hoznunk ezeket az áldozatokat, határozott válaszokat és hatékony megoldásokat felkínálva a polgároknak, egyetlen korlátozással, ez pedig az egyén testi épsége.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Most a catch-the-eye eljárás következik. Felsorolom azoknak a nevét, akiket fel fogok szólítani. Egy perc eltelte után egyszerűen kikapcsolom a mikrofont. Nem fogok leütni a kalapáccsammal, nem fogok könyörögni, és nem akarom, hogy félreértsenek.

A következő sorrendben szólítom a felszólalókat:

Zasada úr

Iacolino úr

Matula úr

Leichtfried úr

Enciu úr

Flašíková Beňová asszony

Tannock úr

Ernst asszony

Rivasi asszony

és Mölzer úr.

Mindenki egy percet kap, és kész. Mindenki mástól elnézést kérek.

Artur Zasada. (PPE). – (PL) Elnök úr! A mai vita fényében a testszkennerek repülőtéri használata továbbra is megválaszolatlanul hagy sok kérdést. Az utasok biztonsága természetesen mindenek felett áll, de arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az alkalmazott védelmi módszereknek arányosaknak kell lenniük. Az ilyen típusú berendezések használata továbbra is a megválaszolatlan kérdések egész sorát hagyja maga mögött. Milyen hatást gyakorolnak a szkennerek az átvilágított utasok egészségére? Hogyan fogják garantálni az átvilágított emberek képeinek védelmét? Nem lenne jobb megszigorítani a jelenlegi rendszert, mint eurómilliárdokat elkölteni egy berendezésre, amikor tudjuk, hogy ez a berendezés nem észleli az emberi testben elrejtett robbanóanyagokat? Elleneznünk kell a szkennerek kötelező bevezetését az európai repülőtereken mindaddig, amíg nem kapunk választ ezekre a kérdésekre.

Végül van egy megjegyzésem – az a benyomásom, hogy találtunk egy megoldást, és most keressük azt a problémát, amit megoldhatunk vele. Lehetséges, hogy a szkennerek egyfajta megoldást jelentenek, de egészen biztosan nem oldják meg a repülőterek biztonságának problémáját.

Salvatore Iacolino. (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Lényegében a következőket akarom kijelenteni: nincs még egy olyan súlyos probléma, mint a személyiségi jogok és a magánélet védelme, ha ezek a jogok nem részesülnek megfelelő védelemben.

Néhány héttel ezelőtt azért fogadtuk el ebben a Parlamentben a stockholmi programot, mert sikerült egyensúlyt teremtenünk a különféle igények között: először a személyes szabadságra, másodszor a magánéletre, harmadszor pedig a biztonságra vonatkozó igény között.

Ha ma annak garantálásával kell foglalkoznunk, hogy az Európai Unió kezelje ezt a közös problémát, mert a tagállamok előresiettek, akkor ennek valószínűleg az az oka, hogy a gyakorlatban nem feltétlenül sikerült megfelelni egy jelentős kihívásnak, ilyen például a határátkelési pontok védelme és más hasonló ügyek.

Ezért felszólítom a spanyol elnökséget és a biztosokat arra, hogy működjenek együtt a megerősített együttműködés és a tájékoztatás kultúrája alapján.

Iosif Matula. (PPE). – (RO) Szeretném rögtön felszólalásom elején tisztázni azt, hogy a teljes vita során nem egyszerűen megerősítettük a terrorizmus kockázatának létezését, hanem arra is rámutattunk, hogy mindig egy lépéssel előre kell járnunk a kérdéses jelenség elleni harcban.

Annak a vitának azonban, amelyet a testszkennereknek az Európai Unió összes tagállamának repülőterein történő bevezetéséről folytatunk, átfogóbb következményei is vannak. Ennek az intézkedésnek a hatékonysága erősen vitatható a miatt a tény miatt, hogy ez a technológia nem képes észlelni a lenyelt anyagokat vagy a por formájú robbanóanyagokat. Az utasok egészsége tekintetében is felvet biztonsági problémákat, különösen azoknak az esetében, akik rendszeresen áthaladnak ezeken az átvilágító készülékeken.

A polgárok alapvető jogait, a magánélethez és a méltósághoz való jogát sem hagyhatjuk figyelmen kívül mindaddig, amíg a szkennerek részletes képet mutatnak az emberi testről. Véleményem szerint független tanulmányokat kell lefolytatni nemcsak az alkalmazott technológia biztonságának megállapítására, hanem a hatékonyságot is ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jörg Leichtfried. (S&D). – (DE) Elnök úr! Egyetlen alapelv vonatkozik a légi közlekedés biztonságára, mégpedig az, hogy az európai felelősség folyamatosan növekszik. Az egyes tagállamok már nem tehetik azt, amit éppen akarnak. Különösen vonatkozik ez a testszkennerekre. Az „egyetlen megállás” biztonsági alapelvet alkalmazzuk, ami azt jelenti, hogy vagy kell lenniük európai rendeleteknek a testszkennerek szabályozására, vagy pedig nincsenek se rendeletek, se pedig testszkennerek. A másik alternatívát az az alapelv alkotja, hogy mindenki azt csinál, amit akar, és senki sem azt teszi, amit tennie kellene, de mindenki csinál valamit.

Egy ilyen jellegű intézkedés bevezetéséhez meg kell vitatnunk, ki állja a költségeket, és hogyan történik a finanszírozás, mivel a folyadékszkennerek és a testszkennerek egyaránt roppant nagy összegekbe kerülnek. Történetesen én vagyok ennek a területnek az előadója, és nagyon örülnék, ha azt látnám, hogy a Tanács fokozatosan elkezd lépéseket tenni ebben a kérdésben, mivel nagyon fontos elvben kijelenteni, hogy a közbiztonság közügy, és ezt legalább részben közpénzekből kell finanszírozni.

Ioan Enciu. (S&D). - (RO) Szeretném felhívni a Bizottság, a Tanács és képviselőtársaim figyelmét a mellékhatásokra, valamint a karcinogén körülmények és genetikai mutációk fokozott kockázatára, gamma-, röntgen- és terahertz-sugárzásnak való ismételt kitettséget követően.

A röntgensugárzás hatásai és kockázatai jól ismertek az orvostudományban, amely nem javasolja az ilyen jellegű sugárzásnak való ismételt kitettséget. A nyilvánosság kevesebbet tud a terahertz-sugárzás hatásairól. Attól a tényről eltekintve, hogy a terahertz-sugárzást alkalmazó szkennernek pontos 3D képeket alkotnak az emberi testről, ami megsérti az egyén magánélethez való jogát, az ilyen jellegű sugárzásnak való ismételt kitettség kiválthatja a DNS-láncok károsodásait, és a későbbiekben genetikai rendellenességeket okozhat.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy a kockázatok és az a szorongás, amelynek ki lennénk téve, ha sor kerülne a testszkennerek kiterjedt használatára, a hatékonyságukkal kapcsolatos bizonytalanságokkal együtt nem indokol egy ilyen megoldást ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Monika Flašíková Beňová. (S&D). - (SK) A terrorizmusnak nincsenek értékei, és semmiféle mélyebb értelme sincs. A terrorizmus egyetlen célja a halál. Polgári személyek halála a lehető legalacsonyabb költségekkel. Talán ez a különféle öngyilkos támadók története. Ezzel a céllal kapcsolatban további szomorú tény, hogy a terrorizmus különféle intézkedések bevezetésére kényszerített minket, amelyeknek célja a polgári lakosság megvédelmezése olyan módszerekkel, amelyek bizonyos értelemben korlátozzák a polgári lakosság jogait.

Ezért nagyon hasznos lenne, ha ez a plenáris ülés valamikor jóváhagyná a szkennereket, és ha elkezdenénk gondolkodni jogszabályok elfogadásán és az igazságszolgáltatás és a belügyek területének összehangolásán, mert csak az új technológiai intézkedések elfogadása nyújthat nekünk valódi segítséget a terrorizmus elleni harcban.

Charles Tannock. (ECR). – Elnök úr! Véleményem szerint botrányos az a tény, hogy Gordon Brown miniszterelnök a közelmúltban bejelentette a visszaszórással működő, röntgensugaras technológiát alkalmazó, az egész testet vizsgáló testszkennernek brit repülőtereken történő kötelező használatát.

Ez a legelső alkalom, amikor arra kényszerítenek embereket, köztük gyermekeket és terhes nőket is, hogy vessék alá magukat ionizáló sugárzásnak, és széles körben alkalmazzák egészséges embereken, nem orvosi okokból.

Az alacsony energiájú lágy röntgensugarak valójában nagyobb mértékben elnyelődnek, mint a nagyobb energiájú kozmikus sugárzás, amelynek az utasok repülés közben ki vannak téve, és ezért veszélyesebbek, nem pedig veszélytelenebbek a bőrre és a lágy szövetekre nézve. Ezenkívül a diagnosztikai céllal alkalmazott orvosi röntgensugárzás lehetővé teszi a felhasználó, a beteg számára ólom pajzs viselését a nemi szervek tájékán, és ezzel csökkentik az összlakosságot érő dózist, amely DNS-károsodásokat és jövőbeni genetikai mutációkat okozhatna – ezeknél a készülékeknél azonban ez sem lehetséges.

Orvosként és rendszeres utazóként teljes mértékben elutasítom ennek a drákói intézkedésnek a bevezetését, egészségügyi okokból, nem is beszélve a magánélet sérelméről és az eredménytelenségről, és remélem, hogy az EU elutasítja az ilyen jellegű kötelező intézkedések egész Európára történő kiterjesztését. Szerintem sokkal eredményesebb lenne az izraeli típusú utasprofil-készítés bevezetése.

Cornelia Ernst. (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr! Vitathatatlan tény, hogy a testszkennernek egyértelműen a magánéletbe történő behatolást, még hozzá súlyos behatolást képviselnek. Fel kell tennünk magunknak két kérdést. Az első kérdés arra vonatkozik, hogy ez a reakció arányos-e, és valóban hozzájárul-e a terrorizmus elleni harc célkitűzésének eléréséhez. Jelenleg nem rendelkezünk egyértelmű válasszal erre a kérdésre. Ezért támogatom azt, amit Malmström asszony mondott arról, hogy értékelnünk kell a szkenner összes típusát. Szeretném, ha elvégeznék ezt az értékelést, mielőtt bármit is teszünk.

A második kérdésem az egészségügyi kockázatokra vonatkozik. Minden jelenlévő, és azok a képviselők is, akik jelenleg máshol tartózkodnak, minden héten többször is kénytelen lesz áthaladni testszkenneren. Nekem hetente legalább kétszer kellene ezt megtennem. Ez hosszú távú intézkedés, és szeretném tudni, hogy

milyen mértékű egészségkárosodást fog nekem okozni. Semmiféle valós felmérés nem készült ezen a területen. Szeretném nagyon világosan leszögezni, hogy nem vagyok hajlandó kitenni magam a testszkennereknek mindaddig, amíg ezek a felmérések el nem készülnek. Ezért egyértelmű válaszokat akarok, nem pedig elszórt reagálásokat.

Michèle Rivasi. (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr! Szeretném meghatározni a szkennert, az egészség és a terrorizmus közötti összefüggést. Mit mond az Intézményközi Sugárvédelmi Bizottság, amely egyesíti az Európai Bizottságot, az IAEA-t, vagyis a Nemzetközi Atomenergia-ügynökséget és a Nukleáris Energia Ügynökséget? Azt mondja, hogy terhes nőket és gyermekeket nem szabad testszkennereknek alávetni, még rendkívül alacsony dózis esetén sem.

Valójában tisztában kell lennünk azzal, hogy az alacsony dózisú sugárzásnak való rendszeres kitettség rákot és fejlődési rendellenességeket okozhat. Kérdésem ezért a kockázatok igazolására vonatkozik. Tekintettel arra, hogy léteznek alternatív technológiák, amelyek lehetővé teszik ugyanezeknek a céloknak az elérését, ezeket a szkennereket valójában nem is kell igazolni az adott célkitűzés kapcsán, és tudnunk kell ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Andreas Mölzer. (NI) . – (DE) Elnök úr! Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a félretájékoztatás és az Egyesült Államok titkosszolgálatával megkötött rossz döntések újra meg újra lehetővé tették a nemzetközi terrorizmus tettesteinek megvalósulását. Ennek ellenére a különféle terrorizmusellenes intézkedések hasznosságát soha senki nem kérdőjelezte meg. Ehelyett minden egyes támadást a polgári jogok és szabadságok újabb és újabb korlátozásai követték. Az Európai Parlament erre csak most eszmél rá, amikor az EU polgárait arra kényszerítik, hogy szó szerint és pénzügyi szempontból is vetkőzzenek le az Egyesült Államok előtt. Az átlátható polgár egyre inkább valósággá válik, és mindez az azoktól a titkosszolgálatoktól kapott adatokra és információkra épül, amelyeknek szerepe és megbízhatósága erősen vitatható, nem utolsósorban az afganisztáni és az iraki háborúk óta.

A testszkennerek előnyeivel, megvalósíthatóságával, valamint a személyiségi jogokkal való összeegyeztethetőségével kapcsolatos kételyek mellett rendkívül valószínűtlennek tűnik, hogy ezek eltérítik a radikális iszlámistákat terrorista szándékaiktól. Következetes intézkedések meghozatalával kell harcolnunk az iszlám terrorizmus ellen, de véget kell vetnünk az EU polgárainak folytonos ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Alfredo Pérez Rubalcaba, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Figyelmesen meghallgattam mindegyik képviselőcsoport és minden egyes képviselő felszólalását ebben a témában. Hallottunk néhány rendkívül érdekes véleményt, és üdvözlöm ezeket a véleményeket.

Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy – amint ezt legelső felszólalásomban elmondtam –, nem vagyok híve annak, hogy támadások vagy látszólagos támadások után folytassunk vitát olyan összetett és érzékeny témáról mint a terrorizmus elleni harc.

Nyilvánvaló módon meg kell vizsgálnunk ezeket a támadásokat vagy látszólagos támadásokat annak megállapítása érdekében, hogy mi romlott el biztonsági rendszereinkben, de nem kétséges, amint ez újra meg újra elhangzott ma délután, hogy a terrorizmusellenes politikának alaposan átgondolt, higgadt és mérlegelt politikának kell lennie, és ezt a politikát arányosan kell alkalmazni.

Ha elfogadunk olyan intézkedéseket, amelyek aláássák alapelveinket, akkor ezzel valószínűleg súlyos hibát követünk el. Ezért elemeznünk kell például azt, ami Detroitban történt, hogy megpróbáljuk megelőzni a hibákat, de nem szabad reflexszerűen reagálnunk minden egyes támadás után, mivel ez valószínűleg olyan intézkedések elfogadását eredményezné, amelyek egyes esetekben egyszerűen értelmetlenek lennének.

Európának van stratégiája terrorizmusellenes politikájához. Jó stratégiával rendelkezünk a terrorizmus elleni küzdelemhez az Európai Unióban, amely az elmúlt évek során bebizonyította hatékonyságát. Csak meg kell néznünk az egyes országok biztonsági erőinek tevékenységét, ha látni akarjuk, hogy ezek a tevékenységek sok esetben milyen nagymértékben az évekkel ezelőtt bevezetett közös stratégia alkalmazására épülnek.

Van egy fontos személyiségünk, a terrorizmusellenes koordinátor, akinek hozzászólásai rendkívül érdekesek voltak. Megismétlem: javaslom, hogy vizsgálják meg részletesen az ebben a Parlamentben elmondott utolsó beszédét, mert meggyőződésem, hogy ez egy kiváló beszéd volt, amely rávilágít stratégiánk kiterjedésére. A közelmúltban valójában a megelőzés útján próbáltunk konkrétan kifejezést adni ennek a stratégiának, alkalmazásának korai éveivel ellentétben, amikor sokkal nagyobb hangsúlyt helyeztünk a nyomozásra.

A terrorizmus elleni harc legfontosabb eleme természetesen a megelőzés, más szavakkal a támadások megelőzése. Ezért összpontosítjuk közös erőfeszítéseinket, amint már mondtam, a megelőzésre. Emellett ezért összpontosítunk olyan aspektusokra, mint a radikalizálódás, amelyet a biztos asszonyhoz hasonlóan én is megemlítettem beszédemben. Nagyon fontosnak tartjuk azoknak a politikáknak az elemzését, amelyeket az egyes országokban bevezettek a radikalizálódás megelőzése érdekében, amely kétségtelenül az elmúlt években elszenvedett sok terrortámadás alapvető oka.

Ezenkívül nagyon fontosnak tartjuk a pontos információcserét. Ezt már sok alkalommal kihangsúlyozták ebben a Parlamentben. Nagyon fontos, hogy ne a rendelkezésünkre álló összes információt adjuk át, hanem a címzett számára releváns információkat kell átadni. Ezeket az információkat kell továbbítani. Nem az a cél, hogy elárasszuk önmagunkat információkkal, hanem az, hogy rendelkezünk olyan információ-kezelési eszközökkel, amelyek a lehető leghatékonyabbá teszik az információcserét.

Az Európai Unió a közelmúltban jelentős eredményeket ért el ebben a tekintetben. Van stratégiánk, amely végrehajtása esetén javítani fogja például információcsere-rendszereink működését. A cseréről szólva gondolok a Europolra, gondolok a Eurojustra, gondolok a COSI-ra, amelyet több képviselőtársam is megemlített, és végül gondolok az információcserére és hatékonyabbá tételének módjaira.

Végül, igen, a vitatható testszkennernek most napirenden szerepelnek, és meggyőződésem, amint első felszólalásomban is mondtam, és amint a biztos asszony is mondta, hogy ezt a kérdést meg kell oldanunk. Az lenne az ideális, ha képesek lennénk döntést hozni egy közös európai megoldásról. Ha ez nem sikerül, akkor mindegyik ország végrehajthatja a saját politikáját, és valószínű, hogy még ha sikerül is döntést hoznunk egy közös megoldásról, akkor is lesz néhány ország, amely úgy dönt, hogy a saját politikáját viszi tovább, a saját törvényei alapján. Ám nemigen férhet kétség ahhoz, hogy ebben a kérdésben egy közös álláspont rendkívül hasznos lenne.

Egy ilyen álláspont elfogadásához és összhangban azzal, amit mostani beszédem elején mondtam, higgadt és megfontolt vitára van szükségünk, amely a Bizottság által jelenleg tanulmányozott három elemre összpontosít: az első a szkennernek hatékonysága (hatékonyak-e, vagy sem, hol vannak a korlátaik, és képesek-e arra, amit elvárunk tőlük); a második az alapvető jogokkal és az egyéni szabadságokkal való összeegyeztethetőségük; a harmadik pedig a rajtuk áthaladó emberek egészségével való összeegyeztethetőségük.

Véleményem szerint ez az a három téma, amit vizsgálnunk kell. Miután a jelentések a rendelkezésünkre állnak, elfogadunk egy közös álláspontot, amely meggyőződésem szerint szükséges.

Elnök úr! Szeretném újból elmondani, milyen nagyra értékelem a Parlamentben elhangzott hozzászólásokat, amelyeket rendkívül hasznosnak tekintek a Tanács munkája szempontjából.

Sarah Ludford. (ALDE). – Elnök úr! Feltettem egy közvetlen kérdést a Tanácsnak, amelyre választ várok. Azt kérdeztem, hogy mit gondol a Tanács az EU-Szerződés 6. cikkének – az alapvető jogokról szóló rendelkezésnek – durva megsértéséről az Egyesült Királyság Fellebbviteli Bírósága azon döntésének fényében, amely megerősítette, hogy az Egyesült Királyság bűnös volt ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Siim Kallas, a Bizottság tagja. – Elnök úr, hölgyeim és uraim! Nagyon köszönöm hozzájárulásukat, de azt kell mondanom, hogy ma nem kaptunk javaslatot új készülékeknek az összes tagállamban és az összes repülőtérén történő kötelező jellegű bevezetésére nézve. Nem ez a helyzet. Jelenleg gondosan vizsgáljuk ezeket az új technológiákat, és az eredményeket önök elé fogjuk tární április után, egy alapos jelentés elkészítése után, amely megvizsgálja ezeknek az új technológiáknak az összes aspektusát.

Nekem, személyesen, vannak kétségeim, különösen ennek az új technológiának a hatékonyságával, és amint valaki itt fogalmazott, használatának arányosságával kapcsolatban, de nem szabad visszakézből elutasítanunk az új technológiákat. A terrorizmus fejlődik, és nekünk is fel kell használnunk az összes technológiai vívmányt polgáraink és utasaink megvédelmezésére. Tehát ne démonizáljuk az új technológiákat. Munkatársainkkal, Cecilia Malmström asszonnyal és Viviane Reding asszonnyal együtt közös európai megközelítési módot fogunk javasolni, a technológiával, a jogszabályokkal, az alapvető jogokkal és a magánéleti kérdésekkel és aspektusokkal kapcsolatos összes szükséges követelmény figyelembevételével. Határozottan valamilyen közös európai megközelítési módot fogunk javasolni, egy olyan megközelítési módot, amelyről meggyőződésem szerint konszenzusos egyetértés van, amelyet a Parlament és tudomásom szerint sok tagállam is előnyben részesít.

Tehát ezt fogjuk tenni a közeljövőben. Be fogunk terjeszteni egy jelentést, majd utána folytatjuk ezt a vitát. Higgyenek nekem, nem szervezünk összeesküvést valamiféle új gépek azonnali bevezetésére; nem létezik olyan műszaki megoldás, amely tökéletesen golyóálló lenne, vagy amely 100%-os biztonságot garantálna, és a repülésbiztonság különösen összetett terület, ahol egyesített intézkedések széles körére és emellett nagyon erős nemzetközi együttműködésre is szükségünk van.

Tehát a jelentés elkészülte után konkrét javaslatokkal fogunk előállni, és minden bizonnyal közös európai megközelítési módot fogunk javasolni arról, hogy milyen szabványokat és követelményeket kell figyelembe venni, ha a tagállamok új átvilágító technológiák bevezetése vagy használata mellett döntenek.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Ez a vita valóban rendkívül fontos. A terrorizmuselhárítás fontos eszköz a terrorizmus elleni harcban. Mi itt, az Európai Unióban fájdalmas tapasztalatokat szereztünk a terrorizmus hatásairól és arról a fenyegetésről, amelyet nemcsak az egyénekre, hanem a társadalmakra, a demokráciákra és az alapvető értékeinkre nézve jelent.

Természetesen a tagállamok viselik a felelősséget a műveletekért és saját felderítésükért, de nekem meggyőződésem, hogy európai szinten sokkal többet tehetünk a rendelkezésünkre álló eszközök egyeztetése és finomhangolása érdekében. Ezért megkértem szolgálataimat arra, hogy nagyon gyorsan végezzék el a már most is a rendelkezésünkre álló politikák, keretrendszerek és eszközök elemzését, hogy láthassuk, mit lehet továbbfejleszteni, és hogyan tudjuk azokat felhasználni még értelmesebb módon. Egyetértek azokkal a képviselőtársaimmal, akik ezt mondták. Én is meg vagyok győződve arról, hogy a Europol, Eurojust és a tagállamok hatóságai sokkal jobban és sokkal koordináltabb módon is végezhetnék a munkájukat. Minden bizonnyal léteznek olyan intézkedések, amelyekkel ezt elérhetjük.

A Detroitban történtekhez hasonló események nagyon fontosak, mivel a riasztócsengő szerepét töltik be, és ráébresztenek bennünket arra a tényre, hogy a terrorizmus még mindig létezik, és továbbra is súlyos fenyegetést jelent. Ránk, politikusokra hatalmas elvárások és nyomások nehezednek, hogy gyorsan cselekedjünk, vezessünk be fejlesztéseket, és azonnal védjük meg a polgárokat. Ez teljesen természetes. Felelősséggel tartozunk a biztonság megvédelmezéséért, ugyanakkor azért is, hogy alapos elemzés, felmérés és vita után cselekedjünk, hogy helyénvaló és arányos intézkedéseket tudjunk javasolni, amint ezt Siim Kallas biztos úr és a Tanács is mondta. Ezt fogjuk tenni. Emellett az alapvető jogok tiszteletben tartását is teljes mértékben figyelembe fogjuk venni.

A Bizottság tehát így végzi a munkáját. Ennek az értékelésnek az elvégzése után részletesebb javaslatokkal fogunk visszatérni önökhöz és folytatjuk majd ezt a vitát. Nagyon köszönöm ezt a fontos és rendkívül lenyűgöző vitát.

Elnök. – A vitát lezárom.

Inés Ayala Sender. (S&D). - (ES) Elnök úr! Mielőtt befejeznénk, szeretnék felvetni egy ügyrendi kérdést és hangot adni meglepetésemnek, mert amikor a catch-the-eye eljárás elkezdődött, feleltem a kezem, mert azt hittem, hogy akkor kezdődik, de önnek akkor már kész listája volt. Csak azt szeretném, hogy szabványosítsuk a catch-the-eye kritériumokat, hogy valamennyien felszólalhassunk, mivel úgy tűnt, hogy más képviselők annak ellenére is felszólalhattak, hogy ön azt mondta, hogy kész listája van.

Ezért szeretném kifejezni meglepetésemet, és azt kérem, hogy a következő alkalommal valamennyien tudjuk, mit kell tennünk annak érdekében, hogy felszólalhassunk.

(Az elnök elmagyarázza a „catch-the-eye” eljárást és azt, hogy miért nem adta meg a szót a felszólalónak)

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A terrorizmus továbbra is komoly veszélyt jelent az Európai Unióban. Ez az oka annak, hogy az összes tagállam fokozta a megelőzésére és leküzdésére szolgáló eszközök továbbfejlesztésére irányuló erőfeszítéseit. A Lisszaboni Szerződés elfogadása lehetőséget kínál a sokkal hatékonyabb reagálásra a terrorizmus elleni harchoz közvetlenül és közvetve kapcsolódó összes területen. A testszkennerek használata kényes kérdés. Úgy gondolom, hogy vannak fontos szempontok, amelyeket gondosan meg kell vizsgálnunk, mielőtt döntést hozunk ebben az ügyben. Ezek a kérdések a szkennerek hatékonyságával, a magánélethez való jog tiszteletben tartásával, használatuk pénzügyi hatásaival – mivel beszerzésük nagyon sokba kerül –, és mindenekfelett azzal kapcsolatosak, hogy ezeknek a készülékeknek a használata milyen hatást gyakorol azoknak az egészségre, akiket ezekkel átvilágítanak. Az Európai Bizottságnak hamarosan el kell készülnie három tanulmánnyal, amelyek a testszkennerek használatával és hatásaival foglalkoznak. Ezért úgy gondolom, hogy feltétlenül meg kell várnunk a szakértők következtetéseit,

és csak ezeknek alapos elemzése után szabad döntést hoznunk az erre a kérdésre vonatkozó közös álláspontunkról.

John Attard-Montalto (S&D), írásban. – Amikor a terrorizmusellenes intézkedések kérdése felmerül, a vita mindig a polgári szabadságokra gyakorolt hatásokra összpontosít. Én mindig azon az állásponton voltam, hogy ez a prioritások kérdése. Annak kérdése, hogy az utasok hajlandók-e feláldozni kényelmüket biztonságukért. A polgári szabadságokért küzdő csoportoknak mérlegelniük kell az összes javasolt új intézkedést. Azok, akik a testszkennerekhez hasonló új intézkedéseket javasolnak, bizonyítaniuk kell azoknak szükségességét. Jóllehet a megoldások általában kompromisszumra épülnek, ebben az esetben nincs lehetőség kompromisszumra. Nyilvánvaló, hogy a jelenlegi eljárások, különösen a motozás, nem elégségesek. Megállapították, hogy a testszkennerek hatékonyabbak. A problémát az jelenti, hogy ezek sérthetik az utasok méltóságát. Ezért ez az a kérdés, amelyet meg kell oldanunk. Sok lehetséges megoldás létezik.

Például külön testszkennert az ellentétes nemű utasok számára, velük azonos nemű személyzettel ellátva.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) A légi közlekedés biztonságának garantálása a terrorizmus elleni harcban kétség nélkül létfontosságú, de tisztáznunk kell, hogy az ennek a biztonságnak a garantálása érdekében meghozott intézkedések milyen hatást gyakorolnak egészségünkre, alapvető jogainkra és szabadságainkra, magánéletünkre és méltóságunkra. A testszkennerek mint az egyik lehetséges műszaki megoldás használata rendkívül súlyos kérdés az új technológiáknak a polgárok biztonsága érdekében történő használatát illetően, és ezért remélem, hogy a Bizottság végül bemutatja a testszkennereknek az emberek egészségére, valamint az alapvető emberi jogokra és szabadságokra gyakorolt hatásairól készített felmérését. Szeretném felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy az új műszaki intézkedések alkalmazása során, amelyek a magas szintű repülőtéri biztonság elérésére irányulnak, az emberi jogok és a biztonság között is feltétlenül meg kell húznunk a határokat, mivel ezek az intézkedések nemcsak a polgárok védelmével kapcsolatosak, hanem a jogaikra és szabadságaikra gyakorolt hatásokkal is. A Bizottságnak még be kell mutatnia azt a hatásvizsgálati jelentést, amely megerősíti, hogy éppen a testszkennerek garantálják a légi utasok hatékony védelmét, és ezért még mindig vannak kételyek azzal kapcsolatban, hogy ezek a műszaki biztonsági megoldások valóban biztonságosak, hatékonyak és megbízhatóak-e. Ezért a jelenlegi helyzet kiértékelését követően folytatnunk kell a munkát ezen az érzékeny területen.

Nessa Childers (S&D), írásban. – Az Európai Parlament nem adhatja hozzájárulását a testszkennerek bevezetéséhez, amelyek lényegében egyfajta röntgengépek, mielőtt az európai hatóságok megfelelő módon meg nem oldják az ezekkel kapcsolatos, tényleges egészségügyi és magánéleti aggodalmakat. Tisztában vagyok azzal, hogy a rendszeresen repülő körében léteznek aggodalmak, és én is aggódom más utasok, például a terhes nők és a gyermekek testszkennerral történő vizsgálata miatt. Komoly aggodalmakat vált ki továbbá ezeknek a képeknek a tolatkodó jellege, és nekünk gondoskodnunk kell az európai polgárok magánéletének védelméről, mielőtt hozzájárulnánk ezeknek az időrabló és költséges gépeknek a széles körben történő elterjesztéséhez. Tekintettel az amerikai hatóságokra arra a beismerésre, hogy nem a repülőtéri technológia, hanem biztonsági szolgálataik kudarcra vezetett a közelmúltban bekövetkezett detriti esethez, véleményem szerint egy ilyen vitatott technológiába történő beruházás előtt meg kell vizsgálnunk több különféle, kevésbé költséges módszert – ilyen lehet például a felderítés fokozása, különféle átkutatási módszerek és a továbbfejlesztett nemzetközi együttműködés. Az amerikai alapító atyák egyike, Benjamin Franklin egyszer ezt mondta: „Aki a biztonságot messze a szabadság elé helyezi, az egyiket sem érdemli meg”, és meggyőződésem, hogy Európának a következő hónapok során figyelembe kell vennie ezt a tanácsot.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – A Nemzetközi Újságíró Szövetség, amely 125 ország 600 000 újságíróját képviseli, felszólította az izraeli hatóságokat, hogy vonják vissza Jared Malsin újságíró deportálásának elrendelését, akit azért deportáltak, mert a ciszjordániai és a gázai helyzetről írt jelentéseiben kritizálta az izraeli kormányt. A szövetség a sajtószabadság túrheteretlen megsértéseként elítélte az újságíró deportálását. Ezenkívül 13 izraeli emberi jogi szervezet tiltakozott az izraeli Knessetnél és Netanyahu miniszterelnöknél az izraeli emberi jogi szervezetek ellen folytatott egyre erősödő szisztematikus kampány miatt. Jelentések szerint Izrael most azt követeli, hogy az Európai Unió szüntesse meg az Izraelben és a megszállt palesztin területeken működő emberi jogi szervezetek pénzügyi támogatását. Azt kérem öntől, elnök úr, hogy vegye fel a kapcsolatot Netanyahu miniszterelnökkel és tisztázza vele, hogy az EU a szólásszabadság tiszteletére, a saját kormány kritizálásának jogára, a sajtószabadságra és a békés tiltakozás jogára épül, amely jogok a demokratikus állam alapvető elemei. Netanyahu miniszterelnököt arra is emlékeztetni kell, hogy az EU kereskedelmi megállapodásai előírják, hogy azoknak, akikkel üzleti kapcsolatban állunk, tiszteletben kell tartaniuk ezeket a jogokat.

Christine De Veyrac (PPE), *írásban*. – (FR) Közel tíz évvel szeptember 11. után a terrorfenyegetés továbbra is jelen van, és a repülőgépek a terroristák kedvelt eszközei között szerepelnek, amelyeken keresztül csapást mérhetnek országainkra. Meg kell találnunk azt a módot, amellyel megvédelmezhetjük polgárainkat és megelőzhetjük, hogy terrorcselekmények áldozataivá váljanak. A testszkennerek jelentik az egyik lehetőséget a biztonság megerősítésére a repülőtereken és a repülőgépek fedélzetén. A döntés meghozatala előtt azonban meg kell győződnünk arról, hogy ezek a gépek nem sértik a személyes szabadságokat, és hogy nem károsak az utasok vagy a repülőtéri személyzet egészségére nézve. Nagy érdeklődéssel várom azt a tanulmányt, amelyet az Európai Bizottság márciusban készül benyújtani erről a kérdéstről. A használatukkal kapcsolatos különféle aspektusok tekintetében a jelentésnek lehetővé kell tennie a szkennerek tanúsítását egész Európában, a polgári szabadságok és az egészség védelmének garantálására, a biztonság javításával egyidejűleg. Annak érdekében, hogy minden polgár azonos szintű védelmet élvezzen, remélem, hogy miután az Európai Bizottság benyújtotta ezt a tanulmányt, rá tudjuk venni a tagállamokat arra, hogy állapodjanak meg egymással erről a kérdéstről.

Kinga Gál (PPE), *írásban*. – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Képviselőtársaim! A nemzetközi repülőtereken alkalmazott biztonsági intézkedések eszköztára folyamatosan bővül, ahogy a repülésbiztonság, a mi biztonságunk, újabb és újabb kihívással szembesül. Ugyanakkor a repülésbiztonság javítása érdekében meghozott, vagy éppen még tervezett, tesztelt intézkedések számos eleme már túllép a szigorúan vett szükséges repüléstechnikai, repülésbiztonsági intézkedéseken. Ezért ezeket a kérdéseket teljes összefüggésükben is vizsgálni kellene. A biztonság kérdése kulcsfontosságú életünkben, a legfontosabb. De biztonságban csak úgy érezzük magunkat, ha e közben nem korlátozzák aránytalanul jogainkat, nem sértik meg személyiségi jogainkat, adott esetben nem károsítják egészségünket, összességükben a biztonságunk érdekében hozott intézkedések nem aránytalanok, nem megkerülhetők és megfelelően hatékonyak. Olyan eszközökre van szükségünk, olyan testszkennerek alkalmazása lehet hasznos, amelyek használata: - biztosítja az utasforgalom hatékony ellenőrzését; - alapvetően önkéntes alapon történik, figyelembe véve többek között az életfontosságú egészségügyi implantátumokkal (elektromos szívritmus szabályozóval, vagy fémimplantátummal) élő utazókat; - egészségre nem ártalmas, sem gyermekekre, sem várandós nőre, sem gyakran utazó személyekre; - továbbá képi adatokat nem rögzítenek, csakis arra használják, hogy megfelelő jelzést adjanak abban az esetben, ha kockázat merül fel. Ezért bármilyen vitának akkor van további értelme a testszkennerek bevezetéséről, ha elkészültek a fenti feltételeket kellően elemző hatástanulmányok. Csak a feltételeknek megfelelő eszközök alkalmazása lehet számunkra elfogadható.

Jim Higgins (PPE), *írásban*. – Nem várhatunk a következő katasztrófa bekövetkezéséig, mielőtt lépéseket tennénk a légi utasok megvédelmezése érdekében. A dublini repülőtéri hatóság (DAA) kétféle millió euró értékű pályázatot írt ki testszkennereknek a dublini repülőtérről történő beszerzésére. A DAA azt mondta, hogy ha a Közlekedési Minisztérium megadja az engedélyt, ami nagyon valószínűnek tűnik, és a berendezés sikeresnek bizonyul, akkor a szkennerek használatát ki lehet terjeszteni Cork és Shannon repülőtereire. De az adatvédelmi biztos aggódik, hogy az ír hatóságoknak a szkennerek bevezetésével kapcsolatos lépései alaposan átgondoltak-e, és kellőképpen összehangolják-e a biztonsági igényeket és az egyének magánéletéhez való jogát. A manchesteri repülőtér, ahol az egyik szkennert tesztelik, határozottan állítja, hogy a fekete-fehér képek nem pornográf vagy erotikus jellegűek, és ezeket a képeket csak egyetlen tisztviselő nézi meg egy távoli helyen, és utána azonnal meg is semmisítik a képeket. A testszkennerek nem tévedhetetlenek, de jelenleg ezek alkotják a rendelkezésünkre álló legjobb technológiát, és nekünk az elérhető eszközöket kell használnunk a terrorfenyegetés csökkentésére. Páneurópai megközelítési módra van szükségünk a szkennerek kérdésének tekintetében – a repülőtéri biztonságnak mindenhol azonosnak kell lennie. Kíváncsian várom, hogy a Bizottság jelentése milyen következtetésekre jut a testszkennerek hatásairól.

Danuta Jazłowiecka (PPE), *írásban*. – (PL) Hölgyeim és uraim! A mai vitát hallgatva az a benyomásom támadt, hogy jelenleg az a fő probléma, amellyel az európai országoknak szembe kell nézniük, hogy fokozzák-e a testszkennerek használatát a repülőtereken, vagy pedig korlátozzák bevezetésük lehetőségeit. Én azonban úgy látom, hogy nem ez ennek a kérdésnek a helyes felfogása. Ebből a szempontból az emberi jogok védelme garantálásának problémája sem igazán fontos. Azt az alapvető kérdést kell feltennünk magunknak, hogy a speciális szolgálatok által javasolt új módszerek és berendezések hatékonyan használhatók-e. Ha szabadságunk egy részét feladjuk a biztonság érdekében, akkor biztonságunk valóban garantálva lesz? Az ezzel kapcsolatban kapott információk miatt rendkívül szkeptikusak vagyunk. Ha a megfelelő szolgálatok az útlevelek hatékony ellenőrzéséről sem képesek gondoskodni, és ha nem tudják felhasználni a rendelkezésükre álló információkat – a detroiti járaton történt incidens ezt világosan megmutatta –, akkor milyen garanciáink vannak arra nézve, hogy képesek lesznek hatékonyan használni az új berendezéseket? A történelem arra tanít bennünket, hogy válsághelyzetekben a speciális szolgálatok a legegyszerűbb utat akarják választani. Új jogköröket, több pénzt és új berendezéseket követelnek, miközben

a rendelkezésükre álló lehetőségeket sem tudják teljesen kihasználni. Valakinek ki kell állnia a józan ész és az egészséges szkepticizmus mellett, és én úgy látom, hogy az Európai Parlamentnek fontos szerepet kell játszania ebben a kérdésben.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), írásban. – (PL) Az elmúlt évek eseményei arra kényszerítettek minket, hogy keressünk új megoldásokat, amelyek a lehető legnagyobb biztonságról gondoskodnak az utasok számára. A terrorfenyegetés készítésére készségesebben beleegyeztünk saját szabadságunk korlátozásába. Remélem, hogy mielőtt döntést hoznánk a testszkennerek általános repülőtéri bevezetéséről, alapos elemzést készítünk azok hatékonyságáról és biztonságáról, valamint azokról a költségekről, amelyek fel fognak merülni. Nem akarjuk, hogy megismétlődjön az, ami az A1/H1N1 influenza elleni vakcina tömeges bevezetése kapcsán történt, amikor a kormányok pánikszzerűen vásároltak hatalmas oltóanyagkészleteket, óriási költségért, miközben semmiféle garanciát nem kaptak a gyártóktól az oltóanyagok biztonságára nézve, és most ezek a készletek ott maradtak felhasználatlanul. Talán hatékonyabb lenne az izraeliek által kidolgozott megoldások használata, akik az utasok magatartásának megfigyelésére és a leggyanúsabb emberek, de nem mindenkinek az alapos ellenőrzésére helyezik a hangsúlyt. Ez a rendszer sok éven keresztül bizonyította a hatékonyságát.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Európai parlamenti képviselőként kötelességünk részt venni azoknak a kérdéseknek a megoldásában, amelyek a testszkennerek tárgyában felmerültek, mind a terrorizmus elleni harc, mind pedig az európaiak polgári és személyiségi jogai tekintetében.

Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy életképes megoldásokat kell találnunk polgáraink biztonságának javítására. Kötelességünk azonban, hogy gondoskodjunk polgártársaink összes jogának védelméről az egész Európai Unióban. Ez magában foglalja a magánélethez való jogot és a személyes méltósághoz való alapvető jogot, amit egyensúlyba kell hoznunk a repülőtéri készülékek biztonsági koncepciójával. Ezzel kapcsolatban felmerül az a kérdés, hogy vajon ezek a testszkennerek jelentik-e a legéletképesebb megoldást a repülőtéri biztonsági problémák megoldására.

Úgy gondolom, hogy Európának igent kell mondania a megoldások megtalálására a terrorizmus és a szervezett bűnözés elleni harchoz, és nemet kell mondania a magánélethez való jog és a személyes méltóság megsértésére, mert ezek a jogok a demokrácia egyik alapelvét alkotják.

Ioan Mircea Pașcu (S&D), írásban. – Minden egyes alkalommal, amikor egy valószínű terroristát vagy egy terroristajelölt felszáll egy repülőgépre, kifizetve derék biztonsági őrök és csodálatos berendezések éberségét, ezzel sok millió utas életét megkeseríti az elkövetkező évekre. A 9/11 terroristák minden képzeletet felülmúló sikereket értek el: mindörökké megváltoztatták – rosszabbá tették – az életünket! Mi itt, keleten, meg akartunk szabadulni a saját „nagy testvérünkötől”, és megkaptuk cserébe annak „nyugati”, sokkal kifinomultabb, de nem kevésbé rettenetes változatát. Egyes repülőtereken sok „biztonsági őr” elképesztő magatartást tanúsít; a törvényen felül állónak tekintik önmagukat, gyanús személyként tekintenek minden egyes utasra, és arra is veszik maguknak a bátorságot, hogy minden egyes csomagot ellenőrizzenek, bármilyen magyarázat és természetesen bocsánatkérés nélkül, ha „gyanújuk” megalapozatlannak bizonyul. És ha valaki merészel tiltakozni, akkor az arcába nevetnek. Szerintem mindenki egyetért azzal, hogy ez túlkapas. Legfőbb ideje tehát, hogy a Bizottság megvizsgálja ezeknek a társaságoknak a tevékenységét, és bevezessen bizonyos magatartási normákat, amelyeket a becsületes polgárok hatalmas tömegeivel szemben tanúsítani kell. Elvégre az Alapjogi Chartát minden egyes európainak egyformán tiszteletben kell tartania, még azoknak is, akik a biztonságért felelnek repülőtereinken.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) Ha hatékonyan akarunk harcolni a terrorizmus ellen, akkor összehangolt cselekvésre van szükségünk, az EU-nak a szkennerekkel kapcsolatos szabályait is ide számítva. Azok között az alapelvek között, amelyeket elfogadunk, szerepelnie kell az alapvető jogok és a személyes adatok védelmének, valamint még valaminek, ami ugyanilyen fontos – a polgárok egészsége védelmének. Az átvilágító berendezések kötelező használatára vonatkozó döntést meg kell hoznunk. Ha az átvilágítás önkéntes alapon történik, akkor nincs értelme erről beszélni. Ugyanis elég nehéz lenne azt feltételezni, hogy a terroristák önként beleegyeznek az átvilágításba. Természetesen nagyon fontos kérdés a szkennerek egészségügyi biztonsága. Az ezzel kapcsolatos vélemények megoszlanak, a Cseh Nukleáris Biztonsági Hivatal véleményétől kezdve, amely szerint az átvilágító berendezés által kibocsátott sugárzás káros az emberi egészségre nézve, egészen a Francia Központi Polgári Repülési Igazgatóság véleményéig, amely teljesen biztonságosnak tekinti ezeket a berendezéseket. Feltétlenül szükség van további vizsgálatokra annak kimutatására, hogy a szkennerek melyik típusa biztonságos egészségügyi szempontból és használatuk lehetséges mellékhatásainak szempontjából. A kutatásokat az Európai Bizottságnak kell koordinálnia a tagállamok teljes együttműködésével. Az alkalmazott szkennereknek rendelkezniük kell biztonsági

tanúsítvánnyal, amely lehetővé teszi használatukat az összes tagállamban. Ilyen módon elkerülhetjük az egyes tagállamok számára jelentkező kutatási költségek megkettőződését, és biztosak lehetünk abban, hogy polgáraink egészségét minden egyes tagállamban egyformán óvják.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), írásban. – (PL) Elnök úr! Európa néhány repülőterén új módszert vezettek be az utasok átvizsgálására. A biztonság jelenlegi formái mellett bevezették a teljes testszkennerek használatát. A légi utasok többsége ezt határozottan ellenzi, mivel az átkutatásnak ezt a formáját az alapvető emberi jogok megsértésének tekinti, ide számítva a magánélethez és a személyes méltóság védelméhez való jogot. Emellett, és ez nagyon fontos, ezt a vonakodást csak még jobban elmélyíti az azzal kapcsolatos ismeretek hiánya, hogy ezek a szkennerek milyen hatást gyakorolnak az átvilágított személyek egészségére.

Nem léteznek egyértelmű rendeletek az átvilágítással összegyűjtött adatok tárolásáról és védelméről. Azzal is szoktak érvelni, hogy a szkennerek közel sem annyira hatékonyak, mint ahogyan azt gyártóik állítják. Csak reménykedhetünk abban, hogy hatékonyságukról nem az fog kiderülni, hogy hasonló a sertésinfluenza elleni vakcinák hatékonyságához, amelyek a végleges elemzés szerint csak a gyógyszergyártó konszernnek bevételeinek növelése szempontjából voltak hatékonyak. Mindezeknek az indokolt kételyeknek a figyelembevételével úgy gondolom, hogy az Európai Bizottságnak meg kell határoznia az utasok jogainak védelmét szolgáló alapelveket, amelyeknek ezzel egyidejűleg a biztonságot is garantálniuk kell.

15. Az ukrajnai helyzet (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének és a Bizottság alelnökének az ukrajnai helyzetről szóló nyilatkozata.

Štefan Füle, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a főképviselő és a Bizottság alelnöke, Cathy Ashton felkért arra, hogy közöljem az alábbi észrevételeket.

Engedje meg, hogy megköszönjem ezt az igen időszerű felkérést arra, hogy tájékoztatást adjak Ukrajnáról, amely az Európai Unió egyik kulcsfontosságú partnere.

Mint az ismeretes Önök előtt, Ukrajnában vasárnap került sor az elnökválasztás második fordulójára. Ez jelentős esemény, nemcsak az ország, hanem a tágabb régió számára is. Jelentős azért, mert egy demokratikus Ukrajna fontos példával szolgál majd szomszédai számára.

Üdvözljük az EBESZ/ODIHR által vezetett nemzetközi választási megfigyelő misszió kedvező értékelését, amely szerint a választások a nemzetközi követelményeknek megfelelően zajlottak, és Ukrajna 2004 óta egyébként is biztató választási múltjához képest további haladást ért el.

A főképviselő által hétfőn kiadott nyilatkozat ennek a véleménynek adott hangot. Ukrajna polgárainak is elismerését fejezte ki a demokratikus folyamat melletti folyamatos elkötelezettségükért. A mindkét napon mért magas részvételi arány különösen biztató.

Egyértelmű, hogy a demokrácia Ukrajnában tovább halad a megszilárdulás útján. Az ország lakossága az urnák elé járul, szabadon adja le voksát, és elvárja, hogy figyelembe vegyék a véleményét. Ez jelentős eredmény. Ami a legfontosabb, arról tesz tanúbizonyságot, hogy Ukrajna ragaszkodik az európai értékekhez.

A választásoknak vannak győztesei és vesztesei. A választók hozzák meg a döntést. Jelenlegi strasbourgi ülésünk idején a Központi Választási Bizottság még nem erősítette meg a hivatalos választási eredményeket.

Az előzetes választási eredmények szerint nagyon kicsi a különbség a két jelölt között. Hallottunk már arról, hogy az eredményeket esetleg bírósági úton támadják meg. Egyes esetekben már a helyi bíróság elé vitték az ügyet.

Logikus és helyénvaló, hogy minden felmerülő problémát vizsgáljanak. Ugyanakkor rendkívül fontos, hogy az egész választási folyamat gördülékenyen folytatódjon, bizonyítva ezzel egyrészt Ukrajna demokratikus érettségének ellenálló-képességét és mélységét, másrészt a jelöltek saját közös elkötelezettségét az ország fejlődése mellett.

Minden választás a nép akaratának megnyilvánulása. És egyben egy új kezdet lehetősége. Ukrajna számára most létfontosságú, hogy további lépéseket tegyen előre. A választási folyamat sikere Ukrajnában – tekintve Ukrajna földrajzi és stratégiai jelentőségét – fontos mind az Unió, mind Európa egésze számára.

Az elmúlt években az elnök és a miniszterelnök közötti versengés övezte politikai instabilitásnak lehettünk tanúi, amelyet tovább súlyosbított az alkotmány egyértelműségének hiánya. Ukrajna rendre megfelelő választásokat tartott, pezsgő civil társadalommal és szabad sajtóval rendelkezik. Sajnálatos módon azonban a reformfolyamat – amely életbevágó Ukrajna számára – összességében meglehetősen lelassult. Sokkal többet kellett volna tenni az elmúlt évek folyamán.

A választásokat megelőző politika ugyanakkor útját állta az IMF-fel kötött készenléti hitelmegállapodás végrehajtásának, Ukrajna ugyanis nem teljesítette a szükséges feltételeket. Ehhez Ukrajna alkotmányi keretének gyengesége is hozzájárult.

Meggyőződésem, hogy mindannyiunk nevében szólok, amikor azt mondom, hogy Ukrajna új vezetésétől azt várjuk, hogy új lendületet adjon az ország reformtörekvéseinek. Mindennél fontosabb, hogy a pénzügyi világválság hatásainak kezelése és a jövőbeli gazdasági stabilitás biztosítása érdekében Ukrajna haladéktalanul visszatérjen az IMF hitelprogramjához. Ez előfeltétele a lehetséges uniós makropénzügyi segítségnyújtás folyósításának is.

Az elkövetkező hetekben és hónapokban egy új kormány megalakítását követhetjük majd figyelemmel Kijevben. Az Unió üzenete Ukrajna vezetésének tömör és egyértelmű: most kell cselekedni. Konkrét lépéseket várunk. A reform elengedhetetlen Ukrajna hosszú távú gazdasági virágzásához és biztonságához. Ez Ukrajnának saját érdeke – nem csak a nemzetközi közösség örömeire szolgál. Ezt már az EU és Ukrajna közötti 2009. december 4-i csúcstalálkozón is világossá tettük.

Számos szinten van szükség tettekre. A gazdasági színtéren Ukrajnának sürgősen lépéseket kell tennie a korrupció elleni küzdelem és az üzleti és befektetési környezet javítása érdekében. Többek között erőfeszítéseket kell tennie a bíróság függetlenségének megerősítésére, a gazdaság megnyitására és a tisztességes és átlátható verseny biztosítására – például azzal, hogy elfogadják egy, a nemzetközi normáknak és az Európai Unió vívmányainak megfelelő közbeszerzési törvényt.

Ugyanakkor alapvető ágazati reformokat kell elindítani és végrehajtani az olyan iparágakban, mint az energiaszektor – különösen a gázszektor –, valamint a közlekedés és a környezetvédelem ágazata. Következésként arra is bátorítottuk Ukrajnát, hogy újból vizsgálja meg az alkotmányreform kérdését, hogy biztosítsa a stabilitást, és a politikai életet szabályozó, működőképes alapszabályokat léptessen életbe. Egy alkotmánynak ki kell állnia az idő próbáját, a reformját pedig nem lehet rövid távú politikai megfontolásoktól függővé tenni. Ukrajna dönti el, hogy milyen modellt választ. Azt azonban biztosítani kell, hogy a hatalmi ágak közötti kölcsönös ellenőrzésnek egy hatékony rendszere lépjen életbe, amelynek révén elkerülhető az a politikai tehetetlenség, amelyben Ukrajnának a múltban része volt. A Velencei Bizottság segítsége és tanácsa fontos szerephez jut majd annak biztosításában, hogy erre az európai követelményeknek megfelelően és a rendelkezésre álló legjobb tapasztalatok felhasználásával kerüljön sor.

A reform elsődleges prioritásain túlmenően Ukrajnának folytatnia kell a szabályozásoknak az Európai Unió normáihoz való közelítését megcélzó nagyszabású feladatát. Ez előfeltétel annak biztosításához, hogy Ukrajna az EU és Ukrajna közötti új és ambiciózus társulási megállapodás – amelyről jelenleg tárgyalunk Ukrajnával – valamennyi előnyét élvezhesse, ideértve egy kiterjedt és átfogó szabadkereskedelmi térséget.

A mi feladatunk, hogy bátorítást adjunk Ukrajnának az előtte álló úton, és hogy támogassuk Kijev vezetését a messzeható reformok és modernizáció folyamataiban. Ehhez számos eszköz áll rendelkezésünkre. Az európai szomszédsági politikán keresztül módunk van arra, hogy támogassuk Ukrajna saját reformtörekvéseit. A potenciális makropénzügyi segítségnyújtást ide nem számítva az Ukrajnával folytatott folyamatos és tervszerű technikai és pénzügyi együttműködés már ma is 435 millió EUR körül mozog. A keleti partnerség révén további eszközök állnak rendelkezésünkre. A keleti partnerség keretében tervezett átfogó intézményépítő program is ezek közé tartozik, mivel kifejezetten az ukrán kormányon belüli intézményekre irányul, amelyeknek megerősítésre van szükségük a reform teljesítéséhez.

Általánosabban nézve, az Ukrajnával az EU és Ukrajna közötti új, ambiciózus társulási megállapodásról folytatott tárgyalások során világosan megfogalmaztuk céljainkat: politikai társulás és gazdasági integráció az Európai Unió és Ukrajna között. Ez egy igen jelentős vállalkozás – ideértve a kiterjedt és átfogó szabadkereskedelmi térség létrehozását –, amely maga után vonja a szabályozásoknak az Európai Unió vívmányaihoz való széles körű közelítését.

Ajánlatunk Ukrajna számára azonban nem egyirányú utca. Az az ütem, amellyel Ukrajna és az EU a jövőben közeledik egymáshoz, Ukrajna saját reformtörekvéseinek minőségén és mélységén múlik. Alig várjuk, hogy együttműködhessünk Ukrajna új vezetésével közös céljaink elérése érdekében.

Kabinetjeinken keresztül felvettük ma a kapcsolatot a főképviselővel és bizottságbeli kollegámmal, hadd foglaljam össze tehát a következő három üzenetet: elsőként, mindketten egyetértettünk abban, hogy ezek a választások bizonyították az ukrainai demokrácia életképességét; másodsor, elkötelezték magukat vagyunk Ukrajnával fennálló kapcsolataink elmélyítése és reformprogramja végrehajtásának támogatása mellett; harmadszor pedig alig várjuk, hogy a hivatalos eredmények kihirdetése után megkezdjük konstruktív együttműködésünket az elnöki poszt várományosával.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

Elmar Brok, *a PPE képviselőcsoport nevében.. – (DE)* Elnök asszony, biztos úr, csalódottak vagyunk. Egyike vagyok azoknak, akik a kijevi narancsos forradalom idején a sátorvárosban tartózkodtak, és amikor azt látom, hogy mi történt az elmúlt öt év során, szeretném elmondani Jusczenko elnök úrnak, hogy nem hozott stabilitást az országába, nem teremtett parlamentáris lehetőségeket, és megállította a törvényhozási folyamatot. Kétségkívül felelős a narancsos forradalom bukásáért. Remélem, ezek a választások új stabilitást hoznak Ukrajnába. Annak ellenére azonban, hogy a választások látszólag a nemzetközi normáknak megfelelően zajlanak, attól tartok, hogy ez nem egy stabil, magabiztos demokrácia. Amikor a jogszabályokat bármilyen céllal is három nappal a szavazások második fordulójára előtt, a választások kellős közepén módosítják, akkor ez nem annak a jele, hogy megértették a folyamatot. Inkább arra készítet minket, hogy nagy aggodalommal figyeljük Ukrajnát. Úgy vélem, hogy részeseivé kell válnunk a demokrácia és a jogrend fejlődése kérdésének Ukrajnában, a stabilitás ehhez kapcsolódó témájával együtt, amely nem ellentmondás, hanem ennek következménye.

Füle úr, Önnek meghatározott felelőssége van a szomszédsági politikával kapcsolatosan. A szomszédsági politika azonban nem csupán azt jelenti, hogy az eddigiekhez hasonlóan folytatjuk tovább. Inkább azt jelenti, hogy a rendelkezésünkre álló eszközöket nemcsak az Ukrajnával és hasonló országokkal vagy a régió más országaival fenntartott kétoldalú kapcsolatok, hanem inkább ezen országok többoldalú megközelítése keretében használjuk, hogy azok közelebb kerüljenek egymáshoz, és stabilá váljanak. Távlatokat kell nyújtanunk számukra. Ez nem azt jelenti, hogy nap mint nap az Európai Unió bővítésére kell utalunk, hanem hogy most kell elérhetővé tennünk számukra a vízumkedvezményeket egy szabadkereskedelmi övezet lehetőségének figyelembevételével, és talán egy azzal azonos státusz lehetőségét kell felajánlani nekik, mint amilyet Norvégia birtokol az Európai Gazdasági Térségben. Ez senkinek nem okoz kárt, senki irányában nem jelent agresszív viselkedést, ugyanakkor az ilyen országokban az európai távlat és a stabilitás megjelenéséhez vezet. Remélem, hogy az új kormány érdemesnek bizonyul majd az ebben a projektben való részvételre.

Kristian Vigenin, *az S&D képviselőcsoport nevében.. – (BG)* Elnök asszony, biztos úr, az egyik hátránya annak, hogy Ön felelős mind a bővítésért, mind pedig a szomszédsági politikáért, az az, hogy több időt fog eltölteni ebben az üléssteremben. Most pedig térjünk a tárgyra.

El kell ismernünk, a nemzetközi megfigyelők igen pozitív értékelést adtak az ukrainai választásokról, függetlenül attól, hogy a tényleges választásokat övező jogszabályok elég ingatag alapokon álltak. Elmondhatjuk, hogy az a tény, hogy az utolsó pillanatban hajtottak végre változtatásokat, a választások eredményét közvetlenül nem befolyásolta. Valójában azt mondhatjuk, hogy Ukrajnában a demokrácia volt az igazi győztes, mert amikor a jelenlegi elnök ismét jelölteti magát, és csupán 5%-át kapja a szavazatoknak, úgy tűnik, ez meglehetősen egyértelmű jele annak, hogy a demokrácia működik.

A demokrácia egyik szabálya az, hogy a választások eredményét úgy, ahogy van elfogadjuk. Másrészt pedig, ha a választások értékelése pozitív, elismerjük ellenfelünk győzelmét. Ezért kell teljesen egyértelművé tennünk a vesztes jelöltnek szóló üzenetünket: Ukrajnának politikai stabilitásra van szüksége és lehetőséget kell végre kapnia arra, hogy belevágjon az oly régóta késlekedő reformokba. Ezekben az üzenetekben kívül világosan ki kell mondanunk ebben a Házban, hogy politikánk, a szomszédsági politika és a keleti partnerség révén segíteni fogjuk Ukrajnát abban, hogy újból lépéseket tegyen előre.

Siiri Oviir, *az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (ET)* Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a mostani elnökválasztások Ukrajnában egy, az utóbbi néhány évet felölelő korszak végét jelezték, amelyben a narancssárga szín politikai üzenetet hordozott. A mostani elnökválasztást egy, a demokrácia megszilárdítása felé tett további lépésnek tekinthetjük.

Van egy mondás, miszerint a forradalom felfalja saját gyermekeit. Ez így igaz, de Ukrajna e választások után is állam marad. Még mindig megvan többpártrendszer, és ez elsősorban a narancsos forradalomnak

köszönhető. Hasonlóképpen a szólás- és sajtószabadság megléte is az öt évvel ezelőtti eseményeknek köszönhető, amikor is a szabadság és az emberi jogok tiszteletben tartása felé vezető utat választották. És mindez igen fontos.

Így hát el kell ismernünk azt a fejlődést, amit Ukrajna a demokrácia és a jogrend, a gazdasági integráció javítása és az Európai Unióval fenntartott kapcsolatok előmozdítása felé tett meg. A hivatalos választási eredmények ellenére úgy hiszem, Ukrajna ugyanezen az úton halad tovább – támogatja az integrációt az Európai Unióval, hatékonyabb kormányzást alakít ki, kiegyensúlyozottabbá teszi a politikai rendszert –, és folytatja az alkotmány reformját.

Ukrajna belső politikai stabilitása és az, hogy a belső reformokra összpontosítson, előfeltétele Ukrajna és az Európai Unió közötti kapcsolatok további folytatásának. Kulcsfontosságú előfeltétele a kétoldalú és többoldalú együttműködésnek az, hogy az ukrán kormány továbbra is végrehajtsa célkitűzéseit. Folytatnunk kell az Ukrajna és az Európai Unió közötti társulási megállapodásról folytatott tárgyalásokat. Az utóbbi időben a tempó lelassult, és nekünk azt újra fel kell gyorsítanunk.

Az energiaügyi és környezetvédelmi együttműködésnek pedig konkrétabb tartalmat kell adnunk. A Kereskedelmi Világszervezethez való csatlakozás jelentős eredmény, ami egyben fontos előfeltétele a köztünk és Ukrajna közötti megfelelő szabadkereskedelmi térség megteremtésének. Meg kell említenünk néhány hiányosságot is azonban: a korrupcióról már esett szó, valamint léteznek bizonyos megszilárdult érdekcsoportok és nepotista gyakorlatok. Reméljük, hogy Ukrajna megfordítja ezeket a hiányosságokat ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök asszony, mindenekelőtt szeretnék visszatérni arra, amit Brok úr mondott. Valóban igaz, hogy igen szomorú eredmény volt 2004 hőse, Viktor Juscsenko számára, hogy kikapott az első fordulóban. Véleményem szerint Juscsenko úr egy személyben fizetett meg az ukrán pártok és tömörülések valamennyi vezetőjének hibáiért.

Az egyik fontos kérdés, amellyel foglalkoznunk kell, az az, hogy az ukrán nép egyik ukrán párt vezetőjében sem bízik meg igazán annyira, hogy valamennyi állampolgára nevében és érdekében rá bízna az ország vezetését. Ha van olyan eredmény, amely a választási megfigyelők jelenlétének köszönhető – amellet, hogy a választások rendben zajlottak, amihez nem fér kétség –, akkor az az, hogy mint az számos megbeszélés során kiderült, az emberek többsége a kisebb rosszra szavazott. Azok közül az állampolgárok közül, akikkel én találkoztam, senki se fűzött nagy reményeket ehhez a választáshoz. Ez aggasztó egy olyan fiatal demokrácia esetében, amely minden más kelet-európai országnál jobban eltávolodott a volt szovjet rendszertől.

Füle úr, remélem, hogy mai jelenléte és Ashton bárónő távolléte nem azt jelzi, hogy Ukrajna ismét csak a második helyre kerül, és eltűnik az egyéb kül- és biztonságpolitikai prioritások süllyesztőjében. Egyike kell, hogy legyen a főbb prioritásoknak, mert az elmúlt öt év folyamán nem ez volt a helyzet.

Az európai stratégia hibái tükrözik az ukrán belső kudarcokat. Ezt nem vehetjük többé könnyedén. Feltétlen támogatást kell nyújtunk Ukrajnának ahhoz, hogy a nyugatra összpontosítson, mert sok a vesztenivalónk. A gáz olyan téma, amely mindig meglehetősen nagy riadalmat okoz. Elég, ha Szevasztopolról említem, ahol jelentős konfliktus elébe nézünk. Egyszerűen nem hagyhatjuk, hogy a dolgok úgy folytatódjanak, ahogy eddig. Nagy felelősséget vett a nyakába ezen a területen.

Andreas Mölzer. (NI) . – (DE) Elnök asszony, biztos úr, Julia Timosenkónak természetesen jogában áll fellebbeznie az elnökválasztás eredménye ellen. Figyelembe véve azokat az intrikákat és azt az áskálódást, amelyek 2004-ben zajlottak, nem hibáztathatjuk ezért, eltekintve attól a körülménytől, hogy ebben az esetben nemzetközi választási megfigyelők megerősítették az eredményt. Kiállhat a vélt jogaiért. Ez azonban politikai szempontból nem egy okos lépés, mert egy ilyen jellegű vita azt eredményezi, hogy tovább folytatódik a politikai és gazdasági bizonytalanság az országban.

A szoros választási eredmények azt jelzik, hogy az ország két táborra oszlik. Reálisan szemlélve azonban Janukovics úrnak, még ha akarná sem lesz lehetősége arra, hogy visszaállítsa az évekkel ezelőtt megdöntött tekintélyelvű rendszert, annak ellenére, hogy az elnökválasztás kétségkívül megerősítette az oligarchikus struktúrát a politikai és gazdasági rendszerben.

Tekintve a szoros eredményeket, mindkét tábornak kompromisszumokat kell majd kötnie. Fontos, hogy az országban tapasztalható kulturális és társadalmi megosztottságot nyugat és kelet között az emberek érdekében leküzdjék. Sok múlik azon, hogy Janukovics úr olyan miniszterelnököt nevez-e ki, akivel mind a kelet-, mind

pedig a nyugat-ukrajnaiak meg tudnak békélni, és hogy Timosenko asszonyban megvan-e a demokratikus érettség ahhoz, hogy elismerje vereségét, és az ellenzék soraiba álljon.

Paweł Robert Kowal, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, biztos úr, öt évvel ezelőtt ez az ülésterem bizonyos értelemben szintén átélte egy narancsos forradalmat. Néhány héttel ezelőtt azonban – mint ahogy Ashton asszony beszédében is – arra irányultak a kérdések, hogy készen álltak-e az ukránok a narancsos forradalomra, és valóban a gyakorlatba ültették-e mindazt. Harms asszonnyal együtt én is sajnálom, hogy Ashton asszony nem lehet ma itt velünk. Van válasz a kérdésre: a 70%-os részvételi arány egy választáson valódi ritkaság Európában, és valódi ritkaság országainkban is. Ebben az értelemben véve Brok úrnak nincs igaza, amikor azt állítja, hogy a narancsos forradalom veszített. Nyert, mert az egész olyan szabályok megeremtéséről szólt, amelyek mindenkinek a javára válhatnak. Lengyelországban is ismerünk olyan helyzeteket, ahol a demokratikus szabályok révén olyan személy került nyertes pozícióba, aki korábban ellenezte a demokráciát. Ez azonban jó – ennek így kell lennie.

Most eljött az idő, hogy megadjuk a választ: megtettünk-e mindent, amit meg kellett tennünk a narancsos forradalom után? Megválaszoltuk-e ezt a kérdést? Azokon az eszközön túl, amelyekről a biztos úr beszélt – és jó, hogy létrehoztuk ezeket az eszközöket –,adtunk-e olyan választ, hogy az ajtó nyitva áll Ukrajna előtt? Lehet-e végrehajtani messzeható reformokat egy volt kommunista országban egy ilyen ígéret nélkül? Bátoríthatjuk-e arra az embereket, hogy hozzanak áldozatokat, ha azt mondjuk nekik, hogy örökké kívül fogjuk várni őket? Nem kéne-e inkább azt mondanunk nekik: van számotokra hely Európában, nem ma, nem holnap, de van hely.

Füle biztos úr számára nagy lehetőség, hogy elmondhassa ezeket a szavakat. Ashton asszony ma nem jött el. Biztos úr, legyen bátor, és legyen az első, aki azt mondja, van hely. Nem ma, nem holnap, de lesz hely. Ez nagy segítség lesz az ukránok számára. Talán ez az utolsó pillanat, amikor ezt el lehet mondani, és ezért kell minden ukránnak biztosnak lennie abban, hogy az Európával való integráció és együttműködés, valamint a törvény módosítása a saját személyes lehetőségük.

Ezt nem csak az elitnek kell elmondani, az üzletembereknek vagy a diákoknak. Úgy kell elmondani, hogy azt mindenki megértse: még mindig érdemes áldozatokat hozni a kommunizmus éveit után, még mindig érdemes tenni valamit. Ez Önnek is lehetőség, Füle úr. Ha ezt világosan elmondja, az történelmi tett lesz. Nemcsak Ukrajnán fog segíteni, de egész Közép-Európán is, mert Ukrajna jóléte és biztonsága egész Közép-Európa számára lehetőséget jelent. Mindenkinek éreznie kell, hogy van egy lehetősége. A társulási megállapodás mellett, amely nagyon fontos, enyhítenünk kell az ukránokkal szembeni vízumfeltételeket, és a jövőben el kell a vízumot törölnünk. Nagyon világosan meg kell mondanunk: az ajtó Európa felé nyitva áll Ukrajna előtt. Valakinek végre ki kell ezt mondania ez után az öt év után.

Lena Kolarska-Bobińska. (PPE). – Elnök asszony, a mostani ukrajnai választások megmutatták, hogy az ország működő demokrácia.

Az új elnök egy izmos ellenzékkal és szabad sajtóval szemben fog kormányozni. Reméljük, hogy az ellenzék konstruktív lesz, és hogy a kormányzás normái javulnak az országban.

A választási kampány igazolta, hogy az ukrán politikai elit folytatni akarja az Európai Unióval való integráció folyamatát, és jó szomszédi kapcsolatokat akar fenntartani Oroszországgal. Az Európai Uniónak mindkét iránycsapást üdvözlő, egyértelmű jelekkel kell válaszolnia erre. Ugyanakkor Ukrajnának fel kell gyorsítania a reformokat.

Ha sor kerül efféle előrelépésre, az Uniónak fontolóra kell vennie, hogy Ukrajnának ígéretet tesz a tagságra. Mindeközben nekünk az alsó szinteken kell ösztönöznünk az integrációt és többet tenni annak érdekében.

Az emberek közötti interakciók, a fiatalok felkeresése és az iskolátogatások, az ösztöndíjak, a városok és régiók közötti ikerintézményi programok és üzleti megállapodások a legjobb módjai azon üzenet terjesztésének, hogy a reformok jelentik az egyetlen utat egy jobb jövő felé.

A legfontosabb jelenleg, hogy az Unió megtalálja a módját a beutazóvízumra vonatkozó szabályok liberalizálásának. Biztosítanunk kell, hogy az Ukrajnával közös határokon a lehető legtöbb ember jusson át.

Ahogy azt valamelyik választóm írta nemrégiben, segíts 1000 embernek beutazni az Unióba Kelet-Ukrajnából, és 100.000 ember hall majd kedvező benyomásairól, miután visszatértek.

Ez a módja annak, hogy megalapozzuk azokat a reformokat, amelyek végrehajtását eme értékes demokratikus szomszédunknál látni kívánjuk.

Marek Siwiec. (S&D). - (PL) Elnök asszony, van legalább egy olyan szovjet utódállam, ahol a választások eredményeit nem lehet előre tudni. Ez az ország Ukrajna, és örülnünk kellene ennek, mert nekünk is szerepünk volt ebben. Az ukrán választások után valami meg fog változni. Lesz egy új elnök, és az új elnöknek barátságos fogadtatásban kell részesülnie az Európai Unióban és az Európai Parlamentben. Ez azért van így, mert Ukrajna Európához való közeledése nem múló szeszély, hanem komoly feladat, és több millió ukrán célja. Az Európai Unió részéről újfajta nyitottságra van szükség Ukrajnával szemben. Ne engedjük, hogy személyes ambícióink motiváljanak minket. Megértem, hogy az Európai Néppárt némiképp bánkodik amiatt, hogy nem az az asszony nyerte meg a választásokat, akit ők az elnöki poszton szerettek volna látni. Azonban ne taszítsuk Ukrajna elnökét Moszkva karjaiba. Ukrajna olyan partner lesz, akitől sokat várnak majd el. Ukrajna olyan partner lesz, aki sok feladatot kap majd. Ukrajna olyan partner lesz, akivel jóhiszeműen kell bánni. Ezért ismételtelen egy új európai impulzusra van szükség, mert Ukrajna Európa része, és ezt a politikát saját érdekeinkben kell végrehajtanunk.

Traian Ungureanu. (PPE). - (RO) Remélem, hogy az ukrán hatóságok fokozzák erőfeszítéseiket annak érdekében, hogy kifelé együttműködést folytassanak az Európai Unióval, és hogy belülről megfeleljenek az európai követelményeknek. A keleti partnerség és az Euronest-kezdeményezés megfelelő keretet biztosít ehhez.

Az új kormány színétől függetlenül a kérdés nem az, hogy Ukrajnának keletinek kell-e maradnia, vagy nyugatíva kell-e válnia. A kérdés az, hogy Ukrajna belülről meg tudja-e szilárdítani a demokráciát. Ez demokratikus normák létrehozását és az emberi jogok védelmét kívánja meg. Az egyik érzékeny terület például a román nyelvű kisebbség helyzete Ukrajnában és az anyanyelvi oktatáshoz való joguk.

Külpolitikai téren Ukrajnát bátorítani kell arra, hogy az uniós tagállamokkal fenntartott jó szomszédi kapcsolatok kialakítása révén működjön együtt az Európai Unióval. Legalább annyira fontos azonban, hogy Ukrajnát bevonjuk a fekete-tengeri térséggel való együttműködés európai folyamataiba. Végül, a Moldovai Köztársaság Európa-párti kormányával fennálló kapcsolatok megerősítése azonnali és előnyös lépés lehet a jószomszédsági politika felé.

Mário David. (PPE). - (PT) Öt évvel a narancsos forradalom után úgy tűnik, hogy az ukránok erre az időszakra mint elveszett lehetőségre tekintenek vissza. Ez nem csak a politikai elitjük hibája. Való igaz, hogy túlságosan is elmerültek a hatalmi és befolyással kapcsolatos konfliktusokban. Sok reformot soha nem hajtottak végre, sok reform pedig még a tervezőasztalt sem hagyta el.

Egy demokráciában elképzelhetetlen, hogy a választási törvényt a választás két fordulója között módosítsák. Ez nem vet jó fényt azokra, akik a módosításokat javasolták, akik azokat megszavazták, vagy azokra, akik azt megfogalmazták. Ez azt sugallja, hogy méltatlan és nemkívánatos szándékok húzódnak meg a háttérben. Sok mindennek meg kell változnia a bírói hatóságok függetlenségének hiánya terén, mivel túl sok befolyásnak vannak kitéve nemcsak a politikai erők, hanem a gazdasági szereplők részéről is. Szabad és független igazságszolgáltatási rendszer nélkül nem létezhet törvény, az emberi jogok nem garantáltak, és nincs külföldi befektetés vagy haladás.

Eme csalódásért a vád azonban ezt a Házat is érheti, és különösen számos tagállamot. Bárcsak néhány percre egy olyan európai ország polgárainak helyébe képzelhetnénk magunkat, amelyik történelme viszontagságai miatt még mindig nem tagja az Európai Uniónak! Mit is várnánk el az Uniótól? Szolidaritást. Mégis, pusztán azt az egy aggodalmát tartva szem előtt, hogy nehogy háborgassa vagy felizgassa Moszkvát, több külügyminisztérium élt és visszaélt a Kijevben zajló állandó civakodással annak érdekében, hogy ne kelljen egyértelműen kinyilvánítania, hogy Ukrajna egy független és szuverén ország.

Ha úgy adódik, hogy népének többsége szabadon úgy dönt, hogy helyesli a meghatározott követelményeket és megfelel azoknak, Ukrajna törekedhet arra, hogy az Európai Unió tagállama legyen a jövőben.

Laima Liucija Andrikiienė. (PPE). - (LT) Habár kiábrándító, de fel kell ismernünk, hogy Ukrajna politikai életének hatéves romantikus időszaka lezárult. Az ukrán elnökválasztás eredménye se nem véletlen, se nem az ukrán emberek „téves” választása. Inkább a mélyebb politikai problémáknak és annak megnyilvánulása, hogy a narancsos forradalomhoz fűzött remények nem váltak valóra.

Biztos úr, Ön azt mondta, hogy Ukrajna új elnökétől és új kormányától energikus és céltudatos lépéseket várunk. Az országnak komoly strukturális reformokra van szüksége.

Azonban valamint mondanunk kell az Európai Uniónak. Ebben a helyzetben, ha befolyást akarunk a volt szovjet térségben, és meg kívánjuk szilárdítani a régióban a demokrácia és az emberi jogok pozícióját, akkor

együtt kell működnünk Ukrajnával, aktívabban, mint valaha. Az Európai Uniónak egy alternatív európai jövőképet kell Ukrajna számára felmutatnia. Ehhez mindenekelőtt a hosszú távú hatást eredményező, úgynevezett „puha” intézkedésekre van szükség, úgymint a gazdasági integráció előmozdítása, az emberek közötti kapcsolatok aktívabb kialakítása és az Ukrajna kormányzati intézményeivel folytatott politikai párbeszéd.

Kinga Gál. (PPE). – (HU) Az Ukrajna jelen helyzetéről szóló vitában azt kérem a Bizottságtól, hogy az Ukrajnával való kapcsolatokban, kapcsolatrendszerben a nemzeti kisebbségi jogokért való következetes és precíz kiállást kérjen, tanúsítson minden egyéb terület mellett, mert amit itt ma hallottunk, hogy mennyi területen történt visszalépés az elmúlt időszakban Ukrajnában, az hatványozottan igaz a kisebbségi személyekre, a kisebbségi nyelvű oktatásra, anyanyelvhasználatra. A precizitás, a következetességre részünkről pedig azért van szükségünk, mert az Uniónak igenis van lehetősége, hogy befolyásolja a szomszédságpolitika állású Ukrajna minden egyes területét, így a nemzeti kisebbségekre vonatkozó szabályozásait. Azt láttuk, hogy hatnak a következetes jelzések, a kiállás, és ez, reméljük segíthet abban, hogy megfelelő módon ezek a problémák orvosolhatóak legyenek. Javaslom, hogy a jövőben készüljön bármilyen megállapodás Ukrajnával, térjen ki ezekre a kérdésekre konkrétan, így az anyanyelvi oktatáshoz való jogra is, hiszen ez a nemzeti közösségek fennmaradásának egyik alapvető feltétele.

Vilija Blinkevičiūtė. (S&D). – (LT) Ukrajna jelenleg nemcsak gazdasági, de bizonyos értelemben politikai válságon is keresztülmegy. Talán a mostani elnökválasztás segít kimozdítani az országot a politikai patthelyzetből, és több stabilitást biztosít majd. Ukrajna még mindig azon gondolkodik, hogy melyik civilizációs modell mellett tegye le a voksát. A kelettel működjön-e együtt az ország, vagy válassza az Európával való integrációt? Ez nem olyan könnyű választás, különösen ha a politikai életben jelen lévő ideológiai megosztottság már a társadalomba is átgyűrűzött. Az Európába nyíló ajtót nyitva kell hagyni Ukrajna számára, valamint az átlátható választások fontos lépést jelentenek, amelyek megerősítik a demokratikus állam alapelveit. Az ukrán nép kifejezésre juttatta az ország vezetőjének megválasztása iránti akaratát. Ukrajna európai ország, amelynek jogot kell biztosítani arra, hogy döntsön Európáról. Ezért az Európai Uniónak intenzíven együtt kell működnie Ukrajnával, és ezáltal meg kell erősítenie a demokráciát ebben az országban, és fel kell gyorsítania annak integrációját az Európai Unióval.

Ivo Vajgl. (ALDE). – (SL) Biztos úr, az Ön Ukrajnáról szóló mai beszámolója igen egyértelmű volt. Ukrajna számolhat az Unióhoz való csatlakozás lehetőségével, és nekünk rendelkezésünkre állnak azok az eszközök, amelyekkel ez a lehetőség hihető lehetőséggé válik.

Ezt a választást szoros küzdelem jellemezte, de demokratikus volt, és számunkra ez az, ami számít. Lényegében a szoros verseny felfedte, hogy mennyire összetett is ez az ország. Ukrajnában különböző etnikumok és vallási felekezetek élnek együtt, történelme pedig, meglehetősen viharos, amit nem szabad figyelmen kívül hagynunk. Azt gondolom, hogy nekünk, mind az Európai Parlamentnek, mind Európa egészének, minden eszközt latba kellene vetnünk annak érdekében, hogy valamiféle produktív párbeszéd indulhasson meg Ukrajnában, egy olyan párbeszéd, amely belülről erősítené meg az ukrán államot és társadalmat.

Címkéket aggatni erre az országra vagy bármiféle előítéleteket terjeszteni róla nem lenne pozitív dolog. Nem hinném, hogy a múltban így tettünk volna, és remélem, ez a jövőben se lesz így.

Charles Tannock. (ECR). – Elnök asszony, vasárnap voltam olyan szerencsés, hogy az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportja részéről megfigyelőként Kijevben lehettem. Minden, amit láttam, békés, átlátható és – furcsa módon számos tekintetben – erőteljesebb volt, mint saját országomban, az Egyesült Királyságban, gondolok itt az átlátszó szavazóurnákra és arra, hogy a szavazáshoz fényképes igazolványra volt szükség.

Az eredmény azonban természetesen csalódást okozott, mert Janukovics elnök úr nem nyugati stílusú demokrata. Hivatalosan is ejteni fogja a NATO-val kapcsolatos törekvéseket, és csak képmutatásból lesz szószólója országa uniós tagságának, amelyet most már természetesen közeli barátja és szomszédja, Oroszország is hivatalosan ellenez. Megelégszik majd ehelyett egy szabadkereskedelmi megállapodással és a vízumok liberalizációját megcélzó szabályozással. Timosenko asszony véleményem szerint az utolsó szalmaszálba kapaszkodik, amikor a bíróság előtt támadja meg szoros vereségét, és igencsak kétlem, hogy ez sikerrel járna.

Jelenlegi igazi aggályom az, amit az este folyamán hallottam megbeszélés tárgyaként: megújult megosztó tendenciák, amelyek az ukrán nyugatot – Janukovics ellenzőit és Timosenko támogatóit – elszakítanak a céllal, hogy az Lengyelországhoz csatlakozzon, vagy alakítson egy új nyugati típusú államot. Ez valószínűleg nem fog megtörténni, ám ha mégis, annak békésen és konszenzus útján kell végbemennie. Amit nekünk itt,

az Európai Unióban tennünk kell, az az, hogy támogadjuk a narancsos forradalom örökségét és Ukrajnával közös demokratikus értékeinket.

Franz Obermayr. (NI). – (DE) Elnök asszony, a csatának vége, és legalábbis a következő parlamenti ciklusig, Janukovics úr lesz Ukrajna elnöke. Bizakodásra ad okot, hogy ez egy tisztességes választás eredménye. Ez azt is jelzi, hogy a szavazók nem akarták az egyes álláspontokat kőbe vésni, úgymint egyrészt a NATO-hoz való csatlakozás, másrészt Moszkva felé való fordulás. Janukovics úr jól teszi, ha folytatja a demokratikus folyamatot, és nem csak a kelet felé összpontosít, és érzékelhető javulást biztosít az ukrán emberek életkörülményeiben. Másként a következő választások eredményei már most készpénznek vehetők.

Az Uniónak intenzív támogatást és segítséget kell nyújtania ehhez a stabilizációs folyamathoz. Legkésőbb a 2012-es labdarúgó-Európa-bajnokság idejére már világossá válik, hogy Ukrajnában kialakult-e egy közös ukrán tudat, vagy továbbra is nyelvi és földrajzi megosztottsága miatt szenved.

Elnök. – Ismét elnézését kérem azoknak, akiknek nem tudtam lehetőséget adni a felszólalásra. Biztos vagyok benne, hogy a későbbiekben még visszatérünk erre a kérdésre.

Štefan Füle, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, hadd köszönjem meg még egyszer a lehetőséget arra, hogy beszámolhattam ma Önöknek. Úgy vélem, hogy hasznos eszmecsereben volt részünk, és módunk volt megfontolni néhány konkrét javaslatot és észrevételt.

Amint azt az elején mondtam, Ukrajna számít. Stratégiai jelentőségű partnere marad az Európai Uniónak és egyik vezetője a térségnek. Az EU és Ukrajna közötti kapcsolatok számottevően elmélyültek az utóbbi években. Szilárd meggyőződésem, hogy ennek a dinamikának folytatódnia kell a jövőben.

Ukrajna Unióhoz való közeledésének üteme és mélysége a reform végrehajtásán múlik. Ez még több bátorságra ösztönöz engem. Az EU készen áll arra, hogy a rendelkezésére álló eszközök széles választékával támogassa Ukrajnát ebben a feladatban. Mindazonáltal az új vezetéstől azt várjuk, hogy Ukrajna majdani stabilitása és gazdasági jóléte érdekében juttassa kifejezésre a reform megvalósítása iránti politikai akaratot.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra a februári második ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Ukrajna különösen fontos az Európai Unió számára a keleti partnerségben és a fekete-tengeri szinergiában való részvétele, valamint az EU energiabiztonsága szempontjából.

Mai hozzászólásom egy olyan aspektusra vonatkozik, amely nemigen kerül szóba, de amely számomra kiemelt jelentőséggel bír, amikor Ukrajnáról beszélünk. Több mint félmillió román nemzetiségű ember él ebben az országban. A kijevi hatóságok eddig kevés érdeklődést mutattak alapvető jogaik garantálása iránt. Először láthattuk azonban, hogy a választási kampány során ebben a Romániával szomszédos országban a kormányzás egy új koncepcióját szorgalmazták. Az egyik jelölt az országban élő románokat biztosította arról, hogy támogatni fogja a román mint regionális nyelv bevezetését az olyan területeken, ahol a románok alkotják a többséget.

Ukrajna jelenleg két értékrendszer között őrlődik. A polgárok egy része az Európai Unióhoz szeretne közelebb kerülni, és a mi értékeinket – úgymint szabadság és béke – akarják biztosítottak látni. A polgárok egy másik csoportja gyanakodva nézi az európai integrációt. Ukrajnának támogatásra és szolidaritásra van szüksége az EU-tól, hogy folytatni tudja a már elkezdett reformokat annak érdekében, hogy megszüntesse ezt a kettéosztottságot kelet és nyugat között.

András Gyürk (PPE), írásban. – (HU) Az elnökválasztás elmúltával új fejezet nyílik az EU-ukrán kapcsolatokban. Az együttműködés egyik legfontosabb terepe a jövőben is az energiaellátás kérdése lesz. Ez nem véletlen, hiszen az egyre inkább függő helyzetben lévő Unió energiaimportjának jelentős hányadát keleti szomszédján keresztül bonyolítja le. Az energiaimport biztosítása érdekében indokoltnak tartom, hogy az Európai Unió minden lehetséges eszközzel segítse Ukrajnát abban, hogy karbantartsa és felújítsa energiahálózatát, mindenekelőtt a létfontosságú gázvezeték-rendszert. A júniusi uniós csúcspont következtetéseivel egyetértésben ugyanakkor úgy gondolom, hogy a pénzügyi támogatásoknak van egy alapvető feltétele: Ukrajnának meg kell kezdenie az iparág reformját, átláthatóbbá kell tennie gáziparát. A közvetítő cégek átláthatatlan rendszere ugyanis nemcsak Ukrajna állampolgárainak okoz hátrányt, hanem az uniós tagállamok

ellátásbiztonságát is rontja. Mindemellett támogatásra érdemesek a tárolókapacitások bővítését célzó erőfeszítések is. A tartalékképzés ugyanis a zavartalan európai gáztranzit egyik fő garanciája a hideg téli időszakban.

Az Európai Parlament tavasszal várhatóan áldását adja az új uniós gázellátási rendeletre. A jogszabály előírja majd, hogy a tagállamok egymással egyeztetve cselekvési terveket fogadjanak el gázellátási zavarok esetére. Úgy gondolom, hogy a tagállamoknak nemcsak egymással kell összehangolniuk a cselekvési terveket, hanem Ukrajnát is szükséges bevonni a konzultációs folyamatba. Az import-akadozások elhárítása ugyanis a jövőben sem képzelhető el a kijevi vezetőkkel történő intenzív egyeztetés nélkül.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Viktor Janukovics elnökké választása azt jelenti, hogy Ukrajna egy új szakaszba lép, amely közelebb viszi az Unióhoz. Az EU-Ukrajna Parlamenti Együttműködési Bizottság tagjaként és európai polgárként úgy vélem, hogy az Európai Unió keleti szomszédjánál az európai és demokratikus út oldalára billentheti a mérleg nyelvét, és ezt is kell tennie. Az Európai Parlament választási megfigyelő missziója üdvözölte azt a tényt, hogy a választás szabályszerűen, incidensek nélkül ment végbe, és így garantálja az új elnök legitimitását, és éles ellentétben áll a 2004–2005-ös választásokkal. A politikai színezet megváltozása nem befolyásolhatja hozzáállásunkat Ukrajnához, amelynek ugyanolyan következetesnek és még hatékonyabbnak kell lennie. Habár köztudott, hogy Janukovics elnök nem fűzi lazábbra a kapcsolatokat Oroszországgal, ez nem jelenti azt, hogy el fog távolodni az EU-tól. Pontosan annak érdekében, hogy elkerüljük ennek kockázatát, bármily kicsi legyen is az, az Ukrajnával – amely az egyetlen ország, amely képes garantálni a stabilitást a térségben – fennálló kapcsolataink kezelésében proaktívnak kell bizonyulnunk. A párbeszéd és a szilárd elhivatottság révén nyitottságot kell tanúsítanunk, hogy megadjuk Ukrajnának az Európa melletti elkötelezettség jegyében zajló fejlődéshez szükséges biztatást. Bízom Ukrajna azon képességében, hogy folytatja a reformokat és bebizonyítja, megbízható partner az EU számára.

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Ukrajna továbbra is döntő marad Európa stabilitása és demokratikus fejlődése szempontjából. Noha a narancsos forradalom, amelyhez az Európai Parlament oly eredményesen hozzájárult, nem felelt meg a legtöbb várákozásnak, remélni lehet, hogy Juscenko úr elnökségének öröksége – szabad és tisztességes választások, emberek, akik legyőzik félelmüket, amikor hangot adnak véleményüknek és egy alapvetően független média – fennmarad. Igaz, hogy egy olyan nagy országnak, mint Ukrajna, amelyet hosszú időre megfosztottak függetlenségétől, és valódi népiértésnek – a holodomornak – volt szenvedő alanya, szüksége van egy kis időre ahhoz, hogy jobban meghatározza európai identitását és jövőbeli stratégiai céljait. Nem fordíthatjuk el a fejünket azonban az Európai Unió Ukrajnával kapcsolatos, 2004 óta folytatott politikáinak felelősségétől. Az EU nem mutatott túl nagy affinitást arra, hogy felajánlja Ukrajnának az uniós tagság lehetőségét. Az EU Ukrajnának nyújtott támogatása az ukránok számára meglehetősen kétértelműnek bizonyult, és nem tűnt meggyőzőnek, mivel gyakran az Oroszország felbosszantásától való félelem dominálta. Be kell látnunk, hogy az igazán demokratikus és jó szomszédi viszonyokat ápoló Oroszországhoz vezető legfőbb út a független és Európába integrálódott Ukrajna. Ez továbbra is az EU felelőssége marad. Most a maximumot kell kihoznunk a keleti partnerségből.

Krzysztof Lisek (PPE), írásban. – (PL) Elnök asszony, tudomásul vettem a Viktor Janukovics ukrán elnökké való választásáról nyújtott információkat. Noha Ukrajna komoly helyzetben van, reményre ad okot az, hogy az előző választások óta eltelt időben Ukrajna a törvények tiszteletéről tett tanúbizonyságot. Remélem, a jogvita a választások eredményéről gyorsan megoldódik, és mindkét oldal a munkára összpontosít majd annak érdekében, hogy segítsen Ukrajnának kilábalni a válságból, és megerősíteni pozícióját a világban, valamint elsősorban annak érdekében, hogy szorosabb kapcsolatokat alakítson ki az Európai Unióval. Az újonnan megválasztott elnök ígéreteivel – miszerint növeli a demokratizálódást, és biztosítja a nemzetközi stabilitást –, illetve azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy nagy hangsúlyt helyez Ukrajnának az Európai Unióhoz való csatlakozására, meggyőződésem, hogy a jelenlegi jó együttműködést Ukrajna és az Európai Unió között nemcsak hogy folytatni kell, de ki is kell terjeszteni. Valamennyi uniós ország képviselője reméli, hogy Ukrajna végre a politikai stabilitás és a gazdaságpolitikai konszenzus időszakába lép.

Véleményem szerint Ukrajna új vezetője szintén az Európai Unióhoz fog fordulni segítségért annak érdekében, hogy az ország gyorsabban kilábaljon a súlyos válságból, amelynek eredményeképp szörnyű gazdasági hanyatlás következett be, és 12%-os volt az államháztartási hiány. Európának fontolóra kell vennie egy konkrét javaslat megfogalmazását, amely szerint Ukrajnát belevenné az európai struktúrákba.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) Remélem, hogy az új elnök figyelembe veszi majd az ukránok többsége által kifejezésre juttatott, Európa-párti irányt.

A társulási megállapodásról jelenleg folynak a tárgyalások, és úgy gondolom, hogy mindkét fél számára előnyös, ha a lehető leghamarabb megkötésre kerül. A választási ígéreteket be kell tartani. Ezek egyike a kisebbségek jogainak tiszteltben tartása és az etnikai kisebbségek denacionalizálására és asszimilációjára irányuló politikák eltörlése.

Románia mintaként szolgálhat Ukrajna számára, ha az európai normáknak a kisebbségek helyzetére történő alkalmazásáról van szó. A román parlamentben parlamenti képviselő képviseli a romániai ukrán közösséget, aki ebben a tekintetben jó tanácsadó lehet, és akit ajánlok a majdani ukrán elnök figyelmébe.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Ukrajna európai állam, és Európa valamennyi kulturális értékét magáénak tudhatja. Ukrajnának őszintén és eredményesen végre kell hajtania egy, a nemzeti kisebbségek – úgymint oroszok, tatárok, románok, lengyelek, magyarok, görögök és mások – jogait garantáló politikai programot. Végre kell hajtania a Regionális és Kisebbségi Nyelvek Európai Chartáját, amely a regionális nyelv státusát biztosítja ezen nyelvek számára. Úgy hiszem, hogy az EU-nak támogatnia kell az efféle intézkedések végrehajtását, hangsúlyozva, hogy egyetlen kisebbségről sem szabad megfeledkezni.

Például Ukrajnában van egy több mint 410 000 főt számláló román nyelvű kisebbség. Ez egy hagyományos nemzeti közösség, mélyre nyúló történelmi gyökerekkel, amely harmóniában él a többséggel és más kisebbségekkel, különösen a csernyivci régióban (Észak-Bukovina, Észak-Besszarábia és a hertsai régió), az odesszai régióban (Dél-Besszarábia egyes körzetei) és a kárpátaljai régióban (történelmi maramuresi régió). Azt gondolom, hogy az Uniónak ösztönöznie kell az ukrán hatóságokat arra, hogy hozzanak létre román anyanyelvi oktatást biztosító tagozatokat azokban a szakfőiskolákban és középiskolákban, amelyek jelenleg a fent említett városokban és térségekben működnek. Emellett az EU-nak együtt kell működnie Kijevvel annak érdekében, hogy a Csernyivci Állami Egyetem hozzon létre a jelenlegi szakokon és szakirányokon román anyanyelvi oktatást biztosító tagozatokat.

Cristian Dan Preda (PPE), írásban. – (RO) Örülök annak, hogy az ukrainai választások a múlt vasárnap rendben zajlottak le. A választások eredményeit minden részt vevő pártnak el kell ismernie, mivel a demokrácia nem épülhet állandó bizalmatlanságra és vitára. Sajnálom, hogy Julia Timosenko elvesztette a választásokat. Még jobban sajnálom azonban azt a számtalan kijelentést, amelyet a kampány későbbi része során tett, és amelyekben vitatta a Nemzetközi Bíróságnak a Fekete-tenger kontinentális talapzatával kapcsolatban hozott ítéletét. Remélem, hogy az ukrán kormány, függetlenül attól, hogy azt Timosenko asszony vagy más vezeti-e majd, elfogadja azt a tényt, hogy az ilyen ítélet végleges.

Csaba Sógör (PPE), írásban. – (HU) Viktor Janukovics győzelme esetén a következő intézkedéseket ígérte meg az ukrainai magyar kisebbségnek: a magyar oktatási rendszert, a magyar iskolásokat és végzősöket sújtó korlátozó intézkedések azonnali visszavonása; szabad anyanyelvhasználat az oktatásban, az igazságszolgáltatásban, az államigazgatásban, a médiában stb.; nemzeti jelképek szabad használata, akadálytalan kapcsolattartás az anyaországgal; a közösség képviselőinek bevonása a helyi, regionális, országos államigazgatásba. Az elnökválasztás eredményei a magyarok által sűrűbben lakott régiókban és a végeredmény szorossága azt bizonyítják, hogy a magyar közösség szavazataival nagy arányban hozzájárult Janukovics győzelméhez. Láthatjuk, hogy a kampány hevében Julija Timosenko is megígérte az anyanyelvű oktatást érintő diszkriminatív intézkedések visszavonását, ez azonban hiteltelenül hangzott egy olyan politikus szájából, aki 5 éve tölti be a miniszterelnöki tisztséget és ezalatt az idő alatt semmilyen érdeklődést nem mutatott a kisebbségi problémák iránt. Az ukrainai magyar és ruszin kisebbség így most reménykedve néz Janukovicsra, a kisebbségek regionális státuszának elismerését, a többség-kisebbség viszony új alapokra helyezését várják tőle. Ha azonban az új ukrán elnök nem hajtja végre ígéreteit – mondjuk az ukrán nacionalisták támogatásáért cserében – akkor nemcsak a kisebbségi közösségek támogatását veszíti el, hanem az oly sokat hangoztatott európai Ukrajna létrehozása is további éveket csúszhat.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), írásban. – (HU) Az Európai Uniónak aktívabb szerepet kell játszania Ukrajnában, szakítanunk kell az utóbbi évekre jellemző gyakorlattal, amikor az Európai Unió bizonytalanul és félszívvel foglalkozott Európa egyik legnagyobb államával. Ukrajna az Európai Unió Keleti Szomszédságpolitikájának kiemelt partnere és az Oroszországgal ápolt kapcsolataink legfontosabb tranzitállama is. Viktor Janukovics elnökké választásával Ukrajna egy erős, nyugodt, Európa és Oroszország felé egyaránt nyitott vezetőt kapott. Az új elnök legfontosabb feladata az lesz, hogy áthidalva az országot mélyen megosztó politikai ellentéteket, stabil kormányzatot építsen ki és megindítsa a régóta esedékes, átfogó társadalmi és gazdasági reformokat. Az Európai Unió számára most az a legfontosabb, hogy az eddigieknél erősebben éreztesse jelenlétét Ukrajnában és új alapokra helyezze az együttműködést. Ehhez kiváló keretet szolgáltat a Keleti Partnerség és megfelelő eszközöket ad a Lisszaboni Szerződés értelmében felálló Külügyi Szolgálat. Szeretném hangsúlyozni, hogy Magyarország, amelynek legnagyobb szomszédja

Ukrajna, kiemelten érdekelt az ukrajnai politikai és gazdasági stabilitás megteremtésében és fenntartásában. Az is érdekünk, hogy Ukrajna és Oroszország viszonya konszolidálódjon. Nagyon bízunk továbbá abban is, hogy Ukrajna felhagy kisebbségellenes politikájával, amely csorbította a kárpátaljai kisebbségek, többek közt a magyarok jogait.

16. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0006/2010).

A következő kérdéseket nyújtották be a Bizottsághoz.

1. kérdés, előterjesztette: **Zigmantas Balcytis** (H-0008/10)

Tárgy: A közös belső energiapiac létrehozása

A spanyol–belga–magyar elnökségi hármas megállapodásában, illetve hosszú távú stratégiájában a politikai prioritások között szerepel a közös belső energiapiac létrehozása. E cél eléréséhez a Közösség leginkább elszigetelt régióit, így a balti térséget is hozzá kell kapcsolni az európai energiapiachoz. A balti-tengeri stratégia számos, az összekapcsolást célzó projektet tartalmaz a villamos energia és a gáz vonatkozásában. Ezek a projektek végrehajtásuk esetén lehetővé teszik a balti országok számára az egyetlen energiaszolgáltatótól való függőség megszüntetését. A fenti projektek államközi jellegére tekintettel a sikeres végrehajtás nemcsak a megfelelő pénzügyi eszközök rendelkezésre bocsátásától függ, hanem a projektben részt vevő tagállamok politikai akaratától és szándékaitól is. A belső energiapiac létrehozásával összefüggésben a Közösség elkötelezte magát az egységes fellépés mellett.

Vállal-e a soros elnökséget betöltő Spanyolország vezető szerepet, és rábírja-e a tagállamokat arra, hogy a Baltikumban végrehajtott energiaprojektek, például az AmberLitPol, a Swedlink stb. esetében, amelyek nemcsak regionális, hanem közösségi szinten is az energiaellátás biztonságának növekedését eredményeznék, egységesen lépjenek fel?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, a belső energiapiac és az energiaellátás biztonsága elválaszthatatlanul összekapcsolódik. Erre fokozatosan jöttünk rá az Európai Unióban, és azóta az energiabiztonság egy az Unió stratégiai prioritásai közül. Kritikus jelentőségű kérdéssé valójában alig több mint egy éve vált, az Oroszország és Ukrajna közötti gázválság idején.

Ekkor értettük meg, hogy a minden tekintetben működőképes, összekapcsolódó és hatékony piacként működő belső energiapiac Európa számára az energiaellátás biztonságának előfeltétele.

Az ellátás biztonsága tehát kulcsfontosságú stratégiai elem, amelyet a energiahatékonyság növelésével, az energiaszállítók, a források és értékesítési csatornák diverzifikálásával, az Unió energetikai érdekeinek harmadik országok tekintetében történő előmozdításával és végzetül egy valódi közös energiapiac létrehozásával kell biztosítani, amivel még mindig nem rendelkezünk. Ennek elérésében a Lisszaboni Szerződés is segítségünkre lesz, amelyben az elsődleges jog szintjén első alkalommal hivatkozunk egyértelműen az Unió ezzel kapcsolatos hatáskörére.

Az Uniónak ezért határozottabbnak kell lennie a harmadik országokkal fenntartott kapcsolataiban, és egységes álláspontot kell képviselnie ezekben a kapcsolatokban. A spanyol ipari, idegenforgalmi és kereskedelmi miniszter ezt teljesen egyértelművé tette, amikor 2010. január 27-én az Európai Parlament illetékes bizottságának benyújtotta a spanyol elnökség prioritásait.

Következésképpen az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálata keretében az, amit az Európai Unió energetikai szigeteinek a belső piaccal való összekapcsolásának nevezhetünk, az Unió egyik kiemelt célkitűzésévé vált.

2009. júliusban, amikor a Bizottság bemutatta a baltikumi energiapiac összekapcsolásának cselekvési tervét, ami a balti térség energiapiaci integrációjának előmozdítását és energetikai infrastruktúrájának fejlesztését kitűző kezdeményezés, akkor azt az Európai Tanács az Unió energiabiztonságát fokozó jelentős hozzájárulásnak minősítette, és ezt szóról-szóra idéztem.

A balti energiapiaccal kapcsolatos kezdeményezést ma már besorolták az Unió szélesebb körű balti-tengeri stratégiája alá, ami a svéd elnökség fő prioritásainak egyike volt. A 2009. októberi Európai Tanács elfogadta a kezdeményezést, és üdvözölte az energetikai infrastruktúrák és a balti térségbeli összekapcsolások terén elért előrehaladást, és ezzel egyúttal a Bizottság jelentésében foglalt adatokat is jóváhagyta.

Zigmantas Balčytis. (S&D). - (LT) Miniszter úr, még egyszer köszönöm, hogy megosztotta velünk gondolatait, és válaszolt a kérdésekre. Kérdésem egyik eleme ugyanakkor nem általában a harmadik országokra, hanem az Európai Unióra is vonatkozik, amennyiben az Európai Unió egyes tagállamai sem gazdasági, sem politikai szempontból nem érdekeltek abban, hogy ilyen vagy olyan formában hozzájáruljanak a közös projektekhez. Kérdésem tehát arra irányult, hogy vajon az elnöksége során Spanyolország vállalja-e azt a politikai szerepet, hogy az Európai Unió képviselőjében megnyilatkozva biztosítsa ezeknek a jövőbeli projekteknek a végrehajtását?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, meggyőződésünk, hogy ez kétségtelenül a közös energiapolitika részét képezi, és ahogy technikai megfontolásokból sem kívánunk energetikai szigeteket, ugyanúgy politikai szempontból sem.

Őn ezt nyilvánvalóan nem nevezhetné Európa-barát álláspontnak, és való igaz, hogy a gyakorlatban sem volt az. Mintha úgy emlékeznék, hogy az energiaellátás biztonság szavatolását célzó intézkedésekről szóló rendelet vitája során megállapodtunk az ügyhöz nyújtandó európai hozzájárulásról. Főképpen a tavaly a cseh elnökség alatt a gazdaságélénkítő program részeként elfogadott energetikai projektekre utalok. Összességében 425 millió EUR-t különítettek el a balti térség három összekapcsolási projektjének céljaira: a Skanled/Balti gázvezeték, az Estlink-2 villamossági összekapcsolás, ill. Svédország és a balti államok összekapcsolása.

A spanyol elnökség ezért a balti térségbeli infrastrukturális projektek támogatására fogja ösztönözni a tagállamokat, bár azután magukon a tagállamokon fog múlni az egyes projekteknek a nemzeti jogszabályokkal és a vonatkozó európai jogszabályokkal összhangban történő megvalósítása. Az érintett tagállamoknak ebben a kérdésben is egységesen kellene fellépniük.

Elnök. – Mielőtt folytatnánk, szeretném, ha a teremben mindenki tisztában lenne azzal, hogy miniszter úr kész 19:20-ig maradni, ezért több kérdéssel tudunk majd foglalkozni, mint amire 19:00-ig lenne módunk.

Silvia-Adriana Țicău. (S&D). - (RO) Miniszter úr! Szeretném felhívni a figyelmét a megújuló energiaforrásoknak a nemzeti villamosenergia-rendszerbe történő integrálásának fontosságára abban a folyamatban, mely során kialakul az európai villamosenergia-rendszer a tagállamok nemzeti villamosenergia-hálózataiból.

A balti államok jó gyakorlati példaként szolgálnak a megújuló energiaforrások felhasználására és az épületek energiahatékonyságára. A belső energiapiac jobb összekapcsolásokat igényel a nemzeti villamosenergia-hálózatok között.

Szeretném megkérdezni, hogy van-e más tagállamokkal közös cselekvési tervük a megújuló energiaforrások felhasználására?

Franz Obermayr. (NI) . – (DE) A balti államok energiapiaci integrációs folyamatának ki kell terjednie a magánügyfelek piacának korlátlan deregulációjára és a közös energiatőzsdére. A balti államokat igen keményen sújtja a gazdasági válság.

Emiatt szeretném tudni, hogy miként lehet valójában eljutni az energiapiac teljes deregulációjához ebben a nagyon törekeny gazdasági helyzetben? Konkrétan az árak ingadozására gondolok. Mi a terv a balti államok infrastruktúrájának vonatkozásában, és mi várható az energiaszállítási útvonalak és az energiaforrások diverzifikálását illetően?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, egyetértünk a megújuló energiaforrásokról és az európai villamosenergia-hálózatba való integrálásukról kifejtett elképzelésekkel. Meggyőződésünk az is, hogy ez az Európai Unió klímaváltozással kapcsolatos stratégiájának egyik fő célkitűzése, ami mellett a koppenhágai csúcstalálkozón is sikraszálltunk. Reméljük, hogy a megújuló energiák 2020-ra a teljes európai energiafelhasználás 20%-át fogják kitenni, és szeretnénk, ha ez a megközelítés bekerülne az energiákra vonatkozóan a 2010-2014 közötti időszakra szóló második cselekvési tervbe, amelyről azt reméljük, hogy még a spanyol elnökség alatt sikerül elfogadni.

A cselekvési tervnek ez a célkitűzése ezért hangsúlyozottan szerepel a spanyol elnökség napirendjén, és azt természetesen a trió belga és magyar tagja is magáénak vallja, mivel az stratégiai célkitűzés.

Azzal kapcsolatban, amit Obermayr úr mondott, meggyőződésünk az is, hogy kétségtelenül a források diverzifikálása a másik stratégiai célkitűzés, amint azt korábban is említettem.

Az Európai Unió és intézményei rendkívül kezdeményezőkések, teljes politikai támogatásban részesítik az olyan projekteket, mint a Nabucco, az Északi Áramlat és a Déli Áramlat. Ezeknek a projekteknél kivétel nélkül teljesen világos a célja: diverzifikálni kell az energiákat, diverzifikálni kell az energiaszállítókat, és diverzifikálni kell a különböző csatornákat is, amelyeken keresztül az energiát elosztják. Mindezek természetesen részei annak a stratégiának, amelynek az a célja, hogy Európa valóban közös energiapiaccá alakuljon át, amely még nem jött létre. Az említett piac létrehozásához és az ennek alapjául szolgáló energiabiztonságnak az eléréséhez valamennyiükre szükség van.

Elnök. – 2. kérdés, előterjesztette: **Silvia-Adriana Ticău** (H-0009/10)

Tárgy: Fejlesztési megközelítések, célkitűzések és fellépések az EU 2020-as fenntartható fejlődési stratégiájában

A gazdasági válság, az éghajlatváltozás és a demográfiai változások drámai hatással vannak az európai polgárok életére. Az egészségügy, az oktatás, a mezőgazdaság, a közlekedés és az energetikai infrastruktúra fejlesztésének, valamint a kutatásba és fejlesztésbe, illetve a közszolgáltatások modernizálásába történő befektetéseknek mind a tagállamokban, mind az EU-ban elsőbbséget kell élvezniük. Közös kötelességünk az európai polgárok alapvető jogainak és szabadságainak garantálása, ide értve a munkavállalók szabad mozgását. Az európai szociális modell biztosítja a munkahelyüket elvesztő munkavállalók, az idősek, a fiatalok, valamint a migráns munkavállalók szükséges támogatását. Az EU 2020-as fenntartható fejlődési stratégiáját 2010 februárjában ismertetik az Európai Tanács nem hivatalos ülésén.

Ismertetné-e a Tanács spanyol elnöksége a stratégia keretében követendő fő fejlesztési megközelítéseket, célkitűzéseket és fellépéseket, és hogy annak sikeres végrehajtásához a becslések szerint milyen forrásokra lesz szükség?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, semmi kétség, hogy a 2020-ig szóló stratégia valószínűleg a közeli jövő legambiciózusabb és legfontosabb célkitűzése, amely a holnap Brüsszelben megnyíló, a spanyol elnökség alatt a lehető legmagasabb politikai szinten tartandó informális Európai Tanács vitáinak keretében kerül.

A cél a lisszaboni stratégiát felváltó, a növekedést és a minőségi foglalkoztatást elősegítő program előterjesztése és elfogadása, amely egyrészt a jövő európai gazdaság versenyképességéhez és termelékenységéhez szükséges olyan elengedhetetlen szempontokra összpontosít, mint a befektetés az információs technológiákba, az információs társadalom létrehozása Európában és a szociális szempontok hangsúlyozása, ami azt jelenti, hogy a foglalkoztatásnak a szakosodáson és a képzésen kell alapulnia; másrészt viszont természetesen olyan zöld, alacsony szénfelhasználású gazdaságért dolgozunk, amelyet az eddig megvitatott anyagok említenek.

Egy másik alapvető elem – amely egyértelműen sarkítani fogja a holnapi brüsszeli vitákat – az irányítás kérdése. Az informális Európai Tanács ülésén az Európai Tanács elnöke fogja beterjeszteni az irányítással kapcsolatos vitaindító javaslatot, más szavakkal az Európán belüli gazdasági unió – és nem csupán pénzügyi unió – felé történő haladásról és annak megkerülhetlenné tételéről – amint ezt a Lisszaboni Szerződés is tartalmazza –, hogy gazdaságpolitikáink, foglalkoztatási politikáink és szociális politikáink az Európai Unióban fussanak össze.

A fenntartható fejlődést szolgáló stratégia ezen eleme és a minőségi foglalkoztatás megteremtése ennél fogva a spanyol elnökség és egész Európa központi célkitűzése. Ennek bizonyítékát láthatjuk abban a tényben, hogy már meg is kezdtük – még hozzá a legmagasabb szinten, a holnap Brüsszelben tartandó informális Európai Tanácson – a kérdés megtárgyalását.

Silvia-Adriana Țicău. (S&D). - (RO) Az érdekeltektől most már mi is megkaptuk az észrevételeket. A Bizottság honlapján befejeződött az Európa 2020 stratégiáról indított nyilvános konzultáció. Az Európai Unióban azonban jelenleg 10%-os munkanélküliség van, ami Spanyolországban és Litvániában a 20%-ot is elérte. Emiatt szeretném, ha elmondaná nekünk, milyen intézkedéseket teszünk az Európai Unió polgárai javára a munkahelyek megtartása és új munkahelyek teremtése, valamint a polgárok életminőségének javítása érdekében.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Úgy gondolom, hogy a 2020-ig szóló uniós stratégia centrumában éppen az ön által említett dolgoknak kell állniuk, Ticău asszony, még pontosabban fogalmazva: nem szabad, hogy az Európai Unióban a munkahelyek olyan bizonytalanok és instabilak legyenek, mint az utóbbi időben. Említette Spanyolországot, ahol az ingatlanágazat valóban súlyos veszteségeket szenvedett.

Ezért egy olyan termelési modell irányába kell elindulnunk, amely önmagában is szilárdabb, megbízhatóbb, stabilabb, szakosodáson alapuló munkahelyeket eredményez.

Tehát ezen alapelvek mentén kell intézkedéseket hoznunk, olyan intézkedéseket, amelyek előmozdítják a szakosodást és a továbbképzést, és így a tudásalapú társadalom és az információs technológia szakosodott munkahelyeit kínálják a munkavállalóknak, melyeken a jövőbeli foglalkoztatás termelési és fejlesztési modelljének alapulnia kell.

Úgy gondoljuk, hogy minden országnak ezt az elképzelést kell megvalósítania, azonban ezt össze kell hangolnunk az európai országok között. Ezenkívül az Európai Uniónak támogatást kell nyújtania ezen a téren, például a speciális strukturális alapok felhasználásával nyújtható ösztönzések révén, úgymint az Európai Szociális Alap révén, ezekkel ösztönözve azokat az országokat, melyek a minőségi foglalkoztatás megteremtése érdekében valóban befektetnek ebbe a termelési modellbe.

Véleményem szerint ez az az irányelv, melynek stratégiánk centrumában, abszolút középpontjában kell állnia, mely stratégiát az elkövetkező néhány hónap során meg is kell valósítanunk, még a júniusi Európai Tanács előtt, a nem megfelelő lisszaboni stratégia lecserélése érdekében.

Elnök. – 3. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt** (H-0011/10)

Tárgy: Vallásszabadság Kínában

Milyen lépéseket tervez a Tanács annak érdekében, hogy Kínában javítson a vallási közösségek, különösen a keresztény egyházak helyzetén, és a vallásszabadsághoz való jog megvalósításán?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, Posselt úr! Önök természetesen tudják, hogy az emberi jogok kínai helyzetének tekintetében kapcsolataink legfontosabb eszköze a több mint 15 évvel ezelőtt útjára indított kétévenkénti emberi jogi párbeszéd. Emiatt ez egy olyan strukturált párbeszéd, amely lehetőséget ad számunkra, hogy kicserélhessük nézeteinket a valamennyiünk érdeklődésére számot tartó kérdésekben.

Tavaly novemberben a Tanács következtetéseket fogadott el a vallásszabadságról, ami újólag lehetővé tette számunkra, hogy még egyszer félreérthetetlen formában fejtjük ki az Európai Unió ezzel a kérdéssel kapcsolatos álláspontját. A nemzetközi emberi jogi okmányokban rögzített vallásszabadság tiszteletben tartása is szerepel az Európai Unió és a harmadik országok közötti megállapodások emberi jogi záradékában.

Az elmúlt öt év során az Európai Unió a harmadik országokkal folytatott konzultációi során az emberi jogi párbeszéd keretében rendszeresen felvetette a vallás- és világnézeti szabadság kérdését. Számos nyilatkozatot tett ezzel összefüggésben, és tárgyalásokat kezdeményezett azokkal kapcsolatban, akiket nézeteik miatt értek fenyegetések. Az Európai Unió világviszonylatban is rendkívül aktív szerepet vállalt a vallásszabadságnak az olyan nemzetközi fórumokon történő előmozdításában, mint az ENSZ Közgyűlése és az Emberi Jogi Tanács.

Kínát illetően a Tanács 2001-ben számos referenciakritériumot határozott meg az emberi jogi párbeszédhez. Biztosíthatom Posselt urat, hogy a vallásszabadság is részét képezi ezeknek a kritériumoknak. Nemrégiben több alkalommal is megvitattuk ezt a kérdést kínai partnereinkkel, akikkel az illetékes hatóságokkal tartott pekingi megbeszéléseinken találkoztunk, és a vallási ügyek felelősei ennek a párbeszédnek a szándékával tettek látogatásokat Európában, hogy gyarapítsák a tagállamok gyakorlatával kapcsolatos ismereteiket.

Bernd Posselt, (PPE). – (DE) Garrido úr, nagyon köszönöm részletekben bővelkedő választát! Három rövid kiegészítő kérdésem van. Az első: legközelebb mikor lesz alkalom arra, hogy megvitassák ezeket a kérdéseket Kínával? A második: hajlandók-e megfelelő nyomást gyakorolni az eddig letartóztatott papok, apácák és püspökök listájának összeállítása érdekében?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Már említettem, hogy folyik egy strukturált párbeszéd, így erről a kérdésről rendszeres megbeszélésekre kerül sor Kínával.

A Tanács tisztában van azzal, hogy Kínában a vallásukat gyakorlók egy bizonyos részét egy ideje fenyegetések érik, vagy olyan eljárásoknak vetik alá őket, amelyek egyenértékűek az üldözéssel. Ez történik a Falun Gongot követő egyes tibeti buddhisták esetében, de keresztény papokkal és hívőkkel, ill. az egyes ügyekben őket védelmező ügyvédekkel is megesett. A Tanács kivizsgálta ezeket az eseteket, és felhívta rájuk a kínai hatóságok figyelmét.

Valamennyi esetben úgy nyilatkoztunk, hogy a vallás békés gyakorlása a jogok közé tartozik, és azt sohasem szabad az állam ellen irányuló fenyegetésnek tekinteni.

Tisztelt képviselőtársaim! Természetesen megerősítem, hogy a vallásszabadság kínai alkalmazását illetően és az emberi jogi párbeszéd értékelési eljárásában minden lehetőséget megvizsgálunk, amellyel a lehető legtöbbet tudjuk kihozni abból a képességünkből, hogy ezen a téren pozitív változásokat érjünk el.

Jim Higgins. (PPE). – Megköszönöm a Tanács választát! Sok minden történt, és még nagyon sok mindent kell tenni. Nos, a Kínai Népköztársaság Alkotmányának 36. cikke pontosan rögzíti a vallásgyakorlás jelentését, rendkívül körültekintő megfogalmazásban. A 'vallásos hitet' garantálják, de mi van a vallás gyakorlásával? Mi tekinthető 'megszokott vallási tevékenységnek'? Ami pedig az 'idegen uralmat', illeti, a külföldi prédikátorok beutazását már az 'idegen uralom' megjelenésének tekintik. A vallások pedig, amelyekre gyanakvással tekintenek, a buddhizmus, a katolicizmus, a deizmus, az iszlám és a protestáns kereszténység.

Sok minden történt tehát, de rettenetesen sok mindent kell még tennünk – a továbbiakban is ilyen színvonalú munkát kell végezni.

Franz Obermayr. (NI). – (DE) Köszönöm Garrido úr pontos válaszait! Én azonban szeretnék még ennél is részletesebb információkat kérni Öntől. A Kínával megkötött hatályos kétoldalú megállapodás tartalmaz-e olyan pontokat, amelyek különleges védelmet biztosítanak a keresztény egyházaknak, vagy tervezi-e a Tanács ilyen pontok beépítését?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt képviselőtársaim! Való igaz, hogy még mindig számos tennivalónk akad, azonban továbbra is bizalommal vagyunk a párbeszéd, illetve a párbeszéd hatásai és eredményei iránt. Amint azt nemrégiben Ashton bárónétól is hallhattuk az Európai Parlamentben, az emberi jogi párbeszédnek kétségkívül vannak eredményei, és természetesen ez a párbeszéd több helyen is folyhat. Folytathatjuk bizonyos személyekkel, például Liu Xiaobóval, az ismert emberi jogi aktivistával, vagy akár más szinteken is, politikai szinten zajló politikai párbeszéd keretében. Bármiről is van szó, a párbeszéd során határozottságot fogunk tanúsítani, hogy az összes emberi jogot védelmezhesük, mindegyiket és mindenkiét. Nem támogathatjuk az egyiket jobban, a másikat kevésbé, mivel az emberi jogok oszthatatlanok és mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy Kínában megerősítsük és javítsuk az emberi jogok helyzetét.

A párbeszéd természetesen alapvető fontosságú, mint ahogy az is, hogy lássuk, miként mennek végbe a változások a térségben, és biztosak vagyunk abban, hogy a kínai hatóságok, tárgyalópartnereink tisztában vannak a párbeszéd fontosságával.

Elnök. – 5. kérdés, előterjesztette: **Ilda Figueiredo (H-0015/10)**

Tárgy: A CIA titkos börtönei és repülőjáratai

A sajtó nemrégiben hírül adta, hogy Litvániában egy volt lovasiskolában titkos börtön működött, amelyet a CIA 2004-től kezdve használt, és ahol több „terroristagyanús” személyt kínoztak.

Egy olasz bíróság több mint 20 amerikai ügynököt és két olasz tisztviselőt ítélt el, amiért Milánóban elrabolták Abu Omart, akit később Egyiptomban megkínoztak. További perek vannak folyamatban Lengyelországban és Nagy-Britanniában is.

Bizonyítékok vannak arra (ideértve egy titkos NATO-megállapodást), hogy más országokban, köztük Portugáliában is tudott a kormány arról, hogy légtérüket és repülőtereiket az Egyesült Államok által létrehozott letartóztatási, emberrablási és kínzási hálózat fenntartására használták.

Mi a Tanács véleménye az újabb hírekről és bírósági eljárásokról, és milyen magyarázata van rájuk?

Milyen intézkedéseket javasol a Tanács annak biztosítása érdekében, hogy hasonló esetek ne fordulhassanak elő a jövőben?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Először is szeretném megerősíteni, hogy az Európai Unió támogatja az Egyesült Nemzeteknek a terrorizmus elleni világméretű stratégiáját, amely elismeri, hogy a fejlődés, a béke, a biztonság és az emberi jogok kölcsönkapcsolatban álló és egymást erősítő tényezők.

Az Egyesült Államok ún. titkos fogvatartási és szállítási programja és az európai országok felhasználása a CIA által a foglyok illegális szállítására és fogvatartására Parlamentünk számos tagjában keltett tagadhatatlan aggodalmakat. Erről szólt mostanában, alig néhány nappal ezelőtt az egyik vitánk is, és amint azt az Elnökségtől is hallhattuk, a Tanács egyértelműen osztja azt a parlamenti nézetet, hogy nem gondolkodhatunk erről kétféleképpen, és hogy ezeknek a titkos fogvatartási központoknak a léte nem fér össze a nemzetközi joggal. Ezt az álláspontunkat továbbra is fenntartjuk.

Ezért is éreztük teljesen helyénvalónak Obama elnök szándékát a bizonyos fogvatartásokkal és a börtönök – így a guantanámói – fenntartásával kapcsolatos amerikai politika megváltoztatására. Emellett meggyőződésünk, hogy a változás valódi, és fordulat történt az amerikai politikában. Mindig éltünk az alkalommal, hogy ezekkel a kérdésekkel kifejezzük az Egyesült Államoknak az Európai Unió nézőpontjából felmerülő aggodalmainkat.

Örülünk kell annak, hogy ez a változás bekövetkezett, és annak is, hogy ez a közös nyilatkozat tavaly június 15-én hivatalos rangra emelkedett az Európai Unió és az Egyesült Államok között. Meggyőződésünk tehát, hogy továbbra is ezt a politikát fogjuk követni, és mindig teljesen egyértelműen fogunk viselkedni, amennyiben tudomásunk és vitathatatlan bizonyítékaink lesznek az ilyen esetek létezéséről.

Bizonyos esetekben nem rendelkezünk bizonyítékokkal, noha közbeszéd tárgyai voltak, vagy a médiumok konkrétan is felemlítették őket, ugyanakkor néhány alkalommal nem rendelkezünk bizonyítható és alapos ismeretekkel ezeknek az eseteknek a létéről.

Vitathatatlan ugyanakkor, hogy az Európai Unió álláspontja mindig egyértelmű volt ebben a kérdésben, és mindig ellenezte a fogvatartási központokat, függetlenül attól, hogy a közismert Guantanamóról vagy vélelmezett titkos központokról volt-e szó, és az Európai Unió mindig teljesen nyitott volt annak feltárására, hogy utóbbiak valóban léteznek-e.

Ilda Figueiredo. (GUE/NGL). – (PT) Elnök asszony, miniszter úr! Köszönöm a válaszait! Még az említett júliusi nyilatkozat után is voltak újonnan felfedezett esetek. Ismeretes, hogy tavaly novemberben egy olasz bíróság egyedül 23 amerikai ügynököt és két olasz hivatalnokot helyezett vád alá Abu Omar milánói elrablása miatt, és a vád alá helyezett egyik CIA-ügynök elismerte a sajtóban a törvények megsértését és azt, hogy a döntéseket Washingtonban hozták meg. Az Obama-kormány csak annyit mondott, hogy csalódást keltett benne az olasz bíróság döntése.

A CIA légijárataival kapcsolatos más ügyek is napirenden vannak, például Lengyelországban és az Egyesült Királyságban. A litván parlament megerősítette, hogy Litvániában is volt titkos börtön, és a CIA számos légijárata fedés alatt végezte tevékenységét emberek illegális bebörtönzésének céljával. A kérdés tehát az, elítéljük-e az ezekben az esetekben kimutatható emberijogi jogsértéseket?

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Védelmesei vagyunk az emberi jogoknak, és meggyőződésünk, hogy ezt egyértelműen és bátran ki is mondhatjuk, és emiatt nekünk nemcsak jogunk, hanem egyben kötelességünk is elítélni az emberi jogok megsértésének eseteit, bárhol is kerüljön sor rájuk. Az is igaz, hogy az Európai Uniónak tiszteletben kell tartania a tagállamok illetékességét, és ezért a specifikus területeken a tagállamoknak kell lefolytatniuk a vizsgálatokat, azt az Európai Unió nem teheti meg. A Lisszaboni Szerződés például teljesen egyértelművé teszi, hogy a tagállamokban a titkosszolgálatok felügyelete az adott tagállam illetékességébe tartozik.

A kérdésben felvetettekhez kapcsolódóan ide tartozik, hogy egyáltalán nincs tudomásunk egy állítólagos titkos NATO-megállapodásról. Mindenestre a megállapodás esetleges létezése – amiről egyébként semmiféle tudomásunk nincs – semmiképpen sem gátolná meg a tagállamokat abban, hogy kötelezettségeiknek a nemzetközi és a humanitárius joggal összhangban tegyenek eleget. Ugyanakkor, kedves Figueiredo asszony, egyértelműen meg vagyunk győződve arról, hogy az Európai Unió egyike a világ azon területeinek, ahol tiszteletben tartják az emberi jogokat, és az Európai Uniónak – miközben tiszteletben tartja az egyes államok kormányzatainak működését – kötelessége, illetve nyilvánvalóan mindig is kötelessége lesz, hogy elítélje az emberi jogok megsértését, mivel nem csupán az egyes illetékes tagállamoknak, hanem az emberiségnek tartozunk ezzel a felelősséggel. Továbbra is ennek szellemében fogunk cselekedni és fejlődni. Sőt, most már egy ennél is fontosabb új hivatkozási pontunk is van: az európai polgárok Alapjogi Chartája.

Justas Vincas Paleckis. (S&D). – (LT) Miniszter úr, a kérdésben felmerült a média, illetve több médiaforrás is, hiszen éppen a médiumok hívták fel híreikkel a figyelmet a Litvániában és máshol létesített titkos börtönökre. Általánosságban miként értékeli a média szerepét ezekben az ügyekben, és van-e lehetőség a közvélemény mozgósítására annak érdekében, hogy ilyen események ne ismétlődhessenek meg?

Bogusław Sonik. (PPE). – (PL) Elnök asszony, szeretném ünnepélyesen megköszönni López Garrido úrnak mindazt, amit elmondott, noha semmi újat nem mondott. Három évvel ezelőtt nevezték ki a Guantanámóval foglalkozó parlamenti különbizottságot. Az Európai Tanács is eljár az ügyben, és most újra foglalkozik vele. Tényleg vannak ennél fontosabb ügyek is, és az is igaz, amit López Garrido úr mondott, vagyis hogy a tagállamok kötelessége az emberi jogok felügyelete. López Garrido úr, még valamire szeretném felhívni a figyelmét: Kínáról beszélve Ön azt mondta, hogy különböző emberi jogok vannak, és mindegyiket

védelveznünk kell. Diktatúrák esetén maga a szabadság az alapvető szabadságjog, ezért a szabadsághoz való jog mellett kell kiállnunk.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Egyetértek az utolsó felszólalók által mondottakkal. Meggyőződésem, hogy az emberi jogok védelme az a leglényegesebb cél, amelyet bármely demokratikus államnak és minden demokratikus szervezetnek, így az Európai Uniónak is követnie kell.

Természetesen az Európai Parlament rendelkezik az emberi jogok védelmének kultúrájával, amire nagyon büszkék vagyunk, mint ahogy ebben az értelemben az európai integrációra is, hiszen Európa építménye az emberi jogokon alapul. Európának és annak, ami a különböző nyelveket beszélő és eltérő tradíciókat ápoló európaiakat egyesíti, pontosan az a fő jellegzetessége, hogy közösek vagyunk az emberi jogok védelmezésében.

Ebben a tekintetben valóban azt gondolom, hogy a sajtó szerepe egyértelműen életbevágóan fontos. A sajtó a demokrácia meghatározó és központi vonása, és vitathatatlanul szükséges és elengedhetetlen eszköze az emberi jogok védelmének és a bekövetkező emberi jogi jogsértések elítélésének.

Ha a bekövetkezett jogsértések csak személyes szinten ismertek, egyszerűen nincs módunk a velük szembeni fellépésre.

A sajtó ezért alapvetően fontos szerepet játszik, és abban is biztos vagyok, hogy a vérbeli és leghitelesebb újságírói kultúrának rendkívül érzékenynek kell lennie az emberi jogok és valamennyi szabadságjog védelme iránt. Ez az, ami ténylegesen biztosítja az élet élhetőségét, és ez adja meg az emberek együttélésének végső értelmét.

Az emberi jogok megsértőinek felelősségre vonása és az áldozatok védelme vitathatatlanul az európai integráció, az Európai Unió egyik tengelye, és nagyon büszke vagyok, hogy olyan területhez tartozom, ahol ápolják ezeket az értékeket, és ahol a jogi, nemzetek fölötti, és bírósági függetlenséget biztosító jogintézményeket, mint pl. a Strasbourg városában székelő Emberi Jogok Európai Bíróságát, létrehozták. Nagyon büszke vagyok, hogy Európa pontosan őrzi ezeket a célokat és igazságokat hagyományában, kultúrájában és történelmében.

Elnök. – Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

Ezzel a kérdések órája véget ért.

(Az ülést 19.25-kor felfüggesztik és 21.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: KOCH-MEHRIN ASSZONY

alelnök

17. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

18. A gazdasági válság hatása a világkereskedelemre (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a szóbeli választ igénylő kérdés (O-0005/2010 – B7-0005/2010) vitája, felteszi Vital Moreira, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében, a Bizottsághoz: A gazdasági válság hatása a világkereskedelemre

Vital Moreira, szerző. – Elnök asszony, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében, mint a bizottság elnöke fogom feltenni kérdésemet.

A válság által a világkereskedelemben előidézett visszaesés 2009-ben akár a 10%-ot is elérheti. Ez jelenti a legnagyobb visszaesést a második világháború óta, amelyet a globális kereslet összeomlása váltott ki. A nemzetközi kereskedelem mozgásban tartása létfontosságú az EU és más export-orientált országok számára. A G20-ak által tett kötelezettségvállalások ellenére a G20-ak országaiban és világszerte is nőtt a válsággal szembeni fellépésként alkalmazott korlátozó és torzító intézkedések száma.

Az első alkérdés a következő: milyen intézkedéseket tett a Bizottság a fejlemények kezelésére, és megfordítva a kérdést, hoztak-e intézkedéseket harmadik országok az EU bármely gazdaságélénkítő intézkedésével szemben?

A második alkérdés: bizonyos jelek arra utalnak, hogy egyes, a válság által kevésbé sújtott feltörekvő országok vették át a vezető szerepet a nemzetközi kereskedelem területén. Ez esetben az EU iparának újra az exportpiacok felé kellene fordulnia, és esetleg újra kellene gondolnia termékei jövőjét. Milyen stratégiát kíván követni a Bizottság annak előmozdítása érdekében, hogy az EU ipara versenyképesebbé váljon?

A harmadik alkérdés: a világválság és a világkereskedelem azt követő visszaesése számos hatást gyakorol a fejlődő országokra, ahol a leg súlyosabb a munkanélküliség. Milyen kiigazító intézkedéseket tervez a Bizottság kereskedelmi kapcsolataiban, és különösen a világ legszegényebb országai tekintetében?

A negyedik pont: a túlköltekezés és a túlzott eladósodottság jelentős kereskedelmi hiányt idéz elő egyes tagállamokban és az Amerikai Egyesült Államokban, miközben egyes feltörekvő országokban a nagy exportorientált gazdaságok kereskedelmi többletet termelnek. E kereskedelmi deficittek hozzájárultak a gazdasági világválság előidézésében kulcsszerepet játszó globális egyensúlyhiányok kialakulásához. Milyen stratégiát kíván követni kereskedelmi politikájában a Bizottság a globális egyensúlyhiányok mérséklése érdekében?

Az ötödik, utolsó pont: a gazdasági válságnak és a világkereskedelem későbbi visszaesésének szociális hatásai a gazdasági fellendülés után még mindig tapasztalhatók lesznek. Például már most láthatóak a gazdasági fellendülés jelei, azonban a munkanélküliség aránya továbbra is rendkívül magas. Mikor tervezi a Bizottság a gazdasági válság foglalkoztatásra kifejtett hatásának felmérését az európai és a fejlődő országokban? Milyen stratégiát kíván követni annak érdekében, hogy a WTO nemzetközi kereskedelmi szabályaiba beépítsék a kereskedelem szociális és környezeti dimenzióit?

Ezt az öt pontot intézi a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság az új kereskedelmi biztoshoz, De Gucht úrhoz, akit üdvözlök az ülésteremben a Parlamenttel, ezen belül az INTA bizottság tagjaival való első nyilvános eszmecserején. Előre is köszönöm a válaszait, amelyeket minden bizonnyal megkapunk a feltett kérdéseinkre.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, viszonylag sok általános kérdés hangzott el, amelyek valójában jóval több időt érdemelnek, mint amennyi rendelkezésemre áll.

Első válaszütemben úgy gondolom, hogy a kereskedelem politikájának a gazdasági fellendülésben játszott szerepére összpontosítok. Először is, ami a válságnak a kereskedelemre kifejtett hatását illeti, örülhetünk annak, hogy a világkereskedelem csupán 10%-ot esett. Ez nem véletlenül történt így, hanem ez a G20-ak több csúcstalálkozóján is kifejtett határozott politikai akaratának eredménye. Emellett eredménye a kereskedelemkorlátozó intézkedések WTO, OECD és Bizottság általi módszeres nyomon követésének is.

Mindent összevetve csupán néhány ország élt kereskedelmi protekcionizmussal. A nemzetközi közösség így elkerülte azt a fajta protekcionista, lefelé tartó spirált, amely a nagy gazdasági világválságban mutatkozott meg. Annak érdekében, hogy a jelen helyzetet fenntartsuk, fontos a rendkívüli éberség. Ahol protekcionista vagy kereskedelemkorlátozó intézkedéseket azonosítunk, valamennyi lehetséges kereskedelmi eszközzel fellépünk azok ellen, például a piacra jutási stratégiával vagy akár a WTO vitarendezési mechanizmusával.

Az EU gazdasági fellendülésében kulcsszerepet fognak játszani a külső források. Ezért osztom azt a nézetet, hogy az uniós iparnak az új és gyorsan növekvő, feltörekvő piacokat kell megcéloznia.

Kereskedelem politikánkkal ezt segíthetjük elérni oly módon, hogy még inkább megnyitjuk e piacokat, és csökkentjük az összes kereskedelmi és befektetési korlátot.

Ezt azokkal a szabadkereskedelmi egyezményekkel fogjuk elérni, amelyekről jelenleg is tárgyalunk, illetve azzal, hogy elmélyítjük kereskedelmi és gazdasági kapcsolatainkat a legjelentősebb kereskedelmi partnereinkkel, például az Egyesült Államokkal és Kínával, ahol a CET (Transzatlanti Gazdasági Tanács) és a magas szintű párbeszéd már szilárd alapokat teremtett. Ez lesz kereskedelmi biztóságnak egyik prioritásom.

Az elkövetkezendő hetekben a Bizottság összeállítja a fenntartható fejlődésre és fellendülésre vonatkozó új, közös programját az Európa 2020 stratégiában. E stratégiának hatékony külső vetülete lesz, amelyben a kereskedelem politika kulcsszerepet játszik.

A globalizált világban az Európa 2020 stratégiának olyan közvetítőnek kell lennie, amely a nyitottságot és a konstruktív nemzetközi gazdasági elkötelezettséget támogatja. Ez lesz a központi témája egy, a jövőbeli kereskedelem politikai prioritásokról szóló közleménynek, amelyet ez év során fogok közzétenni.

Azonban a kereskedelem politika a versenyképességen és a növekedésen kívül másról is szól. Arról is szól, hogy értékeinket világszerte terjesszük, és megfelelően magába kell foglalnia a kereskedelem fejlesztési vetületét is.

A fejlesztési célkitűzésekhez való nagy mértékű hozzájárulás elősegítése máris szerves része az EU kereskedelmi politikájának. A jelenlegi multilaterális tárgyalások fejlesztési fordulóban történnek. Kétoldalú és regionális egyeztetéseket folytatunk fejlődő országokkal, és az autonómiát részesítjük előnyben ezen országok érdekében. Segítjük a globális gazdasághoz való hozzájárulásukat és hozzáférésüket annak érdekében, hogy életszínvonaluk oly módon növekedjen, hogy az nagyobb politikai stabilitást és társadalmi fejlődést hozzon.

Ami a szociális ügyeket illeti, egyetértek azzal, hogy a kereskedelemnek hozzá kell járulnia társadalmaink azon tagjainak nyújtott segítséghez, akiket a gazdasági válság leginkább sújtott, és különösen, akik elveszítették munkájukat. E tekintetben úgy gondolom, hogy szükségünk lesz a kereskedelemre – nagyobb mértékű kereskedelemre – annak érdekében, hogy fenntarthassuk a szociális védelem rendszerét Európában.

Európai szociális modellünk, a szabad gazdaság és a magas fokú szociális védelem együttesét fenntartható módon kell megőrizni, és ehhez növekedésre lesz szükség.

Összegezve: a Bizottság rövidesen megjelenő Európa 2020 stratégiája támogatja a válságból való teljes felépülést, miközben felgyorsítja a folyamatot az ésszerűbb és környezetbarátabb gazdaság felé. A nyílt kereskedelempolitika lényeges elem lesz ebben, egyrészt mint az európai gazdasági fellendüléshez való hozzájárulás, másrészt mint alapelveink külső kivetülésének hordozója: nyitottság, szociális és környezetvédelem, fenntarthatóság és konstruktív elkötelezettség világviszonylatban.

A megfelelő stratégia felállítása természetesen a Parlamenttel, a Tanáccsal és más érdekelttel való szoros együttműködést is magába foglalja, és várakozással tekintek az elé, hogy önökkel együttműködve építsük fel e közös programot.

Christofer Fjellner, a PPE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, én szintén szeretném a biztos úr köszöntésével kezdeni mondandómat. Örömmre szolgál, hogy itt láthatom önt. Nagy várakozással és reményekkel tekintünk az ön munkája elé. Rendkívül fontos feladat áll ön előtt.

Egy évvel ezelőtt rendkívül aggasztott a helyzet. Amikor a kereskedelem visszaesett, és arra számítottunk, hogy a világkereskedelem a második világháború óta nem tapasztalt irányt vesz, a helyzet valóban súlyos volt. A Világbank megállapította, hogy a G20-csoport 17 országa összesen 47 új kereskedelmi korlátot és vámtarifát vezetett be. Oroszország a személygépkocsikat vámmal sújtotta, Kína korlátozta az élelmiszerimportot, India betiltotta a játékimportot, és Argentína elrendelte a textil- és bőrárak behozatali engedélyét. Mindez csaknem protekcionista fegyverkezési versenyre emlékeztetett az 1930-as évekhez hasonlóan, amely aggodalomra adott okot.

Azonban nem került sor kereskedelmi háborúra. Úgy gondolom, érdemes elgondolkodni azon, mi ennek a magyarázata. Véleményem szerint a fő ok a WTO volt, a globális kereskedelmi szabályozó hatóság, amely rákényszerítette az országokat a fegyelemre és arra, hogy ne forduljanak a protekcionizmus és populizmus felé. Úgy gondolom, hogy még korai lenne kijelenteni, hogy a válság véget ért. A válság még nem múlt el. Mindannyian tudjuk, hogy a gazdasági ciklus végén a legmagasabb munkanélküliség – és a munkanélküliség a protekcionizmus és populizmus hajtóereje. Ha most körülnézünk, láthatjuk, hogy számos ország még nem jutott túl a válságon, sőt, talán még most következik számukra a legrosszabb időszak. Ezért valamelyest aggaszt, amikor a Miniszterek Tanácsa néhány tagját hallgatom, akik nem beszélnek sokat az új piacokról és a szabadkereskedelemről, hanem kritikával illetik a globalizációt, és az európai vállalatok, az európai foglalkoztatás védelméről beszélnek. Ez nem feltétlenül protekcionizmus, de néhol csupán egy hajszál választja el tőle. Mindenesetre ez a merkantilizmus olyan kifejeződése, amelyet károsnak tartok.

Ehelyett együtt kell dolgoznunk és azon gondolkodnunk, hogyan tehetnénk Európát versenyképesebbé azzal, hogy még nyitottabbá tesszük. Ez jelentené részünkről a megfontolt cselekvést és irányítást. El kell gondolkodnunk azon, mit tehetünk annak érdekében, hogy kevesebb kereskedelmi korlát létezzon, ne pedig több – különösen, amikor Koreáról és a kötelező származási megnevezésről döntünk, és amikor növekszik az igény a klímadóra. Nekünk itt a Parlamentben erre is reagálnunk kell.

Kader Arif, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, Európa jelenleg példa nélküli válságot tapasztal, amely a gazdasági és pénzügyi krízisen túl mindenekelőtt a rendszer válságát mutatja.

Még mielőtt rátérnénk a gazdasági válság világkereskedelemre gyakorolt hatására, amely vitánk tárgya, egy pontot szeretnék tisztázni: a kereskedelem nem a válság áldozata, hanem egyike kiváltó tényezőinek.

Jelenleg valóban a hatalmas globális egyenlőtlenségek időszakát éljük, amelyet egyrészt bizonyos országokban a növekvő nemzeti eladósodás okozta túlzott kereskedelmi deficit táplál, másrészt pedig a kereskedelmi

többség, amelyet néhány, különösen feltörekvő ország exportja stimulál, amely országokban a nemzeti fogyasztás nem nő hasonló arányban.

Emellett az eddig folytatott kereskedelmi liberalizációs politika csupán súlyosbította az egyenlőtlenségeket, illetve különösen a világ legszegényebb országait gyengítette. Ezek az export-monokultúra kialakítására ösztönzött országok hatalmas veszteségeket szenvedtek a nyersanyagárak szélsőséges ingadozása következtében, amelyek volatilitása a nemzetközi spekuláció eredményeképpen megnőtt.

Különös világot élünk, amely első millenniumi fejlesztési célként a szegénység és éhezés eltörlését tűzi ki, de ugyanakkor a búza árának növekedésére spekulál.

Emellett ugyanakkor azok is nehéz helyzetben vannak, akik az 1990-es években a végsőig védtek a liberalizációt és a deregularizációt. A munkahelyek megszűnésének folyamatos emelkedése, a stagnáló, helyenként negatív növekedés, és a kibontakozó szociális válság tényezői mind azt jelzik, hogy nem engedhetjük meg többé a munkahelyek megszűnését e kultusz nevében. A válság időszakában hogyan magyarázzuk meg a munkájukat elvesztő alkalmazottaknak, hogy a legfontosabb a liberalizált kereskedelem, még a hirtelen, időnként tragikus következményű relokalizációk árán is?

Ezért a most megélt válság egyértelműen rendszerválság, amelyre új fejlesztési modellel kell reagálnunk. A jelenlegi Globális Európa stratégia, a Bizottság által kidolgozott jövőkép alapvetően a piachoz való hozzáférésre és valamennyi szektor liberalizációjára épül.

Biztos úr, véleményem szerint újra kell definiálnunk e stratégiát, amely rossz irányba tart, és időnként akadályokhoz vezet. Nem azzal fogjuk élénkíteni az uniós ipar exportját, hogy rákényszerítjük a fejlődő országokat a még nagyobb nyitásra. Ez csupán súlyosbítaná a helyzetet ezen országokban, ahol a 2009-ben világszerte munkanélkülivé vált 59 millió ember 70%-a él.

Épp ellenkezőleg: kulcsfontosságú egy új stratégia kialakítása, amely megfelelő egyensúlyt teremt a nyitottság, a védelem és a támogatás között. Szeretnék visszatérni ezen alapelvekhez. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a fejleményeket, amelyek nyomán az Egyesült Államok tovább alkalmazta kereskedelmi védintézkedését, és Kínának vitája alakult ki a WTO-val az európai dömpingellenes intézkedésekről.

Amikor tisztességtelen gyakorlattal szembesülünk, valóban nyilvánvaló, hogy a védelem szükséges, de nemzetközi szinten kell elismerni és megvédeni ennek alapelvét, és az időnként valótlán, a protekcionizmussal kapcsolatos vádakát végleg el kell vetni.

Emellett a kereskedelempolitika támogatásának igénye egyre nyilvánvalóbbá válik, és e támogatás főleg az EU által végrehajtott, valóban következetes politikán alapul. A politika következetessége nem eszmei vita, hanem abszolút szükségszerűség, ha új fejlesztési modellt kívánunk meghatározni. <>

Metin Kazak, az ALDE képviselőcsoport nevében... – (BG) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a pénzügyi válság valóban káros hatással volt az Európai Unió tagállamai kereskedelmére. Néhány országban, például Bulgáriában a tavalyi év első 11 hónapjában az export 24%-kal, az import pedig 35%-kal esett vissza az előző évhez képest. Az ingatlan- és a turisztikai szektorokat ez különösen hátrányosan érintette. Ennek rendkívül erős hatása van a foglalkoztatásra is. Figyelmet kell szentelni a vállalatok közötti eladósodás hirtelen emelkedésének, a nemzeti és helyi közszervezetek nem fizetésének is, és így tovább.

A fent taglalt problémák más országokra is jellemzőek. Ezért átfogó megoldásra van szükség uniós szinten, amely szoros együttműködést feltételez az Európai Bizottság különböző igazgatóságai között is. De Gucht biztos úr hangsúlyozza az európai vállalatok tevékenységi területének és lehetőségeinek kiszélesítése, az egyértelmű preventív kereskedelmi eszközök alkalmazása, a dohai kerekasztal sikeres lezárása, az új alapok felhasználásával történő közvetlen külföldi befektetések és azok védelme, illetve az új befektetési politika támogatásának jelentőségét a pénzügyi válsággal szemben.

E célok elérése, illetve Afrika, a Karibi-medence és a csendes-óceáni régió országaival sikeresen megkötött gazdasági együttműködési egyezmények szintén szorosan kapcsolódnak a pénzügyi válságból való kilábaláshoz.

Azonban számos ügy marad a napirenden, melyek közül néhányat már említettek előttem. Hatékonyan használjuk az európai támogatásokat a nagy mértékű munkanélküliség leküzdésére? Mit tehet az Európai Unió a jelenlegi deficit, a fizetőeszköz értékcsökkenésével és a magas inflációval szemben, amelyek közvetlen hatással vannak a kereskedelemre? Milyen kereskedelempolitikai eszközök állnak az Európai Unió rendelkezésére a pénzügyi válság és következményei kezelésére? Milyen intézkedéseket kell meghozni egy

újabb, hasonló nagyságrendű válság kialakulásának elkerülése, illetve annak érdekében, hogy a kereskedelem tovább növekedjen? Milyen stratégiánk van az Indiához és Kínához hasonló országokkal szemben, amelyek a teljes pénzügyi rendszert változással fenyegetik? Kizárólag az Európa 2020 stratégiára számíthat-e kérdések megválaszolásában.

Yannick Jadot, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, köszönöm, hogy a krízishez kapcsolódó protekcionizmus látomását megfelelő kontextusba helyezte. Véleményem szerint egy vita összefüggésében bölcs dolog rámutatni, hogy nem fog sor kerülni a protekcionizmus feléledéséhez kötődő világháborúra.

Nos, szeretném szinte megfordítani a kérdést. Számomra végső soron nem az a kérdés, hogy milyen befolyással van a gazdasági válság a kereskedelemre, hanem sokkal inkább az, hogy milyen hatása van a kereskedelemnek, pontosabban a 20 éve gyakorolt kereskedelempolitikának a ma tapasztalható válságra.

Bizonyos szempontból az élelmiszerválság, amelyben két és fél éve volt részünk, a pénzügyi válság előtt érkezett, és valójában a világ agrárpiacainak válsága volt. Hasonlóképpen hallhatjuk, hogy a Kínával való kereskedelmi liberalizáció jó dolog. Úgy gondolom, hogy hacsak nem egyesítjük a szociális, valutaügyi, adópolitikai és természetesen környezetvédelmi ügyeket, egy bizonyos ponton Kínának nem csupán viszonylagos előnye, hanem abszolút előnye lesz Európával szemben.

Ebből következik, hogy valamennyi nemzeti vitában – mint a belga vita kulcsszereplője, ezt ön is tudja – valamennyi politikai párt kezdi megérteni, hogy a globalizált világban lehetetlen a szociális dömping, a környezetvédelmi dömping, a valutadömping és a fiskális dömping fenntartása.

Hasonlóképpen érdemes elgondolkodnunk azon, hogy a berlini fal leomlása után valamennyi európai által várt stratégia, miszerint „a kereskedelem meghozza a társadalmi demokráciát”, nem működik, mint ahogy azt Kína példájából is láthatjuk.

Biztos úr, ön a lisszaboni stratégiát, innovációt, a környezetbarát gazdaságot említette, bár tudja, hogy ez az európai stratégia jelenleg sikertelen. Sőt, ha nem vezetjük be széles körben a lisszaboni stratégiát a Globális Európa stratégia előtt, elgondolkodhatunk azon, milyen ipari szektorok maradnak fenn egyáltalán Európában. Hol marad az Európa-szerte meghozott ipari döntések, mezőgazdasági döntések, gazdasági döntések, illetve természetesen a szociális és környezetvédelmi döntések meghatározása, hogy megtudjuk, hogyan működik a kereskedelem a világ más részeivel? Amíg ezen döntéseket nem határozzuk meg, sikertelen stratégiát követünk.

Felteszek egy konkrétabb kérdést is: 2010. február 4-én tartották a WTO pénzügyi szolgáltatások kereskedelmi bizottságának találkozóját, amely főként a pénzügyi válság kihívásait és a pénzügyi szolgáltatások liberalizációját tárgyalta. Elmondaná nekünk, mi volt a tárgyalás kimenetele, illetve mi a véleménye ez ügyben, amennyiben követte az eseményt? <>

Jacek Włosowicz, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, a jelenlegi globális gazdaságban a legtöbb határ lehetővé teszi a munkaerő, a tőke és a szolgáltatások hatékonyabb áramlását. Ez természetesen a jobb életszínvonal megteremtését célozza. Mindez rendben van így, amíg a legtöbb ország pozitív kereskedelmi mérleget és GDP-növekedést ér el. A problémák akkor kezdődnek, amikor a gazdaság lelassul, a piaci részvények zuhannak, és problémák akadnak a munkanélküliséggel. A határok megnyitása a jobb életszínvonal megteremtése mellett kölcsönös függést hozott létre a különböző gazdaságok között. Ez az érem másik oldala. A jelenlegi helyzetben mindez tisztán megmutatkozik. Például a német gazdaság lelassulása negatív hatással van a lengyel gazdaságra, mivel Németország egyike Lengyelország legfontosabb exportpartnereinek. Szerencsére Lengyelország GDP-je lassú növekedést mutat, amely kivételes Európában, azonban aggasztó, hogy a munkanélküliség aránya hónapok óta növekszik. E példa világosan mutatja, hogy a kormányoknak nem kizárólag saját országaikban kell a gazdasági problémák megoldásain gondolkodniuk, hanem egyezségekre kell jutniuk arról, hogyan tudnak együtt védelmi mechanizmusokat kiépíteni, amelyek a jövőben védelmet biztosítanak a hasonló helyzetekkel szemben.

Véleményem szerint a jelenlegi válság mindannyiunkat próbára tesz. Itt elsősorban az Európai Unióba tartozó országokra gondolok. Nem engedhetjük meg olyan helyzet kialakulását, amelyben egyes országok leplezni próbálják az állami intervencionizmust, míg a szabad verseny nevében mások nem alkalmazhatják az állami segítségnyújtást. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy egyes kormányok bizonyos értelemben választóik foglyai, de ha mindenki javára építjük az Európai Közösséget, világos szabályokat kell hoznunk és betartanunk. Erősségeinket is latba kell vetnünk: a fejlett technológiát és a humán tőkét. Csak így lesz

hatékony az országaink közötti együttműködés további megerősítése, és mi, mint az Európai Unió állampolgárai, nagyobb bizalommal tudunk a jövőre gondolni, illetve remélhetjük, hogy (...).

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Joe Higgins, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a világkapitalizmus legnagyobb krízisét éli a nagy gazdasági világválság óta. Mint ahogy korábban is, a munkásosztály és a szegények fizetik meg drágán, és szenvedik el ennek következményeit, mind Európában, mind a világ legszegényebb országaiban.

A Világbank kutatói azt jósolják, hogy csupán 2010-ben a válság 64 millió embert dönt szélsőséges szegénységbe, és a válság miatt már 2009-ben 30-50000 gyermek halt meg Afrikában alultápláltság következményeként. Ez a válság rendkívül negatív következményekkel járt a világkereskedelemben, de az ENSZ tavalyi pénzügyi csúcstalálkozásának következtetése, például az, hogy a dohai kereskedelmi kerekasztal lezárása a válasz minderre, alapvetően hibás. Az elismert nem kormányzati szervezet, a War on Want szerint ez további 7,5 millió dolgozót fenyegetne munkája elvesztésével, beleértve a legszegényebb országokat.

A világkapitalizmus e válságát rendkívüli mértékben súlyosbította a pénzügyi spekulánsok tevékenysége a világpiacokon. Nem elégedtek meg azzal, hogy a válságot kirobbantották, ezek a paraziták most ki akarják használni a válságot, hogy további milliárdokat söpörjenek be. Olvasta az Európai Bizottság a tegnapi *Financial Times* címlapját, amelyen ez áll: „Brókerek rekordtétje az euró ellen”? De mit tesz a Bizottság? Térdre esik a spekulánsok előtt, és azt követeli, hogy a válság által leginkább sújtott országok, mint például Görögország, kíméletlenül csökkentsék a dolgozók bérét, a nyugdíjakat és a közszolgáltatásokat.

Mit gondolnak, mit hoznak e drákói megszorítások a kereskedelem számára Európában és világszerte? Ha a munkásosztály vásárlóképessége csökken a javak és szolgáltatások iránt, akkor csökken a javak és szolgáltatások iránti kereslet is, amely még több millió dolgozó állásának megszűnését jelenti. Ez konkrétan a Bizottság receptje. Ezért a tegnap felvonuló több tízezer görög munkásnak teljesen igaza van. A kapitalizmus csak még több szenvedést és válságot hozhat. Fel kell váltanunk a humánus szolidaritás rendszerével, amely a demokratikus szocializmus értékein alapul.

William (The Earl of) Dartmouth, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a híres befektető, Warren Buffet egyszer azt mondta: „Amikor levonul az ár, látható, hogy ki nem vett fürdőruhát”. Tavaly az Egyesült Királyság gazdasága 4,8%-kal szűkült. Olaszországé szintén. A német gazdaság 5%-kal szűkült, az EU kereskedelme pedig még nagyobb mértékben.

A harmadik kérdésre fogok kitérni, amely a következő: milyen stratégiát kíván követni a Bizottság annak előmozdítása érdekében, hogy az EU ipara versenyképesebbé váljon?

Azelőtt létezett a lisszaboni egyezmény, a lisszaboni stratégia, a lisszaboni stratégiában pedig az EU kitűzte, hogy, idézem, „a világ legversenyképesebb és legdinamikusabb tudásalapú gazdaságává váljon”. Nos, a versenyképes és dinamikus tudásalapú gazdaság egyik előfeltétele a rugalmas munkaerő megléte. Mit tett tehát az EU ennek megteremtése érdekében?

2008-ban bevezette a kölcsönzött munkavállalókról szóló irányelvet, ami hasonló volt ahhoz, mintha ragasztót öntött volna a munkaerőpiac legrugalmasabb részére. A kölcsönzött munkavállalókról szóló irányelv egy újabb helytelenül kigondolt, elhibázott uniós irányelv, és ismét aránytalanul és negatívan érintette az Egyesült Királyságot, amely az EU kölcsönzött munkavállalóinak egyharmadával rendelkezik. Egyébként szeretném hozzátenni, hogy a rugalmas munkaerő segítségével lehet kimozdítani az embereket a szegénységből.

Az EU sorozatos, rosszul átgondolt irányelvei a tagállamokban kialakuló versenyképes és dinamikus tudásalapú gazdaság útjában állnak.

Az EU gazdasági válsága megmutatja, hogy úgymond nem vett fürdőruhát.

Béla Glattfelder. (PPE). – (HU) Két kérdésről: a kereskedelmi deficitről és a CO₂-kibocsátásról szeretnék beszélni. Az anyag nagyon helyesen szögezi le, hogy a gazdasági világválság kialakulásához nagyban hozzájárult az Európai Unió és az Egyesült Államok kereskedelmi deficitjének a növekedése. Az Európai Unió 2004-ről 2008-ra 75 milliárdról 243 milliárdra növelte a kereskedelmi deficitjét. 4 év alatt háromszorosára. Ez azt jelenti, hogy minden egyes európai polgár 2008-ban 500 euró értékkel többet fogyasztott, mint amennyit termelt. Ilyen kereskedelmi deficit, a termelést ilyen mértékben meghaladó fogyasztás nem tartható fenn. Intézkedések kellenek tehát ahhoz, hogy csökkentsük a kereskedelmi deficitet, mert ha ezt nem tesszük meg tudatosan, akkor a gazdaság törvényei spontán módon ezt ki fogják

kényszeríteni. Ennek viszont a társadalmi, szociális költsége lényegesen magasabb. Példa erre az, ami most éppen Görögországban történik.

Ami az energiát illeti: nem csak a protekcionizmus, de az energiahordozók árának támogatása is torzítja a világkereskedelmet. Számos fejlődő országban támogatják az olaj felhasználását, a világpiaci árnál olcsóbban jutnak hozzá, és költségvetési forrásokból támogatják a villamosenergia-felhasználást is. Mindeközben Európában a termelőknek adókat kell fizetniük, széndioxid-kvótát kell fizetniük akkor, ha energiát akarnak felhasználni a termeléshez. Koppenhágában nyilvánvalóvá vált: a fejlődők akadályozzák a klímavédelmi megállapodást, nem hajlandók a csökkentéssel járó szankciókat elfogadni. Intézkedések kellenek ennek kivédésére, mert ma már több közgazdász rámutat arra, hogy Kína számára nagyobb komparatív előnyt jelent az olcsó széndioxid-kibocsátás, mint az olcsó munkaerő. Ha nem csökkentjük az energiaszolgáltatást, akkor az a veszély fenyeget, hogy újra és újra...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

David Martin. (S&D). - Elnök asszony, amint azt más felszólalók is említették, a pénzügyi válság teljes hatása most kezd világossá válni. Ha a Bizottságnak hiszünk, a kereskedelem 2009-ben 10%-ot esett. Ha az IMF-nek hiszünk, 2009-ben 12,3%-ot esett.

Az ILO véleménye szerint 2009-ben világszerte 212 millióan voltak munkanélküliek, amely 2007-hez képest 34 millió növekedés.

A szubszaharai Afrikában 2008-ban a GDP 0,3%-a volt a költségvetési többlete, 2009-ben pedig a GDP 6,4%-a volt a költségvetési hiánya. Más szóval: a három milliárdos többletből 64 milliárdos hiány keletkezett, amely 67 milliárddal csökkentette a szubszaharai Afrika vásárlóerejét.

A világ valamennyi részét sújtotta a válság, de a harmadik világot, a fejlődő világot érte a legnagyobb csapás. Ezért az Oxfam ma felhívást indított, amelyet „Robin Hood-adó”-nak nevez.

Ez a Tobin-adó egy változata, amely a pénzügyi termékek, részvények, kötvények, nyersanyagok és valutatranszakciók spekulatív kereskedelmét adóztatta volna. A Robin Hood-adó csupán egy apró 0,05%-át jelenti a tranzakcióknak, de milliárdokat hozna a harmadik világbeli fejlesztési projekteknek.

A millenniumi fejlesztési célok 34 és 45 milliárd közötti összeget igényelnek, a bankok pedig egy billió dolláros mentőcsomagot kaptak. A bankoknak többet kell tenniük annál, hogy csupán visszafizetik a pénzt: jóvá kell tenniük a kárt, amit a társadalom vett a válságban okoztak.

Ezért a Robin Hood-adó jó módszer lenne a szegénység elleni küzdelemben, illetve a bankok társadalmilag hasznos hozzájárulásának biztosításában.

Biztos úr, komolyan fontolóra venné az Oxfam javaslatát, amely a jelek szerint a brit miniszterelnök támogatását is élvezzi, és mögé állna, mint európai kereskedelmi biztos?

Olle Schmidt. (ALDE). – (SV) Elnök asszony, kontinensünk gazdag. Az EU-nak hangsúlyos felelősséget kell vállalnia a szabad és tisztességes kereskedelem fenntartásában. A pénzügyi válság globális gazdasági recessziót váltott ki, amely 2009-ben 10%-kal szorította vissza a kereskedelmet, amint azt megállapították, olyannyira, hogy a kereskedelem jelenleg a 2005-ös szintnek megfelelő. A fejlődő országok pedig különösen sebezhetőek, amikor exportjuk esik, és nehezen kapnak banki finanszírozást. Az AKCS-országok számára például az árukereskedelem kereskedelmük 50%-át teszi ki. Ezek az országok ezért különösen érzékenyek a válságokra. A növekedés 1%-os esése 20 millió ember elszegényedését okozza.

Ez esetben az EU-nak mint a világ egyik leggazdagabb részének felelősséget kell vállalnia, és biztosítani kell, hogy a pénzügyi válság nem kényszerít még több embert szegénységbe és kirekesztettségbe. Az EU-nak dolgoznia kell azon, hogy lehetővé tegye a legszegényebb országok számára a magasabb szintű, hatékony segítségnyújtást és szükség szerint az adósságcsoökkentést. Ezen kontextusban, barátaim, úgy gondolom, hogy az önök országai közül sokan többet tehetnének annak érdekében, hogy a hazájuk nyújtotta segítség nagyobb, jobb és hatékonyabb legyen. Nem kell mindig az EU-ra hagyatkoznunk; néhány dolgot tehetünk hazánkban is.

A legfontosabb prioritás az EU számára az, hogy a dohai kerekasztalt lezárja, és az uniós agrárpolitikát egész egyszerűen leselejtezze. Ésszerűtlen, hogy a gazdag EU verseny útján kiszorítsa a szegény afrikai farmokat. Egy új szabadkereskedelmi egyezmény lenne a legjobb módja annak, hogy a világ kilábaljon a pénzügyi válságból, és a protekcionizmust megakadályozzuk.

Az EU képes a világkereskedelem liberalizációjának élenjárójaként fellépni, és fel is kell lépnie. A globalizáció és a nemzetközi kereskedelem alapvetően pozitív. A protekcionizmus rossz, és mindig is rossz volt. Akik úgy gondolják önök közül, hogy a protekcionizmus valamilyen módon oktatja és segíti a világot, tanuljanak a történelemből.

Janusz Wojciechowski. (ECR). – (PL) Elnök asszony, az egyik terület, ahol a válság elleni harc módszereit meg kell találnunk, a mezőgazdasági termékek kereskedelme. Az elmúlt években a Kereskedelmi Világszervezet nyomása alatt számos önkéntes megszorítást vezettünk be a mezőgazdasági termékek előállításában és kivitelében az Európai Unióban. Kiviteleztünk például egy hatalmas cukorpiaci reformot, amely az európai cukortermelést harmadával csökkentette, és sok cukorfinomítót bezárított. Számos gazdaság felhagyott a cukorrépa-termesztéssel, nőtt a munkanélküliség, és mindez nem ért el szociális vagy gazdasági eredményt. Ez ajándék volt a nagy cukorkonszernak számára, amelyek kivitték gyáraikat Európából, ma pedig tőlük importálunk cukrot.

Úgy gondolom, hogy a válság ideje alatt erős védelmet kellene biztosítanunk gazdaságunk és termelőink számára. Most nem a protekcionizmusról beszélek, hanem az egyenlő esély politikájáról, amely jelenleg nem terjed ki termelőinkre. Több magas követelményrendszer van hatályban az Európai Unióban, például a mezőgazdaságban léteznek állatjóléti követelmények. E követelmények érvényesítése helyes, de ugyanezen követelményeket kell azoknál is alkalmaznunk, akik az Európai Unióba exportálják termékeiket. Ha például betiltjuk a ketreces csirketartást, ezzel egyidejűleg ne importáljunk tojásokat olyan országokból, ahol e módszert alkalmazzák. Hasonlóképpen kell eljárunk számos más ügyben is. Egy egyszerű szabályt kell betartanunk – ugyanazok a követelmények exportőreink, mint saját termelőink számára, mivel enélkül, a gazdasági válságtól eltekintve (...).

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jaroslav Paška. (EFD). – (SK) Az amerikai pénzügyi szektor által kiváltott pénzügyi válság rendkívül gyorsan olyan gazdasági válsággá nőtte ki magát, amely a gazdasági élet valamennyi területét közvetlenül érintette. Az elkerülhetetlen következmények voltak a fogyasztói vásárlóerő gyors csökkenése, a termelés esése, a magasabb munkanélküliség, az alacsonyabb adóbevétel és a kevesebb pénz az államháztartás finanszírozására.

Mivel a termelés világszerte esett, természetesen a kereskedelmi forgalomban lévő áruk értéke is szükségszerűen csökkent a termelés visszaesésével. Ha ezért most megkérdezzük, hogyan érjünk el stabilitást vagy növekedést a globális kereskedelem volumenében, hölgyeim és uraim, ez csak hatékony, a gazdasági összeomlást megakadályozó intézkedésekkel, a gazdaságot stabilizáló intézkedésekkel és a gazdasági növekedés fokozatos beindításával lehetséges.

A jelenlegi gazdasági rendszer annyira összefonódó és globalizált, hogy véleményem szerint értelmetlen illúzió lenne korlátozott, mesterséges intervenciókra hagyatkozni, amelyek bizonyos szektorokat céloznak, és nem termelnek hozzáadott értéket.

Iliana Ivanova. (PPE). – (BG) Hölgyeim és uraim, a válság elkerülhetetlenül a globális kereskedelmi volumen jelentős csökkenéséhez vezetett. Ezt a termelés és a befektetés visszaesése, illetve a korlátozott növekedési lehetőségek is tükrözik. Ugyanakkor a nemzeti kormányok erősen hajlanak arra, hogy korlátokat léptessenek életbe hazai termelési kapacitásuk védelme érdekében.

2009-ben megfigyelhettük a nemzeti védelem különböző formáinak riasztó növekedését, amelyeket mind egyes európai uniós tagállamokban, mind az új fejlődő országokban alkalmaztak. Ez a protekcionizmus a további terhek és korlátozások bevezetése révén megghiúsítja az európai gazdaság gerincét alkotó kis- és középvállalkozások nemzetközi piacokhoz való hozzáférését.

Annak érdekében, hogy áthidaljuk e problémákat, és támogassuk a vállalkozásokat és a kereskedelmet, véleményem szerint Európának mindenekfelett erős belső piacra van szüksége. Ezt akkor lehet elérni, ha az európai gazdaság megfelelően versenyképes, innovatív, és magas minőségi követelményeken alapul. Amint az Európai Bizottság is megjegyezte, a már megtett előrelépés ellenére tovább kell folytatnunk erőfeszítéseinket az oktatási rendszerek kapacitásainak növelésében, amely hozzájárul az innovatív, dinamikus, tudásalapú társadalomhoz.

Véleményem szerint az Európai Unió stabil közfinanszírozása, amely garantálja a nemzeti gazdaságok és az európai valuta fenntarthatóságát, fontos előfeltétele a kereskedelmi egyenlőtlenségek áthidalásának. Az euró stabilitása rendkívül lényeges kereskedelmi partnereink bizalma szempontjából. A kereskedelem és a befektetés

élénkítésének további eszköze a szükséges strukturális reformok időben történő bevezetése, amelyek az új, stabil növekedés megalapozását célozzák.

Végül, de jelentőségét tekintve nem utolsósorban, úgy gondolom, hogy a belső piacot erősítené az euróövezet körültekintő és gyors kiterjesztése, amely az európai államok gazdasági integrációját eredményezné, és az európai gazdaságot még befolyásosabbá tenné nemzetközi partnereivel szemben.

Enrique Guerrero Salom. (S&D). - (ES) Elnök asszony, amint azt a 2009-es adatok mutatják, és ahogy már elhangzott, a 2008 elején jelentkező pénzügyi válság lényegesen csökkentette a kereskedelem számadatait.

Mindenestre úgy tűnik, hogy sikerült elkerülnünk a protekcionizmus komoly kísértését, amely az 1930-as évek válsága alatt jellemző volt, és úgy tűnik, hogy az új korlátozó intézkedések irányzata a múlt év végén megszűnt. Ezt a potenciálisan kereskedelemkorlátozó intézkedésekről szóló, a tavalyi év végén elfogadott ötödik bizottsági jelentés is mutatja.

Ettől függetlenül számos ország fogadott el korlátozó intézkedéseket, olyan különböző gazdasági helyzetű országok, mint az Egyesült Államok, Kína, Argentína, Oroszország és Indonézia, de több fejlődő ország is. Ez utóbbiaknak, a fejlődő országoknak van szükségük a termékeiket fogadó, nyitott piacokra.

Ezért tehát felszólítom De Gucht urat mint fejlesztési biztost, hogy a szélesebb és szabadabb világkereskedelem irányába haladjon, illetve afelé, hogy az Európai Unió vegye át a vezetést a protekcionista korlátozások csökkentésében a fejlett országok között, és nagyobb elkötelezettséggel vegye figyelembe a fejlesztést a kereskedelmi tárgyalások során.

Georgios Papastamkos. (PPE). – (EL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a világkereskedelem visszaesése véleményem szerint jóval túllépett a recesszió határain. Kutatások kimutatták, hogy a kereskedelem banki finanszírozásának hiányát nagyrészt a kereskedelem lassulása eredményezi.

Két kérdést szeretnék feltenni: először is, mi történt a multilaterális kereskedelmi finanszírozás nemzetközi kötelezettségvállalásaival? Másodszor pedig: milyen eredményeket hozott európai szinten a rugalmasabb finanszírozási keretrendszer a vállalkozások finanszírozáshoz való hozzáféréseinek elősegítésében?

Ami a világkereskedelem kérdését illeti, szeretnék rámutatni arra, hogy a Kereskedelmi Világszervezet szabályai, rendje és kötelezettségvállalásai nagymértékben megakadályozták a korlátozó kereskedelmi intézkedéseket, ugyanakkor biztosították a rugalmasságot a gazdasági fellendülést célzó intézkedések elfogadásához.

Azonban felszólítjuk a Bizottságot, hogy kísérje nagy figyelemmel a kereskedelmi partnereink által elfogadott intézkedéseket és azok hatását az európai exportra, beleértve a jelentős uniós kereskedelmi partnerek által alkalmazott „vásárolj hazait” politikát. Ugyanakkor nem szabad figyelmen kívül hagyni bizonyos feltörekvő gazdaságok dinamikus exportnövekedését sem.

Jelen esetben szeretném külön kiemelni az európai termékek világpiaci versenyképességének ügyét, amely a gazdasági válság előtt is és attól függetlenül létezett.

Végül pedig úgy gondolom, hogy többek között arra van szükségünk, hogy kölcsönösséget érzünk el kereskedelmi partnereinkkel a piachoz való hozzáférés területén, visszaállítsuk a tisztességes verseny feltételeit a nemzetközi piacokon, és biztosítsuk, hogy az importtermékek ugyanazon szabályok alá essenek, mint az EU-ban termelt javak.

Laima Liucija Andrikiienė. (PPE). – Elnök asszony, *(nem hallható)* máris nagyon nehéz helyzetbe került a globális recesszió és világszerte számos termék iránti kereslet csökkenése miatt. A protekcionizmus azonban még inkább ártalmas a nemzetközi kereskedelemre és közvetlenül az EU érdekeire nézve.

Oroszország az egyik nemzetközi kereskedelmi szereplő, amely további, kontraproduktív kereskedelmi korlátokat vezetett be. A pénzügyi válság kezdete óta Oroszország számos, úgynevezett „ideiglenes” válságkezelő vámot vezetett be számos importcikkre, többek között a hús- és tejtermékekre, bútorokra és néhány acéltermékre is. Egy másik emlékeztető példa a gyógyszerekre kiszabott ideiglenes vámtarifa, amelyet Oroszország az uniós exportőrökkel szemben vezetett be.

Ami még inkább riasztó, hogy 2010. január 1-jén vámunió jött létre Oroszország, Fehéroroszország és Kazahsztán között. Ennek következtében az EU termékskálájának összesen 30%-ára megnövelt vámtarifa vonatkozik. A fő probléma természetesen az, hogy Oroszország Fehéroroszországhoz és Kazahsztánhoz hasonlóan nem tagja a WTO-nak, azaz nem kötik a WTO-nak az egyoldalú importtarifák növelését és egyéb

kereskedelempolitikai intézkedéseket korlátozó szabályai. Mivel Oroszország nem tagja a WTO-nak, nem áll rendelkezésünkre vitarendezési mechanizmus.

Biztos úr, két kérdésem van önhez. Hogyan értékeli a Bizottság az Oroszországgal való uniós kereskedelem jelenlegi problémáit, illetve van-e konkrét stratégiánk arra, hogyan közelítsünk Oroszország WTO-tagságának kérdéséhez?

Daniel Caspary. (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, számos alkalommal hallottuk, hogy a világkereskedelem nagymértékben visszaesett az elmúlt három hónap során, a Kereskedelmi Világszervezet számos tagjának sikeres törekvései ellenére, amelyek a nyitott piacok lehetőség szerinti fenntartását célozták. Szintén hálás vagyok azért, hogy az Európai Unió rendkívül hatékony szerepet játszott e tekintetben, és alig vezetett be protekcionista intézkedést.

Hazámban létezik egy mondás, miszerint a támadás a legjobb védekezés. Szeretném folytatni, amiről Andriessen asszony beszélt Oroszország bizonyos intézkedéseivel kapcsolatban. Fel kell tennünk a kérdést: milyen hatékony eszközök állnak rendelkezésünkre azon kereskedelmi partnereinkkel szemben, akik nem tartották be a G20 megállapodásait, akik protekcionista intézkedéseket vezettek be, bezárták a piacokat, és még inkább elősegítették a világgazdasági teljesítmény visszaesését?

Nem volna-e szükség a Globális Európa stratégia cselekvő alkalmazására és pontjainak erélyes betartatására? Vajon nem jött-e el a megfelelő pillanat, hogy érdekeinket cselekvő módon érvényesítsük ahelyett, hogy csupán elejét vegyük a protekcionizmusnak? Egy lehetséges új kezdeményezésre gondolok, amely lehetővé teszi, hogy a WTO-n belül végre előre lépjünk. Úgy gondolom, hogy gyorsan meg kell tennünk a szabadkereskedelmi egyezmények logikus lépését. Dél-Koreával már elértünk eredményt. Azonban mi a helyzet Indiával, Kanadával, Kolumbiával és Peruvával? Vajon nem küldenénk-e pozitív jelzést, ha most előre tudnánk lépni a szabadkereskedelmi egyezmények ügyében?

Több európai parlamenti képviselőtársam említette a fejlődő országokat. Vajon nem ez az ideális alkalom, hogy előrelépést tegyünk végre a gazdasági partnerségi megállapodásokban, hogy a fejlődő országok és az afrikai, karib-tengeri és csendes-óceáni térség (AKCS) országai jobban beilleszkedjenek a világkereskedelembé, és hogy hatékony intézkedéseket hozzanak a gazdasági növekedés és a szegénység leküzdése érdekében? Az utóbbi évtizedekben világossá vált, hogy a világkereskedelemben részt vevő országok érték el a legmagasabb szintű növekedést. Várakozással tekintek válasza elé, De Gucht úr.

Theodoros Skylakakis. (PPE). – (EL) Elnök asszony, az első megjegyzésem, hogy a gyorsan feltörekvő országokkal való kereskedelmi kapcsolataink nem statikusak. Amikor például teljesen különböző a növekedési arány az Európai Unió és Kína között, a nem tarifális korlátok velünk szemben való alkalmazása – amelynek kisebb jelentőséget tulajdonítottunk, amikor a kínai gazdaság kisebb volt – egyre rosszabb következményekkel jár számunkra, miközben Kína viszonylagos jelentősége növekszik, sajátunk pedig csökken.

Ugyanakkor miközben viszonylagos méretünk csökken, tárgyalóerőnk szintén csökken. Ezért itt a lehetőség számunkra az EU politikájának alkalmazására és az exportunkra vonatkozó korlátozások hatékony csökkentésére a gyorsan feltörekvő gazdaságokban, illetve a szociális és környezetvédelmi dömping korlátozására. Az idő ellenünk dolgozik, a válság következtében még inkább, mint előtte.

Második megjegyzésem, hogy miközben a viszonyok változnak, a transzatlanti kereskedelmi kapcsolatok, illetve a működőképesebb amerikai piac előmozdításának jelentősége növekszik, hiszen ez utóbbi élénkíti a transzatlanti kereskedelmet, és az Atlanti-óceán mindkét felén nagyobb tárgyalóerőt biztosít.

Itt szintén adódik egy lehetőség, mivel időre lesz szükség a transzatlanti piac felépítésére, amely összetett folyamat. Hogyan értékeli az Egyesült Államok e kapcsolatok jelentőségét? Sajnos nem biztató jel, hogy Obama elnök nem fog részt venni a közelgő madridi csúcstalálkozón.

Kérdésem az, hogy a Bizottság szükségét érzi-e sürgős intézkedésnek, amíg még rendelkezünk kellő tárgyalóerővel.

Tokia Saïfi. (PPE). – (FR) Elnök asszony, az a gazdasági és pénzügyi vihar, amelyet nemrég megéltünk, nagy károkat okozott. Gazdaságaink nem találják az irányt, és még ma is küzdünk, hogy visszabilenjen az egyensúly a határozott, feltörekvő erőkkel szemben.

Eljött az idő, biztos úr, hogy az ön vezetésével ambiciózus és ésszerű európai kereskedelempolitikát folytassunk, amely szabadkozás nélkül saját kereskedelmi érdekei megvédését tartja szem előtt, és a piacok kölcsönös nyitottságán és versenyelőnyeink kiaknázásán alapul.

Az Európai Uniónak először is meg kell találnia a megfelelő középút a szélsőséges szabadkereskedelem és a protekcionizmus között. Véleményem szerint e harmadik utat a tisztességes kereskedelem keretrendszerének létrehozása testesíti meg. Az Európai Uniót bizonyos értékek vértetik fel: a szellemi tulajdon védelmének tiszteletben tartása, a tisztességesség a befektetések területén, a piaci hozzáférés, a fellépés a nem tarifális korlátokkal szemben, valamint a szociális és környezetvédelmi normák tiszteletben tartása. Következésképpen kötelessége biztosítani, hogy ezen értékeket alapvetőnek fogadja el India és Kína, e feltörekvő országok, amelyek nem csupán ügyfeleink és versenytársaink, hanem partnereink is.

A kiegyensúlyozott kereskedelem megteremtésének igényén kívül önnek, biztos úr, segítenie kell az európai vállalatok versenyképességének fellendítését. Miként lehetséges ez? Az innováció, a kutatás és fejlesztésbe való befektetés, és a versenyképes klaszterek nemzetközi befolyása valószínűleg néhány olyan tényező, amely kisegít minket a válságból.

Emellett az innovatív vállalatokra – különösen a kis- és középvállalkozásokra –, illetve a környezetbarát technológiákra és szolgáltatásokra kell összpontosítanunk intézkedéseinket úgy, hogy megszüntetjük túlzott adminisztratív és adóterheiket.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Krisztina Morvai. (NI). – *(HU)* Nem kerülhető meg az alapkérdés, hogy jó-e a globális szabadkereskedelem, a WTO által vezényelt jelenlegi rendszer az embereknek, avagy esetleg el kellene gondolkodni egy új rendező elvnek, amelyet nem neveznék feltétlenül protekcionizmusnak, inkább gazdasági önrendelkezésnek. Javasolnám, hogy három területen vizsgáljuk meg pontosan, hogy mit is jelent ez a két különböző rendező elv. Mit jelent a jelenlegi formájában és mértékében a globális világkereskedelem az európai munkahelyteremtés és -megtartás szempontjából, különösen, hogyha az európai országok kiskereskedőire, kisvállalkozóira, családi vállalkozóira, kisgazdáira gondolunk, akik elvesznek és elveszítik a lehetőségeiket a jelenlegi globális, liberalizált világkereskedelem miatt? Ha a szolidaritásra gondolunk: jó-e a szegény, fejlődő országok szempontjából az, hogy a saját mezőgazdaság, saját ipar fejlesztése helyett meg kell nyitniuk a piacukat? Jó-e a környezetvédelem szempontjából, hogy ilyen távolságokra kell szállítani?

Én azt javasolnám, hogy kezdő lépésként legalább a mezőgazdaság és az élelmiszer vonatkozásában gondolkodjunk el alaposan azon, hogy bevezessük az élelmiszer-önrendelkezés elvét, ami azt jelenti, hogy a közösségeknek, az országoknak joguk van eldönteni azt, hogy mit kívánnak termelni, hogyan kívánják azt megtermelni, hogyan kívánják értékesíteni. A fogyasztóknak pedig joguk van a jó minőségű, egészséges, tápláló élelmiszerre, amiről tudjuk, hogy nem az ezer kilométerről szállított élelmiszer, hanem a helyben megtermelt, helyben feldolgozott és helyben értékesített élelmiszer.

Rareș -Lucian Niculescu. (PPE). – *(RO)* Biztos úr, szeretnék gratulálni új kinevezéséhez. Esetleg tudna részletekkel szolgálni a gazdasági válság hatásáról a világkereskedelemre a mezőgazdasági termékek tekintetében? Andrikené asszony már említette az Orosz Föderáció esetét, amely bejelentette, hogy kész 2015-ig betiltani a baromfihúsimportot, mivel nemzeti termelésből fedezi szükségleteit.

Feltételezve, hogy a versenykéesebb agrárrendszer kialakítása a nyílt világkereskedelmi környezetben az új mezőgazdasági biztos Barroso elnök által kijelölt feladata, kihasználom a biztos jelenlétét az ülésremben, hogy megkérdézem, hogyan látja a mezőgazdaságért felelős kollégájával való együttműködését a dohai kerekasztal részeként lezárt tárgyalások tekintetében.

Seán Kelly. (PPE). – Elnök asszony, először is szeretném kijelenteni, hogy gratulálnunk kell a Bizottságnak, amiért nemrég elutasította a WHO javaslatát, miszerint be kellene tiltanunk a vámmentes szeszes italok és szeszek árusítását. Ha a javaslat elfogadásra került volna, ez az európai gazdaságnak 2 milliárd eurójába került volna, és uniószerre több száz munkahelybe. Ez a javaslat nem a WHO tudományos eredményein alapult, inkább a morális kioktatás volt a célja, és a Bizottság szerencsére elutasította.

A második pont, amelyre ki szeretnék térni: elsősorban a bankok felelősek több manapság tapasztalt kárért, de mi történt? Egy új elmélet született, mely szerint a bankok túlságosan nagyok a bukáshoz. Úgy gondolom, hogy nem túlságosan nagyok a bukáshoz, hanem inkább túl nagy a mellényük. Ez látható az erkölctelen mértékű banki fizetéseken is, amelyeket néhányan felvesznek, és a nevetséges bónuszokon, amelyeket szintén megkapnak. Egy bankárnak sem kellene többet keresnie, mint országa miniszterelnökének, és azon kell dolgoznunk...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Czesław Adam Siekierski. (PPE). – (PL) Elnök asszony, a nemzetközi kereskedelem a pénzügyi szektorral együtt a világgazdaság azon területe, amely a válság következtében a legtöbb veszteséget szenvedte el. Becslések szerint a világkereskedelem forgalma tavaly körülbelül 10%-ot esett a válság következtében. Emellett a több ország által a recesszió elleni alapvető eszközként alkalmazott protekcionizmus politikája hátrányosan érinti a kereskedelmet. A globális gazdaságban a szabadkereskedelem előnyeinek nem kellene magyarázatra szorulniuk. Bizton mondhatjuk, hogy a szabadpiaci országok virágzása a 20. század második felében nagyrészt a szabadkereskedelem gyümölcse volt, amely ezen időszakban dinamikusan fejlődött. A világgazdaság visszaesése, a munkanélküliség emelkedése különösen a fejlődő országokban, illetve ezzel a szegénység és szociális kirekesztés növekedése – ezen ártalmas irányzat megállítható a dinamikus kereskedelem visszaállításával a tisztességes és igazságos (...).

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Michael Theurer. (ALDE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, először is szeretnék önnek gratulálni biztosi kinevezéséhez. Örömmel látunk ilyen előrelátó és sikeres politikust és ismert liberálist a Bizottságban. Önnek minden meggyőző erejére szüksége lesz, hogy új lendületet adjon az EU nemzetközi kereskedelempolitikájának. Harcolnunk kell a protekcionista irányzatok ellen. A történelem világosan mutatja, hogy azok az országok, amelyek részei voltak a világkereskedelemnek, nagyobb növekedést értek el, mint amelyek nem voltak részei.

Emellett új világrenddel kell szembenéznünk. Néhány szereplő, például Kína, állami kapitalista rendszerrel rendelkezik, de lehetséges, hogy a mieinktől eltérő módszereket alkalmaz a világkereskedelem küzdőterén. Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy dolgozzon ki új világkereskedelmi stratégiát. Egyértelmű, hogy előre kell lépniünk a dohai kerekasztallal, mivel a multilaterális megközelítés a helyes. Azonban minden erőfeszítésünkre szükségünk lesz a Kínával kapcsolatos előrelépéshez.

Daniel Caspary. (PPE). – (DE) Elnök asszony, szeretném azt a témát folytatni, amelyet két korábbi felszólaló említett. De Gucht úr, szerencsére ön a Transzatlanti Gazdasági Tanács (CET) felelőse is. Rendkívül hálás lennék, ha napirendje legfontosabb pontjai közé kerülne a CET az általunk említett valamennyi probléma megoldása céljából.

Még mindig az a helyzet, hogy Európa és az Egyesült Államok teszik ki a globális gazdasági teljesítmény 60%-át. Ha a transzatlanti piacon csupán a kereskedelmi korlátok töredékét eltávolítanánk, sokkal többet tehetnénk polgárainkért, és természetesen a munkavállalóinkért, mint amit sok más, jóval nagyobb erőfeszítést igénylő intézkedésünk elért az utóbbi öt év során. Nagyon hálás lennék, ha figyelmét a CET-nek szentelné.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, ha egyenlő arányban próbálnék válaszolni valamennyi feltett kérdésre, és valamennyi felvetett ügyben, úgy gondolom, hogy legalább fél órára lenne szükségem. Ha jól értem, csupán két vagy három perc áll rendelkezésemre.

Miután ezt leszögeztem, hadd kezdjem egy általános megjegyzéssel. Valóban nem hiszem, hogy a protekcionizmus a megoldás. Nem számít, hisz-e benne valaki vagy sem, ha visszatekint a történelemre, a nemzetközi kereskedelemnek köszönhető, hogy országaink felvirágoztak.

Másodszor, Európa gazdasága transzformatív, ami azt jelenti, hogy importálnunk kell, hogy exportálhassunk. Az a gondolat, hogy exportálhatunk import nélkül, teljesen hamis és ellentmond a tényeknek.

Tehát szilárd meggyőződése, hogy szabadkereskedelmi egyezményekre van szükségünk legnagyobb gazdasági partnereinkkel, hogy sikerre kell vinnünk a dohai kerekasztalt, és tovább kell liberalizálnunk a nemzetközi kereskedelmet. Azonban ez nem azt jelenti, hogy nem kell figyelembe vennünk azt a tényt, hogy a nemzetközi kereskedelemnek tisztességesnek kell lennie, illetve hogy jogunk van érdekeink megvédéséhez. A Bizottság bizonyosan így fog tenni szükség esetén, és használni fogjuk a rendelkezésünkre álló kereskedelemvédelmi eszközöket a számunkra tisztességtelen kereskedelmi torzításokkal szemben.

Néhány egészen konkrét kérdést is felvetettek a felszólalók, például Jadot úr a WTO február 4-i üléséről és annak eredményéről. Az ülés fő üzenete az volt, hogy a szolgáltatások kereskedelméről szóló általános egyezmény szabályai nem akadályozzák az országok jogait a hatékony pénzügyi szabályozás biztosítása tekintetében. Ennek oka az, hogy a GATS-egyezmény rendkívül széles hatókörrel rendelkezik pénzügyi prudenciális intézkedések tekintetében, így a pénzügyi szabályozás, akár nemzeti, akár európai szinten, bizonyosan nem mond ellent a GATS szabályainak.

Ezzel a most tapasztalt válság eredetéhez értem. Remélhetőleg már túl vagyunk a nehezen. Határozott meggyőződése, hogy a válság nagy hatással volt a kereskedelemre, de a válság a pénzügyi

egyenlőtlenségekben gyökerezik, amely pénzügyi intézmények teljességgel hibás döntéseinek eredménye. A pénzügyi válság nem Európából származik, Európába és a világ többi részébe az Egyesült Államokból érkezett.

Egyetértek azzal, hogy a néhány évvel ezelőtti élelmiszerválság, amely – tegyük hozzá – még mindig nem oldódott meg teljesen, hozzájárult a nagy mértékű egyenlőtlenségekhez, különösen a fejlődő országok esetében. Sokat elmondhatunk a fejlődő országokról, a jó kormányzásról és így tovább, de a fejlődő országok bizonyosan nem hibáztathatók a pénzügyi válság elindításával. Ez nyilvánvaló, és ezen országokat különösen sújtotta a válság, tehát ezt is megfelelőképpen figyelembe kell vennünk.

Volt még néhány kérdésfelvetés, legutóbb Caspary úr és Jadot úr részéről is, miszerint mit fogunk tenni a CET-tel és a Kínával szembeni stratégiai kezdeményezéssel.

Személyes véleményem az, hogy az egyetlen jó válasz Kína gazdasági fejlődésére – amelyet egyébként nem fogunk megállítani –, az egyetlen jó válasz tehát, hogy mi magunk megerősödünk. Úgy vélem, hogy ez az egyetlen jó válasz.

Ha megvizsgáljuk ezt a kereskedelmi deficit szempontjából, igaz, hogy Kínával a kereskedelmi deficit jelentősen megnőtt, de ha az Ázsiával való globális kereskedelmi deficitet nézzük, az nem növekedett ilyen mértékben. Ázsián belül pedig Kína a többi ázsiai ország rendkívül erős versenytársa.

Tehát a teendők, hogy mi magunk is megerősödjünk. Úgy gondolom, hogy a transzatlanti piac elérése például az egyik legjobb válasz, amit adhatunk.

Van egy új, a Parlament kérésére készített jelentésünk, amely azt mutatja, hogy ha 50%-kal tudnánk csökkenteni a nem tarifális korlátokat Európa és az Egyesült Államok között, ennek hatása sokkal nagyobb lenne, mint a dohai kerekasztalnak. Ezen tovább kell dolgoznunk, bár hozzá kell tennem, hogy egyáltalán nem könnyű.

Ami a dohai kerekasztalt illeti, szilárd meggyőződése, hogy meg kell próbálnunk lezárni, mivel sok jelentős pontja van, többek közt az, hogy a meglévő vámok nem emelkedhetnek, illetve lezárhatnánk azokat. Másodszor, a dohai kerekasztalon belül létezik egy erős fejlesztési megközelítés, feltéve természetesen, ha fenntarthatjuk a jelenlegi helyzetet, és ezt kell kitűznie célul az Európai Bizottságnak.

David Martin feltett egy kérdést a Robin Hood-adóval kapcsolatban. Először is meg kell mondanom, hogy a Robin Hood név sokkal jobban tetszik, mint a Tobin. Ettől eltekintve viszont attól tartok, hogy a Robin Hood-adó ugyanazokkal a problémákkal szembesül, mint a Tobin-adó, miszerint csak globális szinten valósítható meg. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy ennek még globális szintű bevezetése is rendkívül költséges megvalósítási mechanizmus felállítását jelentené. Barroso elnök monda azt a Tobin-adóról, hogy készek vagyunk támogatni, amennyiben mindenki más is, és természetesen ez a dolog hátulütője.

Egy utolsó szó – többek között Higgins úr felvetése – a spekulációról és következményeiről, illetve Görögország ügyéről.

Ez a vita nem Görögországról szól, tehát nem mennék bele részletesen, azonban őszintén úgy gondolom, hogy részben Görögország is hibás ebben. Ami nem létezhet a globális gazdaságban, és ami nem létezhet az Európai Unióban sem, az a morális kockázat. Az Európai Unió tagsága néhány kötelezettséggel is jár. Tehát a tagállamoknak, amelyek nehéz helyzetbe kerülnek – és lehetőség szerint minden bizonnyal készek vagyunk támogatást és segítséget nyújtani számukra –, tudomásul kell venniük, hogy be kell tartaniuk a szabályokat, és ha betartják a szabályokat, akkor valószínűleg nem kerülnek abba a nehéz helyzetbe, amelybe most kerültek.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Edit Herczog (S&D), írásban. – (HU) A világkereskedelem zsugorodása különösen Közép-Kelet-Európa országait sújtotta, mivel a kereslet csökkenése összpontosult azokra a termékekre (autó, szórakoztató elektronika, stb), amelyeknek jelentős szerepe volt a kivitelben. Ugyanakkor ezeket az országokat a hitelválság is erőteljesen érintette. Ahhoz, hogy ezek az országok ki tudjanak lábalni a kettős szorítás okozta nehézségekből és az ebből eredő társadalmi problémákból (pl. növekvő munkanélküliség), igen nagy jelentősége volna a kivitel élénkítésének. E téren különösen az exportőrök finanszírozása tűnik jelentős akadállynak, mivel a fizetési határidők kitolódtak, a hitelek megdrágultak és nehezen érhetőek el, valamint

romlottak a hitelbiztosítás feltételei is. Emiatt a szóbanforgó országokra, ezen belül különösen az EU tagországokra célzott programokat kellene kidolgozni, amelyek segíthetnék az említett nehézségek leküzdését.

Andreas Mölzer (NI). *írásban. – (DE)* Az 1990-es évek kiszervezési irányzata a tőke és a szaktudás külföldre áramlását eredményezte a világgazdaságban. Az, hogy munkahelyeket teremtettek és teremtenek olyan országokban, ahol alacsonyak a bérek, azt eredményezte, hogy Közép- és Nyugat-Európában is estek az átlagbérek, ami viszont a fogyasztás visszaesését okozta. Ennek következménye, hogy az európai vállalatok már nem javak előállításából termelik profitjuk nagy részét, amely üzletük alapja. Eredményüket pénzügyi tranzakciók és spekuláció útján próbálják javítani. Ezen a ponton kell kezdenünk. Be kell vezetnünk egy kvótát arra vonatkozólag, hogy milyen mértékű rendes részvénytőkét fektethet egy vállalat részvényekbe, és mekkora tartalékot helyezhet el pénzügyi csomagokban harmadik országokban. Másodszor, szabályozásra van szükség azon vállalatok számára, amelyek kárt szenvedtek a válság következtében. Harmadszor, a gazdaságnak nemcsak friss tőkére van szüksége a bankok számára, amelyek többek közt a válság fő kiváltói voltak, hanem főképpen a pénzügyi transzferek új szabályozására, a hitelcsomagok eladására vonatkozóan szigorú iránymutatásra, illetve független felügyeleti testületre az új és virágzó kereskedelmi üzletágban, amely magába foglalja a short-ügyletekhez hasonló, betiltandó területeket.

Artur Zasada (PPE). *írásban. – (PL)* Ha Moreira úr most ismertetett előrejelzése helyes, akkor a világkereskedelem várható visszaesése a második világháború óta a legnagyobb lesz. Szükségtelen hozzátenni, hogy mind az Európai Unió tagállamai, mind a közösséghez nem tartozó országok intézkedéseket hoznak a versenyképesség növelésére és a válság hatásának leküzdésére. A Centre of Economic Policy Research által végzett kutatás szerint a G20-csoport első, a válságnak szentelt találkozója óta 425 jogszabályi kezdeményezés lépett életbe a válság hatásának ellensúlyozására. Néhány ország protekcionista gyakorlathoz fordult, míg mások a kereskedelem liberalizációjával próbálkoztak. Annak a ténynek a tükrében, hogy a gazdaság összekapcsolódó hajók rendszere, az Európai Bizottság nyomon követi-e az Európai Unió és a világ többi részén hozott jogszabályi kezdeményezéseket? Az Európai Bizottság a válságkezelő intézkedések során figyelembe veszi-e ezeket? Mivel a protekcionista és liberalizációs intézkedések összeadódnak, elő fog állni a helyzet, amelyben azok kölcsönösen kioltják egymást, és hatástalanok lesznek a világkereskedelmre.

19. Szabadkereskedelmi megállapodás az EU és Dél-Korea között (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Daniel Caspary, Peter Šťastný, Paweł Zalewski, David Martin, Gianluca Susta, Kader Arif, Michael Theurer, Niccolò Rinaldi, Metin Kazak, Marielle De Sarnez és Jan Zahradil szóbeli választ igénylő kérdése a Bizottsághoz az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében az EU és Dél-Korea közötti szabadkereskedelmi megállapodásról (O-0171/2009 – B7-0001/2010).

Daniel Caspary, szerző. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, a Dél-Koreával kötendő megállapodásról szóló tárgyalások befejeződtek, és a dokumentumokat parafálták. Ez nagyon jó. Ha azonban a megállapodást részletesen megvizsgáljuk, úgy tűnik, hogy a gyorsaság fontosabb szempont volt, mint az alaposság. Az a benyomásom, hogy elődje minden áron tető alá akarta hozni a megállapodást, hogy hivatali ideje alatt legalább egyetlen sikert elérhessen.

Ismerjük a tárgyalások kezdete előtt készült számos szakértői jelentést, amelyek egyértelműen beszámoltak az európai ipar és az európai gazdaság számára nyújtott több lehetséges előnyről. Valószínűleg pozitív hatás várható a gépgyártás, a vegyipar, a gyógyszeripar, az élelmiszeripar és a szolgáltatások területén. Ezek az ágazatok és számos más ágazat azt remélik, hogy a megállapodás jelentős előnyt hoz számukra. Elsősorban a gépjárműipar azonban ellenérzésének ad hangot. Gondok vannak a vám-visszatérítési rendszerrel, a Dél-Koreából származó autókba beépíthető, külföldi beszállítók által rendelkezésre bocsátott alkatrészek értékének kérdésével és a környezetvédelmi előírások kérdésével, amely továbbra is megoldatlan.

Remélem, hogy az elkövetkezendő hónapokban nemcsak foglalkozni fogunk ezekkel a bírálatokkal, hanem a védelmi mechanizmusok és a védintézkedési rendelet alkalmazásával számos bírálatra megoldást is találunk. E Ház képviselőiként csak abban az esetben szavazhatjuk meg ezt a szabadkereskedelmi megállapodást, ha foglalkoztunk a gépjárműipar jogos aggályaival, és valóban hatékony megoldásokat tudunk beépíteni e védelmi mechanizmusokba.

A védelmi mechanizmusokra vonatkozó szöveg máától elérhető az interneten, bár sajnos még nem volt alkalmam elolvasni azt. Képviselőcsoportom nevében felajánlom önöknek a lehetőséget arra, hogy az európai

szintű megfelelő szabályozás kidolgozása terén partnerekként együttműködünk annak érdekében, hogy a gépjárműipar érdekei is tükröződjenek ebben a szabadkereskedelmi megállapodásban.

Gianluca Susta, szerző. – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, új szereplők jelentek meg a világ színpadán, amelyek közül néhány nem is olyan régen még fejlődő országgént szerepelt.

Ennek alapján a szabadkereskedelem, valamint az Európai Unió és főbb versenytársai közötti kapcsolat valódi megnyilvánulásai terén, kulturális és egyéb területeken is változnia kell megközelítésünknek. Ezt a kapcsolatot jelenleg néhány olyan mágikus kifejezés közvetíti, amelyek még nem kerültek be az Európai Bizottság szótárába. Ilyen kifejezés a kölcsönösség, az európai érdek, a dömping elleni harc és a vámok elleni küzdelem.

Ez a Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodás háttere, amely egyébként két biztost – a belső piacért és a szolgáltatásokért felelős biztost és a foglalkoztatásért felelős biztost – és néhány kormányt összezavart.

Mik ennek a kétoldalú megállapodásnak a valódi előnyei, amikor az Európai Unió és Korea közötti kereskedelem 50%-a a gépjárműipart érinti, amikor a hozzánk exportált 700 000 koreai autó és a Korea által importált 27 000 európai autó közötti különbség nyilvánvaló. Mi az értelme a minden egyes Európában eladott koreai autó utáni körülbelül 1 600 EUR közvetlen támogatásnak, amikor egyes európai kormányok számára problémát jelent, hogy a fogyasztás előmozdítása érdekében ösztönözzék az autók vételét és eladását? Hogyan hagyhatnánk figyelmen kívül továbbá a textil- és elektronikai iparral kapcsolatos komoly kétélyeket?

Nem fogunk megelégedni azzal, biztos úr, hogy már az ikszedik alkalommal halljuk, ahogy Ashton asszony is említette ön előtt, hogy a vegyipar, a gyógyszeripar vagy a mezőgazdasági és élelmiszeripari ágazat esetében vannak előnyök, mivel ezek teljesen jelentéktelenek a textil-, az elektronikai és mindenekelőtt a gépjárműiparra vagy a pénzügyi szolgáltatásokra gyakorolt hatásokkal összehasonlítva. Elképzelhető, hogy Európa fejlődéséhez ismét a pénzügyi opciót választja, még a jelenlegi válság idején is?

Mindannyian reménykedve üdvözlöttük az új Európa lisszaboni születését. Európa azonban, különösen napjainkban nem teheti meg, hogy figyelmen kívül hagyja az európai érdekeket a világban. Az Egyesült Államok mindent megtesz annak érdekében, hogy a Boeingt megvédje az Airbus-szal szemben, az argentin kormány pedig a Telecom kisajátításával fenyeget.

A Koreával kötött megállapodás valójában legitimizálja a Kínán keresztüli finanszírozást, amely eddig jogellenes volt. Ez az a forgatókönyv, amelynek alapján főbb üzleti vállalkozásaink működni kénytelenek. Mögöttük munkavállalók, családok százezrei látják füstbe menni jövőjüket, nem azért, mert rossz minőségű szolgáltatásokat nyújtanak, vagy árukat állítanak elő, hanem azért, mert megengedik, hogy az elégtelenül meghatározott érdekek megelőzzék a nyilvánvalóbb és objektívebb érdekeket.

Bízunk érzékenységében, biztos úr, abban a reményben, hogy el fogja kerülni az elszórt ratifikálást, amely együtt járhat a ratifikálásra váró megállapodás kereskedelmi részének ideiglenes alkalmazására vonatkozó elfogadhatatlan döntésekkel, vagy legalábbis azokkal a döntésekkel, amelyek a kétoldalú védzáradekról szóló rendelet pontos meghatározásáig elfogadhatatlanok. Ezt a védzáradekot szokásos jogalkotási eljárással kell elfogadni, amelyet az ajánlhatóság értékelésének első lépésének kell tekinteni ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Michael Theurer, szerző. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a Lisszaboni Szerződés új fejezetet nyit a Bizottság, a Tanács és a Parlament közötti együttműködésben. Az európai polgárok által közvetlenül választott Európai Parlament együttdöntési joga lehetőséget teremt arra, hogy a kereskedelempolitikai döntésekbe visszavigyük a demokráciát. Ez helyes, mert a következmények a tagállamok munkavállalóit és fogyasztóit érintik.

Európa jólétének alapja a szabad és tisztességes kereskedelem. Ezért minden protekcionista tendenciával szemben határozottan fel kell lépünk. A szabadkereskedelmi megállapodások, például a Koreával kötött szóban forgó megállapodás, jelentősen hozzájárulhatnak a világkereskedelem, a növekedés és a foglalkoztatás ösztönzéséhez. Az ilyen megállapodások jellegéből adódik azonban, hogy konkrét felépítésüktől függően bizonyos ágazatok számára más ágazatokkal szemben több előny jelentenek. Az EU-n belül a különböző iparágakra és ágazatokra gyakorolt hatás alapos felmérése a mi feladatunk, itt a Parlamentben. Ehhez megfelelő adatokra és hatásvizsgálatokra van szükségünk, amelyek biztosítása a Bizottság feladata. A bizottság és a plenáris ülés számos kérése ellenére azonban még nem kaptuk meg a szerintünk kielégítő adatokat. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport e kérdésfelvetés terén ezért csatlakozott más képviselőcsoportokhoz.

Az eddig általunk kapott információk alapján a megállapodás az európai gazdaság számára a szolgáltatások, a gép- és berendezésgyártás, a vegyipar és a mezőgazdasági ágazat terén nyújt lehetőségeket. Félő azonban, hogy a megállapodás negatív hatást gyakorol a gépjármű- és textiliparra, valamint az elektronikai ágazatokra.

A Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodás a fejlett országokkal kötött megállapodások közül az egyetlen, amely nem tiltja a vámviszátérítéseket. Ez a dél-koreai ipar számára egyoldalú költségelőny járhat. Ahogy a Bizottság többször biztosított bennünket, a vámviszátérítésre vonatkozó rendelkezések tartalmaznak egy védzáradékot, amely bizonyos szempontok alapján mentességet tesz lehetővé. Az érintett vállalatok érdekében azonban ezt sürgősen tisztáznunk kell. A rendszernek a gyakorlatban alkalmazhatónak kell lennie. Nem történhet meg, hogy a védzáradékok értéktelenek, mert a vállalatok nem tudják biztosítani a szükséges bizonyítékot. Mivel úgy tűnik, hogy a megállapodás egyoldalú rendelkezéseket tartalmaz, és a jövőbeli megállapodások, például az Indiával és a Délkelet-ázsiai Nemzetek Szövetségével kötendő megállapodás tekintetében precedenst teremt, úgy értékeljük, hogy a védzáradékok konkrét megfogalmazása, a viták rendezésére vonatkozó eljárás és a megállapodás alkalmazását érintő egyéb rendelkezések központi jelentőségűek.

Ezért felszólítjuk a Bizottságot, hogy a szabadkereskedelmi megállapodást az annak alkalmazására vonatkozó rendelkezésekkel együtt nyújtsa be elfogadásra a Parlamentnek. Gyors döntést szeretnénk. Ezért a megállapodás ideiglenes változata nem léphet hatályba. Vállalatokkal folytatott megbeszélésekből tudom, hogy a végrehajtásnak milyen jelentős hatása van. Ezért a Bizottsághoz szóló kérdésem a következő: Az európai külügyi szolgálat létrehozása a kereskedelempolitikában meghatározóbb szerepet is jelent majd? Véleményünk szerint mindenesetre erre is ki kellene terjednie.

Robert Sturdy, szerző. – Elnök asszony, gazdasági recesszió idején csak új piacok megnyitásával és akadályok felszámolásával építhetjük újra iparunkat, teremthetünk munkahelyeket, és erősíthetjük a fejlődést. Köszönöm, biztos úr, az előző vitával kapcsolatos nézeteit.

A fogyasztási cikkek, elektronikai termékek, gyógyszerek, vegyi anyagok és orvosi eszközök uniós exportőrei csak néhány olyan ágazatot képviselnek, amelyek számára óriási előnyökkel jár a nem vámjellegű akadályok megszüntése. Bizonyos tanúsítási eljárások egyszerűsítése, az átláthatóság és az árak előreláthatósága a fogyasztók számára előnyt jelentenek. A koreai fogyasztói piac viszont sajátos európai mezőgazdasági termékekhez, például oltalom alatt álló földrajzi jelzéssel ellátott borhoz, szeszes italokhoz, húsokhoz, sajtokhoz szeretne hozzáférni.

Hiba lenne azonban, ha e kereskedelmi megállapodást – és erről már többeket hallhattunk – látszólagos jelentése alapján fogadnánk el, és vannak olyan területek, amelyeket a Bizottságnak tisztáznia kell. Amint említettem, a vámviszátérítésről szóló záradékok befogadása sokunkat aggodalommal töltött el.

Minden szabadkereskedelmi megállapodásnak a kölcsönösség vagy a kölcsönös előnyök elvén kell alapulnia, de az európai autógyártók előtti lehetséges akadályok továbbra is tisztázatlanok, és komoly aggályokat vetnek fel bennünk. A Bizottság biztosított bennünket arról, hogy Korea aktívan liberalizálja importrendszerét. A vámviszátérítés alapján Korea által visszatéríthető vámok szintjét fokozatosan csökkentik. A tárgyaló felek meg vannak győződve arról, hogy idővel a vámviszátérítés gazdasági jelentősége csökken. Ezen érv alátámasztására a Bizottság milyen bizonyítékokkal szolgál? Ha a Bizottság e védelmi mechanizmus többszöri vagy folyamatos alkalmazásával találja szembe magát, az átmeneti időszak meghosszabbítása céljából mérlegelni fogja a tárgyalások újrafelvételét?

Biztos úr, várom, hogy a közelgő új megállapodás terén szorosan együttműködhessenek önnel.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretném megköszönni a tisztelt képviselők szóbeli választ igénylő kérdését, amely igazolja, hogy az Európai Parlament érdeklődést tanúsít az EU és Dél-Korea közötti szabadkereskedelmi megállapodás iránt.

Mivel ez lesz az első nagy szabadkereskedelmi megállapodás, amelyhez a Lisszaboni Szerződés alapján kéri az Európai Parlament hivatalos jóváhagyását, nagyon üdvözlöm a lehetőséget, hogy a szabadkereskedelmi megállapodás számos, a szóbeli választ igénylő kérdésben felvetett aspektusára válaszolhatok. Elképzelhető, hogy nem tudok részletes választ adni a kérdés valamennyi aspektusára, de egy következő kérdés kapcsán örömmel foglalkozom azokkal.

Az EU és Dél-Korea közötti megállapodás nem az első szabadkereskedelmi megállapodás, amelyről az EU egy ázsiai országgal tárgyal; ugyanakkor ez a legambiciózusabb és legátfogóbb szabadkereskedelmi

megállapodás, amelyről az Európai Unió valaha tárgyalt. Több mint kétvényi tárgyalást követően a szabadkereskedelmi megállapodást tavaly október 15-én parafálták.

A tárgyalási folyamat során a Bizottság végig szoros kapcsolatot tartott a Parlamenttel. Ebben a vonatkozásban a Bizottság üdvözlöi a 2007 decemberében megszavazott, Koreáról szóló parlamenti állásfoglalást.

A teljes folyamatot a civil társadalommal folytatott állandó párbeszéd és átfogó kereskedelmi fenntarthatósági hatásvizsgálat kísérte. A szabadkereskedelmi megállapodás fordítása folyamatban van. Március végére a Bizottság tervei szerint a szabadkereskedelmi megállapodás aláírására, valamint a szabadkereskedelmi megállapodás megkötésére vonatkozó határozatokat benyújtja a Tanácsnak. A cél a megállapodás áprilisban történő aláírása.

A Bizottság most fejezi be annak elemzését, hogy a megállapodás a tagállamok hatáskörébe is beletartozik-e. Ebben az esetben a szabadkereskedelmi megállapodás hivatalos hatálybalépése előtt szükség van valamennyi tagállam ratifikálására. Mivel ez a folyamat eltarthat egy ideig, szükség lehet arra, hogy a Bizottság a megállapodás hatálybalépéséig annak ideiglenes alkalmazását javasolja. Az ideiglenes alkalmazásról a Tanács a Bizottság javaslata alapján határoz.

A Bizottság figyelembe veszi a Parlament óhaját, hogy a szabadkereskedelmi megállapodás ideiglenes alkalmazása előtt véleményének hangot kíván adni. A Bizottság a Tanáccsal és a Parlamenttel együtt továbbra is törekszik a legmegfelelőbb eszközök kiválasztására, hogy ez olyan módon történjen, amely nem okoz szükségtelen késedelmet. Nagyon fontos, hogy amint lehetséges, alkalmazzuk a megállapodást.

Ami a védintézkedési rendeletet illeti, a Bizottság az elkövetkezendő hetekben kívánja a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek benyújtani erre a rendeletre vonatkozó javaslatát, és reméli, hogy a jogszabály elfogadása a lehető leghamarabb lehetővé válik annak érdekében, hogy alkalmazása a szabadkereskedelmi megállapodás alkalmazásához képest a lehető legkorábbi időpontban megtörténjen.

A szabadkereskedelmi megállapodás gazdasági előnyei többségükben az EU-nak kedveznek. Az ipari és mezőgazdasági termékek uniós exportőreinek a Koreába történő export esetén alacsonyabb vámokat kell fizetni, ami évi 1,6 milliárd EUR vám megtakarítást jelent, és ennek fele közvetlenül a megállapodás hatálybalépésének napjától jelentkezik. A vámok csökkentésének köszönhető potenciális nyereség nyilvánvalóan még ennél is magasabb, mivel az EU és Korea közötti kereskedelem idővel bővülni fog.

Egy tanulmány szerint a szabadkereskedelmi megállapodás jelentős új áruforgalmat és szolgáltatáskereskedelmet hoz létre, amely az EU számára 19,1 milliárd eurós, míg Korea számára 12,8 milliárd eurós forgalmat jelent. A meglévő tanulmányok nem azonosítottak olyan ágazatot, amelyet a szabadkereskedelmi megállapodás negatívan befolyásolna, de ezek komoly sérelme vagy az azokat érintő veszély esetén a Bizottság aktiválja a megállapodásba épített védelmi eljárásokat. Engedjék meg, hogy emlékeztessen önöket, hogy ilyen esetben az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap alapján alkalmazhatjuk a támogatási intézkedéseket.

A szellemi tulajdonjogok tekintetében a szabadkereskedelmi megállapodás a WTO-szabályokon túlmenően ambiciózus kötelezettségvállalásokat tartalmaz. Ezenkívül a Bizottság figyelt annak biztosítására, hogy a szabadkereskedelmi megállapodás egyetlen eleme se legyen ellentétben az uniós közösségi vívmányokkal.

A kulturális együttműködésről szóló jegyzőkönyv hatásaira áttérve, a szabadkereskedelmi megállapodás a kulturális tevékenységek tekintetében történő együttműködésről és a csere megkönnyítéséről szóló politikai párbeszéd keretrendszerét hozná létre. Ez mindenekelőtt a kulturális kifejezési formák sokféleségének védelméről és elősegítéséről szóló, 2005-ös UNESCO-egyezmény aktív előmozdítását célzó uniós kötelezettségvállalás kifejezése.

A származási szabályokról Dél-Koreával folytatott tárgyalások számos változtatást eredményeztek, amelyek összhangban vannak az e szabályokra vonatkozó, folyamatban lévő reformfolyamattal. Ezek a változások az egyszerűsítés irányába mennek, az Európai Parlament külön kérésének megfelelően. Ugyanakkor valamennyi érzékeny ágazat tekintetében szigorú szabályok maradtak érvényben.

A Bizottság különös figyelmet szentelt annak, hogy az európai gyümölcs és zöldség számára Koreában új piacra lépési lehetőséget hozzon létre. Annak ösztönzésére, hogy Korea megnyissa piacát, az Európai Unió belépési árait eltörölték, a három legérzékenyebb termék, a paradicsom, a narancs és a koreai citrusfélék kivételével.

A szabadkereskedelmi megállapodás nyilvánvalóan az uniós piacot is megnyitja a koreai termékek előtt. Annak érdekében, hogy a károkozással, illetve a károkozás veszélyével járó importnövekedéstől megvédjük iparunkat, a szabadkereskedelmi megállapodás hatékony védelmi mechanizmusokat tartalmaz.

A védzáradék a szabadkereskedelmi megállapodás hatálybalépésétől alkalmazható. A Bizottság ellenőrzi az uniós piacot és a koreai importot annak érdekében, hogy felmérje a védzáradék alkalmazásának szükségességét, és továbbra is elkötelezett abban, hogy a feltételek megléte esetén alkalmazza azt.

Ugyanez vonatkozik a vámvisszatérítésre vonatkozó különleges záradékra, amely a Koreába irányuló importról és a Koreából származó exportról rendelkezésre álló nyilvános kereskedelmi statisztikai adatok alapján alkalmazható.

Ismerem a különösen az uniós gépjárműipar részéről elhangzó, a szabadkereskedelmi megállapodás vám-visszatérítési rendelkezéseivel kapcsolatos aggályokat, de hangsúlyoznom kell, hogy a vámvisszatérítés jelenleg megengedett, és mind a koreai, mind pedig az uniós exportőrök alkalmazzák. Tehát annak a szabadkereskedelmi megállapodásban való megtartása nem jelent új előnyt. A vámvisszatérítés jelenlegi gazdasági hatása igen csekély, a koreai vámkedvezmények értékének körülbelül egynyolcada.

Az autók esetében a rendelkezésre álló tanulmányok szerint a koreai autókban a külföldi tartalom 10 és 15% közötti. Ha a külföldi eredet jelentősen nőne, a vámvisszatérítésre vonatkozó különleges záradék hatékony ellenszerként szolgálna.

Nem zárható ki, hogy a szabadkereskedelmi megállapodás végrehajtása a felek között különböző nézeteket és értelmezéseket vált ki. Az ilyen helyzetek megoldása érdekében a viták rendezésére a szabadkereskedelmi megállapodás hatékony és gyors mechanizmussal rendelkezik. A Bizottság szorosan figyelemmel fogja kísérni a Korea által vállalt kötelezettségek teljesítését, és szükség esetén alkalmazni fogja a viták rendezésére megállapított eljárásokat.

A szabadkereskedelmi megállapodás a környezetvédelem előmozdítása és a munkavállalói jogok tiszteletben tartása terén is áttörést jelentene, mivel egy sor szociális és környezetvédelmi előírásra vonatkozó átfogó kötelezettségvállalást tartalmaz. E kötelezettségvállalások hatóköre szélesebb, mint bármely hasonló megállapodásé. E kötelezettségvállalások tiszteletben tartásának biztosítása érdekében a szabadkereskedelmi megállapodás a kötelezettségvállalások végrehajtásának ellenőrzésére a civil társadalom, a vállalkozások, a szakszervezetek és a nem kormányzati szervezetek bevonásával határozott keretrendszerrel határoz meg.

Végül szeretném tájékoztatni önöket, hogy Korea és az EU tárgyalásokat folytattak a vámleépítések ütemének lehetséges kiigazításáról. Ezek a kiigazítások többek között azt jelentenék, hogy a hároméves és az ötéves kategóriába sorolt termékek négyéves, illetve hatéves vámleépítés alá esnének, így a vámok az eredeti ütemezéshez képest egy évvel később szűnnének meg.

Miközben ez offenzív érdekeink vonatkozásában szerény áldozattal jár, azt gondoltuk, hogy az ilyen kiigazítás, figyelembe véve bizonyos ágazatok érzékenységet, megfelelő lenne. Korea közölte, hogy mindkét fél érzékenységeinek tiszteletben tartása esetén kész elfogadni ezeket a változtatásokat.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Ivo Belet, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (NL) Biztos úr, először is szeretném a legjobbakat kívánni új beosztásához. Bonyolult gazdasági időkben élünk, de tudjuk, hogy ön nem fél ezektől az időktől.

A Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodással kapcsolatban, amint mondja, e megállapodás Európa szempontjából kétségtelenül számos pozitívummal szolgál, de gépjárműiparunk számára ez egy végzetes megállapodás, és az is marad. Caspary úr is erről beszélt. Nézze csak meg a számokat, biztos úr. Minden egyes Európából Dél-Koreába exportált autóra 15 ellenkező irányból érkező autó jut. Jelenleg az arány 15:1, és ez elsősorban a dél-koreai nem vámjellegű akadályok eredménye.

Nem véletlen továbbá, hogy egy olyan gyártó, mint például a General Motors visszavonja az új, kis szabadidőautók Európában, konkrétan az antwerpeni gyárában történő gyártására vonatkozó döntését, és ehelyett a teljes projektet áttesz Dél-Koreába. A Dél-Koreával kötendő közelgő szabadkereskedelmi megállapodás e döntés közvetlen oka. Nem gondolom, biztos úr, hogy ezt elfogadhatjuk, és a szőnyeg alá söpörhetjük azzal az érveléssel, hogy sok más európai ágazat számára előnyös lesz a megállapodás.

Véleményem szerint még sok időnk van arra, hogy ezt a helyzetet gépjárműiparunkhoz igazítsuk, és helyesen hivatkoztunk a védzáradéokra. Elfogadom, hogy léteznek ilyen védintézkedések, de mindenekelőtt azt kérjük, hogy alapjaiban vizsgálják felül e megállapodás gépjárműiparra gyakorolt hatását. A számok és a tendenciák túlságosan vészjelzőek. Mindenesetre az a helyzet – és ezt ön nálam jobban tudja –, hogy az Egyesült Államok kormánya most tárgyal Dél-Koreával egy köztük lévő hasonló megállapodás kiigazításáról.

Ne feledje, De Gucht úr, hogy az autóipar még mindig Európa legfontosabb iparága. Rettenetesen sok munkahelyről beszélünk, amelyek most nagy nyomás alatt vannak. Véleményem szerint nem engedhetjük meg, hogy még több munkahely kerüljön veszélybe, ezért azt kérjük, hogy sürgősen építsenek további garanciákat e megállapodásba.

David Martin, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, úgy gondolom, hogy a koreai szabadkereskedelmi megállapodás három ok miatt fontos. Először is, amint jelezte, ez mind Korea, mind pedig az Európai Unió gazdasági számára kölcsönösen előnyös. Jó a fogyasztóknak, jó a munkahelyeknek, és amint helyesen mondja, a Koreával folyó kereskedelmünk 19 milliárddal való növekedési lehetőségét is magában rejt.

Másodszor emellett, figyelembe véve a most elhangzott vitát, a jelenlegi világgazdasági válság körülményei között igen pozitív példával szolgál. Ha két olyan nagy gazdaság, mint az Európai Unió és Korea szabadkereskedelmi megállapodást tudnak kötni, ez más partnerek számára ösztönzést jelent. Japán például jóval nagyobb érdeklődést tanúsít az Európai Unióval folytatott gazdasági kapcsolatok iránt, mint néhány évvel ezelőtt, és ez részben a koreai megállapodásnak köszönhető.

A másik oldalon a koreaiak hirtelen azt tapasztalják, hogy az Egyesült Államok most visszatér, és kopogtat az ajtajukon, és ismét mozgásba akarják hozni a KORUS-megállapodást.

A harmadik ok – szűkebb hatású, de remélem, képviselőtársaim nem feledkeznek meg erről –, hogy ez fontos a Parlamentnek, mivel a jelentésben szereplő számos kérést teljesített a Bizottság, és mert a rendelkezésemre álló idő nem teszi lehetővé, hogy valamennyin végigmenjek, mindössze három vagy négy példát szeretnék megemlíteni önöknek.

Először is, jelentésben kijelentettük, hogy a koreai mezőgazdasági piacokhoz sokkal jobban hozzá kell férnünk. Nos, a koreai mezőgazdasági vámok e megállapodás első hét évében 75%-kal csökkennek; azt akartuk, hogy az oltalom alatt álló jelzéssel rendelkező termékeink, whiskynk, pezsgőink, boraink, sonkáink és így tovább e megállapodásból adódóan védelmet élvezzenek. Ezek exportja pedig, ahogy egyik kollégám jelezte, nem jelentéktelen. A koreai piacon skót whiskyt évente 1 37 millió GBP értékben adnak el, tehát ezzel a megállapodással jelentős növekedést érhetünk el.

A nem vámjellegű akadályok rendezésére szólítottunk fel, és ez a gépjárműipar számára különös előnyt jelent. A környezetből származó termékek terén is jobb kereskedelmet szerettünk volna. Nos, e megállapodás alapján három év elteltével a környezetből származó termékek és az azzal kapcsolatos szolgáltatások kereskedelme terén a koreai piacokhoz való hozzáférés tulajdonképpen vámmentes lesz, és az ő környezetből származó termékeik és az azzal kapcsolatos szolgáltatásaik is vámmentesen érkezhetnek a mi piacainkra.

Mi mint Parlament megfelelőbb szociális és környezeti előírásokat kértünk. Nos, Korea a tárgyalások kezdete óta négy ILO-egyezményt írt alá, és e megállapodás eredményeként létre fogja hozni kereskedelmi és fenntartható fejlődési fórumát, amely lehetővé teszi a koreai civil partnerek számára, hogy a nagyobb piacnyitást a munkaiügyi és környezetvédelmi előírások javulása kíséresse.

Ezeket a dolgokat kérte a Parlament. Nevetséges és ésszerűtlen lenne, ha elérésük után hátat fordítanánk nekik.

Tökéletes megállapodásról van szó? Nos, természetesen nem. Vannak benne olyan dolgok, amelyek esetében szeretném, ha nem lennének benne? Természetesen vannak ilyenek, de a tárgyalások azt jelentik, hogy kompromisszumokat is kell kötni – de mindent összevetve, jó megállapodás ez Európának? Igen. Jó megállapodás ez Koreának? Igen. Potenciálisan jó megállapodás ez a világgazdaságnak? Igen. Tehát nem kell vonakodnunk: tovább kell lépünk, és alá kell írunk a megállapodást.

Niccolò Rinaldi, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ez egy klasszikus téma, amellyel az európai intézmények kockára teszik hírnevüket a gyáriparosokkal, a munkavállalókkal és az európai fogyasztókkal szemben.

Egy szabadkereskedelmi megállapodás mindig jó hírt jelent, a stabilitás sarokköve és bolygónk jólétének sarokköve, annál is inkább, mivel oly sok évi csalódás után az Európai Unió első sikeres kétoldalú

kereskedelempolitikáját képviseli. Emiatt azonban bizonyos sietség jellemezte a megállapodás megerősítését. Úgy tűnik, mintha a Bizottság mindenáron meg akarta volna kötni a megállapodást.

Számunkra, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport tagjai számára, bár a WTO számára elfogadható a vámviszátérítés, amelyet már alkalmaznak is, ez valójában egy exporttámogatás, és a származási szabályok lazulása az átláthatóság szempontjából visszalépést jelent. Ez a két elv más kereskedelmi partnereink számára hamarosan precedenst teremt. Tudjuk, hogy a Bizottság kemény alkut folytatott, de egy koreai mondás szerint „még a legjobbak is követnek el hibát”.

Gyakran hallottuk, hogy a Bizottság elveszíti azt a képességét, hogy megvédje a gyártók, a munkavállalók és a fogyasztók jogos érdekeit, és valami bizonyosan elromlott az ipar mindkét felével folytatott kommunikációjában egy olyan tárgyalás során, amelyet néha átláthatóságának hiánya miatt kritizáltak.

Minden európai polgár mindannyiunktól, a Bizottságtól és a Parlamenttől is azt várja, hogy tanúsítson politikai érzékenységet. Az európai ipar nem áll jól, és nincs értelme, hogy egyes tagállamok támogatást nyújtsanak a gépjárműiparnak, amit én egyébként teljes mértékben ellenzek. Másrészt ezzel a megállapodással a koreai export támogatásának bevezetését kockáztatjuk.

Mindannyian tudjuk, hogy ezek a megállapodások bonyolultak, és számos üdvözlendő előnyt is magukkal hoznak: a koreai vámok eltörlését, az európai tanúsítások elismerését, új lehetőségeket az európai szolgáltatások számára, a földrajzi jelzések oltalmát. Részben emiatt nem szeretném, ha ugyanazt az utat járnánk, mint az Egyesült Államok, ahol a Koreával kötött megállapodás ratifikálására évekig vártak, és ahol egyesek a gépjármű-fejezet ismételt megnyitását szeretnék elérni.

A Bizottság kérése a következő: a megállapodás szövegének egy három dokumentumból, azaz a ratifikálásra benyújtandó szabadkereskedelmi megállapodásból, a végrehajtási intézkedésekből, különösen a vámviszátérítésre vonatkozó végrehajtási intézkedésekből és a védzáradékra vonatkozó rendeletből álló általános csomag részének kell lennie. Amennyiben lehetséges, kiegészíteném az e megállapodással esetlegesen érintett területekre vonatkozó globális alkalmazkodási alaphoz való hozzáférés opciójával.

Biztos úr, minden dokumentumot együtt szeretnénk látni, és mindenekelőtt a Lisszaboni Szerződés által meghatározott szokásos jogalkotási eljárás alapján úgy ítéljük meg, hogy mindenféle ideiglenes megállapodást ki kell zárunk, amelyet elleneznénk, mivel együtt akarunk működni.

Yannick Jadot, a *Verts/ALE* képviselőcsoport nevében... – (FR) Elnök úr, ön azt mondta, hogy ez a megállapodás áttörést jelent. Áttörést jelent, de nem feltétlenül abban az értelemben, ahogyan mi beszélünk róla. Lehet, hogy valóban első alkalommal kerül sor arra, hogy a tárgyalások eredményeként azt látjuk, hogy vannak vesztesek, amit elfogadunk, de csak a harmadik felekkel folytatott kereskedelmi tárgyalások keretében. Nem a lisszaboni stratégia keretében, nem az iparpolitika keretében, amelyben elhatároztuk, hogy Európában kik lennének a kereskedelmi nyitás vesztesei.

Másodszor, ez a megállapodás azért is áttörést jelent, mert a kereskedelmi tárgyalásokban általában a mezőgazdasági szektor ellenáll, és az ipari szektor elégedett. Ebben az esetben ennek ellenkezőjét látjuk. Első alkalommal fordul elő, hogy szó szerint a főbb iparágak panaszkodnak az Európa által hozott döntés miatt.

Harmadszor, a megállapodás azért is jelent áttörést, mert említette az 1,6 milliárd EUR összegű vámcsökkentést, amely a koreai piacon előnyként jelentkezik számunkra. De mit jelentenek ezek a számok? A nyugat-franciaországi régió, nevezetesen Bretagne választott képviselője vagyok. Ha már járt Bretagne-ban, De Gucht úr, tudja, hogy napjainkban a zöld alga és a talajvízszennyezés a sertésstenyésztes erősödésével összefüggő hatalmas probléma.

Most azt mondják nekünk, hogy a Dél-Koreával való kereskedelemmel keresünk egy kis pénzt a sertésekből. Az általam képviselt régióban a tény az, hogy a sertésstenyésztes erősödése a munkahelyek elvesztését, a hozzáadott érték elvesztését, a turizmus elvesztését jelenti, következésképpen az én régiómban ennek a megállapodásnak mi vagyunk a vesztesei. Lehet, hogy az önök számításai szerint összességében nyerünk ezzel, de az olyan régiókban, mint az enyém, veszítünk.

Végül ez a megállapodás azért is áttörést jelent, mert első alkalommal környezetvédelmi eltérésre szólít fel. Folyamatosan azt halljuk, hogy Európa a globális éghajlatváltozás elleni harc tagadhatatlan és vitathatatlan vezetője. A tény az, hogy az autók széndioxid-kibocsátásáról Dél-Koreával eltérésekről tárgyalunk, mert az európai autóiipari lobby nagyon erős volt, amikor a széndioxid-kibocsátásokra vonatkozó korlátozások

bevezetésére vonatkozó határidők eltolásáról volt szó, és most kénytelenek vagyunk külföldön eltéréseket kiharcolni.

Ismételten világosan látjuk tehát, hogy ha az ipari stratégiáról, a vállalkozásainkra vonatkozó stratégiáról és a gazdasági választási lehetőségről van szó, Európa inkább elszenvedi, mint alakítja ezt a megállapodást. Beszélt a lisszaboni stratégiáról, a zöld gazdaságról és az innovációról. Nem látom, hogy ebben a megállapodásban ezt hogyan fogják ösztönözni.

Végül, ön a kérdések megközelítésében gyakran igen kiegyensúlyozott, de amint adókról kezdünk el beszélni, hirtelen... A meghallgatása során említett, a széndioxidra a kivetett vámok és most a Tobin-adó tekintetében fogadok, De Gucht úr, hogy megbízatása lejárta előtt a Bizottságnak határozottan nyilatkoznia kell a Tobin-adóról, mert ma ez a pénzügyi piacok szabályozásának alapvető eszköze.

James Nicholson, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindenekelőtt szeretném megragadni az alkalmat, hogy üdvözljem önt, biztos úr, új beosztásában, és nagyon sikeres hivatali időt kívánjak. Szeretném kihasználni a lehetőséget, és azt mondani, hogy jó, hogy ma éjszaka sor került erre a vitára, és fény derülhet néhány dologra.

Az igazság az, hogy a tárgyalások hosszúak voltak és elhúzódtak, és természetesen üdvözlöm a biztos úr nyilatkozatát, hogy reményei szerint a folyamat hamarosan lezárul.

E megállapodás aláírása hatalmas előnyt jelent mind Európa, mind pedig Korea számára. Tudom, hogy vannak aggályok, és meghallgattam ezeket az aggályokat. A gépjárműiparral kapcsolatosan ma éjszaka hallottuk ezeket. Tudja azonban, véleményem szerint, ha függni fogunk a gépjárműipartól – és teljes mértékben meg fogjuk védeni azt –, akkor azt gondolom, hogy rossz területet választunk ehhez, és ami engem illet, az én térségemben a General Motors bizonyára nem a legfontosabb lenne.

Osztom ezeket az aggodalmakat, és osztom azokat a valódi aggodalmakat, amelyekről sokan beszéltek, és megértem azokat. Véleményem szerint azonban a lehetőség felülmúlja ezt az aggodalmat, és úgy gondolom, hogy ha mindig tartózkodók vagyunk, nem hiszem, hogy bármit is elérünk.

Meg kell tehát vizsgálnunk a lehetőségeket, és meg kell ragadnunk azokat, és nem a negatívumokra kell figyelniünk. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy ennek a megállapodásnak politikai tartalma is van, mert Dél-Koreától északra igen agresszív ellenség található, és úgy gondolom, hogy arról is üzenetet küldünk, hogy kit támogatunk.

Tehát mindent meg kell tennünk az adott régióban fennálló akadályok lebontása érdekében. A megállapodás arról tanúskodik, hogy támogatjuk a fejlődést.

Lehetőségem nyílt arra, hogy ellátogassak a térségbe, és tudom, hogy az ottani emberek készek a továbblépésre és az előrehaladásra. Ha ellátogatnak egy olyan területre, mint például a Kaesong, észak és dél között egymás világos és látható támogatása tapasztalható, és úgy gondolom, hogy ez hatalmas lehetőség arra, hogy előrelépjünk.

Mindössze a következőt szeretném kérdezni a Bizottságtól: először is, mi a véleménye a viták rendezésére szolgáló mechanizmusra vonatkozó rendelkezésről, és ez hogyan fog működni a gyakorlatban? Különösen komoly piaci zavar esetén milyen gyorsan tudjuk majd alkalmazni ezt a mechanizmust?

João Ferreira, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, biztos úr, a gazdasági élet számos ágazata esetében aláértékeltek a világgazdaság liberalizációjának katasztrofális következményét, különösen az ezektől az ágazatoktól leginkább függő egyes tagállamokban és régiókban. A termelőtevékenység és a munkahelyek tönkretételéről, a jólét létrehozásának és elosztásának lehetőségére gyakorolt komoly hatásról, a külföldi piacoktól való növekvő függésről, krónikus és növekvő kereskedelmi egyensúlytalanságról; röviden gazdasági és társadalmi összeomlásról beszélünk.

Beszélünk továbbá a munkavállalók jogainak megsértéséről, szociális dömpingről, kistermelők milliói, valamint számos kis- és középvállalkozás tönkretételéről. Mindez a nemzetközi kereskedelem fokozatos liberalizációjának következménye, amelyet annak szószólói nem hagyhatnak figyelmen kívül. Itt emlékeztetek a ruházati és textiliparra, amelyet ez a megállapodás különösen érint, valamint a Foglalkoztatási Főigazgatóság és az Eurofund tanulmányára, amely a közösségi munkahelyek 2020-ra történő 20-25%-os csökkenéséről beszél, miközben elismeri, hogy ebben az ágazatban a munkahelyek 50%-a megszűnik. Emlékeztetek azonban olyan ágazatokra is, mint például az elektronikai ágazat és a gépjárműágazatban az alkatrészgyártó ipar, amelyekről már említést tettek itt. Ezek a kifogások továbbra is megválaszolatlan kérdéseket vetnek fel.

Ezeknek az ágazatoknak a védelmére milyen intézkedéseket hoznak, amelyek többet tesznek annál, mint a munkahelyek elvesztése miatti hatások enyhítése? Milyen védelmi mechanizmusok és védintézkedések léteznek az agresszív exporttal szemben? Mikor és hogyan lesz módunk arra, hogy ténylegesen küzdjünk a vállalkozások áthelyezése ellen? E képviselőcsoport javaslata alapján a 2010-es költségvetésnek új költségvetési tételt kellene tartalmaznia a textil- és cipőiparban történő fellépésekre, és az ágazat számára közösségi programot kellene létrehozni. Melyek a program kulcselemei?

Biztos úr, sürgősen tisztességes gazdasági kapcsolatokat kell létrehozni. Ezeknek az emberek és országaik, nem pedig egyes gazdasági csoportok vagy az Európai Uniót finanszírozók szolgálatában kell állniuk. A jövő érdekében arra van szükség, hogy a fenntartható módon való termelésre való jogot minden ország esetében megvédjék, az új gazdasági, társadalmi, energiaügyi és környezetvédelmi ésszerűség nevében, mivel ezeket a neoliberális modell nemhogy nem garantálja, hanem inkább ellehetetleníti.

Anna Rosbach, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, én nem úgy látom ezt, mint az előző felszólaló. Valójában üdvözlöm a Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodást. Megítélésem szerint egyértelműen az EU érdeke, hogy Európa és az ázsiai demokratikus országok, köztük Dél-Korea között a lehető legszorosabb kapcsolatot szorgalmazza.

A protekcionizmus miatt az Európa és Dél-Korea közötti kereskedelemben sokáig egyensúlyhiány volt, hiszen Dél-Koreára a protekcionizmus volt jellemző, míg az EU-ra a szabadkereskedelem. Néhány évtizeddel ezelőtt Dél-Korea mezőgazdasági ország volt; gyorsan fejlődött ipari országgá, ahol a lakosság 81%-a ma már városi térségekben él. Ma az ország a világ tizenegyedik legnagyobb gazdaságával rendelkezik, és az EU negyedik legnagyobb kereskedelmi partnere.

Dél-Korea fontos szövetséges egy stratégiaiul fontos területen. Előrejelzések szerint egy évtized múlva az ország a csúcstechnológiát alkalmazó ágazatban még meghatározóbb szerepet fog játszani.

Dél-Koreának a tőle északra fekvő gazdasági és katonai óriással, Kínával kell versenyeznie, amely ugyanakkor az ország fő kereskedelmi partnere. A verseny szempontjából Kína olcsó munkaerő formájában szinte kimeríthetetlen forrásokkal rendelkezik. Következésképpen Kína ugyanakkor az ország fő versenytársa is. Dél-Koreával szembeni minőségi követelmények felállításával az EU az ország áruit az Egyesült Államok és Európa számára alkalmasabbá teheti – sokkal inkább, mint a kínai árukat, és szerintem ebben mindannyian érdekeltek vagyunk.

Ez a szabadkereskedelmi megállapodás, amint említettem, évente 1,6 milliárd EUR-val csökkenti a vámokat. Általánosságban ez nagyon jó lehet, számomra azonban az a kérdés, hogy a dél-koreai kereskedelem és ipar kellő mértékben liberalizált-e, és tartható-e a szabadkereskedelmi megállapodás menetrendje, figyelembe véve, hogy Dél-Korea még mindig rendkívüli támogatásokat nyújt bizonyos iparágaknak, például a gyógyszer- és az elektronikai ágazatnak.

Peter Šťastný. (PPE). – Elnök úr, az elmúlt néhány hónapban az EU számos változást és átalakulást élt át. Volt három, a nemzetközi kereskedelemért felelős biztosunk, két uniós tanácsi elnökünk és a Lisszaboni Szerződés.

Ez idő alatt minden magas beosztású tisztviselőt arról próbáltam meggyőzni, hogy a mélyen csalódott iparágak, különösen az uniós gépjárműipar támogatása érdekében finomítani kell a Dél-Korea és az EU közötti szabadkereskedelmi megállapodást.

A legerősebb érvek főként a vám-visszatérítési védintézkedések és a nem vámjellegű akadályok területét érintették. Amikor az új biztos a meghallgatás alatt feltett kérdésekre válaszul kijelentette, hogy a vámvisszatérítést közelebbről meg kell vizsgálni, optimista voltam. A Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodást részben az Amerikai Egyesült Államok is az autóipar hasonló kifogásai miatt tette félre.

Ez az első nagyobb szabadkereskedelmi megállapodás. Mintaként szolgál. Jól kell csinálnunk. Mindkét fél számára biztosítani kell az azonos feltételeket. Kérem, ne értsenek félre. A szabadkereskedelmi megállapodások határozott támogatója vagyok. Értem, hogy kedvezően hatnak a GDP-re és a foglalkoztatásra, de azt is meg kell értenünk, hogy ha a versenylőny egyoldalú, az előnyök csökkennek, és legrosszabb esetben negatívak is lehetnek.

Az uniós munkavállalók többet érdemelnek. Talán transzatlanti partnerünkhöz kellene fordulnunk, és közösen kellene kisebb kiigazításokat kérnünk, amelyek legalább részben kielégítik ezeket az óriási iparágakat, és a lehető leghamarabb el kell indítanunk az új szabadkereskedelmi megállapodásokat. Mindig lesznek néhányan, akik elégedetlenek, de összességében a szabadkereskedelmi megállapodásoknak mindkét oldal

polgárai számára kielégítőnek kell lenniük. Az én feladatom, hogy nyomon kövessem a helyzetet, és biztosítsam, hogy választóim és az uniós polgárok tisztességes megállapodást kapjanak.

Kader Arif. (S&D). - (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeptemberben már vitáztunk az Európai Unió és Dél-Korea közötti szabadkereskedelmi megállapodásról. Többen közülünk félelmüknek adtak hangot e megállapodás negatív hatásai miatt, különösen az autóipar vonatkozásában. Nem gondoltuk, hogy az események így gyorsan igazolnak bennünket.

Január 21-én az Opel bejelentette antwerpeni gyárának bezárását, amelynek termelését Dél-Koreába helyezik át. Gondoljuk, hogy ennek a döntésnek semmi köze az épp tárgyalt szabadkereskedelmi megállapodáshoz? Engedjék meg, hogy összefüggést véljek felfedezni. E gazdasági válság idején, amelyben elsősorban a munkavállalók fizetik meg a bankárok hibáit, a Bizottság minden eddiginél jobban köteles szem előtt tartani az általa tárgyalt megállapodások foglalkoztatásra gyakorolt hatásait.

Már nem lehet leegyszerűsített választ adni ezeknek a munkavállalóknak, akikről pontosan tudjuk, hogy nagyon nehéz lesz másik munkát találniuk. Nem mondhatjuk nekik, hogy a nemzetközi kereskedelem nyertesek és vesztesek játéka, és hogy sajnos ők lesznek azok, akiket feláldoznak, és semmit sem tehetünk ez ellen.

Ma válaszokat várunk öntől, biztos úr. Mindenekelőtt szeretnénk megtudni, hogy főigazgatósága felmérte-e e megállapodás európai munkahelyekre gyakorolt hatását, mivel meg kell mondanom önnek, hogy a mohón bejelentett szám, miszerint az európai exportőrök számára ez 19 milliárd EUR nyereséget jelent, nem győz meg bennünket. Honnan jön ez a szám? Milyen tanulmányon alapul? A várt pozitív hatásokon felül figyelembe vették a negatív hatásokat is?

E megállapodás tekintetében a Bizottság elkészítette a védintézkedések végrehajtásának szabályaira vonatkozó rendelettervezetet. Ezek a szabályok különösen a vámviisszatérítésre vonatkoznak, amely olyan előnyt jelent, amelyet korábban még soha nem fogadtak el, még fejlődő kereskedelmi partnereinkkel szemben sem. Az előterjesztett javaslatok a védzáradékokra történő hivatkozás és azok alkalmazása tekintetében bonyolult eljárásokat határoznak meg.

Megnyugtatónak érzem azonban, hogy a Parlament a szokásos jogalkotási eljárás alapján hamarosan, most először véleményt adhat erről a szövegről. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy Európa foglalkoztatási problémáját nem oldják meg az eseti tüneti intézkedések. Ezért képviselőcsoportommal együtt végre tényleges európai iparpolitika kidolgozására szólítok fel, olyanra, amely iparágaink jövője szempontjából valódi stratégiát képvisel.

A gazdasági válság és a fokozódó globális verseny körülményei között ezt az iparpolitikát a közös kereskedelempolitikával hatékonyan kell koordinálni annak érdekében, hogy szabadkereskedelmi megállapodásaink ne vezessenek európai munkahelyek megszűnéséhez.

Egy másik téma, amelyben tisztázásra várunk, a megállapodásban szereplő, a kulturális együttműködésre vonatkozó jegyzőkönyv. Számos tagállam nagyon keményen reagált a Koreával megkezdett tárgyalásokra, amely egy olyan ország, amely nem ratifikálta a kulturális kifejezési formák sokféleségének védelméről és elősegítéséről szóló UNESCO-egyezményt.

Már a tárgyalások e témában történő megkezdésének elvét is elítélem, és úgy vélem, hogy a kulturális kérdéseket a kereskedelmi tárgyalásoktól függetlenül kell kezelni, és a kultúráért felelős biztos kezébe kell adni annak elkerülésére, hogy ezt a témát ugyanolyan címen tárgyalják, mint a hagyományos árukról és szolgáltatásokról folyó tárgyalások esetében.

Végezetül, biztos úr, ön tudja, milyen fontos, hogy a képviselők kimerítő tájékoztatást kapjanak a folyamatban lévő tárgyalásokról, és hogy minden szakaszban részt vegyenek, beleértve már a tárgyalásra való megbízás meghatározását is. Megközelítésbeli nézeteltéréseinktől eltekintve szeretném hangsúlyozni, hogy a Parlament megfelelőbb tájékoztatása megkönnyítette volna számunkra a követett stratégia megértését.

Tehát remélem, hogy jövőbeli munkánk megkönnyítése érdekében számíthatok az ön és Bizottsága támogatására, amelyben mindenki végzi a saját feladatát, de mindig a kereskedelempolitika érdekében, amelynek nyilvánvalóan jobban kell összpontosítania a közösségi célokra, és mindenekelőtt igazságosabbnak kell lennie.

Elnök. – Köszönöm Arif úr, de a tolmácsoknak mindig gondjuk van azzal, hogy lépést tartsanak önnel. Folyamatosan kapom tőlük a jelzést, hogy nem tudják követni. Rendben van, ha hosszú a hozzászólás, jóval hosszabb, mint amennyit a felszólalási idő lehetővé tesz, de tény, hogy nincs tolmácsolás.

Ezért csak ön és a Ház franciául beszélő tagjai követik, amit mond.

Ramon Tremosa i Balcells. (ALDE). – Elnök úr, a katalán és az európai autóipar igazságtalannak és kiegyensúlyozatlannak ítélte az Európai Unió és Korea közötti szabadkereskedelmi megállapodásra vonatkozó javaslatot.

Ez az iparág, az európai textilágazathoz hasonlóan meghatározott kérdésekben, például a vám-visszatérítési rendszer és a védzáradék kérdésében aggodalmának adott hangot. Az Európai Szakszervezeti Szövetség kifogásolta ezt a szabadkereskedelmi megállapodást. Dél-Korea a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet egyetlen alapvető egyezményét sem ratifikálta. Dél-Korea továbbra is elnyomja a szakszervezeti jogokat.

Ezenkívül tudjuk, hogy a Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodás esetében a vám-visszatérítési rendszer kérdésében egyértelmű nézeteltérés volt az Európai Bizottság testülete és az Európai Bizottság szolgálatai, különösen az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság és a Kereskedelmi Főigazgatóság között.

Ami az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóságot illeti, a vám-visszatérítési rendszer gazdasági torzulást okoz, mivel valójában exporttámogatásról van szó. Ez az Európai Unióban az európai iparral szemben a koreai ipar javára egyértelmű versenyelőnyül jár.

Ugyanazon koreai kereskedelmi beruházás-fejlesztési ügynökség számításai szerint ez az előny autónként legalább 1 300 EUR. Ennek alapján az új Bizottság tisztességes kereskedelmi megállapodásnak ítéli ezt a szabadkereskedelmi megállapodást? Az új Bizottság teljes, naprakész hatásvizsgálatot és elemzést nyújt be erről a vám-visszatérítési rendszerről?

Paweł Zalewski. (PPE). – (PL) Elnök úr, ma egy nagyon fontos megállapodást vitatunk meg, amely más távol-keleti országokkal kötendő megállapodások mintájaként szolgál, tehát alapos mérlegelésre és elemzésre van szükség. Nem szabad, hogy nyomást gyakoroljanak ránk a túl gyors cselekvés érdekében. Támogatom a szabad versenyt, és úgy gondolom, hogy a politikai helyzet és a gazdasági fejlődés stabilizálására gyakorolt hatása kétségtelen, de kiegyensúlyozott versenynek kell lennie, amely a technológiák és a termelési költségek versenyén, nem pedig olyan eszközökön alapul, mint például a megállapodásban foglalt és egészen őszintén, csak az egyik fél érdekeit szolgáló vám-visszatérítés.

Gazdasági válságon megyünk át, és ma különösen érzékenynek kell lennünk Európa helyzetére – különösen az európai ipar jövője iránt kell felelősséget éreznünk. Ez nem csupán az autóipart, hanem az elektronikai és a textilipart is érintő kérdés. Számos iparág, köztük sok lengyelországi is kifogásolja ezt a megállapodást. Ezért az a meggyőződésem, hogy a következőképpen kell cselekednünk. Először is biztosnak kell lennünk a megállapodás hatásaiban, ennek érdekében azokkal az iparágakkal is együtt kell működnünk, amelyek aggodalommal tekintenek a megállapodásra, nem csak azokkal, amelyek úgy gondolják, hogy nyerne ezzel a megállapodással. Reményeim szerint a Bizottság a megállapodás hatályba léptetésének következményeiről egy nagyon alapos elemzést készít. Másodszor gondosan meg kell vizsgálnunk a védintézkedéseket, valamint hogy hogyan alakítsuk ki azokat, hogy a megállapodás ne csupán Korea, hanem valóban mindkét fél számára előnyös legyen. Harmadszor, nem vezethetjük be ideiglenesen ezt a megállapodást, mielőtt a Parlament nem biztos abban, hogy az az Európai Unió valamennyi országa számára előnyös, és semmiféle jogtalan előnyt sem teremt a koreai ipar számára.

Vital Moreira (S&D). – (PT) Elnök úr, a kereskedelemért felelős biztosnak két kérdést szeretnék feltenni arról, hogy ez a megállapodás az uniós kereskedelempolitika szempontjából milyen jelentőséggel bír. Valójában az Európai Unió gazdasági stratégiájában a nemzetközi kereskedelem szerepének megerősítését célzó, 2006-os Globális Európa stratégia elindítása óta ez az első és egyetlen szabadkereskedelmi megállapodás, amelyről tárgyaltak, de még nem ratifikáltak, és amelyben a kereskedelmi partnerség jelentős szerepet kapott.

Tekintettel a Globális Európa stratégia célkitűzéseire, a Bizottság hogyan látja saját szerepét és az elért csekély eredményeket? A Bizottság úgy ítéli-e meg, hogy saját kereskedelempolitikája hitelessége forog kockán ebben a szerződésben, és hogy ez a hitelesség a megállapodás ratifikálásától és Parlament általi elfogadásától is függ?

Másodszor, ez a szerződés mindössze egy országot érint, tehát kétoldalú megállapodás. Tudjuk, hogy a Kereskedelmi Világszervezet égisze alatti ambiciózus többoldalú kereskedelmi megállapodás pusztán egy helyben toporgás, azonnali kilátások nélkül. Az Európai Unió által javasolt különböző regionális

megállapodások szinte mindenütt elbuktak, vagy nincs valódi jövőjük. Összefoglalva ez azt jelenti, hogy ez a kétoldalú megállapodás a kétoldalú és regionális megállapodásokba való uniós befektetés kudarcának bizonyítéka, és a továbbiakban kétoldalúságra leszünk ítélve?

Pablo Zalba Bidegain. (PPE). – (ES) Elnök úr, biztos úr, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport álláspontja teljesen világos, ami az Európai Unió kereskedelempolitikáját illeti. A szabadkereskedelem határozott védelmezői vagyunk, és bizonyára létfontosságú, hogy Európa folytassa a más országokkal kötendő kereskedelmi megállapodásokról szóló tárgyalásokat, mert azok új lehetőségeket teremtenek az európai vállalatoknak, azaz új munkahelyeket, amelyekre a jelenlegi komoly gazdasági válságra való tekintettel nagy szükség van.

Nagy örömmre szolgáltak a szavai, biztos úr, mert én is úgy vélem, nagyon fontos, hogy ezek a megállapodások elegendő garanciát hordozzanak az európai ipar szempontjából kiegyensúlyozatlan és tisztességtelen záradékok aláírásának elkerülésére.

A Dél-Koreával kötött megállapodást a Bizottság terjesztette elő mint az Európa számára ambiciózusabb kereskedelmi megállapodások új generációjának első képviselőjét, innen a megállapodás fontossága. Nem az a kérdés, hogy kis országról van-e szó vagy sem; az a kérdés, hogy ne gyengítsük a jóval nagyobb országokkal folytatandó, jövőbeli tárgyalási lehetőségeinket.

Ezért nem ellenezzük a Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodást; azt akarjuk azonban, hogy bizonyos bekezdéseket – amelyek véleményünk szerint egyes európai iparágak szempontjából tisztességtelen versenyhátrányt jelentenek, míg a koreai gyártóknak tisztességtelen előnyt biztosítanak – szigorúbban megvizsgáljanak.

Biztos úr, azt szeretném, ha világosan megmagyarázná, hogy a vámviszatérítésre vonatkozó védzáradék miért öt év múlva lép hatályba. Amikor a legutóbbi alkalommal lehetőségem volt önnel beszélni, kijelentette, ennek oka az, hogy a gépjárművekre vonatkozó vámokat is öt év múlva építik le.

A megállapodás kiköti, hogy öt év múlva az öt tonnát meghaladó súlyú gépjárművekre vonatkozó vámokat fogják leépíteni. Az öt tonnát meg nem haladó súlyú gépjárművek esetében azonban, amelyek mind standard gépjárművek, a 10%-os vámot három év múlva leépítik. Mi az oka ennek a két éves kihagyásnak, biztos úr?

Az ön által említett, e vonatkozásban történt változásokról is szeretnék több részletet megtudni. Mi értelmesebb van e problémák utólagos javításának, ha a védzáradék egyetlen indoka a lehetséges negatív következmények előrejelzése?

Evelyn Regner. (S&D). – (DE) Elnök úr, az EU-nak csak olyan országokkal szabad szabadkereskedelmi megállapodást kötnie, amelyek teljes mértékben tiszteletben tartják az emberi jogokat. Számomra alapvetőnek tűnik, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet főbb munkaügyi normáit végrehajtják, és mindenekelőtt betartják. A szerződésben található munkaügyi záradékok jók, de nem mennek elég messze. Épp az elmúlt hónapokban voltak olyan esetek Koreában, amelyekben alapvető szakszervezeti jogokat, például a kollektív bértárgyalás jogát és az egyesülési jogot sértettek meg. Az egész tárgyalási folyamat során az európai szakszervezetek és különösen a fémipari szakszervezetek hívták fel a figyelmet ezekre az esetekre, különösen az autóiparban várható problémára.

Az antwerpeni Opel esetét többször megemlítették. Ismételten: a tevékenységet – ahogy azt a vezetőség többször bejelentette – nemcsak a túlkapacitás miatt helyezték át, hanem elsősorban a termelés Dél-Koreába való átvitele miatt. Ki fog ebből profitálni? Lehet, hogy ez a szabadkereskedelmi megállapodás előnyös hatása?

Egy másik, problémákkal küzdő ágazat, amely eddig nem kapott elég figyelmet, a hajóépítő ipar. Korea tíz éves tervében, amely egy állami jogi aktus részét képezi, célként tűzte ki, hogy a koreai hajóépítő ipar beszállítóinak több mint 90%-ban koreaiaknak kell lenniük. Ez az európai versenytársak és különösen az iparágban foglalkoztatottak helyzetét nagyon megnehezíti.

(Az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése alapján feltett kérdés)

Daniel Caspary. (PPE). – (DE) Elnök úr, Regner asszony, nagyon köszönöm a lehetőséget. Említette az antwerpeni Opel helyzetét. Szeretném megkérdezni, hogy egyetért-e velem abban, hogy az Opel több hónapja komoly pénzügyi nehézségekkel küzd, hogy a társaság jóval több autót tudna gyártani annál, mint amennyit jelenleg gyárt, és hogy az Opel cég rossz gazdasági helyzetét nem még egy hatályba sem lépett szabadkereskedelmi megállapodás okozhatta?

Evelyn Regner. (S&D). - (DE) Elnök úr, természetesen igaz, hogy vannak komoly gazdasági problémák. Ez így van. A társaság vezetése azonban, különösen Reilly úr megszegett egy delta-megállapodást. E megállapodás szerint az antwerpeni Opel biztosítékot kapott arra, hogy a szabadidőautókat ott gyártanák. Ezeket az autókat most nem Antwerpenben, hanem Dél-Koreában gyártják. Ez véleményem szerint nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy az antwerpeni Opelből a meglévő tevékenységet áthelyezik Dél-Koreába.

Bernd Lange. (S&D). - (DE) Elnök úr, De Gucht úr, három kérdést szeretnék feltenni önnek. Első kérdésem arra vonatkozik, hogy tisztességes versenyfeltételekre van szükségünk. A tény, hogy a munkavállalók jogait korlátozzák Dél-Koreában, azt jelenti, hogy a versenyfeltételek tisztességtelenek, ami magában foglalja a kollektív tárgyalási lehetőségek kérdését is. A dél-koreai büntetőtörvénykönyv 314. cikke hivatkozik a „működés megzavarására” mint bűncselekményre. Ezt a sztrájkok megelőzésére és a szakszervezeti jogok korlátozására használják, például a Ssangyong esetében. Szeretném megtudni továbbá, hogy miért kötünk szabadkereskedelmi megállapodásokat olyan országokkal, mint Dél-Korea vagy Kolumbia, amelyeknek a legtöbb problémájuk van a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet előírásaival. Ezért az első kérdésem a következő: Hogyan akarják a szabadkereskedelmi megállapodáson keresztül kizárni Dél-Koreában a munkavállalók jogainak korlátozásával okozott tisztességtelen versenyfeltételeket?

Második kérdésem az autóipar problémáira vonatkozik, amelyre már több felszólaló hivatkozott. Ebben az esetben nagyon fontos az ésszerű védzáradékok megléte. A főbb piaci zavarokra és a vám-visszatérítési rendszerre vonatkozóan jelenleg általános védzáradékok vannak érvényben. Ezt nem egészen értem. De Gucht úr, lehet, hogy egyszerű szavakkal meg tudja magyarázni nekem ezeket a védzáradékokat. Különösen szeretném tudni, hogy ki tudja azokat elindítani és mikor.

Harmadik kérdésem a Lisszaboni Szerződés által bevezetett együttműködésünk új, szerződéses alapjára vonatkozik. Ebbe beletartozik a védzáradékok jóváhagyása és a végrehajtás mint az együttdöntési eljárás része. Tudja garantálni, hogy a Parlament jóváhagyása nélkül a szabadkereskedelmi megállapodás nem lép hatályba, csak azt követően, hogy a Parlament gyakorolta jogait, és elfogadta a védzáradékokat?

Kathleen Van Brempt. (S&D). - (NL) Biztos úr, biztos vagyok benne, hogy egyetért velem abban, hogy a szabadkereskedelmi megállapodásokat nem ideológiai okokból kötötték, hanem azért, mert jól tudjuk, hogy milyen hatást gyakorol a társadalomra szociális és gazdasági szempontból is. Ön számos hatástanulmányra hivatkozott, de soha nem olvastam olyan hatástanulmányt, amely ágazatonként kimutatta volna a foglalkoztatásra gyakorolt hatást.

Sokan beszéltek már az autóiparról. Nos, mi – én és az én régióm, de valamilyen mértékig már az ön régiója is, biztos úr – időközben megtapasztalhattuk, hogy mit jelent ez a hatás. Az antwerpeni Opel autógyár bezár, és az ottani szakszervezetek – és ezek az emberek ezen évekig dolgoztak – teljes mértékben meg vannak győződve arról, hogy ez a kereskedelmi megállapodás az Opel oly sokat emlegetett üzleti tervének nagyon fontos része, amely üzleti tervet mi egyszerűen nem láthatunk, és amely annak a döntésnek a középpontjában áll, hogy a szabadidőautókat nem Antwerpenben gyártják.

Ezzel kapcsolatban két kérdésem van önhöz. Tudja-e, hogy ez a megállapodás milyen hatást gyakorol a foglalkoztatásra, milyen az egyes gazdasági ágakra gyakorolt hatás? Amennyiben nem, kész-e arra – és erre akarom kérni –, hogy e ponton hatástanulmányt végezzenek annak biztosítására, hogy a Parlament megkapja a számára szükséges információkat, ha végül beleegyezésünket kell adnunk? A második kérdésem, szándékában áll-e a jövőben – mivel ez hivatali idejének kezdete –, hogy szociális szinten hasonló hatástanulmányokat folytasson?

Seán Kelly. (PPE). - (GA) Elnök úr, üdvözlöm ezt az Európai Unió és Dél-Korea közötti kereskedelmi megállapodást.

. – Ennek üdvözlése kapcsán azt szeretném mondani, hogy minden ilyen jellegű megállapodásban vannak nyertesek és vesztesek. Sajnos ebben az esetben úgy tűnik, hogy az Autógyártók Szövetségét jelölték ki vesztesnek, de azt szeretném mondani, hogy az elkövetkezendő 20 vagy 30 évben az autók iránti kereslet legalább négyeszeresére történő növekedésével lehet, hogy lesz itt lehetőség.

A biztos úr által hangsúlyozott általános kérdés, hogy az Európai Unió számára ez 19,1 milliárd EUR, míg Dél-Korea számára 12,5 milliárd EUR nyereséget jelent, olvasatomban azonban jó megállapodásnak tűnik. Ha fordítva lenne, lenne okunk aggodalomra. Nem becsülhetjük alá továbbá Dél-Korea politikai jelentőségét abban, hogy pszichológiailag az óceánon át kinyújtja kezét Ázsiáig – ami nagyon fontos számukra – és ami bennünket illet, abban, hogy újra meghatározzuk helyünket a világban, ami olyan valami, amit Koppenhágában aláástak.

Harlem Désir. (S&D). - (FR) Elnök úr, biztos úr, ez a megállapodás Koreával az első olyan fontos megállapodás, amely a Globális Európa stratégia valódi végrehajtása, és ezért különösen példaértékűnek kell lennie, mert precedenst teremt.

Megjegyezzük azonban először is, hogy probléma van a Parlamentnek adott információval, különösen a védzáradékok tekintetében, aztán az alkalmazott módszer vonatkozásában, mivel már közlik velünk, hogy a Parlament jóváhagyása nélkül végrehajthatóak lennének az ideiglenes rendelkezések, vagy ideiglenesen végrehajtható lenne a megállapodás, és végül probléma van a kereskedelmi keretrendszer egyértelműségével és átláthatóságával – ezt Rinaldi úr vetette fel –, mivel a vámviszátérítésen keresztül valójában közvetve Kínával lenne megállapodásunk. Úgy gondolom, hogy e szabadkereskedelmi megállapodások esetében különösen egyértelműnek kell lennünk.

Ezenkívül a szociális és környezetvédelmi előírások kialakítására irányuló célkitűzés tekintetében a következetesség vonatkozásában van probléma. A szociális előírások betartása esetében például nagyon távol vagyunk attól, ami az Egyesült Államok és Korea közötti megállapodásban szerepel.

Végül, őszintén, ha megnézzük a jelenlegi gazdasági helyzetet, az autópárral ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Niccolò Rinaldi. (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék egy kiegészítő kérdést feltenni a biztos úrnak. Értjük, hogy a nemzeti parlamentek általi ratifikálási eljárásra vonatkozóan nincs világos keretrendszerünk, de milyen többséggel kellene megszavazni ezt a megállapodást a Tanácsban? Minősített többséggel vagy egyhangú többséggel? Ez is valami olyan, amit nem értettem, és úgy gondolom, hogy fontos, hogy megértsük a jogalap ezen aspektusát.

Hozzá szeretném továbbá tenni, hogy meglepett e vita hangneme. Az az érzésem, hogy sok aggódó hangot hallottam, és ezért ismét együttműködésre szólítom fel a Bizottságot. Biztos úr, biztosak vagyunk benne, hogy kiváló munkát fog végezni, de egy másik koreai mondással élve „kérdez meg az utat, még akkor is, ha már ismered”.

Czesław Adam Siekierski. (PPE). – (PL) Elnök úr, a Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodás nagyon jó fejleménynek tűnik. A szabadkereskedelmi térségről való megállapodás a kölcsönös kereskedelemben jelentős növekedést fog eredményezni. A koreai importvámok megközelítőleg 1,6 milliárd EUR értékben történő és az uniós importvámok körülbelül 1,1 milliárd EUR értékben történő megszüntetésének köszönhetően fontos iparágakban és szolgáltatásokban a kereskedelem jelentős liberalizációja következik be. Ez főként a távközlési ágazatot, a környezetvédelmet, a közlekedést, a pénzügyi ágazatot és a jogi szolgáltatásokat érinti. Ezenkívül a szabadkereskedelmi megállapodás a szellemi tulajdonjog és a közbeszerzés kérdésében hozzájárul az átláthatóság növekedéséhez. A megállapodásnak köszönhetően Korea tiszteletben fogja tartani az uniós tanúsítványokat és minőségi előírásokat. A megállapodás a jelenlegi gazdasági helyzetben különösen fontos, mert az uniós országokban gyorsabb növekedést tesz lehetővé. Azt tapasztaljuk azonban (...).

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr, mindenekelőtt az eljárásra vonatkozóan – mert sok kérdés hangzott el ezzel kapcsolatban – nyilvánvalóan ez lesz az első alkalom, hogy a Parlamentnek jóvá kell hagynia a megállapodást mint olyant, és ez lesz az első alkalom, hogy a védzáradékokat együttdöntéssel kell elfogadni. Ez véleményem szerint hatással lesz a Tanács, a Bizottság és a Parlament közötti kapcsolatra.

A védzáradékok javaslatok. A Bizottság tegnap fogadta el javaslatát, amelyet a Tanácsnak és a Parlamentnek hamarosan be fognak nyújtani. Ezt követően természetesen lesz egy együttdöntési eljárás, tehát nem értem a sok észrevételt, amelyekben a védzáradékokról kérdéseket tettek fel, és kételyeiknek adtak hangot. Csak olyan védzáradékok lesznek, amelyeket önök elfogadnak, mert együttdöntési eljárásról van szó: ilyen egyszerű. Tehát nem kell aggódniuk emiatt és a Parlament általi ratifikálás miatt.

Ez természetesen azzal jár, hogy vita lesz az önök bizottságában. Már említettem a meghallgatás alatt, hogy nem fogom javasolni a korai, ideiglenes alkalmazást, hacsak a Parlament nem adja beleegyezését, akár hivatalos parlamenti ratifikálással vagy más, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság és a Bizottság között létrehozható eljárással. Ez továbbra is nyitott és megvitatható, de mindenesetre a Parlamentnek lehetősége lesz, hogy a korai alkalmazás előterjesztésére vonatkozó bármely javaslat előtt politikai döntést hozzon a megállapodásról.

Egy másik kérdés, hogy ez egy vegyes megállapodás, vagy kizárólag közösségi hatáskörökről szóló megállapodás. A Jogi Szolgálat már készíti az erről szóló véleményt, de nem zárhatjuk ki a lehetőségét, hogy végül ezt vegyes megállapodásnak kell tekintenünk, ami azzal jár, hogy a megállapodást minden nemzeti parlamentnek is ratifikálnia kell, és aminek – Niccolò Rinaldi kérdésére válaszolva – a tanácsi szavazási eljárásra nézve is lehetnek következményei.

Ennyit az eljárásról: minden lehetőségük meglesz véleményük kifejtésére, és ezt lelkiismeretesen tiszteletben fogjuk tartani – ha nem így történik, úgy gondolom, bajban leszünk!

, a Bizottság tagja. – (NL) Most pedig az Opel kérdésével fogok foglalkozni. Úgy tudom, hogy nemcsak Belgiumban, hanem más tagállamokban is felvetődik az Opel problémája. Nem értem azonban, ha valaki azt mondja, „nézd, közvetlen kapcsolat van a Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodás és a között a tény között, hogy az Opelnél Európában bezárásokat terveznek”.

Az Opel már 2009 elején bejelentette, hogy 20%-kal csökkenteni kívánja európai kapacitását. Igaz, hogy ez végül oly módon történhet, hogy minden gyár továbbra is működik, azzal a feltétellel természetesen, ha az Opel üzleti szempontból ezt lehetségesnek ítéli.

Az is igaz azonban, hogy a szabadidőautók Dél-Koreában történő gyártásáról szóló döntés a Magnával kötött megállapodás létrejötte után, de az Európai Unió és Dél-Korea közötti szabadkereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalások befejezése előtt született. Belet úr és Van Brempt asszony feltételezése tehát időben nem illik a képbe. Dél-Koreával a megállapodás megkötése azután jött létre.

Valójában ennek ellenkezője mellett is lehet érvelni, más szóval azt gondoltam volna, hogy egyes tagállamok csak azzal a feltétellel hagyják jóvá a Dél-Koreával kötött megállapodást, ha tudják, hogy mi fog történni az Opellel. Tulajdonképpen úgy gondolom, hogy ezen ellenkező esetet akkor kell elfogadniuk, ha a gyakorlatban megvalósult, helyes időrendet figyelembe vesznek.

Egyébként Belet úr érdekében szeretném hozzátenni, hogy egy kis matematikai hiba csúszott az általa említett összehasonlításba, amelyben kijelentette, hogy Dél-Korea tizenötször több autót exportál Európába, mint amennyit Európa exportál Dél-Koreába. Ez lehet, hogy olyan politikákkal van összefüggésben, amilyenekben a közelmúltban Belgiumban részt vettem. A jelenlegi számadatok szerint megközelítőleg 37 000 autót exportálnak Dél-Koreába, és körülbelül 440 000 importálnak onnan.

Ennél fontosabb azonban, hogy érvelése hibás, mivel feltételezi, hogy a két piac egyforma méretű. Ha összehasonlítja a két piacot, látnia kell, hogy a dél-koreai piac természetesen jóval kisebb, mint az európai, és ez azt jelenti, hogy az almat hasonlítja a körtéhez.

Ami a piaci részesedést illeti, valójában az Európából Dél-Koreába irányuló arány megegyezik az ellenkező irány által képviselt aránnyal: körülbelül 3-4%. Ez az, ami valójában számít.

Amiről azt gondolom, hogy valójában sokkal fontosabb a piaci helyzet felmérése szempontjából, az az a tény, hogy a dél-koreai gyártók a közelmúltban nagy gyárat nyitottak meg Európában, nevezetesen a Cseh Köztársaságban és Szlovákiában, és ezek a gyárak évente körülbelül félmillió autó gyártására képesek, tehát a valóság lehet, hogy az lesz a jövőben, hogy Európában gyártott koreai autók lesznek ténylegesen azok az autók, amelyek az itteni piacra kerülnek. Egy világos elmozdulásról van itt szó, és amit tulajdonképpen az autópiacon mint egészen tapasztalnak az az, hogy a nagyobb piacok felé történik elmozdulás, ahol végül is az autókat adni és venni lehet.

Egy utolsó gondolat az Opelnél kialakult, mindenképpen sajnálatos helyzetről, amelyre véleményem szerint végül is úton van a megoldás: úgy gondolom, hogy nem szabad elfelejteni, hogy a gyártók a fogyasztókat követik, nem pedig fordítva, és hogy ez az egyik legfontosabb oka a zsugorodó európai autópiacon hozott konkrét politikai döntéseknek, amely piacon számos autógyártó nehéz pénzügyi helyzetbe került.

Talán még egy utolsó észrevétel a kétoldalú és többoldalú tárgyalások közötti feszültségről, amelynek kérdését Moreira úr vetette fel. A dohai forduló alapján 2001 óta folynak tárgyalások, ami most már kilenc év, és még mindig nincs megoldás a patthelyzetre. A többoldalúság nagy támogatója vagyok, és úgy gondolom, hogy nekünk is szükségünk van arra, hogy Doha kedvezően záruljon, különösen az abban foglalt fejlődési elemek megtartásával. Ezt azért is így gondolom, mert többoldalú keretrendszere a nemzetközi kereskedelem legnagyobb jogbiztonságát is nyújtja. Az a véleményem azonban, hogy miközben várjuk a dohai forduló befejezését – amely reményeim szerint 2010-ben vagy legkésőbb 2011 elején megtörténik –, nem ülhetünk ölbe tett kézzel a kétoldalú fronttal kapcsolatban.

A kétoldalú megállapodások esetében véleményem szerint nagyon fontos, hogy csak olyan megállapodásokat kössünk, amelyek tovább mennek a dohai fordulónál, ezzel nem alásva a dohai forduló döntéseit, amennyiben magasabb kritériumokat határozunk meg. Ez is magyarázza a Dél-Koreával kötött szabadkereskedelmi megállapodás kidolgozását. Ez véleményem szerint nem olyan jellegű, amely alássa a többoldalúságot. Ha alásnánk a többoldalú irányt, akkor annak tényleg ez lenne a hatása, de nem ez a cél, és a közelgő tárgyalások célja sem ez.

Elnök. – A vitát lezárom.

A következő ülésre holnap, 2010. február 11-én, csütörtökön 09.00 és 13.00 óra között, valamint 15.00 és 17.00 óra között kerül sor.

A napirend az ülészak azonos nevű dokumentumában és az Európai Parlament honlapján megtalálható.

20. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

21. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.30-kor berekesztik)